

ПЕНИ ДЖОРДАН И В РАДОСТ, И В БЕДА

Превод от английски: Мая Мечкуева, 1995

chitanka.info

ПРОЛОГ

Ник влезе в кухнята. Фърн усети как стомахът ѝ се свива на топка.

От спалнята на втория етаж чу изскърцването на спирачките. Видя през прозореца как колата сви припряно към бордюра и закова на място. Ник изскочи от колата, затръшна след себе си вратата и за части от секундата погледна нагоре. Тя се отдръпна машинално назад — жест, издаващ нервността ѝ. Тръгна към вратата, но се задържа пред тоалетката, зървайки отражението си в огледалото. Лицето ѝ изглеждаше напрегнато и уморено, очите — празни и безжизнени. Като брака с Ник? С рязко движение обърна гръб на огледалото и забърза по стълбите.

Разбира се, Ник беше в лошо настроение заради нея. Снощи трябваше да си мълчи, а не да му натяква, че доста често е започнал да остава след работа в офиса. От край време Ник ненавиждаше „намесата ѝ в личния му живот“, както сам се изразяваше. Малко след като се ожениха, Фърн разбра, че той не понася никакви ограничения, не допуска и намек за критичност към действията или поведението си.

Какво, по дяволите, ѝ ставаше, я бе попитал снощи, подразнен от въпроса. С какво право е тръгнала да се оплаква? Та не разбираше ли, че е родена с късмет? Много жени с готовност биха си разменили мястото с нея...

— Ти си ми съпруга — ѝ каза — и нищо не може да го промени. Обещание? Или заплаха...

Обзета от чувство за вина, Фърн се помъчи да потисне бунтовните си мисли. Ник беше прав — имаше късмет, че се омъжи за него. Че е още с него, особено след...

Той тръгна към нея и тя усети как тялото ѝ изтръпва от напрежение. Машинално погледна настрани. В гърлото ѝ бе заседнала ледена буца, която ѝ пречеше да диша.

Ник бе истински красавец — никой не можеше да отрече това... Защо тогава напоследък тя често се улавяше, че ѝ е противно даже да

го гледа?

„Обичам те... Нужна си ми и ще бъдеш моя!“, ѝ беше казал, когато ѝ направи предложението за женитба. Замаяна, стъписана от бързината, с която той се настани в живота ѝ, тя просто му се подчини покорно, неспособна да устои на властната му настойчивост. Тогава се почувства поласкана, думите му ѝ вдъхваха увереност и сигурност, изпълваха я с признателност и радост.

Тогава...

А сега... Сега дори от няколко метра, които ги разделяха, можеше да долови миризмата на друга жена.

Поредната любовна авантюра? Снощи той отрече. Искаше ѝ се да му повярва. Надяваше се да чуе как той отрича. Беше вложила толкова много от себе си в този брак! Твърде много, може би?

Как би понесла една нова изневяра? И същевременно, можеше ли да го напусне? Та нали бракът означаваше обвързване за цял живот? Ако се породят проблеми, трябва да се превъзмогнат... Или да се игнорират... Сърцето ѝ се сви болезнено. Господи, наистина ли беше толкова малодушна?

— Какво ти е пак? — кисело попита Ник. — Още ли се цупиш?

Фърн се обърна машинално настрана, сякаш опитваше да се предпази. Посегна към чайника. Кичур коса падна върху лицето ѝ. Нарочно не го отметна — скриваше донякъде изражението ѝ.

— Имам страхотна новина за теб! — Раздразнението му сякаш се беше изпарило. Гласът му звучеше бодро, победоносно, почти злорадо.

Напрежението ѝ се засили, но тя се постара да не го показва. Сърцето ѝ се късаше — заради това, което бе принудена да прави, заради онова, в което се бе превърнал бракът им.

— Изглежда моето братле ще купува Браутъновата къща...

Пръстите на Фърн се впиха в дръжката на чайника. Беше благодарна, че е с гръб към Ник.

— Чудя се за какъв дявол му е притрябвала тази огромна къща, цял хамбар. Истинска семейна резиденция... — Грозните злоради нотки отекнаха в слуха на Фърн. — Жалко, че братлето ми си няма семейство! Да не би пък да е решил и той да свива семейно гнездо? Какво ти става, Фърн? Какво толкова съм казал? О, как забравих? От край време си имаш слабост към тази къща, нали? Или поне така разправяше...

— Понякога гостувах на старата госпожа Браутън, това е всичко — отвърна тихо Фърн.

Защо така упорито я измъчваше? Знаеше прекрасно, че е ненужно и безсмислено... Знаеше, че горчиво се разкайва за онова ужасно провинение.

— Спа ли с него, Фърн? — я бе попитал той тогава. Бликналите сълзи я издадоха. — Знаеш ли, той не те обича... — й беше казал тихо, почти гальовно.

Беше толкова мил и внимателен, вместо да й крещи и обижда... Ако и по-рано бе проявявал такава доброта, такава състрадание, дали нещата нямаше да са различни? След онова, което стана, колко мъже не биха поискали развод? Едно е мъж да изневери, друго — една жена...

„Ти си моя жена — бе наблегнал, когато, обляна в сълзи, го попита защо не иска да се разделят. — Бракът е обвързване за цял живот, Фърн. Нали на това те учиха родителите ти?“

Тя беше негова съпруга. Ник държеше на този брак. Обичаше я, тя му беше нужна... Защо тогава се появи тази огромна пустота, която я разяждаше отвътре? Защо се чувстваше потисната и унижена?

Водата в електрическия чайник завря и Фърн го изключи.

Значи Адам е решил да купи Браутъновата къща. И навярно да се задоми... Смяташе, че е готова да приеме стоически такава новина, но пронизалата я болка спря за миг дъха й. Адам й беше девер, напомни си отчаяно. Доведеният брат на нейния съпруг. Нищо повече!

Елинон видя рекламата в „Кънтри Лайф“, докато чакаше в приемната на зъболекаря и прелистваше списанието. Вниманието й бе привлечено от снимката. Къщата бе снимана в слънчев ден. Меко топло злато къпеше зиданите й стени, а в скрепените в оловни рамки стъкла на капандурите припламваха ярки слънчеви отблясъци. С целия си външен вид къщата внушаваше спокойствие и сигурност, изглеждаше стабилна, вечна — като надежден пристан срещу житейските бури, предлагаше уют и топлина.

Загледана в снимката, Елинон не чу, когато сестрата я покани да влезе в кабинета. Чак вкъщи откри, че в бързината при повторното повикване, без да забележи, е пъкнала списанието в чантата си.

Понечи да го хвърли в кошчето за боклук, но, кой знае защо, нещо я възпря. Пак по необяснима причина, по-късно, докато си почиваше с чаша кафе след много тежък превод, отново запрелиства списанието. Задържа се на страницата, на която бе поместена обявата за къщата, прочете разсеяно кратките обяснителни бележки под снимката, но вниманието ѝ отново грабна самата снимка. Топлината, сигурността, която къщата излъчваше... Приличаше на храм... Убежище...

Убежище. Думата се вряза в съзнанието ѝ. Защо ѝ беше нужно убежище точно на нея? Щастлив втори брак, успешна кариера. Двама чудесни синове. Щастливка, така твърдяха всички.

Всички...

— Успяхме! Той иска да работи с нас! Той иска! — Зоуи ликуваше. Освободи се от прегръдката на Бен, за да изпълни триумфален пирует, като се смееше щастливо. Той я улови, поклащайки глава.

— Не бързай да се радваш толкова! — предупреди я Бен. — Това е само първата стъпка. Сега трябва да се молим да не ни мине котка път и да се намери подходящо място.

Смръщил вежди, Бен имаше убийствено сериозен вид. В началото Зоуи намираще за привлекателна тази негова черта, сега обаче направо не можеше да я проумее. Защо той като че ли винаги очакваше, че животът ще му погоди някой мръсен номер? Защо не можеше — просто ей така — да сподели радостта ѝ? Не, не беше съвсем честно да му приписва този грях! Бен се радваше посвоему. Бе сигурна, че и за него тази първа крачка към бъдещето, за което двамата мечтаеха, бе от изключително значение, макар че по-скоро би умрял, отколкото да го признае.

— „Бенедикт Фрейзър и неговият ресторант — хитът на годината“! — изчурулика щастлива Зоуи. — Виждам го, пред очите ми е: „Бенедикт Фрейзър и чаровната госпожица Зоуи Клинтън, която компетентно управлява уютния изискан извънградски хотел-ресторант, са несъмнено хитът на годината...“.

— Задръж малко — отново се опита да охлади ентусиазма ѝ Бен. — Първо трябва да намерим подходяща сграда. По-скоро Клайв трябва да намери...

— Господи, още не мога да повярвам! И като си помислиш, че се включи в последната минута в обслужването на онзи сватбен коктейл...

— Нямахме да го направя, ако не беше ти да ме накараш. Сватбените коктейли не са мой „специалитет“. Заслугата е само твоя.

— Не е само моя, нито само твоя! Постигнахме го заедно! — твърдо напомни тя. — Ние сме страхотен екип, Бен! — Стрелна го с очи и добави нежно: — Не само в леглото...

Както можеше да се очаква, той погледна смутено настрани. Беше наистина чудесен в леглото, но кой знае защо винаги се чувстваше неудобно, когато заговореше за секс. Отначало дори се изчервяваше. Въпрос на възпитание... Зоуи тръсна глава, за да отпъди тази мисъл. Не искаше да ѝ разваля радостта от великия им ден.

— Как мислиш, колко време ще отнеме на Клайв намирането на подходяща сграда?

— Не зная, но очевидно вече е започнал да търси. Когато подписвахме договора, забелязах цял куп брошури на бюрото му.

— Господи, успяхме! Най-после ги накарахме да ни забележат! — От гърдите ѝ се изтръгна възторжена въздишка. — Вече нищо не е в състояние да ни спре, Бен, нищо! Пред нас е всичко, всичко, за което сме мечтали. Ще имаме собствен ресторант, с перспективата в бъдеще да го превърнем в малък извънградски хотел. Ти ще бъдеш главният готвач, „льо шеф“, а аз — управител на ресторанта. Както си мечтаехме...

— Както си мечтаехме... — Бен замълча и поклати глава. — Още не мога да повярвам, че е истина. Знаеш ли какво означава този шанс за мен, Зоуи? — Погледна я в очите. — Не съм сигурен дали го осъзнаваш напълно...

— Разбирам го, Бен! — прекъсна го нежно тя. — Зная колко много искаш да имаш свой ресторант.

— Дано само не ни мине котка път...

— Всичко ще е наред! Какво може да се случи? Подписахме договор, нали? Това беше първият ни пробив. Престани да се тревожиш! Обещавам ти, че нищо лошо няма да се случи!

ПЪРВА ГЛАВА

Пътният поток отново спря. Елинор погледна нетърпеливо часовника си и измърмори недоволно. В сутрешните часове Лондон беше направо невъзможен град, особено пък в ден като днешния. Улиците бяха мокри и сиви, небето — навъсено, а пронизващият вятър брулеше безмилостно напъпилите по дърветата цветове.

Колите се придвижиха напред — не повече от метър. Елинор започна да брой до десет — бавно, опитвайки се да отпусне напрегнатите си мускули. Закъсняваше, а в девет и половина имаше среща в офиса. С нов клиент, все още потенциален. Прехапа нервно долната си устна, припомняйки си неотдавнашния разтвор със счетоводителя. Не бяха на червено, но разходите по поддръжката на офиса нарастваха. За година и половина наемът се покачи двойно, а сега отново искаха увеличение. Поръчките за преводи намаляваха. Рецесията принуждаваше дори големите консорциуми и многонационални групировки, ползващи услугите на фирми като тяхната, да правят икономии.

Надеждата, че се захващат с един чудесен и извънредно доходен бизнес, която хранеха с Луиз в края на осемдесетте години, бързо гаснеше. Очакванията им, че работата ще се увеличи с развитието на новите връзки с Европа, меко казано, не се оправдаха. Е, вярно, капеше по малко, но нищо повече.

Офисът, много удобен, докато живееше в апартаментата — преди да се омъжи за Маркъс и да се премести с децата в къщата му в Челси — сега налагаше едно досадно и все по-напрегнато пресичане на Лондон в най-натоварените часове.

Защо, по дяволите, в дъждовни дни колите винаги пълзяха? Елинор ядосано смръщи вежди. Тази сутрин смяташе да тръгне рано, но Том се успа и закъсня със закуската, а Гавин отново беше „загубил“ футболния си екип, така че, когато ги подгони към колата, вече изоставаше от графика си.

Маркърс закуси рано и се затвори в кабинета си. Вдигна за момент глава от папката с материалите по делото, когато Елинор надникна през вратата. Дори сега — три години откакто бяха заедно, една от които като съпрузи — сърцето й трепваше, щом го видеше. Смешна реакция за зряла и уравновесена жена на тридесет и осем години, която след някой месец започваше тридесет и деветата... Тя, която преди да срещне Маркърс, толкова се гордееше с разумните си схващания за живота, с трезвата преценка на грешките и романтичните си идеали, довели до крах първия й брак!

Когато надникна в кабинета, почти се изкушаваше да помоли Маркърс да откара момчетата на училище. Така или иначе то беше поблизо до кантората му в Линкълн Ин, отколкото до офиса й. Когато обаче го видя вгълбен в работа, нещо я възпря. Онова неопределено чувство, което постоянно й напомняше, че Том и Гавин са нейни деца и отговорността за тях е нейна. Търк както пък Маркърс носеше отговорност за Ванеса...

Ванеса. Елинор потръпна нервно само като си помисли за нея. Бедата бе в това, че просто не успяваше да намери път към момичето. Опитваше, но срещаше желязната й съпротива. Маркърс и Джулия, родителите на Ванеса, бяха разведени вече от няколко години, когато Елинор реши да свърже живота си с Маркърс. И въпреки това, при всяко посещение на Ванеса изпитваше неудобство, седеше като на тръни. Стигна се дотам, че започна да нервничи, когато се любеха с Маркърс, а Ванеса спеше в съседната стая.

Наистина, къщата в Челси не бе предвидена за двама възрастни и три деца. Маркърс я беше купил след развода с Джулия. За сам човек, даже за семейство без деца, беше идеално жилище. На долния етаж имаше кухня, свързана с всекидневната, трапезария, там беше и кабинетът на Маркърс. На втория етаж — просторен салон, съвсем подходящ за изискани събирания с колеги, които един преуспяващ лондонски адвокат би следвало да организира. И двете широки спални, всяка с отделна баня, не бяха лоши, ако не се налагаше, разбира се, да сместиш в едната три деца.

„Това е моята стая“, бе заявила студено Ванеса, гледайки предизвикателно Елинор. Кое то означаваше, че когато Ванеса им гостуваше, Том и Гавин трябваше да се преместят в малката задушна

стаичка на тавана, предвидена като резервна спалня за извънредни случаи.

Елинор обичаше безумно Маркъс и беше сигурна, че той също я обича много. Но той, живял сам вече цели седем години, бе свикнал на спокойствие и тишина в дома си. Подобно напрежение едва ли бе по вкуса му. Решението на въпроса бе повече от очевидно: трябваше да се преместят в по-голяма и удобна къща — за тях двамата и за трите им деца. Бедата беше в това, че цената на подобна къща в Лондон бе баснословна и засега бе абсурдно да мислят за преместване.

Доходите на Елинор от работата в малкия им офис бяха прилични. Като адвокат, Маркъс също печелеше добре, но животът в Лондон просто беше прекалено скъп. Бившият ѝ съпруг, който се ожени повторно почти веднага след развода, не бе в състояние да ѝ помага за училищните такси на Том и Гавин. Том беше на единадесет години, Гавин — на тринадесет, така че им оставаха още няколко години до завършването на гимназията. Да не говорим, че се надяваше да продължат образованието си в университет.

Внезапно пътният поток потегли. Елинор почувства, че напрежението ѝ се разсейва. Тази нервност се дължеше само на отвратителното време. Беше ранна пролет и хората, намръзнали се през влажната дъждовна зима, копнееха за слънце и топлина. С Маркъс замисляха да прекарат една чудесна седмица в Тоскана с приятели в началото на май, но изглежда щяха да се разминат с пътуването до Италия заради отлагането на едно от делата му.

Елинор зави към подземния гараж в сградата, в която беше офисът ѝ, когато отново заваля. Минаваше девет и половина. Заклучи колата и забърза към асансьора.

Модерното здание се намиреше в сърцето на града — много подходящ район за работата им. Доста дълго Елинор и Луиз се колебаеха дали да го наемат, защото дори тогава наемът бе висок. Пък и не бяха много сигурни дали веднага щяха да завалят поръчките за преводи.

Запознаването им бе чиста случайност. В буквалния смисъл Елинор се сблъска с Луиз, когато бързаше да предаде току-що завършените преводи за голяма търговска фирма. Луиз се оказа в кантората по същата работа. Веднъж установили, че езиковите им умения по-скоро се допълват, отколкото конкурират, не след дълго

решиха да обединят усилията си и да започнат работа като официално регистрирани съдружнички. Не мина много време и мъдрото решение започна да дава плодове. Спечелиха си репутация на компетентни и изключително стриктни преводачки сред деловите среди, ползващи подобен род услуги, и за четири години, откакто офисът им функционираше, на няколко пъти имената им бяха споменавани във вестникарски материали. Даже едно списание ги посочи като пример за успешен пробив на деловите дами през осемдесетте години.

По онова време и двете бяха сами. Елинор, която имаше зад гърба си един неудачен брак и още по-неприятен развод, с огромен ентузиазъм се хвърли в новата си кариера, не само защото се нуждаеше от пари, но и защото търсеше реванш за наранената си гордост и смачканото самочувствие. Луиз, която беше осем години по-млада от Елинор, тъкмо започваше да се съвзема от травмата след края на бурна и нещастна любовна връзка с женен мъж.

Макар че външно бяха абсолютни противоположности — Елинор бе висока стройна блондинка, спокойна, сдържана и в мислите, и в действията си, докато Луиз беше миньонче, брюнетка и необикновено действена и импулсивна — двете изпитваха една и съща необходимост да излекуват нанесените от живота рани. Нужда, която ги въоръжаваше с решимост да доведат начинанието до успешен край.

Получи се... Наистина ли се получи? Елинор бе намръщила замислено чело, когато асансьорът спря на нейния етаж. Вратата се отвори и тя сви рамене. Получи се и все още нещата вървяха, каза си тя твърдо и тръгна по коридора. Сградата, в която наеха офис, от самото начало ги привлече с оригиналната си модерна архитектура. Построена около открито вътрешно пространство, тя внушаваше усещането за простор и светлина. Днес обаче мраморът и лъскавият хром сякаш излъчваха студ. Елинор потрепери леко. Вероятно пак бяха намалили отоплението. Всички наематели се оплакваха не само от бързото покачване на наемите, но и от нарастването на режийните разноски. Мимоходом хвърли поглед към вътрешния двор и забеляза, че част от растенията са твърде наситено зелени и малко лъскави. Приличаха по-скоро на изкуствени, отколкото на истински, заключи с отвращение, когато вниманието ѝ бе привлечено от стерилната безупречност на една бяла лилия. Такива растения не вирееха под

навъсеното лондонско небе или пък — затворени под топъл стъклен похлупак. Сякаш бяха разцъфтели насила.

Усмивка на облекчение озари лицето на секретарката им Клер, когато Елинор влезе в малката приемна.

С Луиз отделиха особено внимание на обзавеждането на офиса. Посетиха дори един приятел на Елинор, специалист по интериора, за да потърсят компетентното му мнение. За съжаление обаче, мебелите, които в края на осемдесетте години им се струваха подходящ декор за дейността на две енергични бизнес дами, сега изглеждаха предизвикателни, малко груби и най-вече неподходящи за времето на сивата рецесия, притиснала страната.

— Мосю Колбер е тук — осведоми я Клер. — Предложих му кафе, но той отказа.

Елинор ѝ благодари, отби се в кабинета си, за да свали палтото си, огледа се в огледалцето на пудриерата и забърза към стаята, която използваша за преговори с клиенти.

Пиер Колбер бе французин, чиито делови контакти редовно го водеха в Лондон. Като представител на няколко големи френски фирми за облекло — от онези, които стояха стъпало по-долу от „марковите“ дизайнери, и две по-високо от серийното производство — имаше контакти във всички важни европейски градове. Ако успееш да го спечелят като клиент, това непременно би им осигурило значителни допълнителни „постъпления“ в бюджета. От друг клиент Елинор бе узнала, че Колбер е недоволен от преводачите, с които работеше в момента. Успя да се свърже с него и го убеди, че си струва да обсъдят възможността за евентуално бъдещо сътрудничество. Бяха я предупредили също, че е скъперник и има тежък характер, затова със свито сърце отбеляза нетърпеливия му поглед, когато влезе в стаята. Успя обаче да прикрие вътрешното напрежение и със спокойна усмивка му подаде ръка.

— Моля да ме извините за закъснението. Задръстванията...

— Англичаните не умеят да шофират — рязко я прекъсна той. — Задръствания има в Париж, в Лондон има хаос!

— Едно кафе? — предложи Елинор, подминавайки неговата агресивност.

— Кафе? — Киселата му усмивка бе твърде красноречива. — О, не, благодаря.

Съзнателно ли я провокираше или просто не си даваше сметка, че се държи грубо? Не за първи път срещаше мъже като него, които не криеха враждебното си отношение към представителките на нежния пол, дръзнали да се захванат с бизнес. За такива случаи си беше изработила собствена тактика и поведение...

Веднъж, беше един следобед, двамата с Маркърс лежаха, отпуснати в сладостно блаженство, след като дълго се бяха любили. Той я погали лениво и й каза:

— Обичам покоя, който носиш, Нел. Невероятно удоволствие е да си с жена, спокойна и уверена като теб. Толкова е лесно човек да те обича.

Скоро след това й направи предложение за женитба.

— Май ние, англичаните, още не сме се научили да правим добро кафе... — усмихна се сърдечно Елинор на господин Колбер.

Подобна миролюбива тактика навярно би затруднила друга жена, но за нея се бе превърнала почти в начин на живот. Спокойствие, съгласие, хармония, добри човешки отношения — това бяха твърде важни неща за нея. Твърде важни... Не им ли отдаваше прекалено голямо значение?

— Френското кафе и хляб са несравними — добави тя. — Но „Маркърс енд Сперсър“ много се стараят да постигнат нещо задоволително. Чух, че са започнали да внасят брашно от Франция за своите кроасани и френзели.

— И те ли са сред вашите клиенти? — попита с интерес Пиер Колбер, изоставяйки агресивния тон.

— Наши клиенти са някои от техните доставчици. — Елинор си позволи за миг да се отпусне. Отвори папката, която носеше. — Виждам от списъка на вашите клиенти, че имате делови контакти с няколко големи европейски модни къщи, които от своя страна работят на ишлема в страни от Далечния Изток. Мога да твърдя, че дрехите им ще се продават добре в малките луксозни бутици в нашите провинциални градове.

— Направили сте не лошо проучване на пазара.

Не се ли долавяха известни нотки на уважение в тона му или само й се струваше? Елинор искрено се надяваше да не греши. Разбира се, бе достатъчно благоразумна да не показва облекчението си. Усмихна се любезно и продължи:

— Разбрах, че в момента ползвате услугите на преводачи, живеещи във Франция, Германия, Италия и Испания. Бихме могли да извършваме всички необходими преводи тук.

— Същата услуга предлагат и други фирми, с които съм в контакт — подчерта той.

— Прав сте — отвърна Елинор с усмивка. Очевидно нямаше лесно да го убеди да им стане клиент и се зае да изброява предимствата на тяхното бюро за преводи: — Моята съдружничка Луиз владее арабски и руски.

— Руски — добре, но не трябва да забравяте, че след разпадането на Съветския съюз, всяка от бившите републики ще иска превод на собствения си език.

— Вече сме помислили и за това — увери го тя.

Беше истина. С Луиз активно издирваха опитни преводачи на тези редки езици. Смятаха да ги привлекат като сътрудници на бюрото. Тя планираше да проведе събеседване и тест с новите преводачи, макар че не беше съвсем наясно как ще вмести и тази задача в претоварената си програма.

През почивните дни започна да преглежда молбите, но работата не вървеше. Затвори се в спалнята — единственото място в къщата, където можеше да работи, но в съседната стая Ванеса бе усилила радиото до край. Много важно беше да си осигурят „едни гърди преднина“ пред конкурентите в бранша. Трябваше непременно да разширят езиковия периметър на преводаческите си услуги, ако искаха фирмата да продължава да е печеливша.

Всичко това бе повече от ясно, но откакто бяха женени с Маркърс, новите семейни задължения отнемаха голяма част от личното ѝ време. Оказа се, че все по-трудно може да отделя време за разширяване на дейността на офиса. Заряза посещенията в гимнастическия салон, където по-рано ходеше две вечери в седмицата. Отпадна и неделният обяд в ресторант — със старата ѝ приятелка Джейд Фъншам си позволяха да се поглезят веднъж в месеца — защото съвпаднаше с посещенията на Ванеса при баща ѝ през уикенда.

Ванеса... Можеше да разбере момичето, което беше в най-трудната възраст, че не приема лесно новата съпруга на баща си. За себе си обаче Елинор бе сигурна, че е готова да я приеме с отворени обятия. Та тя бе дъщеря на Маркърс! Маркърс, когото обичаше.

Веднъж сподели това с Джейд. Приятелката ѝ я нарече идеалистка, а Елино́р я обвини в цинизъм.

— Какво друго можеш да очакваш след два брака и два развода? — сви пренебрежително рамене Джейд. В продълговатите ѝ зелени котешки очи прозираше житейска мъдрост. — Един безплатен съвет от мен — не очаквай нищо друго, освен главоболия от доведени деца, особено ако става дума за пубертетчетата от женски пол.

Винаги когато Ванеса им гостуваше, в къщата витаеше нервна атмосфера. Преди две седмици Елино́р получи ужасна мигрена от напрежението. Докато се мъчеше безуспешно да успокои непоносимите болки, Елино́р се питаше отчаяно къде греши, с какво предизвиква тази открита враждебност у Ванеса. В края на краищата нямаше никаква вина за развода на родителите ѝ. Може би трябваше да послуша съвета на Маркъс и да изпраща момчетата при баща им, когато Ванеса идваше? Така поне щяха да избегнат безконечните кавги, избухващи в момента, в който децата се съберяха заедно. Често ѝ се струваше, че Ванеса съзнателно провокираше скандалите. Вярно, Том бе чувствително и избухливо дете, лесно се обиждаше, но Гавин бе отстъпчив и добродушен, от бебе беше много кротък, даже малко флегматичен и човек трудно можеше да си представи, че дава повод за вечните кавги.

Ванеса категорично не желаше сближаване с нея и със синовете ѝ. Но най-вече с нея. Понякога имаше усещането, че двете са съпернички, счепкали се в мълчалива схватка на живот и смърт за Маркъс. Ванеса беше дъщеря на Маркъс и Елино́р дори за миг не си представяше, че би могла да я лиши от мястото, което ѝ се полагаше в живота му. Всъщност тя настоя пред него по-често да се вижда с дъщеря си. Когато спомена пред него, че ѝ се струва, че той я вижда рядко, Маркъс ѝ отговори:

— Тя е щастлива с майка си.

— Но тя има нужда и от баща...

— ... Вие сте омъжена, имате съпруг и деца. — Гласът на Пиер Колбер моментално я върна към действителността. — Това не ви ли пречи на работата?

— Отдавна съм свикнала да балансирам многобройните си задължения като жена, майка и съпруга — отвърна тя спокойно.

Колбер очевидно не очакваше подобен отговор. Погледна я развеселен. Елинор се поздрави наум, че не се хвана на въдицата и не отвърна с нападката, че никога не би задала подобен въпрос на мъж. Като повечето французи, той очевидно бе надъхан с мъжки шовинизъм и най-безсрамно се гордееше с това. Очертаваше се единствената успешна тактика в такива случаи: не стремеж да го накара да я приеме като равна с мъжете, а ловкото ненаатрапчиво изтъкване на добродетелите на нежния пол.

Известно време Елинор се вглеждаше замислено в усмихнатото му лице. Реши, че тактическата пауза е достатъчна и продължи:

— С моята съдружничка се ласкаем от мисълта, че предлагаме услуги от високо качество и компетентност. Ще ми се да вярвам, че и вашето мнение е такова, мосю. В противен случай едва ли щяхте да сте тук. Имам впечатлението, че не сте от хората, свикнали да си пилеят времето.

— Препоръчаха ми няколко бюра за преводи, едно от тях е вашето. Намирам за благоразумно да преценявам повече от една възможност, дори ако от пръв поглед някоя ми се струва по-благоприятна — отвърна той и се надигна.

С това даде знак, че срещата им е приключила. Елинор също се изправи. Беше забелязала искрици на уважение в умните очи на французина, но това още не означаваше нищо. Външно запази спокойствие, но се опасяваше, че не бе успяла да спечели Пиер Колбер като клиент.

Придружи го до вратата. Стараеше се да не мисли в момента колко много се нуждаеха от този допълнителен ангажимент. Още като установи контакт с него, не си правеше илюзии, че ще го спечели лесно за клиент. Остана й поне утехата, че бе съумяла да промени първоначалното му враждебно отношение, което превърна в уважение.

Сбогува се с Пиер Колбер, върна се в кабинета и взе папката на французина. Трябваше да информира Луиз за срещата. Отби се при Клер и я попита дали Луиз е в кабинета си.

— Току-що дойде — отвърна младата жена.

Елинор кимна усмихната и се запъти към стаята на Луиз, сподирена от завистливия поглед на секретарката. Елинор бе всичко, за което можеше да си мечтае една жена. Красива, интелигентна, преуспяваща, омъжена за мъж, излъчващ магнетично обаяние.

Съпругът на Елинор бе доста над четиридесетте, но само като го погледнеше, коленете на Клер омекваха. Не че я бе удостоявал с нещо повече от разсеян поглед... Но и да не беше така... Елинор бе тъй мила и сърдечна, че просто не би могла. Не би посмяла да я нарани.

Да, идеалната семейна двойка...

Елинор почука на вратата и влезе в стаята на Луиз. Луиз четеше някаква брошура, а други две-три бяха на бюрото ѝ. Погълната от четенето, очевидно не я чу. Елинор я извика по име. Луиз вдигна рязко глава и припряно набута брошурите под някаква папка. Изглеждаше смутена, дори някак стресната.

— Нел, не те чух... — измънка тя и се изчерви.

— Разбрах. — Елинор ѝ се усмихна. — Какво, да не планираш лятната почивка? — На едната от брошурите, които Луиз побърза да скрие, беше забелязала снимката на красива селска къща. Фасадата ѝ напомняше провинциален френски замък.

За момент Луиз я погледна почти виновно. Побърза да извърне глава и смънка припряно:

— Да...

— Искях да ти кажа как мина срещата с Пиер Колбер. Какво ще правиш на обяд?

— Ами... Не мога... Съжалявам, Нел, ще обядвам с Пол... — Отново в тона ѝ се долавяше някакво необяснимо смущение.

— Щастливка! Завиждам ти! — въздъхна Елинор печално. — Как ми се иска и моят мъж да намери време да обядва с мен! Напоследък е страхотен късмет, ако хапнем заедно по някой сандвич на обяд. — Замълча, защото забеляза, че Луиз всъщност не я слуша. — Луиз, какво има? Всичко ли е наред? — попита тихо.

— Да, разбира се! — увери я тя припряно.

Елинор я гледаше замислено. Категоричният отговор не ѝ звучеше убедително. Луиз като че ли се опитваше да скрие нещо. Знаеше, че не всичко върви гладко в отношенията с мъжа ѝ. Бяха решили вече да открият преводаческото бюро, когато Луиз срещна Пол. Още лекуваше раните си от нещастната любов. За съжаление, твърде скоро Елинор установи обезпокоена, че Пол е властен мъж, който всячески се мъчеше да утвърждава превъзходството на своя пол,

тъпчейки самочувствието на Луиз. Тревогата ѝ се засили, когато след сватбата съдружничката ѝ все по-често започна да използва фрази като „Пол каза...“, „Пол мисли, че...“, преди да каже нещо.

Елинор се стараяше да се пребори с неприятното си чувство към съпруга на Луиз и определено не го показваше. В крайна сметка изборът бе на Луиз, пък и не беше задължително двете да харесват един и същ тип мъже. Имаше и нещо друго, ако трябваше да бъде честна докрай.

Враждебността, която изпитваше към Пол, отчасти се дължеше и на факта, че властните му маниери ѝ напомняха за бившия ѝ съпруг.

Всъщност чувствата ѝ към Пол нямаха никакво значение в момента. Освен съдружничка, Луиз ѝ бе приятелка и би могла да ѝ довери семейните си проблеми, ако имаше такива.

— Луиз... — опита тя повторно.

— Виж какво, Нел, трябва да тръгвам... Обещах на един клиент да се срещнем... После имам среща с Пол... Наистина ужасно бързам!

Луиз бе зряла жена, така че не би могла да я принуди да сподели проблемите си, щом не желаяше, си каза мрачно Елинор, като затваряше вратата на своя кабинет. Цялата беда изглежда идваше от това, че притежаваше силен майчински инстинкт. Или поне така твърдеше Джейд.

— На теб ти трябва цял рояк деца! — каза ѝ веднъж приятелката ѝ.

Цял рояк деца. За да компенсира чувството на самота, което се бе вкоренило дълбоко в душата ѝ заради собственото ѝ самотно детство. Тридесет и осем години едва ли бяха най-подходяща възраст за подобни настроения. Елинор направи кисела гримаса. Разбира се, жените раждаха деца и в по-напреднала възраст. Дете от втория съпруг... С Маркърс бяха обсъждали въпроса. Хората говореха, че често пъти едно бебе се превръща в спойката на новото семейство при повторен брак. Решиха обаче, че любовта им няма нужда от подобно „циментиране“. Освен това къщата им беше тясна дори в сегашния състав... Плюс ангажиментите в офиса и задълженията ѝ като съпруга на известен адвокат... Маркърс получаваше изненадващо голям брой покани за различни приеми, вечери и коктейли. Естествено, искаше ѝ се да го придружава. Искеше да бъдат заедно.

За съжаление, работата, както и другите ангажименти запълваха голяма част от времето им. Напрегнатият ритъм на живот буквално ги задъхваше. Уж бяха женени, а понякога се оказваше, че са по-рядко заедно, отколкото преди. Елинор установяваше с тревога, че изпитва нужда от повече свободно време, повече пространство, от едно не толкова френетично ежедневие, когато да ти остава време да оцениш и да се насладиш на дребните радости в живота.

Дори като се любеха, все бързаха. Имаше чувството, че съзнателно си поставяха задачата да откраднат четвърт час, за да не забравят как се прави. А беше време, много отдавна, когато оставаха в леглото цял следобед, цяла нощ, дори си позволяваха лукса да се излежават почти до обед на следващия ден. Какво удоволствие й доставяха онези часове на интимно усамотение с Маркърс в дома му или в нейния апартамент...

Сега май не им се случваше да останат сами.

Дали и Маркърс изпитваше същото неудобство да се любят — като нея, когато в къщата се намираше Ванеса, при положение, че в съседната стая спяха синовете й? Или подобна чувствителност бе присъща само на жените? По-точно на жените, чиито доведени дъщери са в онази крехка и опасна възраст на границата между детството и юношеството...

Отново се замисли за Луиз и Пол. Искрено се надяваше всичко при тях да е наред. Макар че не харесваше Пол... Луиз го обичаше. Неведнъж бе споделяла с нея, че той е чудесен, образцов баща. Направо ставал като дете, когато си играел с момченцата. Грижел се за всичко, свързано с децата.

Да, Пол очевидно се вживяваше дотам в ролята си на баща, че едва ли не съзнателно изолираше Луиз от „мъжкия свят“ — свят, в който имаше място единствено за него и за синовете му. Нерадостното заключение май се налагаше само, въздъхна мрачно Елинор.

Маркърс се разбираше добре с Том и Гавин, но просто не бе от онзи тип мъже, които изпитваха удоволствие от „чисто мъжки“ занимания. Пък и не им беше баща, както съвсем излишно подчерта онзи ден Луиз, когато сравняваше начина, по който Пол и Маркърс се отнасяха с децата.

Излишно и нетактично... Смръщила чело, Елинор ухапа нокътя на показалеца си. Имаше този вреден навик от дете и не успя да се

пребори с него дори като студентка. Омъжи се, но продължаваше да си гризе ноктите, когато беше нервна. След развода се зарече да го превъзмогне. Успя и много се гордееше с постижението си. Смяташе, че щом се е преборила с гадния си навик, вече нищо не може да ѝ се опре. А ето че сега по необясними причини навикът ох детството се връщаше. Сега, когато смяташе, че е щастлива, удовлетворена от себе си и от живота...

Какво ѝ ставаше, дявол да го вземе? След месец се навършваше една година от сватбата с Маркърс, В онзи слънчев пролетен ден преди година преливаше от щастие и оптимизъм. Беше уверена в себе си и в бъдещето. Ала тогава просто не осъзнаваше колко трудно ще обедини в хармонично цяло своя живот, живота на Маркърс, живота на техните деца...

Телефонът извънтя. На устните ѝ заигра радостна усмивка, когато чу гласа на Маркърс.

— Маркърс! Каква приятна изненада!

— Ще можеш ли да се прибереш вкъщи, Елинор? Обадох се от училище, че Том не е добре. Аз ще го взема с колата, но предполагам, че предпочита да е с теб.

— Господи, какво му е? Какво казаха?

— Моля те, не се паникьосвай! Ако имаше нещо сериозно, едва ли щяха да звънят на мен. Щяха да се обадят в болницата. Казаха ми, че са направили опит да се свържат с теб, но секретарката ги уведомила, че в момента имаш среща.

Бяха се обаждали, докато бе разговаряла с Пиер Колбер. Кой знае защо, Елинор се почувства виновна. Имаше ли в гласа на Маркърс нотки на раздражение или така ѝ се стори? Той мразеше да го прекъсват, когато работи. Пък и нали майката на Том бе тя...

Грабна палтото и чантата и забърза към изхода. Клер не беше в приемната, затова реши да се отбие лично и да предупреди Луиз. Почука и влезе. Луиз говореше по телефона.

— Не, още не съм ѝ казала. Не съм... — Вдигна стреснато очи, изчерви се, млъкна за момент, после смотолеве бързо: — Виж какво, трябва да тръгвам! — И затвори телефона.

— Прощавай, че те безпокоя, но се налага да се прибера вкъщи — извини ѝ се Елинор. — Том е болен, върнали са го от училище. За щастие нямам други срещи.

Луиз явно не я слушаше, а все още изчервена, отбягваше погледа ѝ. Присъствието ѝ смущаваше Луиз... Откритието ѝ подейства като шок. Ако не беше тревогата за Том, засилена от чувството ѝ за вина, че в момента не е с него, че заради сина ѝ Маркърс е трябвало да прекъсва работата си, навярно държанието на Луиз би породило цял куп въпроси.

Подкара колата към Челси, ругаейки наум уличното движение, претоварено дори в този час на деня. Дразнещата миризма на бензин и спарен въздух проникваше в купето. Напрежението, от което изглежда не можеше да се освободи напълно през последните дни, къртеше влудяващо в главата ѝ.

Къщата на Маркърс имаше гараж, но там се побираше само неговата кола. Някой бе спрял колата си точно пред дома им. Вбесена, Елинор затърси място за паркиране. Ръката ѝ трепереше, когато отключваше входната врата. Влезе тичешком и извика нервно Маркърс.

— Тук съм. — Той се показа на вратата на кабинета си.

— А Том къде е?

— Том е в кухнята.

— В кухнята?!

Елинор се втрени в него. Напрежението и чувството за вина изведнъж се превърнаха в раздразнение. Щеше ли да се държи така, ако беше болна неговата дъщеря? Веднага отхвърли тази мисъл. Съзнаваше колко е несправедлива. Шокиращото обаче беше, че изобщо ѝ мина през главата. Захвърли чантата и забърза към кухнята. Видя, че Том е във всекидневната. Седеше във фотьойла, вперил очи в телевизора.

— Том?

Изглежда не я чу. Извика го повторно. Момчето неохотно откъсна поглед от телевизора и се обърна. Беше доста блед, установи с разтуптяно сърце Елинор. Защо не беше забелязала това още сутринта? Нали му беше майка?

— Как си, миличък? — Забърза към него и пипна челото му. Не гореше, едва ли имаше висока температура.

— Болен съм! Гади ми се... — оплака ѝ се жално Том. — Нали ти казах тази сутрин!

Обвинителните нотки в гласа му я накараха да трепне. Наистина тази сутрин ѝ подхвърли, че не му се ходи на училище, ала го отдаде

на понеделнишкото настроение.

— В часа на госпожица Прингъл ми стана лошо. Боли ме главата, мамо. И тук — посочи шията си.

Елинон усети, че нещо я преряза под лъжичката. Наскоро бе прочела във вестниците за няколко случая на менингит.

— А очите? Болят ли те очите? — попита тя с нарастваща тревога.

— Да... Мъничко...

Половин час по-късно — беше сложила в леглото Том и се бе обадила на лекарката — Елинон попита нервно Маркълс:

— Мислиш ли, че може да е менингит?

— Съмнявам се — кисело отвърна той. — Предполагам, че ще се окаже „понеделнишкото неразположение“, в прибавка към кутията сладолед, която е изял снощи.

— Каква кутия сладолед?

— Същата, която намерих тази сутрин празна на масата.

— Не знам... — поклати нервно глава Елинон. — Каза, че го болят очите...

— Каза или ти му го внуши? — подхвърли той скептично.

— Аз съм ти съпруга, Маркълс, а не свидетел на ответника по делото! — избухна тя. Видя, че той се намръщи, но не успя да му се извини, защото в този момент на вратата се позвъни. — Сигурно е лекарката.

След четвърт час лекарката бе прегледала болното момче.

— Няма нищо страшно! — успокои тя Елинон с окуражителна усмивка. — Не трябва да се притеснявате, че сте ме викали напразно. Разбирам ви напълно, та нали и аз съм майка. Винаги е по-добре да се презастраховаш, отколкото после да съжаляваш. Слава богу, няма нищо сериозно. Леко стомашно неразположение и мъничко глезене.

Значи все пак Маркълс се оказа прав, заключи мрачно Елинон, когато се сбогува с лекарката. Ненужно се бе паникьосвала. Паника, подсилена от чувството за вина, защото не си беше вкъщи, когато са се обадили от училище. Защото Маркълс е трябвало да прекъсне работата си, за да прибере нейното дете. Защото тази сутрин от бързане не забеляза, че Том е блед. Защото снощи беше прекалено заета, за да обърне внимание, че Том е излапал цяла кутия сладолед...

Какво ѝ ставаше? Какъв живот бе това, когато нямаш време да се погрижиш за децата си, за съпруга си, за себе си?

— Беше прав, Том има само леко стомашно неразположение — призна унило пред Маркърс малко по-късно. Той вдигна глава от папката, която четеше, и се усмихна. — Извинявай, че избухнах.

— Няма нищо! — успокои я той. — Не трябваше да забравям, че майките не обичат да се съмняват в преценките им, когато става въпрос за техните деца.

Кой знае защо репликата му я подразни. Какво искаше да каже? Майките изобщо или може би майката на неговата дъщеря? Веднъж Маркърс ѝ каза, че никак не прилича на първата му жена. Това я зарадва. Не искаше да бъде втора Джулия, да се превръща в копие на жената, която преди време е означавала много за Маркърс. Беше щастлива, че той я обича като личност.

Когато първоначалният ентусиазъм от брачния живот премина, Алън — бившият ѝ съпруг, виждаше в нея само жената майка. След раждането на двамата им синове като че ли загуби желание да се люби с нея. А често я обвиняваше, че обръщала повече внимание на децата, отколкото на него...

— Щях да забравя — прекърсна Маркърс разсъжденията ѝ. — Ласитъррови държат да сме у тях в осем. За колко часа си уговарила да дойде жената, която ще остане с Том и Гавин?

Елинор изстина. Вечерята у Ласитъррови! Беше ѝ излязла от ума. Господи, как можа да забрави? Харолд Ласитър бе адвокатът с най-висш ранг в кантората на Маркърс. Носеха се упорити слухове, че ще бъде предложен за съдия във Върховния съд.

Маркърс наистина не беше напорист и амбициозен като първия ѝ съпруг, но стриктно се придържаше към правилата на доброто възпитание, считани от мнозина като безнадеждно остарели. Съвсем естествен резултат от системата на образование в елитните британски училища, в едно, от които беше учил Маркърс, в добавка към строгата дисциплина, налагана от баща с военна кариера. Точно това бе едно от нещата, което в началото я привлече в него. Когато сподели с Джейд, приятелката ѝ се изсмя в лицето:

— Какво? Боже милостиви, не мога да повярвам! Имаш връзка с един от най-чаровните мъже, които някога съм виждала, а ми разправяш, че ти направил впечатление, защото ти държал вратата!

Толкова ли не се сещаш защо го прави? За да се наслаждава на гледката... — Елинонр я бе погледнала озадачена. — На красивия ти задник, глупачко! Не си ли чувала, че мъжете обичат да оглеждат хубавите женски задници, а?

— Забрави за вечерята, нали? — възкликна остро Маркъс. Едва ли беше толкова трудно да се досети, ако се съдеше по изражението ѝ.

— Страшно съжалявам, Маркъс! Щях да се обаждам на жената в събота, но нали знаеш, Джулия помоли Ванеса да остане при нас за уикенда... Улисах се, забравих за вечерята...

— По дяволите!

— Ще позвъня на Джейд и ще я помоля да остане с децата, ако е свободна... — предложи Елинонр.

Посегна към телефона, но чу гласа на Том от горния етаж.

— Мамо, мамо! Лошо ми е...

Елинонр хлопна слушалката и хукна по стълбите. Завари Том в банята. Повръщаше, надвесен над тоалетната чиния. Сигурно се дължеше на сладоледа, може и да беше заслужено наказание за лакомията му, но момчето несъмнено имаше окаян вид, призна си Елинонр, докато го слагаше обратно в леглото. Том беше на тринадесет години и вече се смяташе голям за разни глезотии като прегръдки и целувки, ала сега се вкопчи в нея.

— Остани тук! — замоли жално, когато тя понечи да тръгне.

— Не мога, миличък, трябва да се обадя на леля Джейд и да я помоля да постои тази вечер с теб.

Лицето му се зачерви, той се надигна в леглото и се вкопчи отчаяно в нея.

— Не я искам! Искам ти да си с мен!

Стъписана, Елинонр го прегърна. Много отдавна Том не се беше държал така. Може би лекарката все пак грешеше... Може би наистина Том бе сериозно болен...

— Том, миличък, трябва да присъствам на една вечеря...

— Не, не трябва! — упорито възрази момчето. — Просто вече не искаш да си с нас. Искаш да си само с него!

— Том, това не е истина! — извика шокирана Елинонр и го притисна силно към себе си.

При това състояние на Том беше изключено да отиде на вечерята. Маркъс нямаше да е доволен. Сърцето ѝ се сви мъчително. Обзе я

паника, имаше усещането, че започва да губи контрол над собствения си живот... Какво ѝ ставаше? Защо? Имаше всичко, за което една жена можеше да мечтае.

Да, всичко... И още някои неща, които нито една нормална жена не би си пожелала. Например счетоводител, който я предупреждаваше, че разходите им постоянно се увеличавали. За съжаление, не можеше да се каже същото и за печалбите. И съдружничка, чиито лични проблеми внасяха напрежение в служебните им отношения. И доведена дъщеря, която се държеше все по-враждебно; защото явно гледаше на нея като на съперник за обичта на баща ѝ. И син, който току-що направи на пух и прах убеждението ѝ, че най-сетне се е преборила с чувството за вина, задето е лишила децата си от баща. И къща, пълна с красиви мебели, купени от антикварни магазини, която будеше благородна завист у приятелите ѝ, ала не беше истински дом за две пораснали момчета.

Списъкът на нещата, които вече не зависеха от нея, набъбваше заплашително.

Но имаше съпруг, обичаше го и беше сигурна в любовта. И това компенсираше всичко. Нали така? Не беше ли, така?

ВТОРА ГЛАВА

Фърн се огледа нервно в огледалото — предчувстваше, че Ник отново ще критикува външността ѝ. Приглади гънките на черната вечерна рокля, която ѝ стоеше като торба. От коледните празници, когато я облече за последен път, беше отслабнала ужасно. Дължеше се отчасти на смъртта на майка ѝ. Грижите край смъртния ѝ одър се превърнаха в непосилно напрежение, защото Ник се сърдеше и непрекъснато ѝ натякваше, че отсъства от къщи.

Помъчи се да му обясни, че дългът и обичта я караха да бъде край леглото на болната си майка, която явно си отиваше, но Ник веднага отвърна с въпрос. Как смятала, че той ще се оправя сам къщи? Напомни ѝ, че не може да зареже работата си. Било редно поне къщи да разчита на своята съпруга, след като цялата издръжка падала върху плещите му.

Фърн потисна отвращението, което се надигна в душата ѝ. Не му възрази, за да не го раздразни. Последниците на една такава конфронтация я плашеха. Беше изтощена до смърт. Нямаше сили — нито физически, нито психически — да понесе реакцията му. Успя да се овладее и повтори тихо, че майка ѝ умира и има нужда от нея.

— Аз също имам нужда от теб! — троснато ѝ бе отвърнал той.

Накрая Фърн се примири с едно компромисно решение. По-голяма част от времето прекарваше при майка си, а когато можеше, тичаше до къщи да изпере и да изглади ризите на Ник, да зареди хладилника с храна, за да не се сърди той. Напрежението беше толкова мъчително, че когато майка ѝ почина, изпита почти облекчение, което ѝ тежеше и до днес...

Тя се вгледа неодобрително в огледалото. Изглеждаше прекалено посърнала и слаба за жена на двадесет и седем години. Гъстата ѝ къдрава коса — тъмнокестенява с естествени златисти кичури, като че ли беше твърде тежка за тъничкото ѝ вратле. Всъщност разкошните къдрици, които падаха на раменете ѝ, контрастираха нелепо с изпитото лице и мършавото тяло, заключи тя мрачно. Отдавна трябваше да се

подстриже. Беше твърде стара за тази свободно разпусната коса, която повече би подхождала на някоя лекомислена девойка. Дългата коса беше спомен от детството — детство, направлявано от възгледите на доста възрастни родители, според които добрите възпитани момиченца трябваше да носят дълги плитки. Преди години, като студентка, на няколко пъти се канеше да си отреже косата. Веднъж дори спомена за това пред Адам.

„Не го прави!“ ѝ беше казал той с онзи негов твърд, но пропит с нежност глас и отметна падналата върху челото ѝ къдрица...

Разтреперана, Фърн отмести поглед от огледалото. Усети, че се изчервява. За бога, какво ѝ ставаше? Със сигурност подобни мисли нарушаваха брачния обет — не по-малко от физическия грях... Как не ѝ се ходеше на тази вечеря у Венис Дънстант! Познаваше я много бегло като клиентка на Ник. Покойният съпруг на младата вдовица беше изключително богат и доста по-възрастен от нея местен предприемач. Сватбата им разбуни духовете в малкия град, а за Венис хората говореха какво ли не.

Венис... Дали така се казваше наистина, или просто си беше присвоила това име, както безцеремонно сложи ръка на всичко, което Бил Дънстант притежаваше? Дватамата се бяха запознали на някакъв курорт. Тогава Бил беше шейсетгодишен вдовец, когото лекарят бе посъветвал да отиде на възстановителна почивка след прекарания инфаркт. Не бяха минали и две седмици от запознанството му с Венис, когато се ожениха. Живяха като съпрузи около две години. Бил получи втори инфаркт, този път — фатален. Според завещанието му, цялото богатство оставяше на младата вдовица. Венис стана клиентка на Ник чак след смъртта на Бил. Всъщност преди това рядко се мяркаше в града. Изглежда предпочиташе да прекарва времето си в Лондон.

От известно време обаче доста активно започна да се включва в живота на градчето им. Венис бе тази, която уговори Ник да стане член на открития скоро луксозен частен спортен клуб.

— Трябва да спортуваш! — ѝ бе подхвърлил той онази вечер, като оглеждаше неодобрително измършавялото тяло на съпругата си. — Венис се занимава всеки ден с гимнастика, освен това играе тенис.

Фърн се въздържа да му напомни, че за разлика от Венис, не може да си позволи астрономическите такси за подобни удоволствия, особено когато постоянно ѝ се натякваше, че я издържат. Ник говореше

често и словоохотливо за Венис. По-често, отколкото нормално се говори за един клиент, може би?

Фърн се намръщи. Стомахът ѝ се сви болезнено. Чувстваше се гузна. Дали не проявяваше прекалената подозрителност? Не си ли въобразяваше несъществуващи неща? Като например, че усеща чужда женска миризма, когато доближава Ник?

Ник определено можеше да мине за красавец. Нещо повече, умееше да се харесва на жените. Фърн знаеше това от собствен опит. Косата му бе руса, с мек копринен блясък. Имаше нещо по момчешки очарователно в непринудената му усмивка. Докато Адам бе висок и широкоплещест и изглеждаше точно такъв, какъвто беше — зрял мъж, то Ник, със средния си ръст и стройно тяло, определено младееше. Той тайно се гордееше с младежката си външност и доста умело успяваше да я подчертае.

Ник бе навършил тридесет години, когато се запознаха, но с лекота поддържаше ореола на обаятелен младеж, който всъщност първоначално я привлече. Можеше да бъде много убедителен, като пожелаеше, и Фърн го знаеше чудесно. Вече не можеше да преброи колко пъти бе отстъпвала пред напористите му увещания, ужасена от мисълта за обвиненията, които щяха да последват, ако не го стореше.

Кога за първи път си даде сметка, че не го обича? Че може би никога не го е обичала, а просто му позволи да я убеди, че е така... Вниманието му в известен смисъл я ласкаеше. Родителите ѝ, доста възрастни вече, също ѝ оказаха натиск, като не криеха горещото си желание да я видят задомена. И тя отстъпи пред убедителните увещания. Прие, че бракът с Ник е това, което ѝ е нужно.

Тогава искрено вярваше, че го обича. Вярваше и в любовта му, и в твърденията, че му е нужна. Нямаше причини да не му повярва. Та той толкова често ѝ повтаряше, че никога няма да позволи да го изостави, че не си представя живота без нея... Скоро след сватбата обаче установи стъписана, че разбиранията на двамата за любовта, за нуждата от другия, се разминават, ала спотаи дълбоко в себе си това откритие. Постоянно си напомняше, че е дала съпругески обет пред Бога, като същевременно се упрекваше, задето е хранила илюзорни надежди за брачния живот.

Фърн винеше само себе си, че не умее да откликва с подobaващо желание и страст, когато се любеха с Ник. Отчаяно се мъчеше да

преодолее напрежението, което я завладяваше, щом той посегнеше към нея. Съзнаваше, че студенината ѝ предизвиква у него безкрайно разочарование. Навярно мълчаливата интимност в леглото го отвращаваше, тъй както я ужасяваше и нея. Всеки път, когато всичко свършеше, се чувстваше напрегната и нервна, доволна и нещастна едновременно. Лежеше неподвижна, притисната от безмълвната тъмнина, впила очи в гърба на Ник.

Не трябваше да се учудва, че ѝ обръщаше гръб в момента, в който свършеше. Нищо чудно, че толкова често се оплакваше, че не се държи като истинска жена. И нищо чудно, че осемнадесет месеца след сватбата дойде и първата изневяра.

Сега, две години след като разбра за първата му изневяра, се питаше друго. Защо това разкритие тогава я шокира толкова? В началото просто отказваше да повярва. Та Ник бе нейният съпруг! Бяха женени, вретени пред Бога в обет за вярност! В други семейства — да, понякога такива неща се случваха, но не и с нея... Родителите ѝ биха понесли много тежко един развод... Съзнаваше, че точно този факт беше основната причина за шока, който изживя. Не можеше да си представи, че ще убие вярата им в моралните принципи, които упорито бяха насаждали в съзнанието ѝ.

И днес си спомняше с абсолютна яснота събитията от онзи фатален ден, сякаш всичко се бе случило едва вчера. Ник тръгна за работа. Малко след това се появи жената... Изненада се, когато я видя на прага, макар че все още не подозираше нищо. Покани я, предложи ѝ кафе, но тя отказа. Изглеждаше напрегната и напрежението ѝ бавно започна да се предава и на нея. Жената запали нервно цигара и заговори.

По-късно Фърн неизменно си задаваше въпроса за избора на Ник, защото пушенето го отвращаваше. Кой знае защо тази мисъл се врязва в съзнанието ѝ, докато други, далеч по-важни, бяха изтласкани на заден план.

С Ник били любовници, каза жената, и Фърн знаела за това, ала нарочно не му давала развод, макар отдавна да била наясно, че Ник не я обича. Само шокът и гордостта възпряха Фърн да признае истината, че няма ни най-малката представа за отношенията им.

Накрая жената си тръгна. Фърн проследи с поглед отдалечаващата се кола. Тялото, мозъкът, сетивата ѝ сякаш бяха

парализирани. Като в несвяст се качи в спалнята, извади куфара от гардероба и започна да прибира дрехите си.

Тогава телефонът зазвъня. Слезе долу с намерението да се обади, но го подмина. Излезе през задната врата и я остави отворена. Тръгна по улицата, без да осъзнава накъде върви.

Не помнеше как стигна до центъра на града. Там я срещна Адам. Спаси я от публичното унижение, за да ѝ причини след това най-дълбокото, най-мъчителното лично унижение...

Адам я отведе вкъщи — не у тях, а в своя дом. Тя рухна, разплака се. Разказа му за изневярата на Ник, за шока, който беше изживяла... Никога не си бе представяла, че е способна да му довери толкова интимни неща. Времето, когато споделяше всичко с Адам, свърши в деня на сватбата ѝ с доведения му брат, макар че Адам беше този, когото считаше за свой приятел. Адам... С Ник се запозна покъсно. Откри обаче, че онзи Адам, приятелят, навярно беше плод на въображението ѝ.

— Нима си мислила, че Адам се интересува от теб като жена? — я беше попитал Ник, невярващ. — О, Фърн! Не може да бъде! — бе възкликнал със снизходителна усмивка. — Та той си има момиче, Фърн! По-точно има връзка с жена. Изключително дискретна, разбира се, за да не се ограничават възможностите му за бъдещ избор. Предполагам, досещаш се какво имам предвид. Може би не съм прав да го критикувам. Адам е известна личност в града, достатъчно заможен и с тази репутация на местен благодетел, която е успял да си създаде, естествено, би следвало поне външно да спазва строго благоприличие. Личният му живот е друга работа... Братлето ми има слабост към жените, но предпочита да не влиза в устата на хората. За себе си обаче не трябва да се безпокоиш, Фърн. Адам харесва в леглото зрелите жени, а не момиченца. Девствени момиченца...

Думите на Ник я унижиха, оскърбиха я дълбоко. Нима Адам се бе осмелил да я обсъжда с него? Започна съзнателно да го отбягва, болеше я, защото се чувстваше предадена, макар че Адам никога с нищо не показва, че се досещаше за глупавото ѝ увлечение по него. Очевидно то просто го е забавлявало. Навярно бе разказал с насмешка това и на онази жена, която той харесваше в леглото...

Травмата от изживяния шок изглежда унищожи моралните ѝ сили. Просто позволи на Адам да я отведе в дома си. Покорно седна на

дивана и се поддаде на увещанията му да му разкаже какво е станало.

Сълзите бликнаха като порой. И тогава се случи... Тогава стъпка всичко, което родителите ѝ я учеха да почита и да уважава. Извърши нещо, далеч, далеч по-долно от изневярата на Ник. Обикновена плътска изневяра...

Мисълта за станалото дори в момента ѝ беше непоносима. С ожесточение потисна спомена в дълбините на съзнанието си.

После, след като допусна онова да се случи, си даде ясно сметка, че нямаше връщане назад. Знаеше, че с брака ѝ е свършено, но не каза нищо на Адам. Не можеше. Как би могла, когато ѝ беше ясно, че той го правеше от съжаление към нея? Всеки мъж на неговото място би постъпил така.

Поиска да се прибере вкъщи. Адам се помъчи да я разубеди. Предложи ѝ поне да я откара до дома ѝ, но тя отказа с отчаяна непреклонност. Отбягваше да го погледне, отстъпи крачка, обзета от паника, че в този момент би могъл да я докосне... Срамуваше се от онова, което преди малко бе извършила. Чувстваше се като развратна, пропаднала жена. Искаше само да избяга. Далеч от Адам. Съдбата, капризната съдба ѝ дойде на помощ. Телефонът извънтя, когато той протягаше ръка към нея, отвличайки за миг вниманието му. Достатъчно дълго, за да побегне.

Адам изтича след нея, извика ѝ да го почака. Твърде късно — вече се бе добрала до улицата. А там той нямаше да я догони и да я принуди да се върне в дома му. Едва ли би имал желание да привлече вниманието на любопитните съседи и минувачи. Познаваха и двамата и за никого не бяха тайна отношенията им, преди тя да се омъжи за Ник.

Пък и защо ли да се опитва да я задържи? Наистина, изглеждаше искрено загрижен, но вероятно бе въздъхнал с облекчение, когато тя си тръгна. Спестяваше му необходимостта от неловки обяснения... Че е изтълкувала погрешно някои неща... Че не е имал намерение...

Когато се добра до вкъщи, телефонът звънеше. Не вдигна слушалката — беше сигурна, че е Адам. Качи се в спалнята. Започна да вади една по една дрехите си от гардероба и да ги подрежда в отворения куфар на леглото. Повтаряше наум нещата, които трябваше да каже на Ник — че знае за любовната му връзка, че знае, че обича друга, че знае, че с брака им е свършено...

Десетина минути по-късно Ник се прибра. Отдавна не се бе прибирал толкова рано. По изражението му веднага се досети, че знае за посещението на любовницата му. Отвори уста да му каже, че го напуска, но той я изпревари. Протегна ръце, прегърна я, заливайки я с водопад от думи. Изглежда въобще не забеляза, че тя се дръпна уплашено, когато я докосна.

— Фърн, Фърн! Кълна ти се, ужасно съжалявам! Постъпих толкова глупаво, но всичко между мен и онази жена приключи! — й каза той със задъхан дрезгав глас. — Повярвай ми, тя не означава нищо за мен. Трябва да ми повярваш!

Продължи да моли да му прости, да се кълне, че всичко е постарому, че нищо между тях не се е променило, че я обича, че животът му е немислим без нея... Засипа я с порой от думи, които се връзваха в съзнанието ѝ, причинявайки ѝ непоносима болка.

— Трябва да помислиш и за родителите си! Как ще го понесат? — попита я Ник, като погледна наполовина пълния куфар. — Наистина ли би искала да ги разстройваш заради някакво глупаво и безобидно мое кръшкане, на което никога не съм отдавал значение? Не бъди наивна, Фърн! — не спираха упоритите му увещания. — За теб светът е черно-бял. Колко брака биха оцелели, ако всяка съпруга напускаше мъжа си, щом разбере за някоя невинна грешка от негова страна? Кълна ти се, не съм го търсил съзнателно, но... Как да кажа? Тя ме накара да се чувствам желан като мъж... — Усмихна се той смутено с усмивката си на провинило се хлапе. — Показа ми, че ме желае много, Фърн. О, знам, ти не си виновна, че си някак... сдържана в леглото... Повярвай ми, разбирам те, но и ти се опитай да ме разбереш. Аз съм мъж и като на всеки мъж, съвсем естествено е да ми се иска... А тя...

Тогава Фърн почувства, че ѝ се повдига. Погнусата, отвращението я задушаваша и сякаш ѝ пречеха да реагира с думи на словесния порой. Просто стоеше и го слушаше. Беше прав — родителите ѝ биха понесли тежко разтрогването на брака им... Това щеше да ги съкруши. Трудно би могла да им обясни...

— Нужна си ми, Фърн! — повтори Ник за кой ли път. — Можем да изгладим недоразуменията между нас! Да опитаме. Моля ти се, Фърн, дай ми шанс!

Накрая тя отстъпи. Какво друго можеше да стори? Ник я обичаше, Ник се нуждаеше от нея. Родителите ѝ нямаше да ѝ простят,

ако го напуснеше. Към това се прибавяше и болезненото чувство за вина, срамът, че е погазила клетвата за вярност, която бе изрекла пред олтара.

Ник беше прав — дължеше му този последен шанс, за който я умоляваше. В името на брака им... Ала дори в момента, в който отстъпи, в душата ѝ се надигна паника — паника, граничеща с ужас. Имаше усещането, че попада в жесток капан, от който нямаше измъкване.

През нощта Ник я облада. После, докато лежеше безмълвна до него и се взираше с пресъхнали очи в мрака, разбра, че трябва да му каже за станалото с Адам.

Опита на следващата сутрин.

— Не те разбирам, защо не можеш да си с мен? — я бе попитал той с раздражение. — Фърн, нали говорихме? Мисля, че вече се разбрахме! Тази жена не означава нищо за мен! Малко секс, това е всичко.

— Не, не това... — прошепна тя отчаяно. — Заради мен... Аз...

Нещо в изражението ѝ навярно я издаде, защото той изруга вбесен, после процеди враждебно:

— Адам, нали? Ако си въобразяваш, че ще ти позволя да ме напуснеш заради него...

— Не, не! — запротестира ужасена тя, съзнавайки какво се опитваше да каже Ник. — Не Адам, той не искаше... — Гласът ѝ секна. Нямаше сили да довърши изречението.

Ник я сграбчи грубо за ръката и я разтърси.

— О, не! Продължавай! Адам не е... Какво не искаше, Фърн? Не искаше да те чука? Не ме лъжи, Фърн! Знам колко много... — Внезапно млъкна и почти я блъсна върху кухненската маса. — Няма да позволя да ме напуснеш! — изрече заплашително. — Ти имаш задължения към мен, към брака ни и ако си мислиш...

Замълча. Останала без сили и треперееща от напрежение и ужас, тя се захлупи по очи върху масата. От очите ѝ бавно започнаха да се стичат сълзи.

— Помисли, Фърн! — Гласът му неочаквано омекна, стана почти умоляващ. — Помисли как биха се чувствали родителите ти, ако се разделим... Ако се наложи да им кажа, че си ми изневерявала с Адам? Откога се виждате? Често ли го правите?

Не го остави да продължи. Обясни несвързано какво се беше случило. Как беше тръгнала по улиците като в несвяст, как беше срещнала Адам, как...

— Значи си го направила само за да си отмъстиш за изневярата? — прекъсна я Ник. Кой знае защо се усмихваше. — А на Адам каза ли го? Той разбра ли, че ще се върнеш при мен?

— Не съм му казала... Само за жената, която идва тук...

Като продължаваше да се усмихва, Ник я прегърна.

— Фърн, Фърн, как не разбираш? — Говореше със спокоен и напевен глас. — Била си с Адам, за да си отмъстиш, за да си го върнеш. Като всеки мъж, естествено, ревнувам, засегнат съм, но знай, че те разбирам! Ти ме обичаш, Фърн. Ако не беше така, нямаше да търсиш отмъщение... Искала си да ме измъчваш заради болката, която ти причиних. Сега обаче сме квит и пак сме заедно. Сега, после и завинаги ще бъдем заедно. Да обърнем гръб на миналото, да започнем всичко отначало. Нали трябва да дадем шанс на брака ни? Аз искам! И ти го искаш, нали?

Какво би могла да му отговори? Можеше ли да отблъсне маслиновото клонче, което ѝ подаваше? Колко мъже биха проявили подобно великодушие? Дължеше го на Ник... На родителите си...

— Да... Искам... — бе потвърдила тя със свито гърло и изпита болка — не само физическа, но и болката на отчаянието.

— Фърн, още ли не си готова, по дяволите? — разнесе се гласът на Ник.

Фърн забърза към вратата. Едва успя да се отдръпне, когато Ник я отвори рязко и влезе в спалнята. Официалният костюм много му отиваше, призна си тя. Откакто бе започнал да посещава онзи частен спортен клуб, лицето му бе придобило свеж бронзов тен, великолепно контрастиращ с русата му коса и искрящата от белота риза.

Той искаше тя да му пере ризите на ръка. После ги колосваше. Работата беше доста уморителна. Ефектът би бил същия, ако ги даваше на пералня. Беше сигурна обаче, че Ник непременно би възразил срещу подобно разхищение на средства. Навярно щеше да попита дали не си въобразява, че е милионер. Нямаше да пропусне и да подчертае, че какво толкова има да прави, като по цял ден си стои вкъщи?

Така беше, стоеше си вкъщи, защото Ник не ѝ позволяваше да работи. Всеки път, когато заговореше, че ѝ се иска да си потърси подходяща работа, даже на половин работен ден, той се нахвърляше ядосан, че няма да допусне да го унижава пред очите на целия град, да го изкарва некадърник, неспособен да осигури няколко пикливи долара за своята съпруга, та тя, горкичката, трябвало сама да ги припечелва.

— Освен това какво ще работиш? — питаше пренебрежително той. — Ти нищо не умееш! Никога не си работила някъде за постоянно.

— Ще се науча — настояваше Фърн. — В някои магазини...

Тогава той избухваше, започваше да крещи и да я обвинява, че съзнателно се мъчи да го изложи, да подкопае авторитета и мястото му в обществото. И питаше вбесен, не смята ли, че му дължи малко преданост като съпруга? Преданост.

Фърн отмести поглед, изпълнен с мрачно отчаяние, към него. Ник я оглеждаше с гримаса на презрение.

— Не можа ли да облечеш нещо по-свастно? — попита той, като дори не се опитваше да скрие раздражението си.

Можеше да му отговори, че няма възможност да си позволи нещо повече от дрехите, които предлагаша евтините универсални магазини, но тогава би предизвикала — за кой ли път — недоволните нападки срещу покойните ѝ родители, които бяха вложили скромните си средства в застраховка за пожизнена рента. След смъртта им тя не наследи нищо.

Сигурно изглеждаха доста странна двойка отстрани, си каза уморено Фърн — той със скъпия вечерен костюм, тя с мизерната черна рокля.

— Господи, умираш да се правиш на мъченица! — обвини я Ник. — Побързай, защото закъсняваме. Не проумявам какво толкова се мотаеш тук? — И отново я огледа с кисела гримаса.

Дали не я сравняваше с Венис? Или просто тя си въобразяваше? Не беше ли прекалено мнителна? Ник слезе долу. Как ли би реагирал, ако му кажеше, че предпочита да си остане вкъщи? Със сигурност щеше само да го разсърди още повече.

По-рано, когато се ожениха, обичаше да излизат. Беше ѝ приятно да ходи на вечери, търсеше контакт с останалите гости, като се стремеше да се включва в разговорите на масата. Веднъж обаче —

връщаха се от вечеря — Ник бе подхвърлил, че с глупавите си брътвежи досажда на присъстващите. После ѝ се извини. Фърн посрещна извиненията му с мълчание. Тогава той се нахвърли върху нея. Само знаела да се цупи... Тя се помъчи да му обясни, че не му се сърди, а просто се чувства ужасно, осъзнавайки какво мислят тайно хората за нея.

— Фърн, не ме лъжи! — ѝ беше казал кисело. — Опитваш се да ме накажеш, защото не премълчах истината. Нали направи същото заради онази изневяра? Отиде с Адам...

Тя избяга от стаята. Съзнаваше, че постъпва като дете, ала ѝ бе непоносимо да продължава да го слуша. Неотдавна беше починал баща ѝ. Разклатеното здраве на майка ѝ се влошаваше. Фърн виждаше, че тя си отива. Успяваше да мобилизира силите си, единствено за да скрие някак мъката си и за да ѝ помага през последните дни...

— Къде се бавиш още, Фърн? Тръгвай, по дяволите! — извика Ник ядосано.

Фърн взе чантичката си и тръгна към вратата. Поне в едно беше абсолютно сигурна — Венис нямаше да е облечена със старомодна овехтяла черна рокля, каза си тя, опитвайки се отчаяно да съживи угасналото си чувство за хумор.

Но сгрещи. Венис бе с черна рокля, ала цветът беше единственото общо в облеклото им, отбеляза Фърн, когато домакинята ги посрещна на входа.

Венис бе по-възрастна от Фърн, около тридесет и петгодишна, по-възрастна и от Ник. Дребна, пъргава и крехка, с малко кръгло лице и огромни очи, изобщо не страдаше от комплекси заради ниския си ръст. Напротив, изглежда ѝ доставяше удоволствие да подчертава, че е миньонче. Фърн многократно бе слушала пренебрежителните коментари на Ник, че дребните жени като нея са лишени от естествената елегантност на високите и стройни свои посестрими. Не можеше да не изпита завист към самочувствието, което буквално бликаше от Венис.

Черната рокля ѝ стоеше като излята. Дълбоко изрязаното деколте съблазнително откриваше разкошната ѝ гръд, донякъде необичайна за жена с толкова дребен ръст. Веднъж Фърн беше чула няколко жени да коментират, че пищните гърди на Венис са по-скоро дело на вещ хирург, отколкото на природата. Деколтетото на роклята бе обрамчено от

черни пера, избрани може би нарочно от нея, за да подчертават великолепната ѝ бяла кожа, с една особена лъскава прозрачност като повърхността на перла. Един-единствен крушовиден диамант се гушеше в улейчето между гърдите ѝ — толкова едър, че просто бе на границата с вулгарното. Когато Венис се движеше, камъкът припламваше със студения си блясък като очите ѝ.

Платиненорусите ѝ коси, безупречно подстригани и обикновено пуснати свободно върху раменете ѝ, тази вечер бяха събрани в прическа а ла Бриджит Бардо от шестдесетте години. Изкусно разрошени къдрици и нехайно „подаващи се“ кичури оставяха впечатлението, че току-що е станала от леглото след пламенно любовно изживяване и, опиянена от физическото удоволствие, съвсем не се тревожи за външния си вид. Само един изкусен, скъпо платен, фризьор можеше да постигне подобно, привидно естествено внушение за невинно сладострастие.

Но и дори да не пилееше солидни суми, за да поддържа външния си вид — пари, осигурени от наследството на покойния ѝ съпруг — не можеше да се отрече, че Венис е красавица. Не криеше, че ѝ доставя огромно удоволствие да предизвиква мъжете, излагайки на показ чувствената си природа. Веднага след като поздрави хладно Фърн, демонстративно ѝ обърна гръб и забъбри оживено с Ник. Ентусиазмът, с който го посрещна, някак не се връзваше с чисто деловите отношения, които, според Ник, ги свързваха. Фърн ги наблюдаваше мълчаливо отстриани, изчаквайки вежливо разговорът им да приключи.

— Невероятно красив диамант! — отбеляза Ник с подчертано възхищение.

— Красив е, нали?

Като се усмихваше подкупващо, Венис погали леко с показалец улейчето между гърдите си, в което се гушеше диамантът, сякаш нарочно искаше да привлече вниманието на Ник. Това едва ли беше нужно. Той просто не откъсваше очи от нея.

— Да влезем в салона, Фърн. — Най-сетне Венис благоволи да я удостои с внимание. — Сигурно ти е студено. Толкова си... слабичка...

И тъй безцветна, смачкана с ужасната си овехтяла рокля, тъй явно нежелана, мислено добави Фърн. Подаде жакета си на прислужничката, застанала мълчаливо зад нея, и последва Венис в салона.

Салонът, пък и цялата къща, бяха обзаведени с една-едничка цел — да осигурят идеалния декор за самата Венис. При положение, че страната изживяваше период на чувствителна рецесия, някои хора биха се поколебали да демонстрират така арогантно благосъстоянието си, ала изглежда Венис не страдаше от подобни скрупули. Фърн забеляза, че обзавеждането е изцяло подменено, откакто за последен път беше гостувала в дома на Бил Дънстант. Многобройни преливащи се оттенъци на прасковения цвят господстваха в интериора и човек имаше усещането, че цялото пространство пулсира в меките пастелни багри. Завесите от шифон, може би не най-подходящите като материя за салон за гости, придаваха невероятна чувственост на атмосферата. Не беше нужно кой знае какво въображение да си представиш Венис, изтегнала се гола върху дебелия килим с цвета на праскова, да се усмихва с онази нейна предизвикателна усмивка на любовника си.

Любовникът... Не беше ли той нейният съпруг, унило се запита Фърн.

— Трябва непременно да ви покажа банята. Фантастична е! — чу тя гласа на Венис. — Поисках да нарисуват на стената Канале Гранде. Когато вземам вана, сякаш надничам през прозореца на някой от онези огромни стари венециански дворци. Понякога ми се струва, че гондолиерите са истински и могат да ме видят... — Последва кръшен смях, предназначен за Ник.

Част от поканените на вечерята бяха вече в салона. Фърн забеляза лекаря и жена му. Познаваше ги сравнително добре. Когато след сватбата се преместиха в новата къща, Фърн се опита да се сближи с някои от съседите си. Ник обаче неочаквано бе проявил ревност към този ѝ стремеж. Започна да се цупи и тя просто предпочете да отстъпи пред натиска.

Тя познаваше доста хора в града — някои като клиенти на съпруга ѝ, други — от местните благотворителни дружества, в чиято дейност се включваше активно. Ник определено насърчаваше участието ѝ благотворителните акции, но не за друго, а защото смяташе, че това издига престижа му сред местната общественост. Въпреки че познаваше мнозина, Фърн всъщност нямаше истински приятели. С никого не би могла да сподели проблемите си, да поговори за мъчителния кръстопът, пред който бе изправена.

Смъртта на родителите ѝ изглежда ускори агонията — породи онова разяждащо чувство, че животът ѝ се е превърнал в огромна мъртва пустош, без капчица надежда, без лъч светлинка. Всеки път, когато се насилваше да погледне истината в очите — истината за краха на своя брак — я връхлиташе паника, заплашваща да я погълне. Паника ли? Защо? Не беше ли това страх да признае, че не обича вече Ник? Ник, който може би ѝ изневеряваше с Венис... Сърцето ѝ заби тревожно, в гърлото ѝ отново заседна онази ледена буца.

Не мисли за това! Не трябва, каза си тя. А защо не? Защото щеше да бъде принудена да предприеме нещо... Това я ужасяваше. Вече не бе нужно да крие истината от родителите си, за да не ги тревожи. Би ѝ се наложило да си зададе въпроса не само защо, но и как може още да търпи този брак, превърнал се в откровена подигравка и фарс на всичко, което предполагаше едно вричане за цял живот.

Вричане за цял живот... Ето къде се коренеше причината за мъчителното раздвояване, раздиращо душата и съзнанието ѝ. Когато се омъжваше за Ник, Фърн съвсем искрено бе повярвала, че изречената пред олтара клетва я обвързваше за цял живот. Беше повярвала, че не може с лека ръка да я пристъпи, дори ако нещата тръгнаха наопаки. При това Ник твърдеше, че му е нужна, че животът му е немислим без нея... Имаше ли право да пренебрегне своя дълг като съпруга?

— Фърн, здравей! Как си?

С усилие на волята тя потисна мъчителните мисли. Машинално се усмихна на Робърта, съпругата на лекаря, която се приближи до нея.

— Здравей, Робърта! Добре съм... Ти как си?

— Най-сетне мога да отдъхна — отвратителната зима свърши — отвърна кисело Робърта Паркинсън. — Заради този ужасен грип Джон загуби няколко от по-възрастните си пациенти. Фърн, виждаш ми се много бледа... — забеляза тя загрижено. — Наистина ли си добре?

— От горещината е... Тук е много топло... — смотолеви Фърн.

Не беше вярно. Всъщност топлината в помещението ѝ харесваше. Особено като я сравняваше с пронизващия студ във всекидневната в дома ѝ. Ник често работеше до късно вечер. Мръщеше се, ако тя включеше централното отопление. Обвиняваше я в разточителство. Фърн се принуждаваше да се свира вечер в кухнята или да си ляга рано, само и само да не зъзне.

Робърта ѝ се извини и се запъти към двете семейни двойки, които току-що влязоха в салона. Фърн кимна усмихнато в отговор на поздрава им. Познаваше добре и четиримата — бяха един местен предприемач и жена му, заселили се наскоро в квартала, и депутатката на техния район със съпруга си. Предпочете обаче да не се присъединява към групичката. Чувстваше се напрегната, изнервена до крайност. Боеше се, че може да се издаде.

Отново усети надигащата се отвътре паника, вледеняващия ужас, че губи контрол над всичко, дори над собствените си действия. Като например вчера. Каза на Ник, че иска да поговорят за отношенията им, за тягостната атмосфера в дома им, но той я изгледа пренебрежително и ѝ обърна гръб. Испита истерично желание да се разкрещи. Да изкрещи каквото и да е, само и само да го накара да я чуе, да я изслуша, защото безразличието му я задушаваше...

— Чакам още двама души — чу Фърн зад себе си гласа на Венис и се обърна. Ник беше с нея. — О, Фърн, защо не си вземеш нещо за пиене? — В любезната загриженост на домакинята прозираше насмешка.

— Фърн кара колата — веднага се намеси Ник. — Освен това пиенето не ѝ понася.

Фърн забеляза, че Дженифър Бауърс, депутатката от техния район, беше чула нетактичната му реплика. Почувства, че се изчервява — от гняв и от болка. Ник отново я унижаваше пред всички, а тя, както винаги, трябваше мълчаливо да преглътне унижението. Защото години наред това ѝ бяха внушавали родителите ѝ. Възпитаните момиченца са въздържани, не спорят и не противоречат, за да не предизвикат конфликтни ситуации. Според родителите ѝ това беше израз на добро възпитание, на скромност и уважение...

Входният звънец иззвъня и върна Фърн към настоящето.

— А, ето ги най-сетне и последните ми гости! — възкликна Венис. — Отдавна не са се виждали, така че трябва да оправдаем закъснението им... — добави с многозначителна усмивка и тръгна да ги посрещне.

Фърн се обърна към Робърта, която дойде при нея.

— Щях да забравя — започна Робърта. — Искан да поговорим за благотворителния търг, който организираме. Ще ни помогнеш ли?

Фърн тъкмо се канеше да ѝ отговори, когато погледна машинално към отварящата се врата. И се вцепени. Като хипнотизирана се взираше в новопристигналата двойка. По-точно в мъжа, който влезе в салона.

Беше Адам. Адам... Името му отекваше болезнено в черепа ѝ. Испита ужас, че може да загуби самоконтрол и тялото ѝ да се разтресе в изобличаващи конвулсии. Тогава всички тук щяха да се досетят какво изпитва в момента... Сега и от толкова време... Чувства, които с безнадеждно отчаяние се мъчеше да задуши. Непосилният стремеж бе пресушил и последните остатъци от душевните ѝ сили. В тези мъчителни и унижителни секунди на объркване и страх имаше усещането, че е застанала разголена пред множеството в салона. Дори по-лошо...

— Къде, по дяволите, я намери, Адам? — чу до себе си гласа на Ник, пропит със завист и горчива изненада.

Момичето, застанало до Адам, беше много младо и красиво. Оглеждаше се някак плахо и нерешително и инстинктивно търсеше подкрепа от кавалера си. Той ѝ се усмихваше окуражително.

Ревност, болка, див копнеж, вина — невъобразима смесица от чувства заля като гигантска вълна Фърн. Струваше ѝ се, че се задушаваше.

— Фърн...

Чу, че Адам произнася името ѝ. Видя го да приближава.

— Адам...

Нима беше неин този глас? Звучеше толкова студено, сдържано. Как бе успяла да потисне чувствата, които я изгаряха отвътре? Ако някой ги наблюдаваше отстрани и не ги познаваше, никога не би могъл да предположи, че Адам ѝ е девер. Брат на Ник, по-точно доведен брат. Когато майката на Ник се бе омъжила за бащата на Адам, Ник бил около петнадесетгодишен, а Адам — доста по-голям. Външно двама души едва ли можеха да бъдат по-различни.

Буцата в гърлото на Фърн я задушаваше. Тя преглътна болезнено, неспособна да обуздае мислите и чувствата, бунтуващи се очевидно срещу бариерите, които се опитваше да им наложи.

Виждаше не този Адам — високия и елегантен мъж в тъмен официален костюм, с гладко сресана коса, със спокойни сериозни сиви очи, а другия — с кожа, влажна от потта, с разрошени немирни

кичури, с очи, които я изпепеляваха със сребриста лава, извикваха в тялото ѝ желаня, усещания, чувства, за които никога не бе подозирала, че съществуват.

Ник, при цялото му старание да се поддържа във форма, Ник, който толкова се гордееше с тялото си, със своята мъжественост, никога не бе успял... Ник не би могъл...

С отчаяно усилие на волята Фърн изтласка спомените и се вгледа в младата жена до Адам.

Беше на не повече от деветнадесет години, реши тя. Някакъв вътрешен импулс я накара да отвърне на срамежливата усмивка, която девойката ѝ отпрати. Много жени биха завидели на високото ѝ стройно тяло. Имаше тъмна коса и очи на кошута, озарени от неподправения блясък на девическата невинност. Устните ѝ, съвършено очертани, издаваха неувереност и уязвимост. Познаваше девойката, макар че отдавна не я беше виждала. Когато я срещна преди време, момичето носеше шина върху дребните си, сега като бисерен наниз, зъби и беше с ученическа униформа.

— Фърн, познаваш Лили Джеймс, нали? — попита Адам, като побутна девойката напред.

— Да... Естествено... Как си, Лили? Как са родителите ти? — усмихна се приветливо Фърн.

Невежливостта просто противоречеше на природата ѝ. Особено когато пред нея стоеше стеснителна девойка като Лили. Дори ако... Дори ако какво, зададе си с горчивина въпроса тя.

Дори ако Адам я обичаше...

Сърцето ѝ подскочи, заблъска лудо в гърлото, нервният му пулс внезапно се превърна във френетичен мъчителен тътнеж. Забила нокти във влажните си длани, Фърн неистово се бореше с желанието да изкрещи от мъка и от отчаяние.

Господи, защо? Какво ѝ ставаше? Нали отдавна се стараше да свикне с мисълта, че някой ден Адам ще се влюби? Някой ден ще срещне някоя жена, която ще го накара да изостави ергенския живот. Макар Ник да твърдеше, че никога не би го сторил доброволно...

— Ако наистина толкова примираш за братчето ми, единственият начин да го впримчиш е, като го излъжеш и забременееш от него — ѝ беше казал Ник. — Нашият Адам държи ужасно другите да забележат

колко е коректен и праволинеен. Това ли искаш, Фърн? — беше добавил той иронично.

— Адам ми е приятел... — беше отвърнала тя. Естествено, никое свястно момиче не би признало, дори пред себе си, че желае мъж, който не го иска. Или поне така ѝ внушаваше майка ѝ. Беше ѝ повярвала. Тогава. А сега? Още ли ѝ вярваше?

Срам и чувство за вина отново я пронизаха като с острие на скалпел. Адам бе до нея — толкова близо, че усещаше неговата миризма. Не свежото, едва загатнато ухание на одеколона, а онзи мирис на завладяваща мъжественост. Отчаяна, отстъпи крачка, като се усмихваше смутено на Лили.

— Фърн!

Стори ѝ се, че долавя в гласа на Адам напрежение, нотки на раздразнение. Стомахът ѝ се сви болезнено. Не можеше да го погледне. Не се осмеляваше да го погледне...

— Мисля, че Венис ни кани на масата — рече сдържано тя и потърси с поглед Ник.

Вечерята беше екзотична комбинация от най-изискани и разточително скъпи блюда. Венис навярно бе похарчила за тях сума, равна на едногодишните разходи за храна, които тя можеше да си позволи, заключи уморено Фърн. Почти привършваха десерта, когато ни в клин, ни в ръкав, Венис попита Джон Паркинсън:

— Какво мислиш за идеята да се събори Браутъновата къща и в парцела да се построи голям супермаркет?

— За какво говориш? — възкликна той учудено.

— О, как, не си ли чувал? — погледна го Венис озадачена. — Та целият град говори за това! Някакъв местен предприемач предлагал солидна сума на собствениците. Твърди, че къщата ще се използва за живеене. Но той... Хората, които искат да я купят, имат съвсем други планове. Говори се, че ще я разрушат, за да построят на нейно място търговски център. Такова нещо, разбира се, може да направи само някой с достатъчно контакти и влияние, за да получи необходимото разрешение за строителство. Какво мислиш по въпроса, Адам? Не си ли съгласен с мен?

Въпреки чаровната усмивка, която грейна на лицето ѝ, едва ли някой от присъстващите се съмняваше кой беше „местният предприемач“, за когото Венис намекуваше. Като архитект, Адам не

можеше да не се интересува от всеки значителен проект, обещаващ солиден хонорар. За никого не беше тайна, че има акции в една от проспериращите местни групировки, която бе построила и сега експлоатираше няколко търговски площи и жилищни сгради. Никой не се съмняваше обаче, че в предприемаческата дейност са използвани връзките и авторитета на Адам като член на градската управа, което изглежда се опитваше да внуши и Венис.

— Трябва да опитаме да се противопоставим на тези планове! — каза тя, без да дочака отговора на Адам. — Може би ще е удачно да се организираме в специален комитет. Говори се за строителството на огромен супермаркет, а не на малки магазинчета. Е, свалям шапка на тези, които са замислили проекта и ще поемат изпълнението му, защото ще спечелят много, твърде много. И ако трябва да бъде честна докрай, трябва да призная, че в града сигурно ще се намерят хора, които ще защитят идеята, че подобен търговски център ни е нужен. Какво ще кажеш, Адам?

— Районът, в който се намира Браутъновата къща, е под закрилата на закона — отвърна той спокойно. — Смятам, че ще бъде невъзможно да се получи разрешение за строеж.

— Но не и за човек с връзки! — настоя Венис, като се усмихваше любезно.

Последва неловко мълчание. Наруши го Ник.

— Изглежда не си особено изненадан от тази новина, Адам — рече мазно той. — Всъщност, защо се учудвам? Ти си член на местната управа и навярно си по-добре осведомен от всички присъстващи тук.

— И аз чух да се говори из града — парира Адам опита да бъде атакуван. — Смятам обаче, че това са само слухове.

— Къщата отдавна е обявена за продан. Освен това не става за живеене...

Фърн изстина, като чу собствения си треперещ дрезгав глас. Трябваше да каже нещо. Искаше да насочи вниманието на гостите към себе си. Не я интересуваше, че намесата ѝ беше посрещната с неодобрително намръщване от страна на Венис, че Ник я гледаше гневно.

— Фърн винаги е проявявала смешна сантименталност към тази къща — отсече рязко той.

— Аз също много се съмнявам, че някой може да е толкова глупав, та да се надява на разрешение за строеж — енергично се намеси в разговора Дженифър Бауърс. — Ще възразя решително и ще направя всичко възможно, за да му попреча, ако все пак опита! Нали затова се боря от толкова години да съхраним културното и историческо наследство на града ни!

— Адам минава за експерт в тази област — не се предаваше Венис. — Не знам защо, но имам чувството, че знае повече, отколкото ни казва... — поклати многозначително глава тя.

Недомлъвките ѝ можеха да означават: не казва, защото сам е замесен в плановете за унищожаването на къщата. Това ли намекваше Венис? И защо Адам мълчеше, защо не каза нищо, за да я опровергае? Защото не искаше, или защото не можеше?

Фърн се огледа крадешком и забеляза, че не е единствената, която очаква да чуе един по-решителен и недвусмислен отговор от Адам.

— Чувала ли нещо за този супермаркет? — попита я Робърта покъсно, докато чакаха прислужницата да им донесе палтата.

Фърн поклати отрицателно глава.

Прислужницата донесе само палтото на Робърта, явно не бе успяла да намери жакета на Фърн. Трябваше да го потърси сама. Качи се на горния етаж. Върхните дрехи на гостите бяха сложени върху леглото в една от стаите. Фърн забеляза жакета си, затиснат под няколко палта. Едното беше мъжко, от чиста вълна. Изпита някаква абсолютна увереност, че е на Адам. Посегна несъзнателно към дрехата. Горещи сълзи замъглиха погледа ѝ. Пръстите ѝ се вкопчиха в меката материя. Искеше ѝ се да зарови лице в нея, да вдъхне мириса на Адам. Импулсивно понечи да вдигне черното палто. Едва в последния момент си даде сметка какво прави.

Изпита ужас. Пусна палтото на Адам и машинално издърпа жакета си. Когато го обличаше, забеляза, че от вътрешния джоб на палтото е паднала някаква дебела рекламна брошура. Вдигна я, за да я прибере обратно, но снимката на горната страница привлече вниманието ѝ. Вцепени се. Беше рекламната брошура за продажбата на Браутъновата къща.

Фърн беше само на двадесет и седем години, ала внезапно отчаяно ѝ се прииска да е много стара. Да знае, че края на живота ѝ е

близо. Че приближава края на мъката, злочестието, разяждащото чувство за вина, които се превръщаха във все по-непосилна тежест.

Беше жена на Ник и нямаше право... Какво? Да обича друг?

Ник ѝ беше простил падението, Ник я умоляваше да остане с него, Ник се нуждаеше от нея. Навярно беше искрен... Дължеше му го. А и къде щеше да отиде? Беше се сгромолясала на дъното на ада...

Залитайки, тя тръгна към вратата.

ТРЕТА ГЛАВА

— Ммм... Какъв разкош! — измърка като котка Зоуи и се притисна в отпуснатото топло тяло на още сънения Бен.

Не беше никак лесно да уредят нещата така, че драгоценните почивни дни на двамата да съвпаднат. Понеделник беше единственият ден, в който не трябваше да стават рано за работа. Ресторантът, в който Бен работеше, бе затворен всеки понеделник, а Зоуи, след много молби и какви ли не хитрости, успя накрая да си издейства да ползва полагащия ѝ се почивен ден също в понеделник.

Тя обожаваше момента на сутрешното им събуждане, когато не бързаха за работа. Потърка лице в топлата кожа на Бен, душейки лениво възбуждащия мирис на голото му тяло. Веднъж, малко след като заживяха заедно, Бен ѝ каза, че му приличала на доволно коте с навика си да се търка нежно о него, когато лежах сгушени в леглото.

Донякъде беше прав. Имаше нещо котешко в дребното триъгълно лице и пухкавото грациозно тяло на Зоуи. Но с това свършваха приликите с кроткото домашно животинче. Тя сякаш беше заредена с електрическа енергия, която караше очите ѝ — красивите ѝ сиви очи — да искрят от въодушевление, превръщаше атмосферата край себе си в живо силово поле. Бен зарови пръсти в гъстите къдрици, обрамчващи лицето ѝ. Изглежда само в най-интимните моменти присъщата ѝ необузdana настъпателност се усмиряваше и може би само тогава проличаваше колко е чувствителна и ранима.

— О, не! Недей... — промърмори той, като усети как ръката ѝ се плъзга надолу по тялото му.

Зоуи се разсмя звънливо, притисна устни към извивката на шията му и го целуна нежно. Бен изпъшка доволно и се изви към нея. Действията му, пълна противоположност на думите, отново я разсмяха. Между тях винаги бе така — от самото начало. Бен бе въздържания, предпазливия, Бен не бързаше, искаше да бъде сигурен, а тя...

Плъзна ръка между бедрата му. От гърлото ѝ се изтръгна одобрително мъркане, когато пръстите ѝ го обгърнаха с нежност.

Тя бе нетърпеливата, невъздържаната, импулсивната. Разбра, че го желае почти в същия момент, в който го видя за първи път.

Бен се притисна в нея. Възбуден, вече не криеше желанието си. Започна да го милва бавно и ритмично, като се наслаждаваше на сладостните тръпки, плъзнали по тялото ѝ, на топлите вълни, които обливаха слабините и набъбналите ѝ гърди. Бен я притисна силно, целуна я по челото, а после и по устата, когато тя вдигна лице и му поднесе устните си. Кожата му ухаеше на сън и топлина, примесени с лекия тръпчив мирис на потта — онази негова особена, неповторима миризма, която Зоуи намираше за безкрайно възбуждаща. Понякога се питаше дали мирисът на тялото ѝ му въздейства по този начин. Бен не обичаше да говори за секс. В онзи северен град, където беше израснал, отношението към секса, възпитавано у момчетата, изглежда беше доста по-различно в сравнение със свободата, липсата на задръжки, които Зоуи бе попила от родителите си — типични представители на средната буржоазия.

И все пак Бен бе невероятно нежен и всеотдаен в леглото, сякаш искаше да компенсира задръжките, възпиращи го да говори за интимните страни на съвместния им живот. Познаваха се толкова добре, че наистина не бяха нужни думи. Импулсивно усещаха какво иска другият, какво ще му достави най-голямо удоволствие. Всеки път, когато се любеха, беше толкова близко и познато, а същевременно — съвсем различно, опияняващо, неповторимо...

Ето и сега. Излъчващ щастие, Бен я целуваше бавно, сякаш в съприкосновението на устните им изживяваше цялостния акт на физическото им общуване и това му бе достатъчно.

Нямаше съмнение, че я желае. Зоуи поглади с палец възбудения пенис и усети как Бен потръпна. Мускулите му се стегнаха, прехапа долната си устна. Посегна към гърдите ѝ и тя се притисна към него, наслаждавайки се на допира на топлата му длан. След малко той щеше да я целуне по шията, после — без да бърза — по рамото, а след това да плъзне бавно устни към гърдите ѝ...

По тялото ѝ се разливаха парещите тръпки на възбудата, неудържимото желание трябваше да бъде утолено.

— Бен, ела! — Дрезгавият глас на Зоуи звучеше почти като заповед. — Искам те сега, Бен! Веднага...

Половин час по-късно настойчивият звън на телефона наруши блаженото спокойствие, царящо в неголямата им спалня. Зоуи се размърда и рече лениво:

— Твой ред е.

— Защо не си прекараме телефон и тук? — измърмори Бен, отметна завивката, пресегна се за слиповете си и ги обу. Зоуи го наблюдаваше без капка свян.

— Нали ти каза, че засега не можем да си го позволим — напомни му тя.

Бен имаше великолепа фигура. Без да е много мускулесто, стройното му тяло излъчваше неотразима мъжка сила. Зоуи потръпна от наслада, припомняйки си с какво удоволствие плъзгаше пръсти по гърдите и корема му, покрити с меки косъмчета, които по-надолу ставаха по-гъсти... Често си задаваше въпроса дали и той изпитва същото удоволствие, когато я гледа или мисли за тялото ѝ. Благодарение на родителите си, Зоуи бе свикнала да мисли без задръжки за сексуалните си нужди. За разлика от Бен...

Спомни си колко я учуди настояването му да се съблекат на тъмно, когато се любиха за първи път. Той се пъхна под завивката и чак тогава се престраши да събуе слиповете си. Трябваше да минат много седмици, докато го убеди да не се притеснява от голотата си. Един-единствен път, доста по-късно си позволи да се пошегува с необичайната му срамежливост.

Отговорът му буквално я лиши от способност да говори, а това определено не ѝ се случваше често. В гърлото ѝ бе заседнала буца, която я задушаваше.

Свенливостта е задължителна, когато петима братя и сестри делят две легла в една и съща стая, ѝ каза Бен тогава. Особено ако си най-големият измежду петимата. Правиш го не защото се срамуваш, а защото изпитваш инстинктивна нужда да съхраниш по-дълго неомърсена детската невинност.

След този случай Зоуи никога повече не си позволи да се шегува. Престана да се мръщи и на неприветливата обстановка в наетия от тях малък апартамент — петна от влага покриваха стените, банята винаги изглеждаше захабена и мръсна, колкото и често и старателно да я търкаше.

Веднъж Бен ѝ каза мрачно, че за неговите близки подобен самостоятелен апартамент е истински разкош.

За разлика от него, тя не отдаваше никакво значение на различията в произхода им. По-скоро не ги осъзнаваше. Може би защото обучението на Бен под ръководството на един известен майстор готвач, всепризнато име сред гастрономите, включваше далеч повече неща от изкуството да избереш подходящи продукти и после да приготвиш и да поднесеш изискани блюда.

Зоуи чу гласа на Бен, който отиде да се обади на телефона. Щом не я извика, значи не търсеха нея и тя се сгуши под завивката. Претърколи се по корем. Като се усмихваше дяволито, започна да си мисли как ще го примами отново в леглото.

Денят, техният ден, едва започваше.

Бен обаче се забави. Когато влезе в спалнята, Зоуи забеляза тревожното му изражение. Предизвикателните мисли мигновено я напуснаха.

— Бен, какво има? Станало ли е нещо?

— Не знам. Мама се обади. Иска да ме види.

— Ще ходиш до Манчестър?

— Трябва да пътувам. Има влак за там на всеки час. — Замълча и я погледна въпросително.

— Не, не, върви сам — побърза да каже Зоуи. — Без друго дължа едно гостуване на нашите. Не съм ги виждала от Коледа. Още не съм им казвала за щастието, което ни споходи. Че най-сетне ще можем да заработим самостоятелно — нещо, за което толкова сме мечтали! — Бен мълчеше. Зоуи го хвана нежно за ръката. — Не се тревожи. Ако беше нещо толкова сериозно, майка ти щеше да ти съобщи по телефона.

И през ум не ѝ минаваше да се сърди, че Бен реши веднага да замине за Манчестър. Познаваше го достатъчно добре и не се съмняваше, че се отнася изключително отговорно към ролята на най-възрастния сред петимата си братя и сестри. Като че ли се стараяше всячески да замести бащата в очите на по-малките деца, след като родителите му се бяха развели. Зоуи бе забелязала, че не само те, но и майка му търсеше опора в големия си син. Сърцето ѝ се свиваше, като виждаше как Бен се безпокои за близките си. Не можеше обаче да ги вини, че разчитат единствено на него.

Само веднъж бе виждала семейството на Бен, когато го придружи при едно от пътуванията му до Манчестър. Тогава той се опита да я разубеди, но Зоуи беше категорична. Интуицията ѝ подсказваше, че трябва да се запознае със семейството му. В противен случай очевидно раздвоените му чувства между привързаността към близките и отрицанието на живота, от който бе успял да се измъкне, завинаги щяха да останат като бариера помежду им.

Донякъде Зоуи се чувстваше подготвена за нищетата, с която ѝ предстоеше да се сблъска, за зейналата пропаст между Бен и тези, които той обичаше. От едната страна на тази пропаст стоеше той със своята решителност, амбиции, желязна самодисциплина и жажда за живот, от другата — семейството му, тънещо в бедност и апатия.

Бен с неохота бе споделил с нея две-три неща за детството си. Родителите му се развели, когато той бил на дванадесет години. Баща им напълно ги изоставил, лишавайки децата си и майка им от морална и финансова подкрепа. Разказът за детството му се свеждаше горедолу до тези голи факти. Зоуи трябваше сама да се досети, че Бен беше поел върху крехките си плещи бащината роля в семейството. Тогава не познаваше още майка му и беше готова да я обвини в егоизъм, защото бе стоварила непосилно бреме върху невръстния си син.

Зоуи отдавна бе забравила несправедливото си предубеждение, ала тайно се закле да не постъпва с Бен като близките му. Той се раздаваше за тях изцяло, но никога не получаваше нещо в замяна. Такова отношение тя никога нямаше да го допусне...

Зоуи сподави разочарованието, че непредвиденото посещение в Манчестър ограбва оскъдното им скъпоценно време, което можеха да посветят един на друг. Усмихна се и каза:

— Отстъпвам ти банята. Докато се приготвиш, ще направя кафе.

Закуската през почивния им ден обикновено се превръщаше в бавен, едва ли не тържествен ритуал. Докато тя приготвяше кафето, Бен отскачаше до фурната, която беше на две преки от дома им, и носеше оттам все още топли кроасани — пухкави, ухаещи на масло. Зоуи можеше да счита себе си за щастливка. Ядеше всичко, колкото ѝ душа иска, но никога не качваше и грам. Дължеше се и на напрегнатата работа в хотела, заради която често ѝ се случваше да пропусне някое хранене.

Зоуи постъпи в хотела като младши стажант преди няколко години. Насочиха я там след дипломирането ѝ по специалността „Управление на хотелиерството“. Резултатите ѝ бяха едни от най-добрите в курса. Премина успешно цялата сложна схема на практическо обучение в хотела. Имаше истински късмет, че после ѝ предложиха да заеме длъжността младши подуправител, макар че общо взето беше „голяма фирма, бедно положение“. Заплатата ѝ беше малка, освен това придвижването с кола от техния квартал до хотела струваше скъпо. Разбира се, спокойно би могла да живее при родителите си, но часовете с Бен, прекарани в малкото им неугледно жилище, я възнаграждаваха стократно за всички лишения и жертви.

Бен вече беше тръгнал за гарата, когато Зоуи набра телефонния номер на родителите си. Обади се майка ѝ. Гласът ѝ звънна радостно, щом чу, че дъщеря ѝ се кани да я посети.

— Толкова съм щастлива, че ще се видим, скъпа! Бен ще дойде ли с теб?

— Не, този път няма.

— Колко жалко! Е, няма значение.

Зоуи се усмихна, долавяйки нотките на облекчение в уж разочарования глас на майка си. Като типични представители на поколението, оформило своя мироглед през шестдесетте години, родителите ѝ я възпитаваха в освободеност от еснафски щампи, ограничения и предразсъдъци, които те самите и цялото им поколение бяха отхвърлили с неописуемо въодушевление. Изглежда затова сега направо бяха шокирани от собствената си реакция към връзката ѝ с Бен — човек, произхождащ от по-нисшите слоеве на обществото. Геройски се бореха със себе си, за да не показват отношението си пред своята дъщеря. Отношение, което всъщност беше връщане назад, към отричаните от самите тях норми на буржоазния морал.

Веднъж Зоуи сподели наблюденията си с една приятелка от детството. Родителите ѝ, привърженици на либерални, макар и малко пообъркани идеи, по нищо не се отличаваха от нейните.

— Мисля, че мама и татко страдат истински заради собствената си реакция към Бен. След като се запозна с него, мама каза: „Горкият Бен! Бил е толкова материално и социално онеправдан...“. Бедничката, дори не се осмели да каже, че той произхожда от работническа среда. Изглежда продължава да живее в онзи неин измислен свят, в който

класови различия не би трябвало да съществуват. Струва ми се, че за нея връзката ми с Бен е може би временен каприз и чисто физическо увлечение към един силен представител на физическия труд. Мама е убедена, че аз по-скоро не осъзнавам социалните различия между мен и Бен. Естествено, това не е така. Същото важи и за Бен. Горкичката, тя просто не разбира колко са се променили нещата сега. Ние не живеем в някакъв измислен свят, в който с любов се постига всичко. Даваме си сметка, че ще ни бъде трудно, че трябва доста да се поизпотим, за да постигнем онова, което сме намислили.

Родителите на Зоуи имаха чудесна къща в Хампстед — сватбен подарък от техните родители, въздъхнали с облекчение, когато най-после рожбите им решили да узаконят връзката си. Родителите на Зоуи се запознали в университета. После пропътували заедно задължителния път на хипитата до Индия, завръщайки се оттам с неизменните дълги коси и широки дрехи. На сватбата били облечени в същите одежди. Зоуи бе виждала снимки от събитието, но те сега не бяха сред поставените в елегантни сребърни рамки по стилните старинни масички във всекидневната на майка ѝ.

Като висш служител в една инвестиционна банка баща ѝ не можеше да се оплаче от материалното си състояние през седемдесетте и осемдесетте години. Зоуи завърши колежа Сейнт Пол със задоволителен успех. Родителите ѝ тайно се надяваха да продължи образованието си в университета. Едва не припаднаха, когато им обяви намеренията си.

— Хотелски мениджмънт... Но защо, скъпа? — попита майка ѝ, очевидно разстроена и объркана.

— Защото ми харесва да се грижа за хората — отвърна спокойно Зоуи. — Организаторската работа ми доставя удоволствие. Приятно ми е да се разпореждам и да управлявам. Естествено, не възнамерявам цял живот да работя за други — бе добавила с широка усмивка. Един ден ще имам свой хотел. Може би в чужбина... Защо не в Испания, например?

Разочарованието на родителите ѝ бе голямо, но както можеше да се очаква, постепенно се примириха с решението ѝ. За тях дисциплината или принуждението бяха непознати, затова просто бяха безпомощни да реагират, когато дъщеря им твърдеше упорито, че знае какво точно иска.

Противно на онова, което можеше да се очаква, Бен хареса родителите ѝ. Зоуи беше сигурна, че само ако пожелае, баща ѝ с удоволствие би я подпомогнал финансово. Щеше да ѝ купи по-добра кола от очуканото десетгодишно миникупърче, с което ходеше на работа, би поел дори и наема за по-прилично жилище. Когато обаче тя взе решение да заживее с Бен, бе категорична и по въпроса да не търси от никого финансова подкрепа. Щеше да живее само със заплатата си от хотела...

Майка ѝ я посрещна на спирката на метрото. Хедър беше на четиридесет и шест години, но още личеше, че на младини е била истинска красавица. Зрялата ѝ хубост сега се бе превърнала в изискана елегантност.

— Изглеждаш чудесно, мамо! — Зоуи я разцелува. — Страхотна прическа, много ти отива.

— На младини също носех къса права коса — усмихна ѝ се Хедър.

— Само че тогава, ако не се лъжа, косата ти не е била руса, а тъмнокестенява като моята — засмя се дъщеря ѝ.

Освен това тогава не носеше сутиен, мислено добави Хедър. Ходеше с прилепнали по тялото минироклички, чието предназначение май беше по-скоро да показват, отколкото да скриват нещо. А тогава наистина имаше какво да се показва! Сега, въпреки часовете по аеробика и скъпите кремове и лосиони, започваше да забелязва първите неприятни признаци на възрастта. Вече нищо не бе в състояние да направи кожата ѝ гладка и свежа като някога, с онзи златист копринен блясък, в който Дейвид беше влюбен.

— Баща ти е в Джърси по работа — каза Хедър. — Опасявам се, че ще трябва да си правим компания двете.

— Нищо, тъкмо ще имаме възможност да поклюкарстваме. Защо не седнем да обядваме някъде? Какво ще кажеш за онзи разкошен италиански ресторант? Гладна съм като вълк!

Зоуи се усмихна дяволито, като забеляза как майка ѝ колебливо оглежда облеклото ѝ — тесен черен клин, високи ботуши с връзки, тюркоазен пуловер от коприна (как му се израдва, като го откри в един магазин за дрехи втора употреба!), върху който бе навлякла огромен памучен пуловер.

Памучният пуловер всъщност беше на Бен.

Майка ѝ, както обикновено, беше образец за еlegantност. Носеше скъп ленен костюм в кремав цвят със спортна кройка, съчетан с копринена шемизета. Красиво оформените ѝ нокти не бяха лакирани, а на лицето си бе сложила едва загатнат грим. Единствените ѝ бижута бяха двата пръстена — венчалният и годежният, и една красива гривна „Картие“, подарена ѝ от Дейвид за сребърната сватба.

По време на обяда Зоуи не каза нищо за надеждите, които хранеха с Бен най-после да заработят за себе си. За наказание за своята потайност позволи на майка си да я заведе в един бутик и да ѝ купи нов тоалет. Изборът ѝ — прилепнали панталонки от ликра и горнище в крещящи цветове — явно не срещна одобрението на майка ѝ, ала Зоуи благоволи да се усмихне снизходително и да я целуне шумно по бузата. Реши да ѝ спести забележката, че всяко поколение си има свой вкус и се придържа към своя мода.

Докато чакаха продавачката да увие новия тоалет, Хедър сконфузено съобщи, че тази вечер имала урок по бридж. Като се мъчеше да скрие усмивката си, Зоуи отвърна със сериозен вид, че тя, разбира се, не бива да го пропуска.

— Без друго трябва да се прибирам. Предполагам, че Бен вече си е вкъщи — увери я тя и я прегърна сърдечно на сбогуване.

Бен обаче още го нямаше, когато се прибра. Като че ли обстановката в малкото им неугледно жилище ѝ се стори още по-противна и потискаща.

Преди да се качи в апартамента, взе писмата от пощенската кутия. Бяха две сметки, които трябваше да плащат, банково извлечение и дебел бял плик, адресиран до нея и Бен. Зоуи изгаряше от желание да го отвори. Беше абсолютно сигурна, че е от Клайв. Какви ли новини се криеха в плика? Дали не им съобщаваше, че е намерил подходяща сграда за бъдещия им хотел и ресторант и възнамерява да я купи? Възбудата и нетърпението буквално я изгаряха отвътре.

Божичко, побързай, Бен, помоли се тя мълчаливо. Моля те, побързай!

Естествено, можеше да отвори писмото, в крайна сметка беше адресирано и до двамата, но като мъничко момиченце ѝ се искаше да споделят изненадата с Бен. Радостта... Или разочарованието. Не, не можеше да има разочарование, си каза твърдо. Бен беше песимист, не тя...

Наближаваше полунощ, когато той най-сетне се прибра.

Лицето му бе необичайно мрачно. Не й беше трудно да се досети, че новините от Манчестър не са добри.

— Бен, какво е станало? — извика тревожно Зоуи. — Някой болен ли е? Нещо с майка ти?

Бен изглеждаше ужасно уморен. Тъмни кръгове ограждаха сините му очи, друг път озарени от любов и нежност, а сега — празни и безжизнени.

— Какво се е случило, Бен? — повтори тихо тя.

Той се отпусна тежко на стария диван, наследен заедно с апартамента. Хедър настояваше поне да го претапицират, но Зоуи отказа твърдо. Покри го с пъстра черга, която си хареса на една улична сергия.

Седна до Бен. Не смееше да го докосне. Чакаше да каже нещо.

— Шарън е бременна — рече той безизразно. Изви глава към нея, но тя си даде сметка, че всъщност не я вижда. Твърде много злоба и мрачно отчаяние имаше в очите му.

Объркана, Зоуи не смееше да мръдне. Интуицията й подсказваше, че просто трябва да мълчи, да не прави нищо... Бен като че ли едва сега я забеляза. Изведнъж лицето му се покри с червени петна.

— Господи, та тя е само на шестнайсет години! — извика той отчаяно. — Мама мислела, че Шарън взема хапчета, но изглежда не ги е вземала редовно. Белята станала, но малката глупачка не казала нищо на мама, докато не се надула като плондер!

— Боже мой! Защо? Защо си е мълчала? Защо не е казала на майка ти? — Със свито сърце Зоуи си даде сметка, че мъката му е нещо много лично, че просто не се вмести в пределите на малкия им свят, който си бяха изградили. Все пак попита нерешително: — А бащата? Момчето...

— Момчето... — Лицето му внезапно побеля. Прикова я с поглед. Необуздана ярост гореше в очите му. — Момчетата, а не момчето. Сестра ми каза, че не е сигурна кой е бащата. Тази малка идиотка твърде дълго е мълчала и сега е много късно да се мисли за аборт. Тя каза, че мама ще се грижи за нея, ако ли не, от общината може да я настанят в някакво жилище...

Зоуи не знаеше какво да отговори. Докосна нежно ръката му и започна колебливо:

— Може пък да е за добро.

Бен блъсна ръката ѝ с такава сила, че тя се вцепени. В очите му гореше гняв. И още по-лошо, прозираха ненавист и презрение.

— Можело да е за добро... Какво, по дяволите, знаеш ти? — Зоуи трепна ужасена. В гласа му се прокрадваха нотки на омраза. — Как си го представяш? Че Шарън, като майка ми, ще роди три деца, преди да е навършила двадесет години? Че ще живее със съпруг, който постоянно ѝ изневерява? Без дом, без средства, без надежда да се измъкне някога от кашата, в която сама се е забъркала... Без капчица надежда за нещо по-добро от отвратителното всекидневие и грижите за няколко сополиви хлапета, които вечно износват нечии дрехи... От време на време малко секс с някой случаен посетител от кръчмата. Ако има повече късмет, ще се отърве без поредното копеле в утробата си... Това ли според тебе е „доброто“?

— Тя... Би могла да даде бебето за осиновяване... — Зоуи отчаяно се мъчеше да не показва колко дълбоко я нарани реакцията му. Колко ужасяващо чужда ѝ е зловещата картина на безнадеждна нищета, която нямаше дори една-единствена допирна точка с уюта и чувството за сигурност в света на нейните родители.

— Би могла, но няма да го направи! Момичета като Шарън не го правят. Разбираш ли, нещастничките обичат своите деца или поне така си мислят. Глупачките не осъзнават, че обичта им е пагубна, че обрича децата им на вечна нищета, на живот без смисъл и надежда. Ако наистина обичат децата си, трябва да ги махнат, докато е време!

Зоуи се вцепени. Думите на Бен прозвучаха грозно, ужасно грозно.

— Но преди всичко нямаше да забременяват! Ти как мислиш, кой е виновен за това? Тези нещастни малки уличници, за които сексът е единственото удоволствие в живота или „свободомислещата“ средна класа като твоите родители? С криворазбраната си либералност те унищожиха и малкото неща, които по-рано предпазваха момичетата като сестра ми. Едно време, като забременееха, те обикновено се омъжваха.

— Нима е по-добре на шестнадесет години да се омъжиш за някой, който сигурно не те обича, и да прекараш остатъка от живота си

с него? Мислиш ли, че узаконеният брак е правил тези момичета по-щастливи? — тихо попита Зоуи.

— По-щастливи ли казваш? — Бен я изгледа с отвращение. — За хора като мен, като майка ми, като Шарън, думата „щастие“ е непозната. Не, Шарън нямаше да бъде „по-щастлива“, но щеше да е малко по-добре. Все пак би имала съпруг, който да я издържа, детето ѝ би имало баща, децата ѝ биха имали един и същ баща. И нямаше да ѝ се налага да живее в някоя мръсна дупка, откъсната от своите приятели и близки, да се пропие от отчаяние или да се отдаде на секс и наркотици...

— Това не трябва да се случва! — извика ужасена Зоуи.

— Не, не трябва да се случва... — съгласи се Бен. — Може би ще дойде приказният принц и ще я отведе със златна колесница в своето царство на вечното щастие и блаженство? Така ли си го представяш? — попита с възмущение Бен.

Зоуи мълчеше. Нямаше какво да му отговори, защото мъката му беше безутешна.

— А знаеш ли, че на единадесет години Шарън беше една от най-силните ученички в класа? Умно момиче, казваха учителите ѝ, способно да постигне много. Шарън стана на четиринадесет години и вече не беше умното момиче. Умните момичета не забременяват, умните момичета не си съсипват живота и живота на своите близки с нежелани бебета. Правят го само глупавите егоистки, момичета, които...

— И момчета... — прекъсна го Зоуи. — За това са нужни двама.

— Забравяш, че е трябвало да взема хапчета. — Бен се изправи рязко и ѝ обърна гръб. — Уморен съм. Ще си лягам.

Запъти се към банята. Чак тогава Зоуи се сети, че не му е показала писмото. Взе плика, вгледа се в него, после бавно го остави на масичката. Щяха да го прочетат утре. Утре Бен щеше да се чувства по-добре. Утре, когато тя щеше да забрави ужасното усещане, че говори с непознат, който почти я мрази и презира. Не, не! Бен не я мразеше, беше сигурна в това. Просто сега не беше на себе си...

Взря се отново в писмото. Сълзите пареха в очите ѝ. От сините ѝ се отрони тежка въздишка...

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Елинор се намръщи. Стори ѝ се, че от стаята на момчетата се разнесе шум. Остави настрана текста, който четеше, стана от леглото и си наметна халата. Беше пуснала една касета на Вивалди, но тихата музика едва ли можеше да пречи на синовете ѝ. Все пак повръщането на Том я безпокоеше и тя забърза към стаята на децата.

Те спяха. Елинор докосна с длан челото на Том, за да се увери, че няма температура. После се изправи и няколко секунди остана загледана в спящите си синове.

И двамата бяха желани и обичани деца, поне от нея. Същото обаче не можеше да се каже за баща им. Всъщност Алън никога не сподели радостта и ентузиазма ѝ, когато тя забременя за първи път, а второто дете определено не го искаше. Често се сърдеше и ѝ натякуваше, че синовете ѝ отнемат прекалено много време. Понякога даже ѝ се струваше, че едва ли не му се иска майчините ѝ грижи да са насочени към него.

Сега нещата бяха доста по-различни. Алън проявяваше далеч по-голяма отговорност като баща към дъщеря си и втората си съпруга. Когато се ожениха, той беше много млад и твърде амбициозен. Поглеждайки назад във времето, Елинор не можеше да не признае, че и двамата станаха жертва на схващанията си за семейния живот, които очевидно се разминаваха напълно. Затова сега донякъде бе склонна да го оправдае за постоянните оплаквания, че винаги поставяла децата преди него, че цялата ѝ обич била за тях.

Алън поддържаше постоянен контакт със синовете си. Елинор, разбира се, всячески ги насърчаваше за това. Новата му съпруга Карън, жена със силен майчински инстинкт, прие момчетата с отворено сърце. Всъщност нейна бе идеята, докато трае училищната ваканция, Том и Гавин да идват през деня при нея, защото тя без друго си стоеше къщи покрай бебето. Елинор наистина започна да се гордее със себе си, че и двамата ѝ сина доста леко преживяха сътресението от развода

и бързо се приспособиха към новите семейства — това на баща им и нейното.

И ето че днес, с едно кратко изречение, Том направи на пух и прах илюзиите, които сама подхранваше. „Ти вече не искаш да си нас, а само с него“, отекна като плесница неговото обвинение. Дори и да се приемеше, че неразположението кара Том да преувеличава по детски нещата, даже ако с тези думи подсъзнателно опитваше да омаловажи собствената си вина за това неразположение, страхът и отчаянието в гласа му бяха твърде истински, за да не им обърне внимание.

Както можеше да се очаква, Маркърс бе меко казано, разочарован, когато му съобщи, че няма да го придружи на вечерята у Ласитърви, но и през ум не му минаваше да настоява тя да промени решението си. Именно това му качество бе едно от нещата, което преди година я накара да се пребори с вътрешните си резерви и съмнения доколко е разумно да се обвързва с втори брак.

Алърн се вкисваше ужасно, когато нещо не ставаше, както му се иска. Принуждаваше я да избира между него и децата. Натискът, който й оказваше, се превръщаше все повече в непосилно всекидневно бреме, затова посрещна почти с облекчение съобщението му, че е срещнал друга жена и че иска да се разведат.

Маркърс бе коренно различен. Той уважаваше правата й като индивид, като човешко същество, при все че несъмнено я ценеше много и като жена. За разлика от повечето мъже като че ли усещаше интуитивно кога й беше нужно да й вдъхне увереност с известна доза мъжко собственическо чувство, ненатрапчиво, но твърдо, да я накара да съсредоточи вниманието си върху личната им връзка и кога тази връзка трябваше да остане на заден план заради майчинските и професионалните й задължения.

Тази вечер обаче, въпреки привидното спокойствие, с което той прие решението й да остане вкъщи с Том, Елинор почувства, че вътрешно е ядосан и засегнат.

— Всъщност на Том му няма нищо — бе заявил хладно Маркърс, добавяйки, че като отстъпва пред капризите му, сама си навлича белята.

Погледнато логично, той беше прав, призна Елинор, и все пак неразбирането му я подразни. Един въпрос постоянно човъркаше

съзнанието ѝ. Дали ако на мястото на Том беше неговата дъщеря, би отстоявал със същата последователност подобна логика?

Успокоена, че Том спи непробудно и изглежда наистина му няма нищо, Елинор се върна в спалнята и си легна.

Мъжете не притежаваха онази чисто женска интуиция, продължи да разсъждава тя, която помагаше на жените да проявяват повече разбиране, да долавят чувства и тревоги, даже ако не са изречени на глас. Маркът гледаше на живота с прагматизъм и едва ли беше много честно от нейна страна да очаква той непременно да се сети какво е в главата и в душата ѝ в момента. В края на краищата нали и тя самата, макар да беше майка, не се досети за страховете на собственото си дете?

Посегна към недочетения текст, но се отказа. Едва ли беше възможно да се съсредоточи върху работата сега, когато толкова въпроси напиреха в съзнанието ѝ. Объркващи въпроси, защото някак противоречаха на хармонията, която смяташе, че е успяла да постигне. Дълбока бръчка се вряза между веждите ѝ. Защо в последното време все по-често я завладяваха съмнения, несигурност, даже паника понякога, макар да смяташе, че тези чувства отдавна принадлежат на миналото? Защо това неочаквано обвинение на Том буквално я извади от равновесие? Защо всячески се мъчеше да скрие от Маркът, че демонстративната враждебност на Ванеса я засяга?

Когато Маркът излезе за вечерята, тя направи опит да разговаря с Том. Искаше да го успокои, да го убеди, че Маркът не би могъл да промени с нищо отношението ѝ към него. Опита се да го предразположи да сподели с нея кое го кара да мисли, че вече не го обича, ала Том мълчеше упорито.

Старинният часовник в антрето удари полунощ. Маркът навярно щеше да си дойде скоро. Изведнъж Елинор се сети за баба си и дядо си. Часовникът ѝ бе останал от тях. Те живеяха в малко провинциално градче и всяко лято прекарваше с тях две седмици, преди да отлети при родителите си. Баща ѝ беше дипломат и двамата с майка ѝ постоянно меняха местожителството си. По необходимост Елинор прекара голяма част от детството си в интернати. Макар че обичаше родителите си и знаеше, че те също я обичат много, помежду им никога не се създаде онази близост, която си обеща да изгради със своите деца. И вярваше съвсем искрено, че го е постигнала. До тази вечер... Как можеше да си

въобразява, че между нея и синовете ѝ има близост, когато дори за миг не предположи, че Том ревнува, че вижда в Маркърс заплаха за обичта, на която смяташе, че има право? Когато Маркърс беше този, който постави правилната диагноза, а не тя?

Като дете цяла година си мечтаеше за двете седмици, които щеше да прекара при баба си и дядо си, за неизменния уют и сигурност на красивата им къща, за ведрото спокойствие, изпълващо провинциалното им всекидневие. Може би заради тези спомени от детството много държеше синовете ѝ да не прекъсват контактите си с родителите на Алън. Всъщност момчетата си нямаха други баба и дядо. Нейните родители бяха загинали при самолетна катастрофа, преди още Елинор да се омъжи за Алън.

Само че след последното гостуване Том ѝ се оплака, че нещата вече не били като по-рано, защото в стаята, която той възприемаше като своя, когато гостуваше на старците, бяха настанили бебето на Алън от втория му брак.

Елинор си припомни намръщена, че тогава подмина без особено внимание оплакването му. Отдаде го на обикновена детска ревност и егоизъм, но ето че сега внезапно осъзна колко по-дълбоки всъщност бяха корените на детската сръдня.

Децата искаха да чувстват сигурност, че имат свое специално място в живота на възрастните, което никой няма да им отнеме. С още по-голяма сила това важеше за децата, изживели травмата от раздялата на своите родители.

Сега, като се замисли по-сериозно над проблема, си даде сметка, че Том все по-често ставаше раздражителен, затваряше се в себе си, когато в дома им гостуваше Ванеса. Разбира се, не можеше да се очаква от него, че с радост ще отстъпва стаята си на Ванеса. Както и не беше честно да се очаква, че Ванеса ще бъде очарована, откривайки, че някой друг се е настанил в стаята, която винаги е смятала за своя. Единственото решение бе да се преместят в по-голяма къща. С Маркърс бяха обсъждали въпроса, за съжаление обаче засега не можеха да си го позволят.

Елинор погледна часовника си. Всеки момент Маркърс щеше да се прибере. Без него голямото легло ѝ се струваше ужасно празно. На устните ѝ трепна кисела усмивка, усещайки каква посока вземат мислите ѝ.

Когато се ожениха с Алън, беше толкова наивна по отношение на секса, че всъщност двамата никога не успяха да постигнат хармония в леглото. Впрочем това беше и една от причините за търканията помежду им. Тайно Елинор винеше само себе си за неспособността си да се отдава всецяло и с онази страст, която Алън очакваше от нея. По-късно, когато се родиха момчетата, той все повече загубваше интерес към нея като към жена.

След развода Елинор съвсем съзнателно избягваше нови връзки с мъже. Сексът бе изтласкан някъде далеч на заден план. Момчетата, пък и въодушевлението ѝ от многообещаващата кариера като собственик на преводаческо бюро, изпълваха живота ѝ със смисъл.

Тогаваш срещна Маркър. С много търпение той ѝ помогна да преодолее страховете и предпазливостта, научи я да се радва, да се наслаждава на освободеното си от задръжки тяло. Маркър бе изключителен любовник. А може би — и много опитен?

Елинор се намръщи, усещайки онези неприятни тръпки на безпричинно безпокойство, които плъзнаха по тялото ѝ. Какво ѝ ставаше отново? Маркър винаги се бе отнасял честно и открито с нея, не криеше, че в живота му е имало и други жени, преди да я срещне. Би било безкрайно наивно от нейна страна да вярва, че след развода е живял като отшелник.

Бръчката между веждите ѝ стана по-дълбока. Припомни си разговора с Ванеса при последното ѝ посещение. Ванеса я попита не ревнува ли баща ѝ и не се ли бои, че Маркър може да я изостави заради по-млада жена.

— Мъжете на татковата възраст обикновено се женят за млади момичета — бе нейният коментар! — Една жена на средна възраст трудно може да ги привлече...

— Това не е вярно, Ванеса! — бе възразила тя, като се стараеше да не обръща внимание на личните си чувства. Искаше да убеди момичето, че сексът не е единственото нещо, което има стойност в отношенията между мъжа и жената.

Ванеса, без да я изслуша, бе свила безразлично рамене и бе подхвърлила безцеремонно:

— Говориш така, защото си стара. Стара... На тридесет и осем години?

Маркърс се върна малко след един. Елинор вече спеше, но се разбуди, когато той влезе в спалнята.

— Добре ли прекара? — усмихна се сънливо тя.

— Да, но не толкова приятно, колкото ако беше дошла и ти — отвърна той, наведе се и я целуна леко.

— Нали домакините не се разсърдиха?

— Не, отнесоха се с разбиране. Освен това появи се и непредвидена гостенка — млада юристка от Америка, която тук няколко месеца гостува в университета. Доведоха я Пол Ферър и жена му, били приятели с родителите й.

— Хубавичка ли е? — подхвърли Елинор и мигновено се стъписа от заядливите, едва ли не враждебни нотки в гласа си. Нищо чудно, че Маркърс я изгледа с недоумение.

— Хубавичка... Не бих казал, че това е най-точната дума. Да, някак по американски свежа, преливаща от ентузиазъм. Изглежда намира нашата законодателна система за твърде остаряла. Като се върне у дома, смята да специализира международно право.

— Като теб?

— Да — кимна той, поглеждайки я пак замислено. — Как е Том?

— Добре е.

Изведнъж й се прииска да сподели с Маркърс безпокойството, съмненията, които обвинението на Том разбуни в душата й. Заговори, но Маркърс се отдалечи. Проблемите със синовете й бяха само нейни, напомни си тя. Нещо повече, днес Маркърс вече й намекна, че вдига много шум за нищо, че прекалява с тревогите си за децата.

— Изчакай малко — рече той. — Ще взема душ и идвам.

Елинор остана няколко секунди в леглото, но нещо я накара да го последва, сякаш не искаше да го оставя сам.

— Маркърс, тя как се казва? Младата американка... — попита тя, застанала до отворената врата на банята.

— Какво? — Той се измъкна от душа, като приглади назад тъмните кичури, полепнали по челото му.

— Американката... Как й е името?

— О, за нея ли питаш? — Личеше, че е изненадан. — Аз... такова... Сондра... Как й беше фамилията? А, сетих се. Сондра Кабърт. Точно така — Сондра Кабърт — усмихна й се той.

Елинон го наблюдаваше мълчаливо. Не преставаше да я учудва силата, с която желаше Маркър. Когато се ожениха с Алън, фигурата му бе някак по младежки слабовата. По онова време хората не отдаваха такова значение на физическите упражнения, фитнесът не бе направил още своя „бум“. Може би затова Елинон намираще за съвсем естествено видът на голо мъжко тяло да не възбужда особено една жена. По-скоро мъжът с милувките трябваше да я накара да го пожелае. Естествено, осъзна заблудата си доста преди да срещне Маркър, но чак когато станаха любовници, разбра от собствен опит какво означава това.

За нея тялото на Маркър въплъщаваше онази мъжественост и чувственост в шедьоврите на древногръцките ваятели, пред която от векове се прекланяше светът. Веднъж, когато му го каза, той се разсмя чистосърдечно и отвърна, че никой смъртен не би могъл да съперничи на подобно съвършенство, още по-малко мъж на четиридесет и две години.

Маркър вече бе четиридесет и петгодишен, но фигурата му излъчваше същата мъжественост и сила, които спираха дъха ѝ от сладостните тръпки на желанието. Затова, когато той си легна и я привлече към себе си, Елинон си каза, че разговорът за Том може да почака.

— Ммм... Казвал ли съм ти скоро колко си съблазнителна? — Обхвана нежно с ръка гърдата ѝ, като обсипваше с целувки шията.

— Не, не си — прошепна тя усмихната и се притисна още по-плътнo към него. — Но ако искаш, можеш да ми го кажеш... И да ми покажеш... — добави с дрезгав от възбуда глас.

Елинон изстена тихичко от удоволствие, отдавайки се сладострастно на невероятното усещане. Бавно и ритмично Маркър я докосваше с език, точно както на нея най-много ѝ харесваше. След няколко секунди възбудата щеше да я накара да извика задъхано, че не издържа повече, че го иска...

— Маркър...

Усети сладостното напрежение в слабините, потръпна, отвори очи и в същия момент застина. Вратата на спалнята се отвори. С рязко машинално движение Елинон се откъсна от прегръдката на Маркър и придърпа завивката, докато Том влизаше в стаята. До нея Маркър изпъшка с неприкрито раздражение. Тялото ѝ също се бунтуваше

срещу неочакваното влизане на Том, ала майчиният ѝ инстинкт бързо заглуши реакцията на плътта. Тя грабна халата си, наметна го, надигайки се от леглото, и се спусна към сина си.

— Какво има, Том? Пак ли ти е лошо? — попита разтревожена, като го хвана за ръката и го поведе към неговата стая.

Когато най-сетне се справи с Том и се върна в спалнята, Маркът вече спеше. Беше се обърнал настрана, с гръб към нея. Елинон се пъкна тихо под завивките и уморено затвори очи.

— Нел, можеш ли да ми отделиш малко време? Трябва да поговорим...

— Разбира се, Луиз! — Елинон се усмихна приветливо на съдружничката си. — Но ако ще ме питаш дали съм прегледала молбите на кандидатите за работа, боя се, че не мога да се похваля с голям напредък. Нали знаеш, Том беше неразположен, пък и...

— Не, не е за молбите... — рязко я прекъсна Луиз. — Макар че би трябвало да поговорим и за това, но...

Луиз се отпусна в креслото, избягвайки да я погледне в очите. Седеше като на тръни. Елинон се вгледа в мрачното ѝ неспокойно лице. Чувство на нарастващ смут и тревога впи ледените си пипала в душата ѝ.

— Луиз, какво има? Какво не е наред? Нещо вкъщи ли? Между теб и Пол...

— Между Пол и мен всичко е наред! — процеди през зъби Луиз. Алени петна избиха по лицето ѝ.

Елинон си даде сметка, че Луиз прие въпроса ѝ като обида. Понечи да ѝ се извини, ала Луиз не я остави.

— Защо веднага реши, че нещо в отношенията ни с Пол не е наред? — попита едва ли не враждебно. — Само защото не харесваш Пол! Чуй какво ще ти кажа, Елинон, Пол е мой съпруг и мисля, че е много прав, като казва, че твоята дълбока неприязън към него не може да не се отрази на отношенията ни като съдружнички. Впрочем, точно за това исках да си поговорим.

Елинон я гледаше втрещена. Макар че, откровено казано, не изпитваше особени симпатии към Пол, никога не си бе позволявала да

каже нещо срещу него, дори в случаите, когато той открито опитваше да се намесва в деловото им партньорство.

— Много съжалявам, ако си останала с впечатление, че изпитвам неприязън към Пол — започна тихо тя. — Струва ми се, че не е трябвало да отлагаме толкова дълго този разговор...

— Не смятам да обсъждаме отношението ти към Пол — прекъсна я отново Луиз. — Става въпрос за нашата работа.

Елинон мълчеше, обзета от мрачно предчувствие за онова, което ѝ предстоеше да чуе.

— С Пол решихме да се преместим за постоянно във Франция — каза Луиз.

Отбягва да ме погледне в очите, забеляза разсеяно Елинон, опитвайки се да осъзнае току-що чутото.

— Отдавна го обмисляме — продължи забързано Луиз. — Пол вече има делови контакти там, някои от нашите приятели също се преместиха, освен това, както казва Пол, крайно време е да помислим по-сериозно за бъдещето — нашето и на момчетата, сега, когато в рамките на Общия пазар се откриват нови възможности. Всъщност във Франция съвсем спокойно мога да работя това, което правя тук, в Лондон. Пол е напълно прав, като твърди, че там дори ще бъде по-удобно, защото ще бъдем по-близо до Брюксел. Тази страна все повече се превръща в застояло блато. Като си помислиш само какви режимни плащаме за този офис... — Изстрелваше думите като картелница, сякаш се боеше, че Елинон може да я прекъсне. Най-сетне вдигна очи и я погледна. Гледаше я предизвикателно, с някакво особено настървение.

Значи тази е била причина за странното поведение на Луиз в последно време... Затова бе толкова изнервена, чувствителна... Сякаш внезапно мозъкът на Елинон започна да работи на бавни обороти, докато се мъчеше едновременно да преодолее емоционалния шок и да се съсредоточи върху практическите усложнения, които тази бомба неминуемо щеше да предизвика.

— Но ние сме съдружнички, Луиз... — някак вяло се опита да възрази тя. — Имаме други планове... Ти никога не си намеквала...

— Още не бяхме решили окончателно... — изчерви се Луиз. — Освен това, Пол смята, че моят руски се котира по-високо от... Така де, сега почти навсякъде в Европа говорят английски...

Елинор трепна. Какво се опитваше да каже Луиз? Че езиците, които тя владее, имат по-голяма стойност в тяхното съдружие? Почти се изкуши да ѝ каже какво мислеше Пиер Колбер за руския език след разпадането на бившия Съветския съюз, ала прецени, че подобен безплоден спор най-малкото е безсмислен в момента.

Само ако се беше досетила за плановете на Луиз по-рано... Ако Луиз беше имала доблестта да сподели с нея, да я предупреди... А тя си мислеше, че всичко е наред. Бяха такива добри приятелки, чудесен екип като съдружнички... Беше убедена, че си имат пълно доверие, че може да разчита на почтеността ѝ...

— Нали ме разбираш, Нел? — Гласът на Луиз сега звучеше умолително. Елинор трепна от негодувание, че се обръщаше към нея на галеното ѝ име, име, познато само най-близките ѝ хора, на истинските ѝ приятели. — И за децата ще бъде много по-добре. Лондон е неподходящо място за деца. С Пол попаднахме на един старинен замък в провинцията... Невероятно евтин... — Луиз започваше да бръщолеви, смътно забеляза Елинор, явно след като с облекчение си бе поела дъх, че е изпълнила задачата, с която несъмнено Пол я беше натоварил. — Непременно ще ни дойдете на гости, когато се установим, нали? — продължи нервно. — Беше удоволствие да работим заедно, но нали разбираш? Пак ще повишават наема... — Сви неопределено рамене. — Както казва Пол, ще бъде истинска глупост да пропуснем този шанс...

— Да... Надявам се да стане както сте намислили...

Колкото и да се стараше, Елинор знаеше, че в думите ѝ липсва сърдечност, гласът ѝ е студен, а лицето — отблъскващо безизразно. Луиз се изправи и пристъпи нерешително към нея, но тя машинално се отдръпна, сякаш изпита физическо отвращение от близостта ѝ. Елинор съзнаваше, че е отвратена не толкова от факта, че Луиз желае да сложи край на деловото им партньорство, колкото от начина, по който бе потъпкала доверието ѝ. Спомни си думите, които Луиз изрече почти като тържествено обещание малко след като се бе омъжила за Пол:

— Бракът ми няма да промени с нищо деловото ни партньорство, Нел! Пол знае колко важна е за мен не само работата, но и нашето приятелство.

Пол обаче бе от тези, които смятаха, че истинският мъж трябва да държи изкъсо всеки и всичко, имащо някакво отношение към

живота му.

— Знаеш ли, чудя се как още не сте се сетили с Маркър да помислите да се преместите във Франция? — смотолеви Луиз — Дори само ако вземеш предвид финансовата изгода, да не говорим за свободата, която момчетата ще имат... Френското образование е далеч по-добро от нашето... Децата се занимават допълнително по френски. Да знаеш само колко са напреднали! И Пол... Вече разговаря съвсем свободно. Всеки ден, докато вечеряме, си говорим на френски и...

— Извини ме, Луиз, имам среща, налага ми се да изляза — излъга Елинор. Главата я заболя, беше й студено, тялото й бе като изтръпнало от шока.

Преди колко време Луиз и Пол бяха решили да се преместят във Франция? Защо не я предупреди по-рано? Ти знаеш отговора, нашепна й цинично едно вътрешно гласче. Тя... Пол е искал да бъде абсолютно сигурен, че нищо няма да попречи на плановете им и чак тогава Луиз да я уведоми за тяхното решение. Естествено, не се интересувахе от бъдещето на Елинор, на офиса.

Малко по-късно Елинор се свърза със счетоводителя. Той само потвърди онова, за което вече се досещаше: без съдружник, който да поеме част от разходите, щеше да е невъзможно да задържи офиса. Което означаваше... Какво ли означава, уморено си зададе въпроса тя, оставяйки слушалката. Имаше някаква дребна сума в банката, спестявана в продължение на години. Гледаше на нея като на малка финансова опора за нея и за момчетата, на която можеха да разчитат в трудни моменти, но тези средства бяха абсолютно недостатъчни да покрие разходите си за по-дълъг период от време.

Когато се ожениха с Маркър, Елинор категорично настоя да бъде финансово независима или поне що се отнасяше до издръжката на синовете й. Наистина, Маркър получаваше високи хонорари, от друга страна обаче, имаше значителни разходи. Ванеса учеше в скъпо частно училище, а след развода Маркър бе поел изцяло издръжката й. Елинор го знаеше и бе приветствала решението му. Поддръжката на къщата в Челси също беше доста скъпа, затова не й се искаше да го натоварва с допълнителни разходи за себе си и за момчетата, макар да беше сигурна, че Маркър на драго сърце би й помагал.

Още преди да се оженият, бяха обсъждали кариерата й. Тогава тя му каза, че работата й доставя огромно удоволствие не само като

професионална реализация, но и защото ѝ осигурява самостоятелност. Чувстваше се горда, че е в състояние да издържа себе си и синовете си и никога не би искала отново да зависи финансово от друг, колкото и щедър и великодушен да е жестът.

Добре, а сега как щеше да осигурява финансовата си самостоятелност? Счетоводителят вече я бе предупредил, че разходите им нарастват застрашително, докато броят на поръчките всъщност намалява. Рецесията принуждаваше всички да правят икономии. Някои от по-дребните им клиенти се бяха отказали изцяло от услугите им — всеки се бореше за оцеляване.

Евентуално би могла да започне някъде работа. Ако си намереше, разбира се, но тази мисъл никак не я съблазняваше. Свикна бе сама да си е началник. Може би трябваше да си потърси нов съдружник? Само при мисълта за това усети как изтръпва. Коварната измяна на Луиз бе толкова болезнена, че за момента не би рискувала с нов съдружник.

Луиз бе изчезнала от офиса. Сигурно бързаше да информира Пол, че е изпълнила успешно неприятната задача, помисли си Елинор с горчивина. Защо се получи така? Защо, за бога, дори за миг не предположи какво се крие зад странното поведение на съдружничката ѝ напоследък? Даваше си сметка, че точно този факт може би я безпокоеше повече от всичко. В разстояние на няколко дни на два пъти бе проявила непростима слепота към хора, които считаше, че познава отлично. Луиз, преди това Том... Не носеше ли до голяма степен тя вина за случилото се, защото бе повярвала самонадеяно, че може успешно да се справи с многообразните си роли, с които сама се бе нагърбила?

Сърцето ѝ заби тревожно. Имаше усещането, че започва да губи контрол над живота си. Проблемът беше, че разполагаше с твърде малко време за толкова много задължения. Ето например, откога не бяха сядали с Луиз в някой ресторант да вечерят или поне да обядват заедно? Едно време на такива обеди или вечери разпалено крояха и обсъждаха планове за бъдещето, може би точно тогава се раждаха и най-удачните им идеи...

Откога всъщност не бе отделяла време и на синовете си, време, посветено само и единствено на тях? Просто не разбираше как отлитаха почивните ѝ дни — винаги имаше нещо недовършено или

пък нещо трябваше да се подготви спешно за следващата седмица. Разговорите със синовете ѝ като че ли се ограничаваха до размяната на кратки реплики за нуждата от нови маратонки и футболни екипи или пък с досадна регулярност някой вечно търсеше еша на четири-пет чорапа, извадени от пералната машина. И това — в добрите седмици.

Ето и тази вечер. Щеше да остане в офиса до шест, после да прекоси с кола града, за да прибере момчетата от училище, после да приготви нещо за вечеря. Имаше поне късмет, че всеки ден след часовете децата можеха да се занимават с извънкласни дейности и да спортуват в училище, но това едва ли беше идеалното решение на въпроса. Нямахме нищо общо с онова, което Луиз така въодушевено ѝ бе описала.

Чист въздух. Децата можеха да тичат и играят на воля, без да се страхува, че нещо лошо може да им се случи...

Миналата седмица се принуди да откаже на Гавин да покани няколко съученика в съботния ден, защото Ванеса трябваше да им гостува. Можеше да си представи ясно реакцията ѝ, ако завареше в „своята“ стая една камара единайсетгодишни хлапета...

Приглади уморено косата си. След час трябваше да тръгне за училище, а още не бе довършила превода за утре.

— Маркърс, какво има?

Елинор бе сложила момчетата да спят и слезе долу. Завари го, изправен до прозореца, да се взира в мрака. Цялата вечер бе някак мълчалив, скастри рязко Гавин, когато се скараха с Том по време на вечерята.

— Сърдиш се за снощи, нали?

— За снощи? — Маркърс се обърна и я погледна озадачен.

— Заради вечерята... И после Том...

— Не, разбира се, как можа да го помислиш? — намръщи се той.
— Днес следобед ми се обади Джулия. Предложили са ѝ роля във филм, но се налага през лятото да замине за около месец в Холивуд. Искане през това време да взема Ванеса.

— Маркърс, но тук няма място! — възрази Елинор.

— Знаем това — кимна той и отново се намръщи. — За съжаление обаче, Ванеса няма къде другаде да отиде. В края на

краищата тя ми е дъщеря и аз съм длъжен да се погрижа за нея.

Елинон трепна, долавяйки как в тона му се прокрадна раздразнение. Дали в момента не си мислеше, че ако не бяха Том и Гавин, щеше да има достатъчно място за Ванеса?

— Обясни ли на Джулия, че ще ни бъде притеснено да приемем Ванеса за толкова дълго време?

— Опитвах се, но Джулия има изключителната способност да чува само онова, което ѝ се иска — отвърна сухо той. — Освен това изглежда вече е казала на Ванеса, че един месец ще живее при нас.

Елинон затвори безпомощно очи. Не изпитваше лична неприязън към бившата съпруга на Маркър. Нямаше никакви причини да не вярва на думите му, че от самото начало първият му брак е бил едно огромно недоразумение. При малко по-различни социални нрави, вероятно всичко би приключило като кратка любовна авантюра, но в онези дни подобни неща не бяха позволени и приемливи за обществото.

— О, Маркър... — възкликна отчаяно Елинон и изведнъж, за свой ужас, направи нещо, което не ѝ се беше случвало от години. Избухна в сълзи.

— Хей, недей така! — Маркър я прегърна нежно. — Нещата не са чак толкова страшни...

— Нещата са много по-лоши, отколкото си мислиш! — изхлипа тя. — Луиз ми каза днес, че иска да приключи с нашето съдружие. Заминават с Пол във Франция. В някакъв замък...

Половин час по-късно, след като се поуспокои и разказа цялата история на Маркър, Елинон отпи от виното, което той ѝ бе налял, и рече тихо:

— Не знам какво ще правя, Маркър! Не съм в състояние да поема разносните по офиса, но и не мога да работя тук. Просто няма място.

— Така е — съгласи се той. — Нямаме избор. Налага се в най-скоро време да намерим по-голяма къща. Мисля, че трябва незабавно да се свържем с две-три агенции за недвижими имоти и да поискаме да направят оценка на тази къща.

— О, Маркър! Съжалявам... Знаем колко обичаш това място!

— Обичам го, но не и повече от теб! — натърти той. Взе чашата от ръцете ѝ, остави я на масата и я привлече към себе си. — Смяташ ли, че има шанс пак никой да не ни прекърсне? — подхвърли шеговито

и я целуна. — Напоследък всеки път, когато започнем да се любим, все тръпна дали някое от нашите отрочета няма да цъфне в сублимния момент. Като си намерим нова къща, най-напред ще подсигурия алармена инсталация в спалнята ни и надеждна ключалка на вратата!

— Знаеш ли какво най-много ме измъчва, Маркърс? — рече тъжно Елинор, сгушена до него в леглото. — Не толкова самото решение на Луиз да сложи край на нашето сътрудничество, колкото това, че до последната минута не ми каза нищо. Чувствам се истинска глупачка, че изобщо не се сетих... Не си дадох сметка...

— Луиз те измами — каза тихо Маркърс. — Особено боли, когато го направи някой, на когото вярваш. Тогава наистина сме уязвими. Засегнати са чувствата ни и нашето честолубие...

— Честолубие? — Елинор надигна глава и го изгледа озадачена.

— Да, защото виждаме, че сме сгрешили в преценката си, защото сме отдали своето доверие на някой, който не го заслужава.

— Прав си — съгласи се тя. — В началото бях склонна да обвинявам само Пол за станало, но сега разбирам, че никой не би могъл да принуди Луиз към тази стъпка, ако тя наистина не го искаше. Трябваше само да ме предупреди! — Замълча и продължи след малко: — Какво ми става, Маркърс? Имам чувството, че всичко край мене се разпада. Първо Том, сега Луиз...

— Том ли?

— Дори не бях разбрала, че е ял сладолед! — промърмори тя с нещастен глас. — Ти знаеше, а аз не... Не знаех и за... — Прекърсна рязко изречението по средата. Не искаше да обременява Маркърс с останалите си проблеми. — Каква майка съм аз? И каква съпруга, щом за снощи бях забравила да уредя някой да наглежда децата, докато сме на вечеря? И що за съдружник съм, като не виждам какво става под носа ми?

— Хей, я стига! Просто трябва да приемеш факта, че е невъзможно да носиш отговорност за всеки и за всичко около себе си. И ти си човек, Нел, като всички останали, а нали знаеш, човешко е да се греша. Не е възможно да си съвършена. Пък и съвършенството често се оказва твърде отвлечено понятие, изпразнено от съдържание. Нашите несъвършенства ни правят човешки същества... обичани... и обичащи... — Целуна бавно устните ѝ и попита тихо: — Знаеш колко много ми се иска да те любя?

— Пак ли? — погледна го усмихната Елиноор.

— Пак! — Маркърс я привлече в обятията си. — Определено и категорично — пак!

Три дни по-късно, като ровеше за нещо в чантата си, Елиноор случайно намери обявата за къщата, която се продаваше. Кой знае защо тогава я откъсна от списанието и я съхрани. Стори й се, че това бе прърстът на съдбата.

Докато набираше номера на посредника, си каза, че напразно си губи времето — почти сигурно къщата вече е продадена. Когато й съобщиха, че все още приемат офери, изпита непознато чувство, напомнящо възторженото въодушевление на едно хлапе.

Вгледа се отново в снимката. Това бе къщата, домът, за който често бе мечтала като малка. Солидна, вечна, внушаваща онази сигурност, която така й липсваше в детството. Беше идеалното решение за тяхното семейство. Не много далеч от Лондон, за да затруднява всекидневното придвижване на Маркърс, и все пак достатъчно извън града, за да осигури на Том и Гавин свободата и простора на провинциалния живот. Стаи имаше предостатъчно за всички, включително и за Ванеса.

Нямаше причина да не може да организира работата си оттам. Е, щеше да й се наложи редовно да пътува до Лондон, за да приема поръчките за преводи и да ги носи обратно на клиентите, но това бяха „бели кахъри“ в сравнение с предимствата от това преместване. Щеше да прекарва много повече време с децата, с Маркърс.

Ванеса щеше да си избере сама една от стаите и обзавеждането й. Том щеше да е сигурен, че стаята, в която щеше да се настани, е само негова. При толкова стаи, съжителството на децата вероятно нямаше да ги изнервя и да предизвиква дрязги. Просто животът щеше да е много по-спокоен. За всички този дом щеше да е едно ново начало, нещо, за което да се заловят, да се почувстват част от него.

Елиноор изгаряше от нетърпение да сподели въодушевлението си с Маркърс. Тази къща бе идеалното решение на всички техни проблеми! Чудно как досега не се беше сетила за нея? На устните й заигра усмивка. В крайна сметка май щеше да се окаже, че Луиз й направи услуга е решението си да сложи край на тяхното съдружие.

Лицето й сияеше от щастие.

ПЕТА ГЛАВА

— Фърн?

Ник влезе в кухнята. Изглежда я намръщено, като забеляза, че се е приготвила да излиза.

— Къде си тръгнала?

— Обещах на Робърта да ѝ помогна за благотворителната разпродажба.

— Кога ще се върнеш? Следобед заминавам за Лондон. Трябва да ми приготвиш куфара. Сложи и официалния ми костюм. Сети ли се да го прибереш от химическо чистене?

— Да, взех го — потвърди тихо тя.

На бялата му риза имаше следи от червило — яркочервено, като червилото на Венис онази вечер... Днес вече на никого не правеше впечатление, когато хората се целунат на сбогуване... Нямах ли да е по-просто, ако направо попитах Ник дали има връзка с Венис? От какво толкова се боеше? Че това ще означава край на брака ѝ? Не, разбира се!

Защо тогава не го правеше? Защото щеше да лъсне голата истина, че всичките ѝ усилия през тези две години да съхрани семейството си са били напразни... И защото трябваше да признае пред себе си, че по начало бракът ѝ с Ник е една огромна грешка, която бе допуснала по внушение на своите родители. И че родителите ѝ не бяха вездесъщи, че начинът им на живот не беше задължително най-добрият и за нея. И че мъжът, с когото бе свързала живота си и който разпалено твърдеше, че я обича, виждаше в нея по-скоро слугиня, отколкото съпруга.

Какво я плашеше? Истината или се боеше повече от себе си?

И какво всъщност искаше да направи? Да остане вярна на строгите морални норми, които родителите ѝ бяха насадили в съзнанието ѝ, или да бъде вярна на себе си, да се приеме такава каквато е — с всичките си слабости и грешки. Най-сетне да признае, че непосилната борба да запази това семейство бавно я погубва, убива

себеуважението, изпълва я с отвращение към жената, в каквато виждаше, че се превръща.

— Колко ще се забавиш в Лондон? — попита Фърн, преди да излезе. Избягваше да го погледне.

— Не знам! — Устата му се сви в нетърпелива гримаса. — Изглади ли сивия ми костюм? Имам обяд с един клиент.

— С Венис ли?

— Да, щом толкова държиш да знаеш! — процеди през зъби Ник с явно раздражение. Фърн забеляза, че по лицето му избиха червени петна.

— Изглежда в последно време доста често я виждаш...

— За какво, по дяволите, намекваш? — избухна той. — Тя ми е клиентка — това е всичко. Бих добавил много богата клиентка, а знаеш как стоят нещата в застрахователния бизнес в момента... Изглади ли ми сивия костюм?

— Да.

Повече не можеха да продължават така, трябваше да седнат и да поговорят откровено, си каза Фърн, но вече на улицата. Да седнат и да поговорят... На устните ѝ трепна мрачна усмивка. За последен път го бяха правили преди две години, когато разбра за първата изневяра на Ник. Тогава си мислеше, че той е искрен, остави се да бъде убедена, че има бъдеще за брака им. Почти му повярва, но за твърде кратко време. Всичко започна да се повтаря, но този път нещата бяха далеч по-отвратителни, защото, когато се ядосаше, Ник не пропускаше да ѝ подхвърли някоя язвителна реплика за Адам.

О, да, после Ник винаги се извиняваше, започваше да обяснява колко трудно е за всеки мъж да се примири с изневярата на своята съпруга, изтъкваше отново и отново своето великодушие, припомняше ѝ какъв шок биха изживели родителите ѝ, ако узнаеха истината... Молеше я, умоляваше я да му прости, кълнеше се, че това никога няма да се повтори. До следващия път...

Фърн потрепери от отвращение.

Една необмислена стъпка... Кратък промеждутък, когато бе изпаднала в отчаяние, когато светът край нея се сгромоляса с трясък... Кой би могъл да си помисли, че тя... че Адам...

Със свирепо ожесточение Фърн пропъди тази мисъл. Такива мисли ѝ бяха забранени. Нямаше право да си спомня! Това беше част

от наказанието, което сама си бе наложила заради ужасната постъпка.

Утринният въздух бе свеж и прохладен. Лекият ветрец, пропит с дъх на пролет, с обещание за топлина, заигра в косите ѝ. Забрави да ги прихване с шнола. Адам харесваше косите ѝ разпуснати... Някога...

Фърн спря. Стоеше като вцепенена. Опитваше да изтласка от съзнанието си тези мисли, стараяше се да омаловажи страха, който неподвластната им сила ѝ внушаваше. Беше обещала на Робърта да се срещнат в единадесет. Трябваше да побърза, ако не искаше да закъснее. Оставаше ѝ още доста път до центъра и тя ускори крачка.

Домът им се намирал в живописното предградие на малкото градче, някога оживено търговско средище. Викторианските му вили, накацали край железопътната линия, бяха построени горе-долу по времето, когато прокарваха трасето на железницата.

С Ник живеела в едната от къщите близнаци — солидна сграда, която с малко средства би могла да се превърне в удобен и красив дом. Едно от предимствата на къщата бе голямата градина и просторната кухня на долния етаж, която предишните собственици бяха разширили, избивайки стената на килера и мокрото помещение. Наскоро след сватбата Фърн намекна колебливо, че няма да е лошо, ако пристроят малка оранжерия, но Ник направо я отрязал. Не можели да си позволят подобен лукс, защото само той печелел в семейството и тя не трябвало да го забравя.

Фърн с ентузиазъм се заела да освежи с ефектна латексова боя поостарелите тапети, ушила сама пердета и калъфи за дивана и фотьойлите от парчета плат, които купила на една разпродажба. Беше много горда с постижението си, докато Ник не я попари веднъж с шеговитата си забележка, че уменията ѝ били много аматьорски. Не че искаше да я обиди, но още помнеше колко унижена се почувствала, когато, доволна от постигнатото, му предложил да организират скромно парти с вечеря, за да покажат дома си на приятели.

— Скъпа, това е невъзможно! — отклони категорично предложението ѝ Ник. — Разбираш ли, всеки от поканените е потенциален мой клиент... Хората ще започнат да се питат дали и моите професионални качества не са на аматьорското ниво на твоите умения като декоратор.

Критиката му, може би до известна степен оправдана, с един замах унищожи цялата радост и удоволствието ѝ от направеното.

Когато три седмици по-късно Ник неочаквано ѝ съобщи, че е ангажирал фирма да оправи къщата, тя просто замълча. Запази в себе си разочарованието от несъмнено практичните, но много семпли тапети, с които майсторите покриха стените във всички стаи. Явно Ник ги бе избирал и навярно беше прав, като каза след ремонта, че така домът им изглеждал много по-добре...

След това обаче Фърн вече не чувстваше тази къща като свой дом. Само кухнята остана нейно царство. Постара се да внесе уют и пъстрота в просторното помещение, макар че Ник очевидно гледаше с неодобрение саксиите с разцъфналите пролетни цветя, бледожълтите стени и красивите перденца и калъфи за столовете, които тя уши сама.

Отвън къщата не се различаваше от останалите в градчето — изглеждаше спретната и грижливо стопанисвана, но вътре бе някак безлична, лисваше ѝ онова, което превръща всяка къща в дом, си каза тъжно Фърн. Забави машинално крачка, когато след завоя пред погледа ѝ се откри като на длан градът. Стотици пъти го беше виждала оттук, но всеки път изпитваше едно особено, неподправено и свежо удоволствие.

Първоначално градът бил важна спирка за дилижансите и всякакви превозни средства с впрягове, съществен възел на главните пътни артерии по онова време. Днес оставаше встрани от модерните пътища и магистрали, но макар че постепенно се бе превърнал в спокойно, малко скучновато провинциално селище, следите от миналото благоденствие и кипящ живот личаха ясно в архитектурния му облик.

На едната страна край градския площад се издигаше средновековен хан, все още респектиращ с внушителната си фасада. Казваха, че е от петнадесетото столетие, макар че сега фасадата му имаше характерните особености на късната английска готика. Подобни сгради се кипреха в редица, непосредствено до хана. Някога били частни домове, но днес в тях се помещаваха предимно магазини и офиси. До тях беше църквата. Бяха зидали стените ѝ с камъни от околността, островърхите ѝ кули докосваха небето. В ясни дни от камбанарията се виждаше на запад Бристолския пролив, а на югоизток — кулата на Солзбъргската катедрала. Според едно от местните предания, по време на гражданската война през четиридесетте години на седемнадесети век оригиналните камбани на църквата били

разтопени, за да изковат оръжия и доспехи, но доколкото поне на Фърн ѝ беше известно, нямаше сериозни доказателства за това.

За възрастта на едно дърво може да се съди по кръговете на отрязания му ствол. По подобен начин различните архитектурни стилове маркираха етапите в разрастването на града. Красиви градски къщи от осемнадесети век очертаваха площада от третата му страна. Първите им собственици били богати търговци. Привлечени от оживения трафик, решили да се установят в града. В една от тези къщи се намираще офиса на Адам. След грижлив ремонт и реставрация сградата бе възвърнала първоначалното си изящество и красота. Щом се заемеше с подобна работа, Адам оглеждаше с педантично внимание и най-дребната подробност. Даже боята за стените се приготвяше специално по една старинна рецепта, която самият лорд Стантън бе изровил в библиотеката си.

Когато тръгна да пресича площада към църквата, Фърн умишлено избра по-дългия заобиколен път, за да не мине край офиса на Адам. В самия център на площада се издигаше двуетажна каменна постройка с широк дъгообразен портал — реликва от онези времена, когато градът бил задължителна спирка за джамбазите, които прекарвали стада от едно на друго място. Адам беше този, който, подкрепен от лорд Стантън, убеди местните власти да махнат асфалтовата покривка на площада и да възстановят калдъръма в първоначалния му вид.

Родът на Адам се бе установил в града в края на шестнадесетото столетие. Предците му били майстори колари, замогнали се в онези далечни времена, когато всичко се превозвало с животинска тяга. Фърн не познаваше нито майката на Ник, нито бащата на Адам. Бяха загинали при автомобилна катастрофа две години, преди да се запознае с доведения и със заварения брат. За разлика от Ник, който рядко споменаваше семейството си, Адам винаги говореше с топлота за втората си майка. Фърн бе научила от Адам, че бащата на Ник изоставил семейството си на произвола на съдбата, когато синът му бил едва на три години. Веднъж се бе опитала тактично да изрази съчувствие за станалото, но си спечели само гнева на Ник.

Местните жители още говореха за щедростта, която бащата на Адам бе проявявал към града. С Ник също се бе отнасял добре, понякога дори с по-голямо снизхождение, отколкото към родния си

син. Когато се запозна с Ник, Фърн с изненада разбра, че скъпата кола, която той караше, е подарък от втория му баща. Старецът му бе оставил в завещанието си прилична сума, с която всъщност Ник започна бизнес, но той изглежда завиждаше на Адам, че е наследил значително по-голямата част от бащиното си богатство.

Като се стараеше да мине възможно по-далеч от офиса на Адам, Фърн се добра до църквата и влезе вътре. Робърта вече беше там. С ръце на кръста тя оглеждаше голямата купчина вързопи, струпани в средата на черковното преддверие.

— О, как се радвам, че дойде! — сърдечно я посрещна Робърта. — Бях започнала да се отчайвам. Погледни това чудо, никога не бих се оправила сама.

— Прощавай, че закъснях, но имах малко работа вкъщи — извини се Фърн.

— Нищо, двете ще успеем да разпределим дрехите и да ги подготвим за благотворителния търг. — Робърта се пресегна към най-близкия вързоп, измъкна две рокли и ги показа на Фърн. — Боже, боже, погледни само, като че ли изобщо не са обличани! — възкликна удивена. — Донесе ги Аманда Брайънт. Вероятно струват повече, отколкото аз харча за дрехи за една година. Какво говоря, много повече! — добави кисело, като разгледа етикетите. — Мисля, че Аманда беше облякла тази рокля на миналогодишното градинско увеселение в дома на викария.

— Прекрасна рокля! — съгласи се Фърн.

Аманда и Едуард Брайънт бяха едно от най-богатите семейства в града и винаги бяха в центъра на вниманието на обществото. Част от съгражданите не одобряваха особено демонстративната им разточителност, но Фърн определено ги харесваше. Аманда притежаваше превъзходно чувство за хумор и, въпреки богатството си, стъпваше здраво на земята. Всяко лято организираха в имението си барбекю — едно от най-популярните събития в градчето. Всеки считаше за чест да го поканят. По популярност можеше да се сравни единствено с новогодишния бал в дома на лорд Стантън и с ежегодното състезание с лодки по реката, организирано от Адам с благотворителна цел.

— И Венис донесе цяла камара рокли — каза Робърта. — Всичките са като нови. Жалко, че не съм по-дребничка! — добави и

огледа тъжно закръглената си фигура. — Виж този костюм, Фърн, сякаш е ушит за теб. И точно в твоите цветове.

Фърн потръпна от отвращение. Беше ѝ противна самата мисъл, че би могла да сложи нещо, което е обличала Венис. Виждаше как Ник съблича тази дреха... Как милва разголеното тяло, обсипва го с целувки... Дори не намери сили да погледне костюма в ръцете на Робърта.

— Боя се, че такива дрехи не ми отиват — отвърна тихо тя. — Предпочитам по-семплие неща.

Робърта сподави леката въздишка, която неволно се изтръгна от гърдите ѝ. Фърн може би не притежаваше впечатляващата външност на Венис, затова пък дребната ѝ грациозна фигура излъчваше неустойимо обаяние и женственост, която личеше даже под скромните ѝ поохетели дрехи. От нея се излъчваше спокойствие и ведрост, които привличаха хората като магнит.

Имаше нежно и красиво лице и изумителна коса. Най-разкошната коса, която човек може да си представи!

Съпругът на Робърта, когото едва ли някой можеше да заподозре в романтичност, веднъж ѝ бе признал, че всеки път, когато погледнел косите на Фърн, изпитвал желание да ги докосне с ръка, за да се увери дали наистина са тъй топли и меки като коприна, колкото изглеждат.

— Просто ти се иска да заровиш пръсти и да... — После бе замълчал, поглеждайки глуповато и засрамено жена си.

— Какво „и да...“? Продължавай! — с престорена сериозност го бе подканила Робърта.

Естествено, не се разсърди, нито пък изпита ревност. Защото ги познаваше така добре и него, и самата Фърн. Виж, ако ставаше дума за Венис... За тази жена като че ли нямаше по-голямо удоволствие от това да съблазни чужд мъж...

— Виж, тук има и две-три детски дрешки — прекъсна разсъжденията ѝ Фърн.

— Да ги отделим от останалите, макар че едва ли ще намерим много — рече Робърта. — Повечето майки в наши дни май сами си организират разменната система.

— Логично е. Детските неща са толкова скъпи, пък и децата обикновено не ги износват — отбеляза Фърн.

— Когато бяхме малки, не беше така — съгласи се Робърта. — Сега хлапетата, щом проговорят, започват да искат еди-каква си марка джинси и анцуг задължително от известна фирма.

Привършиха с дрехите късно следобед, макар че прекъснаха работа само веднъж за кратко, колкото да хапнат по сандвич и да изпият по чашка кафе. Фърн се изправи уморено. Боляха я коленете от течението, което ставаше в църквата.

Когато излязоха навън, слънцето клонеше към залез. Беше захладяло. Фърн се сбогува с Робърта и пое към къщи. Отново заобиколи площада откъм противоположната страна на сградата, в която беше офисът на Адам. Ускори крачка и не след дълго напусна очертанятията на града. Ако не се помайваше, имаше време, преди да се е стъмнило, да се отбие до едно от любимите си места в околността — Браутъновата къща. Беше в същата посока, недалеч от дома ѝ, така че нямаше да се забави много. Сви по тихата алея, която водеше към къщата.

Макар че се намиреше на малко повече от километър от града, Браутъновата къща, част от малкото предградие, изникнало край новата железопътна линия, бе съхранила първоначалния си облик от средата на миналия век. Край нея се простираха ливади и поля, незасегнати от бързата урбанизация както беше станало в много други градове. Всъщност прокарването на железницата бе началото на края на просперитета на града.

Къщата бе построена преди век и половина от богат търговец — завърнал се от Индия „набаб“, който бе предпочел простора и ведрото спокойствие на зелените поля пред градския пейзаж. Откакто преди година и половина умря последната стопанка на дома, земите около него бяха потънали във висока гъста трева, изпъстрена с ярки пролетни цветя. Обраслите с мъх пътеки и общото впечатление за занемареност може би се възприемаше от други като проява на небрежност, ала на Фърн ѝ се струваше, че мястото просто е заспало в очакване на своя нов стопанин, който с много обич щеше да възроди първоначалния му блясък и великолепие.

Фърн подмина лехите с розовите храсти, по това време на годината все още неразцъфнали, и се задържа за малко край езерцето, край което стоеше търпеливо млада чапла. Десетина златни рибки плуваха лениво в дълбокото. Изглежда бяха твърде хитри и

благоразумни, та да не поемат излишни рискове, приближавайки повърхността в толкова студено време. Едва ли нещо вкусно за вечеря щеше да възнагоди търпението на младия „рибар“.

Зад рододендроните, забравили отдавна как изглежда градинската ножица, се виждаше самата къща. Днес обаче Фърн реши да я подмине. Сви вдясно и тръгна по алеята между две редици декоративни храсти, някога грижливо подрязвани и оформяни от градинаря. Цели десет минути ѝ бяха нужни да се добере до чашковидната долинка в центъра на храсталака. Около ръба ѝ се извиваше каменна пейка, покрита с лишеи и мъх, а лъвските глави, изсечени в цокъла, бяха очукани и потъмнели от времето.

По това време на годината в долинката се виждаха само едва наболите стъбла на ирисите. По-късно, когато цъфтяха, прекрасните им цветове преливаха в изумителна хармония от багри — от бледокремаво до наситено златисто, от най-светлосиньо до почти пурпурночервено.

За първи път тук я бе довела лично госпожа Браутън. Тогава ѝ разказа историята на това райско кътче. Преди много години бабата на нейния съпруг наредила да изкопаят в земята чашковидната долинка и да я засадят с ириси. Влюбила се в идеята при едно свое посещение в Америка.

Ако се окажеха верни твърденията на Ник, че някакъв консорциум възнамерява да купи къщата заедно със земята, значи тази година за последен път Фърн би имала възможност да се наслаждава на това неповторимо чудо — цъфналите ириси.

Когато седна на каменната пейка, сълзи замъглиха погледа ѝ. Сълзи за какво? Заради това, че някой бе решил да унищожи малкия оазис на красотата, или плачеше заради себе си?

— Фърн!

Не можеше да сбърка този глас дори сред хиляди мъжки гласове. Преглътна сълзите, бързо се изправи на крака и се обърна. Лицето ѝ бе изопнато от напрежение.

— Адам... — Машинално отстъпи към храстите. Надяваше се сенчестият им сумрак да скрие изражението ѝ, предателския пламък в очите ѝ. — Значи все пак Венис ще се окаже права. Смяташ да купиш това място, така ли, Адам? И какво ще построиш? Нов супермаркет?

Опитваше се да говори сдържано, ала думите излизаха на пресекулки. Усети, че тялото ѝ започна да трепери от напрежение. Бяха изминали почти две години от онзи фатален ден, в който Адам я бе държал в обятията си, ала сетивата, плътта, цялото ѝ същество с опустошителна яснота и точност бяха запечатали усещанията — невинния възторг, опияняващата радост от близостта на обичания мъж, чудото на любовта, което изживяваше за първи път, трепетното люшкане между благоговението пред изпепеляващите чувства и неверието, че всичко това се случва с нея.

Тогава Адам беше толкова нежен, тъй внимателен, обезоръжаващо грижовен да не я притесни или нарани с бързането си... Така ли беше или просто тя си въобразяваше, защото копнееше за това? Не беше ли обикновено съжаление онова, което мотивираше държанието му? Все едно, каквото и да бе изпитвал в онзи ден, сега със сигурност я презираше. Кой мъж не би презирал една жена, която... Която сама го умоляваше да я люби, която като безпътница се хвърли в обятията му...

— Фърн, наистина ли вярваш, че ще го направя?

Хрипливият глас на Адам се връза болезнено в мозъка ѝ.

Искаше ѝ се да избяга, да се разкрещи от болка — усещаше я почти физически, ала стоически потисна необуздания импулс и се застави да му отговори.

— В края на краищата ти си бизнесмен... — рече уморено Фърн.

— Аз съм архитект — възрази ѝ той сдържано.

— И все пак си тук. Нещо те е накарало да дойдеш! — натърти тя. Изчерви се леко, усещайки острите нотки в гласа си.

— И ти си тук. А тебе какво те е довело? — не ѝ остана дължен Адам.

Фърн успя да преглътне някак болезнената буца, заседнала в гърлото ѝ. Задушаваше се. Винаги се случваше така, когато двамата се срещнеха. Разяждащата мъка, която се мъчеше да потисне, да отрече, отчаяният ѝ стремеж да скрие истинските чувства, бушуващи в душата ѝ, да се покаже безразлична, да поддържа някаква дистанция — всичко това изчерпваше докрай последните остатъци от физически и морални сили. Знаеше със сигурност, че в момента, в който Адам поемеше обратно по пътеката, тя щеше изведнъж да рухне, да се превърне в трясеща се развалина, неспособна да направи крачка, без да залитне

или да се препъне. Трябваше да минат много часове, докато накрая обуздае напирещата съживена мощ на миналото, докато съумее да си забрани да мечтае, да се надява, да копнее...

„Ти си тук“ — бе казал Адам. Може би си мислеше, че го е проследила, защото... Защото...

— Искан да видя градината, преди да я унищожиш... — Не можа да скрие болката в гласа си.

Обърна се с лице към него. Слънцето, блеснало в гърба ѝ, обрамчи косите ѝ със златен ореол и за момент сякаш я превърна в неземна, безплътна част от заобикалящата я природа. Затаил дъх, Адам се взираше в нея. Боеше се да диша, защото можеше да развали магията. Мислено обвиняваше грациозното ѝ тяло в надиплена ефирна туника от мек воал — вълшебна хармония от преливащи се нежни багри в жълто и зелено. Поглъщаше с очи миловидното лице, край което струеше коприненият водопад от тъмни къдрици. Косите... Тази коса!

Адам отмести рязко поглед настрана. Фърн бе жена на Ник, тя го обичаше... Макар че, защо тогава...

Фърн го наблюдаваше, без да помръдне. Какво би казал той, ако признаеше, че е видяла брошурата, паднала от джоба на палтото му? Усети пронизващата болка на безнадеждно отчаяние. Струваше ѝ се непочтено съдбата да се подиграва така жестоко с нея. От всички хора на света защо точно Адам трябваше да унищожи това райско кътче, превърнало се в светилище, в убежище за нея? Убежище... От какво се опитваше да се скрие? От живота? От брака си? От себе си?

— Трябва да си тръгвам — каза уморено Фърн. — Ник... Ник ще ме очаква... Заминава за Лондон и... — Без да довърши изречението, наведе глава и, забола поглед в земята, забърза към алеята, описвайки широк полукръг, възможно по-далеч от Адам. Знаеше, че той я наблюдава, ала не посмя да се обърне.

Като се препъваше и залиташе, тя пое по пътеката. Тежестта на мрачното отчаяние заплашваше да я смаже. Тялото ѝ се тресеше от вледеняващ студ, макар че лицето ѝ гореше. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Сякаш не ѝ достигаше въздух...

Защо, защо се поддаде на изкушението да се отбие до Браутъновата къща? Твърде късно беше да съжалява за спонтанния импулс. Вече нищо не можеше да се промени.

Неволно бе отворила кутията на Пандора, в която преди време опита да заключи спомените, мъчителните и опасни мисли, свързани с Адам.

ШЕСТА ГЛАВА

Зоуи се разбуди бавно, неохотно. Подсъзнателно усещаше, че я очаква нещо неприятно, нещо, което я потискаше и я караше да прибегне до детската тактика на здраво стиснатите очи. Не ѝ се искаше да признае, че е будна.

Претърколи се в леглото и машинално протегна ръка към мястото, заемано от Бен. Леглото беше празно и студено. Той отдавна бе излязъл. Всяка сутрин малко след четири часа Бен тръгваше да пазарува. Беше научил, че за да се приготви добра храна, не е достатъчно само майсторството на готвача, нужни бяха и продукти — пресни и с отлично качество.

Смяната ѝ започваше чак в два часа и ако не беше снощното им спречкване, с удоволствие би се поизлежавала още малко в леглото. Когато си легна късно през нощта, беше сигурна, че Бен не спеше, но продължи да лежи с гръб към нея. Не се обърна, не искаше да признае даже, че с право бе избухнала.

Отношението му към сестра му я шокира, но не това беше най-важното в случая. Онова, което истински я нарани, беше отказът му да приеме, че тя бе в състояние да разбере какво изпитваше той, че издигна помежду им „класовата бариера“, която и двамата си бяха обещали да не допускат в отношенията си.

Имаше чувството, че с думите си Бен като че ли искаше да я отблъсне, да я шокира, да я отврати. И все пак Зоуи усещаше и болката, и отчаянието, и обичта му към неговите близки и към сестра му, колкото и упорито да се стараяше да ги скрие.

Но защо само тя трябваше да отстъпва, да проявява разбиране, да прощава? Само защото бе жена? А защо на него му беше позволено да се освобождава от заряда отрицателни емоции, като я напада? Защото беше мъж?

Бен трябваше да сподели с нея онова, което го измъчваше, да поговорят, да я изслуша, дори ако не беше съгласен с нея. Снощи, преди да затръшне вратата на спалнята, ѝ каза злъчно:

— Ти никога не можеш да ме разбереш истински, дори когато външно проявяваш съчувствие! Вътре в себе си обаче се свиваш, изпитваш ужас, отвращение, така както здравият човек изпитва инстинктивно отвращение от един прокажен! Ако помислиш, нищо не се е променило за две хилядолетия цивилизация, нали така, Зоуи? Ти си живееш в твоя свят — приятен, чистичък, привилегирован свят, точно така, привилегирован, колкото и да го отричаш, и просто нямаш никаква представа за другия живот, живота на хората като сестра ми.

Дълбоко наранена, Зоуи с мъка сдържа сълзите си. Направи опит да се защити и точно тогава допусна най-голямата грешка.

— Шарън би могла да дойде тук, да живее с нас — предложи тя. — Бих могла да й намеря работа. В хотела винаги търсят...

— За бога, Зоуи, какви ги дрънкаш? — грубо я прекъсна Бен. — Да дойде тук, да й намериш работа? Шарън е в седмия месец и иска само да си седи вкъщи и да гледа телевизия. Тя не иска да работи. Исква единствено проклетото си бебе, защото си мисли, че то като по чудо ще промени живота ѝ. Ще го промени, разбира се, но не както тази глупачка си въобразява! Толкова ли сте слепи всички жени, та не виждате какво в действителност означава едно бебе?

Зоуи се помъчи отчаяно да отстои позицията си, затова попита:

— Какво според тебе означава, Бен? Искам да чуя!

— Означава още една допълнителна уста, безкрайни безсънни нощи, отвратителна миризма на вкиснато и на повръщано. Означава край на нормалните отношения с другия, ако, разбира се, не сте се разделили вече, преди да се е пръкнало детето. Означава... О, Господи, защо ли се опитвам да ти обяснявам? Бременност, деца... За теб, Зоуи, това значи да родиш в скъпа частна клиника, после да се прибереш в чистичкия си просторен дом с единствената грижа да намериш подходяща гувернантка. Чак след време ще дойдат новите грижи, когато трябва да се избере най-доброто училище за детенцето. Боже Господи! Та ти изобщо нямаш никаква представа за действителния свят!

Искаше ѝ се да му каже, че греши, греши напълно, но вместо това попита:

— А какво според тебе означава бащинството, Бен? Какво значи да си родител? — Изчака отговора му, макар че подозираше какъв щеше да бъде. И все пак думите му я шокираха.

— Не означава нищо! Защото нямам намерение да ставам баща.
— Обърна ѝ гръб и влезе в спалнята.

По-късно тя се сви до него в леглото. Лежеше притихнала, очакваше той да се обърне, да я притисне в обятията си, да ѝ се извини за грубостта. Бен не го направи...

Зоуи се надигна уморено от леглото и се запъти към банята. Отвори вратата и се закова на място. Навсякъде из банята бяха забодени с карфички хартиени сърца. Смаяна, тя отиде във всекидневната. По стените бяха закачени огромни сърца, изрязани от вестници и списания, и върху тях с дебел червен флумастер бе написано: „Обичам те!“. Други малки сърчица от сребристо фолио, изрязани едно до друго като опашка на хвърчило, се полюшваха, окачени за рамката на вратата. Освен сърцата имаше и смешни хартиени прасенца с нарисувани очички и къдрави опашчици, направени от панделки за опаковане.

Зоуи се усмихваше през сълзи. Със сигурност всичко това бе отнело часове на Бен. Часове, през които е трябвало да си почива. Часове, през които тя е спала. На крана в кухнята беше закрепено едно огромно прасенце, върху което беше написано: „Съжалявам!“. О, Бен!

Грижливо събра в плик сърцата и прасенцата, всички, до последното. По страните ѝ се стичаха сълзи, но този път не плачеше за себе си, а за него. Чак когато сложи в плика и последната хартиена фигурка, видя неотвореното писмо на масата. Снощи забрави да каже на Бен за писмото, а изглежда призори той не го беше забелязал. Посегна към писмото и го заглежда неуверено. Вчера беше толкова радостна, възбудена, изгаряше от нетърпение по-скоро да си дойде Бен, за да го отворят, а днес като че това ѝ беше безразлично. Защо така? Заради снощното им спречкване, отсъди тя намръщена и за първи изпита неприязън... Не, не точно неприязън, по-скоро яд към семейството на Бен.

Зоуи отново насочи вниманието си към плика. В този плик беше бъдещето им. Тяхното — нейното и на Бен. Примамливото, предизвикателното бъдеще, за което толкова старателно се трудиха. Принадлежеше им. Обмисляха го, работиха за него заедно с Бен. Бен го заслужаваше. А ето че сега, заради близките му, заради снощи, всичко изведнъж помръкна. Изчезна нейното въодушевление, предвкушаната споделена радост от предстоящата им първа стъпка

към бъдещето и успеха. Защото контрастът между това, на което се надявах, и бъдещето, предопределено за Шарън и детето ѝ, беше потресаващ. А щом тя виждаше крещящите различия, какво оставаше за Бен?

Завладяна от чувство за вина, Зоуи потръпна цялата. Не беше ли наистина една ужасна егоистка? Готова бе да се разсърди на Шарън, на семейството на Бен, защото, макар и неумишлено, бяха помрачили най-радостния миг в живота ѝ? Може би все пак Бен беше прав да я обвинява, че просто е неспособна да разбере действителността, в която живееха неговите близки? Как щеше да се чувства тя на мястото на Шарън, например? Усети как я полазиха студени тръпки. Естествено, такова нещо с нея не можеше да се случи!

Спомняше си, че нейни съученички от гимназията изчезваха за кратко от училище. Момичетата си шушукаха, че родителите им ги отвеждали в скъпа частна клиника, където всичко се оправяло дискретно. Оставаше единствено шушукането, но то бързо се забравяше. Без всякакви последствия...

Сред нейните приятели в средата, в която беше отрасла, извънбрачните деца не бяха рядкост, но това нямаше нищо общо с действителността, която Бен така картинно ѝ бе обрисувал. Бебетата на нейните приятели бяха винаги или „ужасно желани“, или „случайност, скъпа, но сега ще се побъркаме от щастие, и мамчето е на седмото небе!“, или продукт на сериозно обмислен ангажимент между мъж и жена, решили да живеят заедно, които обаче потръпваха от отвращение при мисълта, че има нужда да „циментират“ връзката си с толкова „пролетарско“ нещо като брака. Не, в света на нейните приятели не съществуваха момичета като Шарън или ако ги имаше, за тях просто никой не говореше.

Бен ѝ бе приятел. Приятел и любовник. Различията на средата, в която бяха израснали, изобщо не я притесняваше. Напротив, ужасно се гордееше с него, с това, което той беше постигнал! Нямаше чувството, че е нещо повече от него, нито обратното. Бяха равни, истински партньори.

Преди да тръгне за работа, Зоун закрепил писмото до чайника, а до него оставил една бележка: „И аз те обичам“. После нарисувал сърце и го обсипал с целувки.

Смяната ѝ започваше в два часа и трябваше да свърши в десет, но едва към единадесет и половина успя най-сетне да се измъкне от хотела. Наближаваше един, когато раздрънканото вярно миникупърче спря пред жилището ѝ. Зоуи очакваше, че Бен вече си е легнал. Зарови в чантата си за ключа и остана много изненадана, когато той ѝ отвори вратата.

— Бен! — Щастлива усмивка озари лицето ѝ.

— Извинявай за снощи! — измънка той. Разпери ръце да я прегърне и затвори с крак вратата.

— О, нищо! Знам колко беше притеснен! — прошепна тя. — Видя ли писмото?

— Какво писмо? — Безразличният му тон не можеше да я заблуди, познаваше го толкова добре.

— Знаеш кое писмо! Отвори ли го?

— Разбира се, че не! — усмихна се широко Бен. — Как бих могъл без теб? Ела, сега ще го отворим.

— Не точно сега. Ще го направим в леглото — предложи тя, присвила дяволито очи. — Така ще можем да отпразнуваме добрите новини!

— Ами, ако са лоши?

— Ако са лоши, смятам, че няма по-подходящо място да се утешим взаимно, нали? Сигурна съм обаче, че новините са добри! — добави твърдо тя.

Зоуи настоя Бен собственоръчно да отвори плика. Затвори очи, кръстоса пръсти зад гърба си, като се вслушваше напрегнато в шума от разкъсването на хартията. Чувстваше, че ще се пръсне от напрежение. Отвори очи и попита с трескав глас:

— Какво пише?

Бен ѝ подаде мълчаливо съдържанието на плика. Тя прегледа надве-натри писмото, после вниманието ѝ бе привлечено от дебелия брошура, към която беше прикачено.

— О, Бен! Погледни! Не е ли фантастична?

— Дори не си прочела писмото! — уж искаше да охлади ентузиазма ѝ той, ала по всичко личеше, че е развълнуван не по-малко от нея, колкото и да се опитваше да го прикрие.

— Недей да хвърчиш прекалено високо! — предупреди я Бен, след като поне десетина пъти препрочетоха писмото.

— Както пише и самият Клайв, има да се върши още много работа. Първо, трябва да получим разрешение от общината да преустроим конюшните, после...

— Бен, невероятно е! Страхотно! — прекъсна го възбудена Зоуи. — И толкова земя...

— За която някой трябва да се грижи. Градината е хубаво нещо, но иска мотика!

— Знам, знам, така е, но помисли за зеленчуковата градина и оранжерията! Нали сам каза, че хората днес отдават голямо значение на екологично чистите продукти? — подхвана тя нетърпеливо, ала Бен я прекъсна, поклащайки глава.

— Още много вода ще изтече, докато започне да си произвеждаме сами плодове и зеленчуци. Всичко това би могло да стане след време, ако нещата потръгнат.

— Добре де, но важното е, че ще имаме условия, нали?

— Още не сме сигурни дали Клайв ще може да купи имота — напомни ѝ Бен. — В писмото споменава само, че го намира подходящ и че смята, че няма да е много скъп, поради месторазположението си...

— Да, но казва също, че районът е сравнително богат и че според него ще има клиентела за един първокласен ресторант. О, Бен! Не мога да повярвам! Мястото е фантастично! През лятото можем да опъваме в парка увеселителни палатки... Клайв пише, че има и изкуствено езеро...

— Което ще трябва да запълним с пръст, ако не искаме половината от времето ни да минава във вадене от водата на цопнали пияни сватбари — прибави сухо той.

Зоуи се нацупи и го замери с възглавницата.

— Само не ме будалкай, ако обичаш! — рече уж сърдито тя. — Знам колко се вълнуваш, сигурно повече и от мен! Кога ще отидем да го видим? Клайв пише, че ще ни уреди среща с посредника, само трябва да му кажем кога ни е удобно. Бен... Бен... Какво правиш, Бен? — запротестира тя.

Бен я привлече в обятията си и започна да я целува.

— Нали каза, че трябва да го отпразнуваме?

— Бен, сега е два часа, а ти ще ставаш в четири!

— Че кой ще ти чака до четири? Ела да пипнеш, вече съм „станал“.

Тази непривична демонстрация на мъжка „закачливост“ я разсмя. Сърцето ѝ преливаше от радост, от въодушевление, от оптимизъм, от вяра, че мечтите им, техните мечти, се превръщаха в действителност.

По-късно Зоуи лежеше сгъснана до Бен, готова да заспи.

— Ще играеш ли в неделя ръгби? — попита тя сънливо. Винаги, когато имаше възможност, Бен играеше в малък любителски отбор, съставен главно от негови колеги по професия. Ако случайно се случеше да е свободна, Зоуи го придружаваше на стадиона и с шумни викове насърчаваше отбора. Тази неделя обаче беше на работа.

— Не ти ли е останал някой ден от отпуската?

Зоуи отвори очи и надигна глава.

— Да, струва ми се... Защо? — попита тя учудено.

— Ами мислех си, че няма да е лошо, когато отидем да огледаме имота, да си вземем два-три почивни дни... Така ще имаме възможност да се позавъртим из околността, да видим каква е конкуренцията.

— О, Бен! Страхотна идея! — Зоуи набързо се разсъни. Надигна се и седна в леглото. Очите ѝ искряха възторжено.

— Мислиш ли, че можем да си го позволим? — Знаеше колко внимателно планира той бюджета си.

— Защо не? Можем да го впишем в графата бизнес разходи. Нали така се прави? — добави той съдържано. — Защо тогава да не го направим и ние? Трябва да знаем как да привлечем тези господа с дебели портфейли, ако искаме нещата да потръгнат.

Зоуи долови напрегнатите нотки в гласа му. От край време Бен искаше да отвори собствен ресторант. На практика той отдавна ръководеше ресторанта, в който работеше, макар че Алдо, собственикът, никога не би го признал. Алдо беше италианец, избухлив човек, винаги сърдит за нещо. Макар че ресторантът му беше доста популярен, главните готвачи не се задържаха задълго при него. Алдо минаваше петдесетте, женен беше за англичанка и май точно това беше причината за вечно лошото му настроение. Говореше на всеослушание, че ако не бил толкова глупав като млад да повярва, че е влюбен в англичанката, сега щял да държи реномирания семеен ресторант в Рим, а не да живее в отвратителния Лондон.

Зоуи изпитваше съжаление към съпругата на Алдо, но Бен изглежда въобще не ѝ съчувстваше.

— Отдавна можеше да го напусне — ѝ каза веднъж той. — Не го прави само защото ѝ доставя удоволствие да го тормози. Той пък си го изкарва на нас.

— Би могъл да си намериш работа другаде... — намекна Зоуи.

— Не е толкова лесно в момента. В твоя хотел може би още не се забелязва, защото сте близо до летището, но при нас личи, че хората затягат коланите. Вече не се правят толкова резервации през седмицата като преди.

Зоуи знаеше колко се тревожи Бен за отражението, което би могла да има рецесията върху начинанието им. Не беше сигурен дали ще съумее да се справи с новата, далеч по-голяма, отговорност. Затова се стараше да му вдъхне увереност, убеждаваше го, че само той не вярва в себе си. За разлика например от нея и от Клайв.

В началото Бен наистина не беше убеден дали не се нагърбват с прекалено голяма отговорност, като решават освен ресторант, да отворят и хотел. Зоуи обаче го убеди, че това е единственият начин да използват професионалната ѝ подготовка. В ресторанта едва ли би могла да върши нещо повече, освен да води счетоводството. Щеше да ѝ се наложи да продължи да работи на смени в хотела, което би означавало, че почти нямаше да се виждат. Както бе очаквала, скоро Бен прие сериозността на аргументите ѝ. Идеята за хотела го въодушеви, макар от време на време да проявяваше присъщата си предпазливост и сдържаност. От друга страна, подобна предпазливост просто беше необходима. Някой трябваше да балансира нейния свръх оптимизъм, който понякога ѝ пречеше да забележи потенциалните капани.

— Бен, умирам от желание да видим къщата! — възкликна тя, сияеща от щастие. — Кажи, кога можем да отидем? Кога?

— Задръж малко! Още нищо не е решено, не се вълнувай толкова! — отново се опита да охлади ентузиазма ѝ.

— Миличкият ми Бен! Винаги загрижен, предпазлив! И все си търси някакви проблеми — закачи го добродушно тя.

— Все някой трябва да го прави. И понеже със сигурност няма да си ти... — Бен замълча.

Зоуи вече не се усмихваше. Малка бръчица се вряза между веждите ѝ. Дали наистина оптимизмът ѝ понякога не му тежеше? Дали не му се струваше, че и тя е бремене, голяма отговорност? Като семейството му...

— Бен... — започна нерешително Зоуи.

— Ммм... Остави на мен, ще позвъня на Клайв... — промърмори той сънливо.

Беше ѝ съвестно да го разбужда, за да го попита. Мина обаче дълго време, преди той да заспи...

СЕДМА ГЛАВА

— Маркърс, мисля, че най-после успях да намеря подходяща къща.

От три дни Елинор разполагаше с подробности около Уилтширския имот, но очакваше да остане насаме с Маркърс, за да обсъди този въпрос с него. Тя си даваше сметка, че е раздразнен не само от смущаващото съобщение на Джулия, че той ще трябва да обезпечи дом за дъщеря им докато бившата му съпруга е в Америка, но също и от усложненията около новия случай, по който работеше, и който отнемаше времето и вниманието му.

Още преди да се оженият, Елинор знаеше, че работата е не само средство за преживяване, а и истинско удоволствие за него. Знаеше също, че когато е увлечен от определена работа, тя го поглъщаше изцяло и изискваше много търпение от страна на партньора му.

Джулия не е могла да приеме, че понякога работата изисква пълното му себеотдаване, и това е водило до непрекъснати скандали. Преди да се ожени за Елинор, Маркърс не бе скрил от нея този аспект на характера си.

Като мъдро се насили да остави настрана магнетичното привличане помежду им, Елинор си зададе въпроса дали би могла да приеме важността на работата му и да живее с нея. Не под влиянието на силните си емоции, породени от неочакваното ѝ влюбване и от взаимността на любовта, а във всекидневие на годините съвместен живот, които им предстояха — тогава, когато силната страст неизменно щеше да утихне и светът щеше да придобие по-прозаична окраска.

Реши, че би могла. В крайна сметка, бе жена в края на трийсетте, вече открила за себе си не само важността на финансовата независимост, но и вълнението, удовлетворението от самостоятелното постигане на нещо.

Та нали отначало, когато стартиреше в своя бизнес, и тя самата работеше по цели ноци! Нима тогава не бе погълната от това, което вършеше, така че забравяше за всичко останало?

В един идеален свят навярно мъжът и жената биха могли да съгласуват времето на работата си, така че да бъдат заедно през онзи период, когато взаимното им влечение измества всичко друго на заден план. Един свят на разбирателство и хармония, свят, в който и двамата биха могли да оставят всичките си служебни задължения и изцяло да се отдадат един на друг.

За съжаление, в реалния живот съвсем не беше така, мислеше си печално Елинон, докато очакваше отговора на Марк за току-що съобщената от нея новина за къщата — стига той да не се ограничи само с кимване, както неведнъж се бе случвало в съвместния им живот.

— Марк — настоя тя, — не ме ли чу? Казах, че май съм намерила къща.

— Какво? О, да, извинявай. — Маркът вдигна глава от документите, които преглеждаше, и ѝ се усмихна.

— Уговорих се да огледаме къщата в събота.

— Тази седмица ли? — намръщи се той.

— Другата събота пристига Ванеса — напомни Елинон. — Освен това ти каза, че трябва да прескочиш до Хага.

— Хага... Трябва да отменя пътуването си. Първо ми предстои да изясня някои неща. Делото на Александър става все по-заплетено. А оглеждането... В колко часа е?

— Към един — отвърна тя. — Така ще имаме повече време, за да стигнем дотам...

— Къде е това „дотам“? Къде се намира тази къща?

— В Уилтшир.

— Уилтшир?! Мислех, че търсим къща в Лондон!

— Да — съгласи се бързо Елинон, — зная, че отначало говорехме за къща в Лондон, но след дълго мислене, Маркът, преценил, че животът в провинцията има толкова предимства, че се учудвам как не сме се сетили по-рано. Първо, бих могла да работя вкъщи и през цялото време да съм с децата. Те ще имат възможност да учат в местното училище и да си създадат истинска среда. Повече няма да ги развозваме насам-натам през половин Лондон. Освен това ще имаме предостатъчно място в къщата — не само за Ванеса, но и за приятели. А и Уилтшир не е чак толкова далече. От посредническата агенция ми казаха, че от Солзбъри има чудесна връзка с влака до

Уотърлоу. Най-хубавото е, че срещу парите си ние ще спечелим доста неща. Разполагам с подробностите, ако ти...

— Елинор, аз... — В този миг телефонът иззвъня и Маркът млъкна, за да вдигне слушалката, после каза на жена си: — За теб е — Джейд. Виж, аз трябва да вървя — добави и ѝ подаде слушалката. — Но...

— Само да посмееш да се оправдаеш с работа в събота! — предупреди тя и го целуна за довиждане. — Толкова съм възхитена от тази къща! — добави меко Елинор. — Зная, че звучи глупаво, но в мига, в който я видях на снимката, се влюбих в нея. Тя ще стане дом за всички нас. Ще е мястото, където ще бъдем истинско семейство.

Сложи ръка на рамото му и усети как мускулите му играят под кожата. Долови аромата на одеколона му и стомахът ѝ се сви, а тялото ѝ мигновено реагира с чувственост. На устните ѝ се изписа усмивка на задоволство. Колко ли омъжени жени на нейна възраст можеха да се похвалят, че изпитват същото чувствено привличане към съпрузите си и то — в седем сутринта през обикновен работен ден?

В този момент се чуха стъпките на сина ѝ, който се приближаваше към тях. Марк се отдръпна.

— Нел, трябва да...

— Зная, трябва да тръгваш.

А аз трябва да разбера за какво се обажда Джейд, добави мислено, да закарам момчетата на училище, да говоря със счетоводителя и да изберем най-изгодния начин за прекъсване на отношенията ни с наемодателя, да се помъча да направя последните седмици с Луиз възможно най-поносими...

Още преди да успее да стигне до края на нещата, които ѝ предстоеше да свърши, Маркът вече бе излязъл.

Тя взе телефонната слушалка, долепи я до ухото си и каза приветливо:

— Джейд, извинявай! Маркът тъкмо излизаше.

— Можеш ли да ми отделиш малко време по обяд? — попита приятелката ѝ. — В края на седмицата заминавам за Ню Йорк, а не сме се виждали цяла вечност.

— Да, мисля, че ще успея да се измъкна. В колко часа и къде да се видим?

Усмихна се, като чу името на скъп представителен ресторант. Уговориха се да се срещнат в един.

Като се отказа от изкушението да се полюбува още веднъж на къщата, Елинор взе каталога с офертите за имоти и го прибра в чантата си като таен скъп талисман. Излезе, качи се в колата си и потегли. От мислите ѝ не излизаше къщата.

Вече бе научила наизуст всичките ѝ допълнителни плюсове — от гаражите до голямата стая занималня, която би била и идеално убежище през влажните зимни месеци, и място, където децата биха могли спокойно да учат.

Представи си тъмнокосите им главици, наведени над учебниците, веселия огън, пращящ в камината, солидните писалища върху лакирания паркет, прозорците с изглед към заснежените ширнали се полета. Представи си също просторната гостна на долния етаж, където двамата с Маркъс с удоволствие биха посрещали и забавлявали гостите си...

В къщата имаше седем спални. Всички те бяха достатъчно големи, за да се ремонтират така, че всяка да има самостоятелна баня.

Това бе задължително както заради гостите, така и заради спокойствието на съвместното съжителство на Ванеса с доведените ѝ братя. Естествено, момичето само щеше да избере как да подреди стаята си.

Когато беше девойка, Елинор се увличаше от исторически романи и мечтаеше да има голямо старомодно легло... Разбира се, мечтата ѝ така и не се сбъдна.

А долу, на първия етаж... Елинор въздъхна щастливо. Долу се намираха гостната, столовата, кабинетът на Марк и накрая — кухнята. Тази кухня би могла да бъде превърната в душата на цялата къща — мястото, където цялото семейство щеше да се събира...

Внезапно изсвири клаксон. Резкият звук отекна в съзнанието ѝ и я върна към действителността. Беше спряла пред поредния светофар, чиято светлина от червена се бе сменила със зелена. Елинор си помисли, че в провинцията светофари имаше само тук-там. Тя пренебрегна нетърпението на шофьора зад нея и спокойно потегли.

Паркира и тръгна към офиса си. Осъзна, че подсъзнателно забавя крачки. Поспря и леко се намръщи. След съобщението на Луиз нещата във фирмата бяха доста сложни. Някогашната близост и приятелство,

за които Елинонр смяташе, че ще продължат вечно, си бяха отишли съвсем внезапно. Сега отношенията им бяха объркани и Елинонр изпитваше парещото болезнено чувство, че е била предадена от приятелката и съдружничката си.

А тя проявяваше непрекъснато растяща неприязън към Елинонр. На Елинонр не й трябваше психолог, който да й каже, че Луиз подсъзнателно се държи агресивно, за да може да се справи с чувството си на вина.

Освен това Луиз непрестанно подмяташе, че именно нейните езикови умения са изправили фирмата на крака, а приносът на Елинонр е едва ли не нищожен в сравнение с нейния. Сега, когато първоначалният шок и болката от постъпката на Луиз бяха поотминали, Елинонр си даваше сметка, че ще трябва да полага огромни усилия, за да не се поддаде на дребните заядливи подмятания на съдружничката си.

Мъчеше се да си напомня, че Луиз не е същата жена, с която заедно бяха започнали общия бизнес и с която бяха споделяли часове наред съмнения и тревоги, докато се утвърдят в бранша... Спомни си също как двете с Луиз се смееха... Това беше искрен смях на две жени, свързани със здраво приятелство...

Елинонр си даде сметка, че страда. Мислеше за миналото и докато влизаше в кабинета си. Винаги бе ценила приятелите си, а смяташе Луиз за най-близката от тях. Е, може би не чак толкова, колкото Джейд, но с Джейд се познаваше още от студентските им години...

Бяха се запознали във влака, който ги отвеждаше към ново място, нови условия, нови познанства, изобщо — към нов живот. По онова време Джейд не се казваше така.

Името й беше Джанет Ан. Когато Елинонр седна на мястото си в купето и погледна към спътничката си, забеляза, че тя се мъчи да чете в люлеещия се влак от тетрадка, надписана с името й с огромни главни букви.

Джанет Ан Хюит.

Тя вдигна поглед към момичето срещу себе си и леко се намръщи. Елинонр бе облечена с бледозелен пуловер, изплетен и подарен от баба й.

— Ето това е — промърмори Джейн Ан, като гледаше Елинонр втренчено. — Цветът на този пуловер е направо отвратителен. Какво

ли те е накарало да го облечеш? Между другото, казвам се Джейд Фъншам. Или поне това е новото ми име, името, с което ще се наричам отсега нататък...

Елинор се усмихна при спомена. Приятелството им с Джейд бе необикновено — двете момичета бяха съвсем различни по характер. Но може би именно тази разлика ги привличаше неудържимо и спои приятелството им завинаги.

Сега Джейд бе нашумяла редакторка и водеща рубрика за мода в луксозно списание. Слаба, почти ефирна, тя винаги се обличаше елегантно, само дете никога не успя да укроти буйните си черни къдрици, които Елинор си спомняше съвсем ясно още от първата им среща.

Абаносовочерната си къдрава коса и мургавата кожа Джейд дължеше на връзката на баба си с чернокож американски изпълнител на блусове, за когото бе разказала веднъж на приятелката си.

Елинор не знаеше дали тази история е истина, или е плод на фантазията на Джейд. Това обаче нямаше никакво значение за приятелството им и деликатната Елинор нито веднъж повече не поде този разговор...

Внезапно усмивката на Елинор изчезна — спомените отстъпиха място на настоящето. Двете с Луиз трябваше да се срещнат със счетоводителя в десет и половина, за да оформят края на партньорството си и да разделят капиталите си.

Счетоводителят обаче закъсняваше и Луиз дойде в кабинета на Елинор, за да ѝ напомни припряно, че преди време съпругът ѝ Пол им е предлагал да го заменят с неговия, който бил много по-оправен.

— Работим с Чарлз от самото начало — подчерта Елинор безизразно.

— И, естествено, той е твой приятел — подметна заядливо Луиз.

Елинор се намръщи, но се въздържа от ядния отговор, който напираше на устните ѝ. Тя спокойно напомни, че решението да наемат Чарлз е било общо и че именно той бе договорил и оформил ипотеката на къщата на Луиз и Пол, от която те толкова много се нуждаеха, за да купят нова по-голяма — според нуждите им.

Това бе услуга, която счетоводителят на Пол или не беше уредил поради липса на заинтересованост, или просто не беше пожелал да стори.

Когато Чарлз най-после пристигна, той се извини за закъснението с автомобилна злополука, която го бе задържала. Както и очакваше Елинор, срещата протече крайно напрегнато. Луиз непрекъснато спореше по всяка финансова точка и обвиняваше Елинор, че партньорството им е било нечестно. Непрекъснато натякваше, че било крайно време да се сложи край на това безобразие.

На няколко пъти Елинор си напомняше, че Луиз се е променила до неузнаваемост под влиянието на Пол — все едно, че слушаше него! Все пак това не променяше нещата. А може би просто не познаваше съдружничката си толкова добре, колкото смяташе първоначално?

Когато обаче Луиз обяви, че запазва името на фирмата за себе си и че смята да нарече така бъдещата си фирма във Франция, Елинор не издържа. Тя напомни, че името е измислено от нея самата, на което Луиз отвърна с такава тирада от обвинения и хули, та Елинор вече бе абсолютно сигурна, че в действителност изобщо не е познавала партньорката си.

Половин час по-късно Елинор седеше в кабинета си и невярващо слушаше счетоводителя, който ѝ разказваше каква невероятна завист е проявявала Луиз към нея.

— Не — отрече спонтанно. — Не е възможно. Та ние бяхме приятелки!

— Добре, но говоря истината. Вие винаги сте била водещата фигура във фирмата, госпожо. Именно вие бяхте генераторът на идеи и ръководителят, който рискуваше с нововъведения, докато Луиз само ви следваше. Наистина, в бизнеса винаги трябва да има ръководители и изпълнители, както и в обществото като цяло, например. И Луиз бе доволна, че вие поехте ръководството. Отначало ви се възхищаваше. Проблемите започнаха по-късно, по времето, когато тя се запозна с Пол. Виждате ли, той е авторитарен тип ръководител и едва ли му се е харесало, че Луиз е подчинена в определен смисъл на вас, а не само на него.

— И смятате, че заради това Пол е развалил нашето партньорство? Че е насъсквал Луиз срещу мен? — невярващо попита Елинор. — Но това е глупаво!

— За съжаление, едва ли ще повярвате колко често е говорил срещу вас. Освен това той не приема съвети лесно. Имах възможността да се убедя в това и разбрах, че неговите финансови съветници виждат

нещата доста по-различно от мен... — Замълча за малко, но понеже и Елинор мълчеше, промени темата: — Между другото, как е Маркъс?

— Благодаря, добре е, но е много зает. — Тя прехапа долната си устна. — Всъщност има още нещо, което бих искала да обсъдя с вас, Чарлз. Двата с Маркъс възнамеряваме да се местим...

— Така ли? — изненада се той. — Последния път, когато го видях, той не спомена нищо такова. Дори каза, че настоящият ви дом е идеален.

— Беше — сухо го поправи тя. — Просто се оказа, че е твърде малък за... всички ни. А и училището на децата е чак в другия край на Лондон. Освен това се налага да освободя тези помещения... — Леко сви рамене. — С Маркъс стигнахме до извода, че сама няма да съм в състояние да осигурявам приходи, достатъчни да покрият наема за този офис, така че няма да имам къде другаде да работя, освен вкъщи. А в дома ни няма стая за още един кабинет. Затова се налага да се преместим в друга, по-голяма къща. Между другото смятам, че вече сме я намерили — сподели тя. — Стискайте палци. В събота ще я оглеждаме.

— О! В коя част на Лондон е?

— Извън Лондон е.

Чарлз се втренчи в нея изумено.

— Извън Лондон?! Няма ли да е далеч? За Маркъс, искам да кажа...

— Няма да му е много далеч. Има чудесна връзка с влака. — Като видя смръщените му вежди, добави: — Хората пътуват всеки ден и то от много по-далечни места, отколкото от Уилтшир...

— Аз... Вижте, госпожо, време е да тръгвам. Мисля, че проявихте голяма щедрост към Луиз, а що се отнася до името на фирмата...

— Сгреших ли, като настоях да го запазя? — неуверено попита тя.

— Не, не! — увери я Чарлз. — А и Луиз не може да се справи сама с този род бизнес. Нито пък Пол...

Елинор отиде на срещата с Джейд в ресторанта по-рано от уговореното време.

В преддверието я попитаха дали има резервация и когато тя каза името на Джейд, веднага бе въведена в залата и обградена с

изключително внимание, което я накара да се усмихне.

Когато се настани, Елинор се огледа и забеляза, че в ресторанта имаше много повече жени, отколкото мъже. Представителките на нежния пол бяха облечени по последна мода — очевидно по един или друг начин всички те бяха свързани със света, в който живееше Джейд.

Тя се появи с петминутно закъснение. За малко се задържа на входа на залата. Приглушените разговори замряха и всички се обърнаха към нея.

Джейд бе висока метър и осемдесет и неизменно привличаше вниманието на околните като магнит. Разбира се, това не се дължеше единствено на ръста ѝ. Излъчването ѝ сякаш омагьосваше всички.

Като момиче Джейд често изпитваше неудобство от ръста си и не бе рядкост да чува подигравателни подхвърляния заради него от страна на връстниците си. Това я правеше свита и срамежлива, страхуваше се да бъде център на внимание.

С времето обаче осъзна, че външността ѝ е Божи дар, който се научи да използва, и се гордееше с него.

За разлика от повечето жени в ресторанта, Джейд не бе облечена екстравагантно. Напротив, стилът ѝ на обличане винаги се бе различавал със своята елегантност. Сега носеше семпъл кремав костюм от коприна — дълга до глезените свободна пола и къс жакет — който дискретно загатваше плавните извивки на женственото ѝ стегнато стройно тяло.

Косата ѝ, уникалната ѝ къдрава абаносовочерна коса, както винаги, обрамчваше лицето ѝ като облак от къдрици, които не се поддаваха на никаква фризура.

Елинор наблюдаваше как приятелката ѝ се приближава с величествената си грациозна походка, как кима на познати — също като кралица на придворните си. Когато най-сетне стигна до масата, се усмихна лъчезарно и изрече с дълбокия си леко дрезгав глас:

— Нел, скъпа! Вече си тук!

— Ами... Нали се уговорихме в един — напомни ѝ Елинор, като също се усмихна в отговор. После кимна с глава към нея: — Костюмът ти е фантастичен!

— „Армани“ е — сви небрежно рамене Джейд. — Купих го от Милано при последното си шоу там. Но се страхувам, че не мога да ти

върна комплимента — добави провлечено и огледа приятелката си. — Къде, за бога, си успяла да откриеш тази противна дреха?

Елинор се намръщи, а Джейд отново сви рамене.

— Това е напълно приемливо облекло, Джейд — заяви твърдо тя, като огледа графитеносивата си пола и блуза. — Е, не е висша мода може би...

— Може би ли? О, Нел, скъпа, в тези неща няма „може би“! — После промени темата: — Поръча ли вече?

— Не посмях — с усмивка призна Елинор. — Със сигурност щях да избира блюдо, което не би било изискано.

Джейд пренебрегна малката ѝ закачка и със съвсем сериозен тон обяви:

— Тук е невъзможно да ти сервират нещо неизискано. — После изведнъж избухна в смях, а Елинор се присъедини към нея. — О, Господи, Нел, толкова ми липсваше — призна импулсивно тя. — Как си? Как е Маркърс? А моите кръщелници?

— Първо ми кажи ти как си — настоя Елинор. — Познавам те добре, Джейд — използва прякора ѝ от университета. — Нещо те тревожи.

— Хм... Много си досетлива. Права си, естествено. Предложиха ми нова работа. Финансовата страна на въпроса е изключително привлекателна. Предложиха ми да бъда главен редактор на списание „Фешън“ с периодично огромно увеличение на заплатата, с всички добавки, които някой би могъл да поиска, и което включва най-разкошния апартамент, какъвто можеш да си представиш в Манхатън, плюс едномесечните наеми за мезонет в Аспен през зимата и на Канарските острови през лятото. Това е истинска кариера. Винаги съм мечтала точно за това. Спокойно може да се каже, че работа като тази е фантастична не само заради материалната изгода, но и в професионално отношение. Защото американските дизайнери обръщат много повече внимание на предлаганите статии в модните списания, отколкото европейските им колеги и изобщо... — Многозначително повдигна рамене. — Бих била пълна глупачка, ако откажа.

— Тогава какво те спира? — попита Елинор.

Тъмните очи на Джейд се присвиха.

— Искат ли питане?

— Да не би да става дума за някой мъж?

— За определен мъж — поправи я приятелката ѝ. — А се случи така, че има един проблем...

— Да не би да е женен? — предположи Елинор.

— Не — поклати глава Джейд. — Това не би било проблем. Проблемът е в това, че той не знае, че е точно определеният, специалният, единственият... И не съм уверена, че би желал да го научи... Освен това е десет години по-млад от мен.

— Е, и? И преди си се срещала с по-млади мъже.

— Да, но желая да задържа този мъж завинаги, Нел. А не съм сигурна дали и той го иска... Вече съм на години и женската ми гордост е доста чувствителна. Разбира се, мога да предизвикам съдбата и да му разкрия чувствата си, да го помоля да замине за Щатите с мен... Всъщност той е много талантлив фотограф и преместването не би навредило на кариерата му... — Намръщи се. — Сега ще ти разкажа как се запознахме. Всичко стана някак... предсказуемо. Някой ми го препоръча като фотограф и аз го поканих за серия снимки — трябваше да замести един друг фотограф. Е, въпросният мъж съвсем не е глупав. Та всички фотографи се борят с нокти и зъби да работят на постоянен договор за списанието... — Помълча малко и продължи: — Вече започнах да изпитвам ревност, когато снима някой фотомодел. Нали знаеш, Нел, че съм властна... Просто не съм сигурна дали бих издържала, ако се увлека още повече по него... А ако приема работата във „Фешън“, тя ще отнема цялото ми време и внимание, всичката ми енергия. И все пак мисълта да го изоставя...

Елинор забеляза, че очите на приятелката ѝ се изпълват със сълзи, протегна ръка през масата и покри с длан ръката ѝ.

— Защо разказваш всичко това на мен, а не го кажеш на него? — предложи деликатно. — Нека самият той да реши, Джейд.

— А ако ме отхвърли? — Устните ѝ потрепераха. — Едва ли ще го понеса. О, Боже, Нел, защо ние, жените, сме такива? Защо проваляме живота си заради мъже, привличане, чувства... Сякаш сме прокълнати от собствените си хормони още от самото раждане. Знаеш ли, онзи ден четох в една книга, че жените са програмирани да се провалят, че единствено онези, у които има необичайно наличие на мъжкия хормон тестостерон, имат предпоставката да успеят.

— Не зависи ли това от собствените ти измерения за успеха? — предизвика я Елинон. — Ако го мериш с аршина на мъжете, вероятно всичко, което каза, е вярно. Но защо ние да не съдим за мъжете от наша гледна точка?

— И да завземем контрола върху властта? Хм... Това едва ли ще се хареса на мъжете. Виж какво стана с Маргарет Тачър.

— Какво искаш да кажеш? — попита Елинон, после и двете жени млъкнаха, докато им поднасяха обяда. И за да не продължат опасната тема, поде: — А при мен нещата са наред. Е, почти наред. Луиз и аз се разделяме. Двамата с Пол се местят да живеят във Франция и...

— Наистина ли? Малко неочаквано, нали?

— Решението всъщност е на Пол. Той смята, че там условията са по-подходящи за синовете им, че има по-добра възможност за интеграция в Европейската общност и... И така нататък. Мисли, че Великобритания е предопределена да затъне в блатото. Трябва да призная, че решението им доста ме изненада. Както и да е, в изместен смисъл съм доволна, защото тази промяна означава, че ще трябва да работя вкъщи, където ще имам повече време за децата си. Разбира се, ще трябва да се преместим. Не че имам нещо против. Винаги съм искала да живея някъде в провинцията...

— В провинцията?! — Тъмните вежди на Джейд се извиха нагоре като дъги. Изпитателно погледна приятелката си, преди да продължи внимателно: — Имаш предвид някъде към Хампстед?

— Не — засмя се Елинон. — Имам предвид истинската провинция. Става дума за малко провинциално градче сред обширни зелени полета и... Разбираш за какво става дума, нали?

— Да, разбирам прекрасно — кимна Джейд и неспокойно се раздвижи на стола. — Израснала съм в провинцията. Там има само дъждове, кал и скука. После — още по-обилни дъждове, още повече кал и още по-голяма скука. Не говориш сериозно, нали?

— Напротив, напълно съм сериозна — увери я спокойно Елинон. — Необходимо ни е по-голямо жилище. Нужно ми е пространство, за да дишам. Сегашната ни къща в Челси е красива, но в нея няма работно помещение за мен, дори няма достатъчно стаи да живеем спокойно всички. Момчетата и особено Ванеса... Между другото, тя...

— Аха. Ванеса значи. Заварените дъщери са ад, нали? Особено, когато са в тази трудна възраст. Знам го много добре, защото самата бях такава. Мога да разбера желанието ти за повече простор, но да се преместите в провинцията... Само не ми казвай, че си попаднала под влияние на призивите за „връщане към природата“! Естествено, ако сравняваш градски апартамент с простора на провинцията, тя е прекрасна. Но да живееш там постоянно... А как реагира Маркърс? Някак не си го представям в провинциална обстановка.

— Не си видяла къщата — настоя Елиноър. — Тя е всичко, за което някога съм мечтала. Солидна, масивна... Истински дом.

— Истински дом за истинско семейство, управлявано от истинска майка. Това ли искаш, Нел? Само не ми казвай, че си попаднала под влияние на медиите, призоваващи към запазване на семейните традиции.

— Дълга това на синовете си. Не бих искала един ден да си спомнят за нещастното си детство.

— Хората, а не местата ни правят щастливи, скъпа — отвърна спокойно Джейд.

— Все пак трябва да предприемем нещо — отбеляза Елиноър. — А има и още една основна причина да се преместим, която още не съм споделила с Маркърс. Той е много зает с новия си случай, а би следвало да му кажа, че всеки път, когато Ванеса пристига, децата и особено Том много се дразнят от непрекъснатото местене в мансардната стая, за да спи тя в тяхната. Между нея и момчетата непрекъснато избухват свади. Има и още нещо. Джулия ни уведоми, че ще работи цяло лято в Щатите и ще се наложи да приемем Ванеса за това време. Разбираш ли, не става дума само за уикендите, а за цялата лятна ваканция! А момичето е в трудна възраст...

— Тогава остави Маркърс сам да разреши проблема. Все пак Ванеса е негова дъщеря.

— И моя завареница — допълни Елиноър. — Не мога да тичам при Маркърс при всяко недоразумение или караница, както не мога и да не приема Ванеса вкъщи.

— Знаеш ли, проблемът ти е в това, че си твърде отстъпчива и мекушава, все искаш да зарадваш другите за своя сметка. Но бих искала да те предупредя, че специално в отношенията ти с Ванеса това

няма да доведе до нищо добро нито за теб, нито за нея. Допуснеш ли да ти се качи на главата, ще го използва срещу теб.

— Но тя е в такава уязвима възраст! Нужно ѝ е да знае, че баща ѝ я обича, че е желана, че при нас винаги има място за нея...

— Но тя трябва да знае също така, че ти си съпругата на Маркърс! — сухо я парира Джейд. — Не бъди идеалистка, Нел. Няма смисъл. Дай ѝ да разбере, че при вас винаги ще има място за нея, но Ванеса трябва да се съобразява с това място, да знае какви са задълженията и ограниченията ѝ. Направи така, че дори да не помисля да заема твоето място. — Погледна я в очите и повдигна вежди. — Обзалагам се, че ако беше поискала, тя щеше да замине с майка си за Щатите. А сега си задай въпроса защо не е пожелала...

— Но след развода тя не е живяла постоянно с Маркърс. А и аз никога не съм се опитвала да заставам между него и дъщеря му...

Джейд поклати глава.

— Колко си наивна! Ванеса означава главоболие!

— Но ти си я виждала само два пъти! — възрази Елинор.

— И това ми беше достатъчно, за да разбера каква напаст е. Не беше трудно. Някога и аз бях същата като нея. Вбесявах мащехата си, преди да се разведе с баща ми. Подрастващите момичета са огромен проблем. Постепенно тя ще надживее това, но бракът ти може и да не го надживее — предупреди я Джейд.

— Грещиш! Ванеса може и да не ме харесва, но никога не би започнала да ми отмъщава умишлено за това, че съм омъжена за баща ѝ.

— Така ли смяташ? Сигурна ли си? Честно казано, Нел, ти си... — Внезапно млъкна, цялата се стегна, а страните ѝ пламнаха.

Учудена, Елинор проследи погледа ѝ — току-що влязъл мъж вървеше право към тях. Това бе най-съвършеният мъж, когото Елинор бе виждала — висок, строен, с гъвкава походка като на пантера. Всички жени се обърнаха да го гледат.

Беше виждала симпатични чернокожи мъже, но никога така неотразими като този. Тялото и лицето му сякаш бяха изваяни от древен скулптор. Пропорциите му бяха идеални и на човек неволно му се искаше да протегне ръка и да докосне гладката му кожа, за да се увери, че той е живо човешко същество, а не е издялан от черен мрамор.

За разлика от повечето високи мъже, този носеше с лекота и с елегантна небрежност дрехите, които му стояха като излети. Бе облечен в костюм, който със сигурност струваше цяло състояние.

Когато стигна до тях, Джейд го представи. Елинор срещна проницателните му умни очи и си даде сметка, че определено е имало защо да стане избраник на приятелката ѝ. Изглеждаше напълно зрял и сериозен и ако по смущението на Джейд човек можеше да се досети, че са любовници, то никой не би могъл да отгатне чувствата му към нея по неговото държание, помисли си Елинор.

Казваше се Сам и бе абсолютно различен от всички мъже в живота на Джейд, осъзна Елинор, докато се сбогуваше и се приготвяше да си тръгва. А когато стана, Джейд обеща:

— Ще ти се обадя скоро, Нел.

Двете жени се прегърнаха и Елинор си тръгна. Едва когато се прибра в офиса, се сети, че не показва Каталога с къщата на приятелката си. Тя със сигурност щеше да промени мнението си, ако беше видяла онова неземно място!

Като дете, търсещо сигурност в любима приказка, Елинор бръкна в чантата си, извади рекламната брошура и я сложи върху бюрото пред себе си.

ОСМА ГЛАВА

— Но къде отиваме? — настоя Гавин и се наведе напред между двете предни седалки на даймлера.

— Вече ти казах, че е изненада — отвърна Елинон и добави твърдо: — Сложи си отново колана, моля те.

— Да, защото иначе Маркърс ще отиде в затвора — намеси се Том с такава смесица от благоразумие и наслада в гласа, че Елинон не успя да се въздържи и се разсмя.

— Много благодаря — промърмори Маркърс суховато. — Изпълнен съм със задоволство да разбера, че перспективата да попадна в затвора на Нейно Величество причинява толкова голяма тревога на потомците ти, Елинон.

— О, това никога няма да се случи — увери го тя. — Аз познавам отблизо един от великолепните адвокати на Нейно Величество.

— Хм... А бихме ли могли да си го позволим? — пошегува се и Маркърс.

Елинон се засмя, леко докосна с връхчетата на пръстите си бедрото му и прошепна съблазнително:

— Мисля, че бих могла да измисля подходящ начин да го възнаградя...

Мускулите на бедрото му се стегнаха под пръстите ѝ. Миналата нощ се бяха любили страстно, а страстта бе липсвала през последните няколко месеца. Елинон предполагаше, че пламът ѝ се дължеше на възбудата около предстоящото оглеждане на имота. Някак се бе освободила от грижите и задръжките, обхванали я напоследък.

Естествено, Маркърс бе усетил това и бе промълвил възхитено в ухото ѝ:

— Трябва да правим това по-често, скъпа...

Изглежда той наистина имаше предвид точно това, защото на сутринта отново я облада — този път не в топлото, меко и удобно

легло, а под душа, като я изненада не само с внезапността на желанието, но и със страстта си.

Откога ли не сме се любили по този начин, мислеше Елинор — спонтанно, чувствено, откога не сме били толкова ненаситни един на друг... От първите месеци на брака ни, отговори си наум, от миналото лято, когато бяхме на почивка в Гърция...

Там вилата беше голяма и имаше предостатъчно място за всички, но акустиката бе като за аудитория, а не като за дискретна къща по време на почивка.

Спокойствието на брачната двойка бе провалено още на втората сутрин, когато на закуската Ванеса ритмично започна да подритва крака на масата с обувката си, а когато Маркърс я помоли да не вдига този ненужен дразнещ шум, тя отвърна предизвикателно:

— Е, сега поне знаете какво ми е било да ви слушам двамата цяла нощ и...

— Ванеса, млъкни! — рязко я прекърсна баща ѝ, преди да е успяла да изтърси още някоя глупост.

Казаното от нея обаче провали почивката им и Елинор си даваше сметка, че когато се любеше с Маркърс, е напрегната дори и Ванеса да не беше в къщата.

Но тази нощ и сутринта бяха фантастични и това създаваше у Елинор усещането за сигурност и увереност в себе си. Тялото ѝ още пулсираше леко след любовната игра.

Спомни си, че когато бе омъжена за Алън, по начина, по който я обладаваше, тя разбираше дали съпругът ѝ има нова любовница. След развода ѝ призна, че изблиците му на страст към нея се дължали на възбуждащата смесица от чувството на вина и желанието към новата партньорка.

Отначало, когато се ожениха, Елинор и Алън смятаха, че се обичат, но се бяха оженили твърде прибързано, бяха доста млади и в действителност не се познаваха достатъчно добре. Тя не таеше злоба към него, дори му беше благодарна, че след развода отношенията им се запазиха приятелски, а това даваше възможност на двамата им сина да чувстват обичта и на двамата си родители.

Когато Гавин и Том се родиха, Алън още не беше достатъчно зрял, за да бъде отговорен баща, и Елинор прехвърли цялата си обич върху тях. И сега не съжаляваше за нищо. Дори бе доволна, че се

разведе още когато децата бяха твърде малки, за да имат спомен от семейния живот с баща си.

Маркърс беше много добър с тях и след неизбежния първоначален период на подозрение и неприязън към мъжа, когото майка им обичаше, момчетата постепенно установиха здрави връзки с него или поне Елинор смяташе така...

И сега, въпреки че на задната седалка децата й се бяха сдърпали за това каква музика да слушат, а по радиото съобщиха, че времето се разваля, тя се чувстваше прекрасно — нищо не бе в състояние да помрачи радостното й усещане, че от цялото й същество струи светлина.

— Толкова съм възбудена — прошепна с дрезгав глас и се усмихна на съпруга си.

— Зная — отвърна суховато той. — Елинор, недей...

— Мамо! — прекърсна го Том. — Сега е мой ред да избирам! Миналия път той избра музиката!

— Не е вярно! Последния път ти я избра! — възрази Гавин.

— Стига сте се препирали за глупости! — смърри ги майка им. — И за да няма спор, този път аз ще избира музиката!

Докато тримата се разправяха, неочаквано небето се заоблачи и заваля дъжд. Маркърс съсредоточи вниманието си върху шофирането.

Елинор хвърли поглед към часовника на таблото и отбеляза наум, че пътуването отнемаше повече време, отколкото им беше казал посредникът. Той спомена, че за къщата има още няколко заинтересовани и перспективни купувачи, които също искали да огледат Браутъновата къща. В края на краищата имотът беше на прилична цена и се намираще в привлекателна част на страната.

Елинор се надяваше, че няма да закъснеят за срещата. Искаше й се пътуването да мине приятно и безгрижно, без да бързат за никъде.

Но времето напредваше и тя напомни на Маркърс:

— Трябва да сме там в един часа.

— Правя всичко възможно да сме там навреме — отвърна той.

— Пътуването няма да е толкова дълго с влак — увери го Елинор.

Тя изведнъж осъзна, че Маркърс едва ли щеше да пътува до Лондон всеки ден, а най-вероятно щеше да остане да работи вкъщи, както едно време. Затвори очи и си представи бъдещия им живот в

новата къща — Маркър работи в слънчевия си кабинет, а тя влиза по време на почивката си при него, двамата излизат на моравата да се насладят на чудесната гледка, преди той да продължи работа, а Елинор да отиде да прибере момчетата от училище... На долните етажи се долавя ароматът на градински рози и лавандула, а кухнята ухае апетитно на сутрешния кейк...

Елинор отвори очи с нежелание — по стъклата на колата се стичаха дъждовни струи, които чистачките яростно се опитваха да изчистят.

— Още колко път ни остава? — попита Том.

— Вече сме съвсем близо — отговори майка му, току-що зърнала табелката, че навлизат в Евъндейл.

Беше прочела всичко възможно за това градче, което сега възторжено оглеждаше от колата. Въодушевено започна да разказва историята му.

— Съмнявам се обаче, че днес ще успеем да го разгледаме — прекърсна я Маркър. — Тук някъде трябва да има отклонение към Браутъновата къща.

Най-после в един и четвърт завиха по алеята към имота. Колата спря и Елинор се огледа. Може би заради дъжда, заради неподрязаните рододендрони, заради бурениялия двор или пък поради факта, че на снимката къщата беше представена от друг ъгъл, но Елинор си призна, че картината, която бе рисувала в мечтите си, се разминаваше напълно с гледката пред очите ѝ.

Том отвори прозореца и възкликна:

— Но това е най-обикновена къща!

На алеята имаше паркирана още една кола. Докато помагаше на момчетата да облекат якетата си, Елинор крадешком погледна към Маркър. Той леко се мръщеше, ала усети погледа ѝ и се обърна към нея, като се насили да се усмихне.

— Колко е земята на имота? — попита я делово, докато слизаха от колата.

— Около четири и половина акра — отвърна щастливо тя. — Има и зеленчукова градина, където можем да засадим каквото искаме, отделно има и цветна градина, плюс малка горичка.

— Хм... Звучи внушително — изкоментира Маркър и добави суховато, докато отиваха към къщата: — Изглежда последният

собственик изобщо не я е поддържал.

— Последната собственичка, госпожа Браутън, е била доста възрастна, а къщата е празна от половин година — отбеляза Елинонр и додаде с ентузиазъм: — Всичко ще изглежда съвсем различно през лятото. Градините не са най-красивата гледка по това време на годината.

— Подозирам, че на тази къща ѝ трябва нещо много повече от смяната на сезона — изтъкна той.

Гласът му звучеше напрегнато, дори имаше нотки на досада и Елинонр се намръщи. Но нали в крайна сметка пътуването дотук не бе от най-неприятните, успокои се мислено тя, а на глас каза:

— Наистина всичко изглежда позапустяло и неподдържано. — Мушна ръка в неговата. — А и дъждът е доста неприятен. Надявам се да поспре, за да успеем да огледаме наоколо.

— Боя се, че няма да имаме време за това — отбеляза съпругът ѝ, ала преди тя да успее да му възрази, вратата на къщата се отвори и на прага застана посредникът.

— Извинявайте за закъснението — започна Елинонр, след което той им се представи.

— Не се притеснявайте. Следващият оглед е чак в два и половина.

— О, значи нямаме кой знае колко време! — със съжаление изрече тя.

— Всъщност ще можете да огледате имението доста добре от прозорците на мансардния етаж.

Докато посредникът придържаше вратата и им правеше път да минат, Елинонр влезе, затаила дъх в очакване да види прекрасната, според представите ѝ, вътрешност на къщата.

Холът беше голям, правоъгълен, с лакиран тъмен под и богато резбовани дървени стълби с просторна площадка между етажите.

— Чудесно е, нали? — обърна се към тях посредникът. Елинонр погледна съпруга си с грейнало от възторг лице.

Но той беше намръщен.

— Какво има? — попита го тя.

— Може и да греша, разбира се, но ми се струва, че е доста влажно — спонтанно отвърна той.

Влажно?! Погледна Маркърс втренчено, а посредникът, който очевидно го чу, бързо се приближи и поясни:

— В стари къщи като тази, които от дълго са необитаеми, въздухът наистина е влажен, но сградата е напълно солидна. Грузинците са знаели как да строят. Леката влага не е сериозен проблем.

— Но достатъчно сериозен, за да предизвика гниене — възрази Маркърс, като внимателно погледна жена си и се помъчи да се усмихне.

В този момент посредникът отвори вратата към дневната и Елинор затаи дъх. Въпреки облачното небе и дъжда, дневната светлина нахлуваше от френските прозорци, достигайки до най-отдалечените ъгли на помещението.

— О, Маркърс! Виж, украсата на тавана е запазена идеално, вратите са масивни, а по стените все още са запазени поставките за картини! Е, трябва да се пребоядиса, разбира се... — Вече си представяше всичко ремонтирано. Обърна се отново към съпруга си и прошепна: — Идеална е за нас, нали?

— Засега сме огледали само едно помещение — предпазливо каза той. — Колко каза, че има още? — Когато тя му отговори, Маркърс повдигна вежди. — Това е много голяма къща...

— Да, и тъкмо това е чудесно, нали? — въодушеви се съпругата му. — Разбира се, зная, че ще се наложи да направим голям ремонт — добави тя, докато следваха посредника към голямата гостна, а оттам — към столовата, после — в по-малката дневна, за която им беше казал, че е била любимото помещение на госпожа Браутън, защото от нея се виждаха дългите равни лехи с цветя, подредени и засадени от Гертруд Джекил. — А сега, когато няма да е необходимо да пътувам всеки ден до работата си, ще имам достатъчно време да оправя градината... — продължи Елинор. Помълча за малко и като видя, че съпругът ѝ отново се е намръщил, добави: — Какво има, скъпи? Какво не е наред?

— Само се питам дали ремонтът ще е толкова малък, колкото си мислиш. Сама видя за колко време стигнахме дотук. А ако се налага да идваме по няколко пъти седмично...

Елинор премълча. Посредникът ги поведе към кухнята.

— Боя се, че е твърде старомодна — отбеляза той, ала когато ги въведе, Елинор установи със задоволство, че тъкмо това е била

нейната мечта за уютна кухня. — Тук има възможности за реконструкция — обясняваше той.

— Да... Има възможности — промърмори Маркърс и погледна през един от прозорците. — Това ли е градината към кухнята?

Елинор отиде при него и също погледна навън. Видя лехи за зеленчуци, обрасли с бурени, а плодните дръвчета явно бяха започнали да подивяват.

— Навремето госпожа Браутън имаше градинар — продължаваше посредникът, — но той почина половин година преди нея.

Елинор се помъчи да си представи как ли е изглеждала градината по времето, когато е била грижливо поддържана — подредени лехи със зеленчук — наторени и полети, а дръвчетата — отрупани със сочни плодове. Спомни си градината на баба си, кухненските рафтове, подредени с красиви стъклени буркани с подправки.

Горните етажи на Браутъновата къща също бяха идеални, според Елинор. И макар че баните трябваше да се ремонтират, а таваните да бяха мръсни и прашни, всички те бяха с прозорци с обещания от каталога чудесен изглед към имението.

За съжаление, сега се лееше дъжд и всичко изглеждаше мрачно и неприветливо. Момчетата явно не бяха кой знае колко въодушевени от перспективата да играят наоколо.

Всички слязоха долу, за да огледат двуетажната сграда, чийто приземен етаж служеше за гараж. Страхата бе широка, а малките прозорци бяха с кепенци.

— Тук ще направим нашите канцеларии — ентузиазирано рече Елинор за стаите на горния етаж.

— Нашите ли?

— Знаеш, че сега обмислям нещата, Маркърс, но ти и така работиш твърде много вкъщи и би могъл да ограничиш пътуванията си до града до два-три пъти седмично. Така ще имаш повече време за нас и дома. — Обърна се към него, възползвайки се от близостта им. Момчетата и посредникът бяха слезли долу. Тя положи глава върху рамото му. — Тази нощ и на сутринта... Докато пътувахме насам, мислех, че от много време не бяхме имали време и възможност да се отдадем изцяло един на друг... Искам да сме истинско семейство, Маркърс, да сме близки, да си помагаме взаимно. И това зависи не само

от свободното време, но и от уединението. А тук ще има достатъчно място за всички. Децата ще се чувстват много добре, ако имат самостоятелни стаи... Нещо като собствени кътчета. Зная колко е неприятно на Ванеса, че Том и Гавин ползват нейната стая, а всеки път, когато тя идва да спи при нас, се създават главоболия заради местенето на момчетата. Мисля, че е редно да я оставиш тя да си избере стая. Момичето е в трудна възраст и е доста чувствително... — Повдигна глава и се взря в очите му.

— Не се надявай на много, що се отнася до Ванеса — предупреди я Маркърс. — Не можеш да я подкупиш, Нел.

— Да я подкупвам ли? — Тя леко се отдръпна от него и го изгледа учудено. — Това ли смяташ, че се опитвам да направя? Да я подкупя? Та аз само искам тя да се чувства като у дома си с нас. От собствен опит знам колко трудни изглеждат нещата в тази крехка възраст. Спомням си колко нещастна и самотна бях по времето, когато растях без истински дом и трябваше непрекъснато да се местим. Всеки път, когато напусках училище, за да замина с родителите си, оставях приятели, познати, среда... Беше ми втръснало.

— Ванеса не е като теб — внимателно рече Маркърс. — Тя се смущава от всичко това... А е само дете... И понякога ми се струва, че ти... — Млъкна, защото видя, че жена му смръщи вежди.

— Че аз какво? Довърши мисълта си. — Каза го съвсем спокойно, защото знаеше, че той не обича кавгите и напрежението, които бяха неизбежни, когато трите им деца се съберяха заедно, Маркърс не се намесваше в споровете, нито пък фаворизираше собствената си дъщеря. Но Елинор съзнаваше отлично, че тези неразбирателства и домашни смутове го натоварваха твърде много.

Ванеса също знаеше това и понякога нарочно провокираше Том и Гавин да се скарат с нея. Именно това караше Елинор да се съмнява в искреността ѝ. Елинор не бе от онези мащехи, които непрекъснато намираха недостатъци на заварениците си и настройваха бащите срещу собствените им деца. Разбира се, това невинаги ѝ се удаваше лесно — например, миналата година, когато бяха в Гърция, и Ванеса я изкара извън нерви...

Кой би помислил, че подрастващо момиче би могло да накара една зряла жена да се разплаче и да се чувства уязвима? А тъкмо това бе сторила Ванеса миналата година...

Топуркането по стълбите върна Елинор към настоящето. Синовете ѝ тичаха нагоре по стълбите, а когато се появиха, Том попита:

— Ако дойдем да живеем тук, нали ще можем да си вземем кученце?

Майка им с облекчение забеляза ентузиазма и, без да се замисли, побърза да обещае:

— Да, разбира се, ще можете. — Но когато се обърна за подкрепа към съпруга си, забеляза, че той клати отрицателно глава.

— Ванеса е алергична към кучета — напомни ѝ той с укор в гласа.

Елинор се почувства виновна. Как бе забравила, че момичето е алергично? Все пак бързо се овладя и обясни на Том, че би било невъзможно да вземат куче заради Ванеса. За нейно учудване, вместо да приеме обяснението ѝ, Том нервно тропна с крак и настоя с обвинителен тон:

— Защо тя винаги може да има всичко, което поиска, а ние никога? Не е честно!

— Не си прав, Том — опита се да възрази майка му.

— Прав съм! Иначе нямаше да се местим от стаята си всеки път, когато тя остава да спи у нас!

— Том, знаеш, че по-рано тази стая е била нейна — отново се помъчи да успокои сина си Елинор. — Но това местене няма да продължи още дълго. Когато се преместим тук, ще имаш самостоятелна стая.

— Не искам самостоятелна стая! Искам кученце!

— Май е време да тръгваме — сухо отбеляза тя и погледна към Маркърс, но вместо да се усмихне, той извърна глава и се загледа навън през прозореца.

Елинор и синовете ѝ заслизаха по стълбището, ала Маркърс не ги последва. Тя се обърна и го погледна въпросително. Съпругът ѝ изчака момчетата да слязат долу и попита:

— Смяташ ли, че на този етап е подходящо да им казваме, че ще се преместим тук със сигурност? Зная колко ти харесва къщата, Нел, но не си ли даваш сметка, че бихме се нагърбили с непосилно бреме? Сама се убеди, че тук трябва да се направи много голям ремонт, а лично аз...

— Но не виждаш ли какви са предимствата? — прекъсна го тя. — Ще направим ремонта така, че да отговаря на нуждите ни. Офертите за тази къща са тайни, Маркъс. Бих искала да подадем и нашата възможно най-скоро. А затова трябва да се свържем с оценител.

— Та ние едва огледахме мястото — мръщеше се той. — Вероятно си забелязала, че тук трябва да се направят сериозни строителни и ремонтни проучвания, без да се смята оценяването. Май наистина следва да...

— Маркъс! Мястото е възхитително! Имам чувството, че е чакало нас. Когато го видях, сякаш от плещите ми се смъкна огромен товар. Тази къща решава всичките ни проблеми. — Усмихна се и продължи: — Изглеждаш доста негативно настроен, ала това вероятно се дължи на уморителното ти шофиране в дъжда. Жалко, задето денят не е слънчев...

Половин час по-късно, докато се прибираха към дома, и тримата пътници бяха задрямали. Маркъс погледна жена си и се намръщи. Никога не я бе виждал толкова въодушевена за каквото и да е. А това не бе типично за нея. Тя обикновено се държеше спокойно, уравновесено.

Все още помнеше как очите ѝ блестяха от възбуда, когато отидоха за десетина минути — под проливния дъжд — до езерцето в имението. Тази обсебила я мечта — да живеят в голямата провинциална къща като щастливо семейство, бе най-малкото непрактична. Нима Нел не го осъзнаваше?

Той си даваше сметка, че напоследък жена му бе подложена на силен стрес. Но и на Маркъс също не му беше леко. Ала тя изглежда смяташе, че преместването в провинцията ще обедини семейството и ще доведе до идеална хармония в отношенията между всички негови членове. А това за всеки човек със здрав разум не бе реално...

Мислеше, че Нел е доволна от живота като него. Сега, когато откри, че я познава по-малко, отколкото винаги бе смятал, се чувстваше объркан и смутен. Какво ли още не знаеше за нея?

Разбираше загрижеността за синовете ѝ. Елинор бе добра майка — мъдра, справедлива и много трудолюбива. Даваше на децата сигурност и увереност, че са желани и обичани.

За разлика от Джулия — напомни си мрачно той — която напълно игнорираше Ванеса винаги, когато смяташе, че има по-важни

неща, които да запълват времето ѝ. Понякога пък Джулия едва ли не задушаваше детето с пресилена майчина любов, а това се дължеше на факта, че Ванеса...

Маркъс въздъхна. Обичаше Ванеса и все повече се безпокоеше, че ако не я прибере да живее при себе си, съжителството с Джулия би оказало вредно влияние върху оформящия се характер на детето.

Наистина, на Елинор никак не ѝ беше лесно да се справя с Ванеса, но жена му трябваше да разбере, че не би могло да се направи нищо, което да промени отношението на момичето към нея. Твърде голяма, за да ѝ бъде налагано нещо, и същевременно — твърде млада, за да осъзнае предимствата на самостоятелността, Ванеса се наслаждаваше на властта, с която разполагаше, за да обижда другите. Тя не можеше още да сдържа и контролира собствените си чувства, особено при сблъсък с тези на другите...

Дали част от вината за всичко това не бе и негова? Беше разтрогнал първия си брак без съжаление, изтощен от непрекъснато променящите се настроения на Джулия, от театралните ѝ излияния, от нейните многословни пристъпи на разкаяние. Капризите, непрекъснатите скандали, обвиненията ѝ, че не ѝ обръща достатъчно внимание, го натоварваха неимоверно и доминираха над всичко останало в отношенията им. По онова време още не бе разбрал, че неспособността ѝ да овладее настроенията си вероятно оказва влияние и върху дъщеря му... В действителност дали не бе разбрал, или просто не бе пожелал да разбере?

Естествено, съзнаваше неприязънта на Ванеса към Нел, ала жена му сякаш бе заслепена от непоколебимата си вяра, че преместването им в Браутъновата къща ще оправи всичко като с вълшебна пръчица...

Маркъс не бе идеалист. Бракът му с Джулия го бе научил да е предпазлив и земен. Защото тя преиграваше със сантименталности и идилии, като всъщност злоупотребяваше с доверчивостта му...

Когато срещна Елинор, той като че ли усети свеж полъх — тя бе жена, съчетаваща в себе си силата и самостоятелността, като същевременно обезоръжаваше с женственото си еротично излъчване.

Маркъс я пожела още от първия миг, в който я видя. Бяха му я препоръчали като прекрасен учител по френски и немски, а той искаше да усъвършенства тези два езика, тъй като международното

търговско право, което бе специализирал, все по-често му налагаше идеалното им знание.

Спомни си и първия път, когато се любиха. Тогава усети и колебанието, и увереността ѝ и трябваше да измине известно време, за да разбере, че те се дължаха по-скоро на липсата ѝ на самоувереност, отколкото на желание.

Беше разведена от пет години и докато срещна Маркъс бе имала една-единствена връзка с мъж, при това — несполучлива, както срамежливо му призна.

— Случи се твърде скоро след развода — припомни си думите ѝ той. — А аз го желяех прекалено силно. Освен това исках да се убедя, че все още съм желана. Така допуснах класическата грешка да спя с първия мъж, поискал това от мен...

— Ти откри, че той не е добър любовник и реши никога повече да не се жениш, така ли? — беше я попитал Маркъс.

Тогава тя се засмя с онзи безгрижен смях, който той толкова много харесваше, и отвърна:

— Да, така беше.

— А сега? — я беше попитал Маркъс, като се наведе да помилва с устни зърната на гърдите ѝ.

Изпълнен с неочаквана нежност, откри, че я желяе отново. Елинор бе притворила очи и тръпнеше в прегръдките му...

От първата им среща никога досега тя не бе използвала чувствата му, за да го принуди да стори нещо, както беше постъпвала Джулия. Бракът изискваше нещо повече от любов и желание. Изискваше... Всъщност — какво ли? Например да се откаже от удобната си къща и да се премести в провинцията...

Отново погледна съпругата си. Имаше поне дузина причини, поради които Браутъновата къща не бе идеалната за семейството. А основната причина бе, че преместването им в нея едва ли щеше да доведе до невъзможните чудеса на семейната идилия, в които Елинор бе напълно сигурна.

Маркъс не обичаше провинцията, нито пък пътуванията, които щяха да са неизбежни при евентуалното им преместване.

Погледна спящата си жена и разбра, че не би желал именно той да я разочарова, като ѝ каже каква според него е реалността...

Не беше ли усетила липсата му на въодушевление? Обикновено Нел идеално долавяше настроенията му... Той се намръщи, раздразнен от самия себе си. Каза си, че проявява егоизъм и се държи несправедливо. Та съпругата му беше изцяло погълната от възторга си към къщата! И тъкмо това бе причината да не забележи, че Маркъс изобщо не бе ентузиазизиран от перспективата да живеят в Браутъновата къща.

В крайна сметка, Нел не можеше да чете мислите му и не би трябвало да очаква това от нея. Трябваше да ѝ каже какво мисли по въпроса.

Естествено, щеше да бъде разочарована, но в никакъв случай нямаше да го шантажира или да му прави сцени, както със сигурност би постъпила Джулия.

Разбираше стремежа на жена си да живеят в мир и разбирателство. Та той самият искаше същото! Но тази нейна натрапчива идеалистична представа... Маркъс съзнаваше с кристална яснота, че трябва да се преместят, особено след като Елинор щеше да работи вкъщи.

Поклати глава. Да, действително му предстоеше един разговор с нея... Стига той да намереше време, защото напоследък имаше толкова много работа, че свободното време бе истински лукс.

Днес например би трябвало да работи по делото на Александър. През следващите няколко месеца трябваше да се яви на няколко дела, а всички бяха сложни и заплетени. По принцип международното търговско право не бе лесно и тъкмо това го бе привлякло към него.

Намръщи се още повече. От негова гледна точка разрывът между Елинор и Луиз, както и заминаването на Джулия за Щатите, се бяха случили във възможно най-неподходящия момент.

Той се чувстваше удовлетворен от работата си, от нейните предизвикателства и едва ли би могъл да живее без всекидневното напрежение, което тя му създаваше.

Сондра Кабът бе изказала тези негови мисли на глас, когато онзи ден се бяха срещнали, за да вземе тя някакви документи.

Беше я виждал няколко пъти, след като се запозна с нея у Латимърови. Напомняше му малко на Елинор, по-скоро на онази Елинор, която видя за първи път. Само че Сондра не бе толкова женствена и сексапилна, колкото съпругата му. Американката бе някак

по-настоятелна и своенравна. Беше свикнала да прави нещата по свой начин, но това в никакъв случай не я правеше по-малко привлекателна.

Маркърс се усмихна. Сондра съзнаваше младостта и красотата си, бе свикнала на внимание и възхищение и очакваше това от всички мъже. Имаше нещо опасно обвързващо в нейната демонстрация на младостта, свежестта, ума и сексапила ѝ.

Последния път, когато се видяха, тя разгорещено и страстно спори с него по някои парливи правни въпроси. Страстната ѝ реч, жарта, убедителността ѝ го смутиха... И възбудиха...

Елинор се размърда в съня си и бръчката на челото му се вряза по-дълбоко.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Успя ли да си вземеш отпуска? — попита загрижено Зоуи, когато Бен влезе.

Той кимна, ала леко се намръщи.

— На Алдо не му хареса, разбира се, но ми дължи няколко дни отпуска от миналата година, така че...

— Той те използва, Бен — поклати глава тя. — Ти си душата на ресторанта, без теб...

— Аз съм само шефът. Или поне Алдо вижда нещата така — напомни ѝ Бен. — А шефове в наше време — с лопата да ги ринеш.

— Но не и такива като теб — възрази Зоуи. Да не мислиш, че той би те...

— Не — прекъсна я Бен. — Ако искаше, досега щеше да ме отстрани.

Радостната ѝ възбуда изчезна от лицето. Той знаеше, че Зоуи го смята за твърде голям песимист, задето я бе помолил да не се увлича толкова силно по идеята за новия ресторант. В действителност обаче Бен бе изпълнен с много повече очаквания и надежди за ресторанта от нея... В края на краищата, тази възможност — да имат собствено заведение — бе най-съкровено му желание.

Но за разлика от Зоуи, той не вярваше в щастливата съдба, защото реалността бе твърде сурова. И все пак досега животът бе великодушен към него.

Като момче единственият му интерес към храненето се състоеше в това да усети стомаха си пълен — храната бе необходимост, за да оцелее, а не удоволствие.

Майка му не беше добра готвачка, нито пък го хранеше както трябва. Бен познаваше единствено вкуса на евтини полуфабрикати и на бързо забъркани манджи — до деня, в който влезе в къщата на Дейвид Бърнстайн...

В Манчестър имаше няколко големи еврейски квартала, ала в квартала, в който живееше Бен, нямаше нито един евреин.

Дейвид Бърнстайн беше слабо астматично момче, което стърчеше с една глава над съучениците си, за което непрекъснато му се присмиваха.

Бен нито го харесваше, нито го мразеше, тъй като имаше прекалено много грижи, които занимаваха съзнанието му. Като например да вземе бебето от бавачката след училище и да следи да не ѝ се плаща повече от изработеното време.

Бен имаше много проблеми, които трябваше да решава. Постепенно свикна да поема отговорности и да се грижи за другите. Това се бе превърнало в негов подсъзнателен навик, който не бе в състояние да контролира.

Затова когато видя плачещия Дейвид Бърнстайн с раздрани дрехи и разкъравено коляно, подаващо се под скъсаните и мръсни джинси — иначе винаги чисти и изгладени до входа на училищния двор — Бен изпита и съжаление, и раздражение. Беше му жал за момчето, а в същото време изпитваше яд, защото Дейвид се е оставил да го подредят така.

Със същата безцеремонна твърдост, каквато проявяваше към близките си, Бен му нареди да спре да плаче, защото не се е случило нещо кой знае какво.

Дейвид обаче мислеше по-различно. През сълзи отвърна, че го е страх да се прибере вкъщи, за да не го нападнат отново по пътя. Без да се колебае, Бен реши да го изпрати, още повече, че нямаше да се отклони кой знае колко от своя път.

Дейвид живееше не в малък апартамент като Бен, а в истинска къща с веранда. Къщата се намираше на една от малкото улици, останали незасегнати от градоустройствения план.

Баща му работеше в деликатесен магазин в другия край на града, а къщата — както Бен разбра по-късно — била наследена от майката на Дейвид.

На Бен дори не му хрумна, че майката на Дейвид ще го възприеме като истински спасител и закрилник на скъпоценния ѝ син.

Бен беше добре сложено, решително, независимо и издръжливо момче, резервирано до такава степен, че някои възрастни го намираха за твърде самостоятелен.

Сара Бърнстайн обаче не мислеше така. Когато отвори вратата и видя своя единствен син наранен и с изпокъсани дрехи, побутнат

настойчиво към нея от някакво свадливо, говорещо с упрек, момче, което отгоре на това не бе и еврейче, първата ѝ мисъл бе, че именно то е отговорно за окаяното състояние на Дейвид.

Ала той веднага поправи заблудата на майка си и вместо да бъде наказан, Бен се озова в прегръдките ѝ и въпреки съпротивата си бе замъкнат почти насила в къщата. Това не му остави никакъв шанс да възвърне гордостта и мъжкото си достойнство.

Когато най-сетне Сара го освободи от прегръдката си, първото нещо, което той усети, бе ароматът, който се разнасяше от кухнята. Ноздрите му се разшириха, стомахът му се сви и дори Сара млъкна, забелязвайки как гостът ѝ пребледнява.

Това дете беше гладно!

Преди даже да помисли да откаже поканата за обяд, Бен се озова седнал край масата в кухнята и отпиваше пилешки бульон от купичката. Никога досега не бе усещал подобен прекрасен вкус.

Това откритие сложи началото на интереса му към готвенето, а и Сара Бърнстайн подхранваше любовта и увлечението му. Именно от нея той научи, че множеството продукти, които бе виждал в магазините, и които майка му винаги пренебрегваше за сметка на полуфабрикатите, се превръщаха в превъзходни ястия. Именно от нея той научи и колко важни са зеленчуците, както и внимателно подобрите меса или риби.

Веднъж открил вкусовата разлика между ястията на Сара и буламачите на майка си, вече нищо не можеше да спре Бен. Когато за първи път сервира вкъщи приготвената по рецепта на еврейката пилешка супа, майка му остана изумена, дълго го гледа, а после се разсмя.

Съвсем скоро след това той пое отговорността да готви вкъщи, да пазарува и да подбира продуктите. Бен ходеше на пазар със Сара и бързо се научи да различава пресните и качествените от застоялите продукти.

И досега не бе в състояние да определи кога за първи път осъзна решението си да направи готвенето своя професия и да изгради кариера — момчетата от неговата черга рядко имаха определени професии, не гонеха кариера, а просто си намираха работа, ако имаха късмет, разбира се.

Една от учителките му подсказа, че би могъл да взема готварски книги от библиотеката, за да обогати знанията си и да научи повече от това, което знаеше от Сара. Това стана, когато учителката завари по-малкия му брат да убеждава свой съученик да купи половината от домашно приготвения му от Бен обяд.

Когато тя се възмути, Кевин се възпротиви без капка разкаяние:

— Нищо не разбирате, госпожице! Щях да продам обяда за петдесет пенса! Всички търсят обедите на Бен — добави той пред смаяната учителка.

Много преди да навърши шестнайсет, Бен вече работеше през уикендите, както и вечерно време, за да припечели нещо за семейния бюджет. Трудът му беше лошо платен, но момчето бе доволно и от това. Добре платена работа се намираще извънредно трудно.

След като Бен завърши училище, именно Сара Бърнстайн убеди един свой роднина да го вземе на работа в ресторанта си. Това по-скоро беше закусвалня, която се посещаваше основно от работещите на близкия пазар, както и от шофьорите, доставящи стоката.

Храната бе вкусна, евтина, топла и в заведението винаги имаше хора. Заплатата приличаше по-скоро на подаяние, но Бен беше доволен, че има и тази работа. Винаги, когато собственикът Соли се обърнеше, Бен слагаше други подправки в храната, подобряваше я, опитваше я.

Четеше с увлечение не само готварски книги, но и всякакви статии на тази тема във вестниците и списанията. И винаги, когато му се удаваше възможност, тайно изпробваше различни рецепти.

По необясними стечения на обстоятелствата, внезапно и напълно случайно пътят му бе пресечен от Хенри Фонтанел, който изигра голяма роля в живота на младежа.

Собственикът на няколко ресторанта с френска кухня бе тръгнал за Шотландия, а наетата от него кола се повреди. След като се обади в един сервиз за помощ, той реши да изчака в отсрещната закусвалня, където изобщо нямаше намерение да яде и където в най-добрия случай, си мислеше той, щяха да му сервират кафе с отвратителен вкус.

Но като видя храната, която двама мъже на съседната маса буквално поглъщаха с неподправен апетит, той си поръча същото. Сосът — макар и тежичък и недостатъчно фин — му направи силно

впечатление — зеленчуците не бяха преварени, както очакваше, а бяха хрупкави и сочни; месото, макар да не бе от най-доброто, явно бе избирано от познавач, който идеално знаеше кое е вкусно и кое — не.

Хенри се заинтригува толкова много, че пожела да види готвача. Соли Бърнстайн бе така изумен от внезапната приумица на клиента си, че дори не помисли да го спре, а го последва в кухнята, където Хенри заговори Бен. Предложи му да специализира в един от най-известните ресторанти в Париж! Бен беше смаян и отначало помисли, че господинът си прави лоша шега с него. Но когато накрая осъзна сериозността на предложението, си даде сметка, че е немислимо да приеме.

Как ли щеше да се оправи семейството му без него? Наистина Хенри щеше да му дава малка заплата, която донякъде би покрила разноските по престоя му в Париж. Бен знаеше също, че има професионалисти, които биха били безкрайно щастливи да специализират при майстор като Хенри Фонтанел.

Но как щеше да живее в Париж? Та Бен не знаеше френски... За негово огромно учудване майка му го накара да помисли над предложението, като го убеждаваше, че това е неговият шанс, който не бива да пропуска.

Отначало Бен силно се колебаеше. Не беше сигурен дали семейството му щеше да се справи без него, а и какво ли би станало, ако Хенри грешеше относно неговия талант и след време се наложеше да се върне безславно от Париж?

— Виж — убеждава го Сара, когато той сподели тревогите си с нея, — едва ли френската кухня ще те затрудни чак толкова, след като ти се научи да готвиш моята пилешка супа по-добре и от самата мен!

Това реши въпроса и Бен замина... Леко се усмихна, спомняйки си тези нейни думи. Сега Сара Бърнстайн живееше в Ню Йорк. Премести се там при сина си след смъртта на своя съпруг. Дейвид беше вече лекар, а Бен и досега поддържаше връзки с Бърнстайнови.

След един скандал обаче със своя братовчед и партньор Фабиан, Хенри бе принуден да продаде ресторанта в Париж и да купи друг в Прованс. След като цяла година живя и работи всеотдайно в ресторанта на Хенри, Бен трябваше да напусне и да се завърне вкъщи. Оттогава знаеше, че не готвачите, а собствениците на ресторантите

печелеха добре. И оттогава мечтаеше за свой собствен ресторант, макар да съзнаваше, че този блян е неосъществим...

Но сега, когато тази мечта бе на път да се осъществи, Бен се измъчваше от опасения, че в последния момент съдбата ще му откаже благосклонността си.

Зоуи можеше и да се дразни от неговата предпазливост, но тя не знаеше какво бе да ти отказват, да затварят вратите под носа ти... Не я винеше за това. Всъщност тъкмо нейната увереност в собствените ѝ сили го бе привлякла към нея. Но той не бе в състояние да промени реалността на живота, колкото и да му се искаше.

— Обясних на Клайв, че бихме предпочели да пътуваме дотам сами, за да можем да останем няколко дни и да проучим конкуренцията — каза Зоуи. — Той беше напълно съгласен и аз вече направих резервация в един хотел, който е по-близо до Солзбъри, отколкото до Бат. — Сбърчи нос и продължи: — В рекламната брошура пише: „Изключителен хотел! Разположен е в провинциална къща, преустроена така, че осигурява пълен комфорт и лукс на гости с изискан вкус“. Има закрит басейн, гимнастически салон и добра кухня.

— Звучи пресилено — отвърна Бен откровено. — Тази реклама може да е напълно измислена и да ни създаде твърде много проблеми.

— Е, тогава да се надяваме, че хотелът се намира достатъчно далече от Браутъновата къща и няма да представлява реална конкуренция. А ако Клайв ни даде картбланш и за закупуването на още няколко акра земя за голф игрище...

— Ако... А и не съм сигурен дали идеята да започнем такава разширена експанзия в бизнеса не е твърде прибързана. Нали не искаме да надхвърляме възможностите си? Нека първо да направим ресторанта.

— И хотела! — прекъсна го Зоуи.

— Къщата е прекалено малка, за да приюти повече от три-четири двойки — поне в настоящия си вид, а и за това ще са необходими доста усилия. Не бихме могли да я наречем хотел, докато не се разшири, а още не знаем дали ще получим разрешение за това.

— Клайв е говорил с местен архитект, който не е казал, че не можем да го направим — възрази тя.

— Но не е казал и че можем, нали? Не се увличай толкова, Зоуи. Предстои ни да свършим още много неща.

Зоуи направи гримаса.

— Защо винаги си такъв песимист?

— Защото така животът е по-сигурен. Каза ли вече на родителите си за нашите намерения?

Тя поклати глава.

— Имах намерение да кажа на мама, докато ти беше в Манчестър, но обядвахме, пазарувахме и... Тя ми се обади тази сутрин, безпокоеше се и аз...

— Сигурно тази седмица не си е направила прическата — прекъсна я той.

— Бен, не е честно! — Погледна го внимателно. — Искан да ти предложи да отидем да я видим. Татко пак е в командировка, но щом мислиш така за майка ми, ще замина сама.

Не се изненада, когато той поклати глава.

— Ще дойда с теб. Или може би предпочиташ да ми е безразлично? В края на краищата, нали не искаш да притесняваме майчето ти с моето нецивилизовано поведение? — Като видя помръкналото ѝ лице, леко се намръщи и се извини: — Добре, добре. Съжалявам, но не можах да се сдържа. Животът на родителите ти, техните отношения, даже проклетата им къща... Всичко е толкова идеално, перфектно, изрядно. Понякога дори се питам как са успели те да създадат.

— Мисля, че като всички останали — озъби му се тя. — С много и добър секс!

Знаеше, че той не обича подобни приказки и обикновено внимателно подбираше изразите си. Ала критичното му отношение към родителите ѝ я дразнеше и я предизвикваше да му отвърне. Зоуи лесно се ядосваше, но и бързо ѝ минаваше. И сега тя угрижено присви очи, притисна се о него и рече внимателно:

— Извинявай. Надявам се, че съм зачената със същата любов и страст, която изпитваме и ние с теб, когато се любим. Така по-добре ли звучи?

— Да... Но майка ти... Тя винаги е толкова чиста, спретната, перфектна, че не си представям как... — Млъкна и поклати глава. — Ако ще пътуваме до Хампстед, хайде да тръгваме, преди да станат задръствания...

— Помисли само! Направо не мога да повярвам! След два дни ще сме там!

— Къде ще сме? — подразни я Бен, макар отлично да знаеше за какво става дума.

Тя отмести поглед от пътя и закачливо поклати пръст към него. Докато това ставаше, от близката пряка изскочи кола, която едва не се блъсна в тяхната. Зоуи изви волана навреме и промърмори:

— Идиот!

Бен се вторачи в нея така, сякаш тя бе виновна.

Когато майка ѝ видя двама им на прага, на лицето ѝ не трепна и мускулче, което да издаде изненадата ѝ.

— Защо звъниш, скъпа? — рече тя гальовно на Зоуи и я целуна. — Имаш ключ отгук, нали?

— Да, но не искам да го използвам — усмихна се дъщеря ѝ и влезе в дома, като допълни закачливо: — В крайна сметка ти можеше да си горе в прегръдките на някой пламенен любовник.

— Зоуи! Не говори така! — сгълча я майка ѝ.

— Добре, добре! Всички знаят, че вие с татко сте най-верните съпрузи на света!

Бен забеляза как за секунди лицето на по-възрастната жена доби пепеляв оттенък. Но тя бързо се овладя.

— Мамо, преди всичко двамата с Бен искаме да ти кажем нещо...

— Последва объркана скорострелна тирада за това, което се бе случило. Зоуи остави Бен да разплита обърканите конци на обяснението ѝ и да обяснява плановете им.

А когато Хедър го прекъсна спокойно и запита:

— Уилтшир ли? — именно той отвърна:

— Само изглежда далече, в действителност е само на няколко часа път с кола.

Той видя как светлокафявите ѝ очи се приковаха в неговите. Забеляза противоречивите чувства, четящи се в тях — гордост и уважение. Бен се зачуди защо се получи така, че трябваше да се чувства длъжен да я успокоява. Нямаше нищо против родителите на Зоуи — поне доколкото отношенията му с нея засега се развиваха нормално. Но ако бъдеше честен докрай поне пред себе си, трябваше да признае, че не одобрява техния затворен, сигурен и охолан начин на

живот, което бе и причина от време на време да изпуска по някоя и друга заядлива забележка по този повод.

Хедър беше съвсем различна от дъщеря си, от работещите в ресторанта жени, изобщо — от всички, които познаваше. Защото Хедър си позволяваше спонтанни изблици, които го объркваха и го караха да издига предпазна бариера между себе си и нея.

Така стана и сега, докато Зоуи безгрижно бърбеше за плановете и за бъдещето им, като предизвикваше едновременно страх и безпокойство у майка си, която пък се мъчеше да скрие тези свои чувства. Те обаче бяха напълно ясни за Бен и той се ядоса и на двете жени: на Хедър — за това, че хвърляше всички подозрения върху него и го нагърбваше с тях, а на Зоуи — за това, че не усещаше какво изпитва майка ѝ, поради което го заставяше да се чувства отговорен за нейните притеснения.

Бен се извърна и започна да оглежда идеално подредената и чиста дневна, украсена със свежи цветя. Беше боядисана и обзаведена в пастелни тонове. Красотата и топлината подчертаваха по странен начин самотността на дребната, слаба и елегантна жена, която бе сътворила всичко това. За кой ли път си зададе въпроса как бе възможно Хедър да е майка на жизнената, вечно търсеца и поривиста Зоуи. И сега, както и много пъти преди това, бе принуден да признае, че очевидно у Хедър имаше нещо особено, нещо, което той не разбираше и не можеше да открие.

Внезапно се обърна към нея и съзря на лицето ѝ изписана печал, която тя бързо се постара да скрие. Дали най-последно не бе проумял нейната нагласа?

— Но това е чудесно, скъпа — дочу я да казва на дъщеря си. — Само бих искала и баща ти да беше тук, за да чуе лично изумителната новина. Всъщност и аз имам да ти казвам нещо.

Бен усети лекото потреперване на гласа, ала Зоуи изглежда не го долови и я подразни:

— Да не би да си решила да смениш прическата си, мамо?

Като пренебрегна явното заяждане на дъщеря си, Хедър спокойно изрече:

— Предложиха ми целодневна работа по една благотворителна програма. Не съм сигурна дали съм най-подходящата. — Поколеба се,

преди да продължи: — А ако започна и се окаже, че е имало някой, по-добре подготвен от мен?

— А какво мисли татко? — заинтересува се Зоуи. Настъпи мълчание и Бен забеляза как дълбока бръчка прорязва челото ѝ.

— Обсъдих въпроса с него, но той е толкова зает... В момента е на конференция на Международния валутен фонд в Цюрих. Разбира се, отговорността е голяма, но ще върша нещо полезно, нещо, необходимо на другите...

— Тийнейджърът от шейсетте години най-сетне достига зрялост със съвестта на деветдесетте — пошегува се Зоуи.

Бен, който също смяташе нещо подобно, забеляза болката в очите на по-възрастната жена.

За учудване на всички — а най-вече за негово собствено — стана, приближи се до Хедър, прегърна я и сериозно рече:

— Ще се справите, Хедър. Вие знаете много неща, които другите ще научат от вас!

Съзря блесналите в очите ѝ сълзи на благодарност, които тя бързо преглътна, както и страданието, изписало се преди това за миг на лицето ѝ. Усети лекото потръпване на тялото ѝ — реакция на жена към мъж, което му подсказа, че Хедър едва ли бе свикнала с подобен спонтанен израз на чувства.

Все пак Зоуи често бе споделяла с него как като дете често прекъсвала любовната игра на родителите си, появявайки се неочаквано в спалнята им... Очевидно това бе изиграло огромна роля във вижданията ѝ, че физическата интимност е израз на чувствата към определен човек.

Докато се отдръпваше от Хедър, Бен погледна Зоуи. Изглежда тя не разбираше напрегнатото състояние на майка си и настоя да ѝ обясни всички планове за бъдещето на Браутъновата къща.

— Е, възхитена съм и от двамата ви — рече Хедър накрая, когато дъщеря ѝ завърши.

— Всъщност най-голямата благодарност дължим на вас — спокойно каза Бен. — Ако вие не ме бяхте препоръчали на Клайв Харгрийвс и ако не бях поканен да приготвя храната за сватбата на дъщеря му...

— Клайв е бизнесмен, а не филантроп — увери го Хедър. — Ако е нямал вяра в теб, никога нямаше и да помисли да те подкрепи. А кога

възнамерявате да огледате къщата?

— Тази седмица — въодушевено отвърна Зоуи. — Ще се срещнем с Клайв там. И двамата с Бен сме взели по няколко дни отпуска, така че ще имаме възможност да пообиколим и да проучим конкуренцията. Ще отседнем в един хотел до Солзбъри. Засега изглежда, че наблизко единствено той ще бъде някаква реална конкуренция за нас. Но, разбира се, готвачът му в никакъв случай не би могъл да се сравни с Бен!

— Не бъди толкова сигурна — посъветва я той. — Ресторантът ни няма да е от първокласните.

— Защо винаги си такъв песимист? — повтори за втори път днес тя този въпрос и се засмя.

Тръгнаха си чак след полунощ. Този път зад волана седна Бен, а Зоуи се настани до него.

Хедър бе настояла да отворят бутилка френско шампанско, за да вдигнат тост за успеха им. Докато отпиваха от искрящата напитка, телефонът иззвъня и с поаленели страни Хедър почти се затича да се обади. Ала когато заговори, гласът ѝ стана безизразен и сух.

— Надявах се да е баща ти — с горчивина бе признала след разговора тя. — Беше обещал да се обади, но сигурно е много зает...

По-късно, докато пътуваха с колата, Зоуи щастливо отбеляза:

— Мама изглежда истински доволна от нас, нали? Не че очаквах нещо друго... Само се учудих, че е решила да поеме тази работа.

— Може би изпитва необходимост да запълни свободното си време, защото баща ти често отсъства — предположи внимателно Бен.

Очевидно Зоуи не бе усетила какво става в дома на родителите ѝ, не бе доловила напрежението на Хедър, но и Бен нямаше намерение да сподели съмненията си на глас.

Дали това се дължеше на нежеланието му да я притесни, разстрои и нарани, или просто не искаше да насочва вниманието ѝ към живота на нейните родители?

Запита се какъв смисъл има да предизвиква неприятностите. Неспокойно се размърда на мястото си, като потисна острите въпроси, изникнали в съзнанието му.

Все пак можеше и да греши в предположението си, че бракът на родителите на Зоуи не е толкова безоблачен, колкото винаги

изглеждаше. Беше възможно Хедър Клинтън наистина да търси някаква полезна работа, с която да запълни свободното си време.

Или пък той самият бе твърде циничен в подозрението си, че при съпруг, прекарващ повечето си време в служебни пътувания, съпругата да се чувства нещастна и това неизменно да доведе до разрив?

И дали наистина бащата на Зоуи...

— Бен! — стресна го гласът на Зоуи. — За малко не излязохме от пътя! За кого си се замислил така? Да не би за Шарън?

— Не — призна той откровено и се усмихна.

— Но си угрижен за нещо... За някого — настоя тя.

Не ѝ отговори. За кого беше угрижен ли? А защо ли му трябваше да го занимава мисълта за отношенията на родителите ѝ? За майка ѝ? Та той имаше достатъчно проблеми със собственото си семейство.

Все пак по-късно, докато притискаше спящата Зоуи в обятията си, Бен си спомни колко напрегната и уязвима изглеждаше Хедър, когато я прегърна, и колко силно се смути той, усетил нейното нещастие и самотност.

Но това не са мои проблеми, напомни си той. Хедър Клинтън не беше негов проблем.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Е, какво ще кажеш? — възбудено попита Зоуи. Клайв току-що бе заминал да потърси и доведе архитекта и двамата с Бен бяха останали сами пред Браутъновата къща.

От мястото, където бяха застанали, тя се виждаше под ъгъл. Изглеждаше солидна и масивна, не се забелязваха никакви признаци на остаряване.

— Очаквах да е по-голяма — отбеляза той, — а и дявол знае какъв ремонт ще се наложи да направим, преди дори да помислим да използваме кухненските помещения.

— Но ние знаехме това, Бен! — възрази тя. — А и ти каза, че би предпочел да имаш думата при ремонта на кухнята.

— Необходимо ѝ е основен ремонт — подчерта Бен.

— Все пак ще трябва да се съгласиш, че къщата предоставя доста възможности — не се отказваше да го убеждава Зоуи. — Градините, горичката, околността... А и градчето е чудесно. Ресторантът ще стане хит за американските и австралийските туристи.

— На американските и австралийските туристи ли? Откъде ти хрумна това? Те вече не идват.

— Ще дойдат — заяви тя твърдо. — Длъжен си да признаеш, че всичко това — направи кръг с ръка към заобикалящата я околност — е чудесно.

— Наистина ли? — иронично попита Бен, но се засмя и Зоуи разбра, че зад решителния му отказ да сподели ентузиазма ѝ се крие неговото тайно възхищение.

— Сега разбирам какво имаше предвид Клайв, като споменаваше за разширение със солиден блок за допълнителни стаи.

— При това, ако получим разрешително за строеж — добави той вече сериозно.

Зоуи не искаше да се разочарова. Тя се засмя, обърна се към него, обви ръце около врата му и поривисто се притисна към него.

— О, Бен! Вечно си загрижен за нещо! Огледай се! Виж колко е красиво! А когато хората опитат ястията ти...

— Добре — съгласи се той с усмивка и леко се отдръпна от нея. — Харесва ми. Сега доволна ли си?

— Да, да, да! — засмя се щастливо тя.

— Ще трябва обаче много време и доста пари, преди да се стигне до готвенето, Зоуи. Представи си само колко ще ни струва, за да задоволим изискванията на Клайв.

— Той знае какво върши. Затова е милионер — прекъсна го тя безгрижно. — Решението му за къщата не е случайно.

— Да тръгваме — настоя Бен. — Огладнях...

— Нека само да видя езерцето — помоли го Зоуи.

Той кимна.

— Дадено.

Тръгнаха по алеята към езерцето. А когато стигнаха дотам, Зоуи се загледа с умиление в патенцата, които следваха майка си към езерцето, поклащайки се смешно на нестабилните си крачета.

— Виж само колко са сладки! — възкликна Зоуи и радостно плесна с ръце като дете.

— Наистина са сладки — отговори той дяволито усмихнат. — Ако знаеш само каква страхотна рецепта за патенца има Хенри! — пошегува се и се засмя Бен.

Зоуи заби пръсти в рамото му и изрече с престорено суров глас:

— Патенца... А ако са лебеди?

И двамата се разсмяха.

През следващия половин час обсъждаха в колата Браутъновата къща. Тя беше засегната от влагата на няколко места и Зоуи трябваше да се съгласи с Бен, че преди да получат разрешителното за преустройство и допълнителна пристройка, не биха могли да се надяват да открият и хотел. Но пък даже и той се съгласи, че мазето предоставя чудесни възможности.

Зоуи въздъхна. Представяше си къщата — ремонтирана грижливо, а новата пристройка — в пълен унисон със старата сграда; голямата слънчева оранжерия, служеща и като екзотична столова; езерцето с кристалночиста вода, проблясваща под слънчевите лъчи; пътеките, алеите и оградите — почти скрити от гъстата, добре поддържана, зеленина, изпъстрена тук-там с цветя...

Мястото щеше да е идеално за сватби през лятото — поляните бяха достатъчно широки за навесите и масите...

Въображението ѝ се развихри. Представи си благотворителни балове, престижни събития, оживлението между елегантните гости, насочвани от любезен администратор...

Тези събития се отбелязват в светските колонки на „Тайлър“ и „Харпърс“, което щеше да доведе до нова вълна от резервации... Бен става изключително търсен и открива в специално построена сграда свое малко училище по готварство...

Въздъхна отново, този път изпълнена с надежди и задоволство. Да, представяше си всичко това съвсем живо. Всичко, за което бяха говорили и мечтали двамата с Бен...

Може би щяха да успеят да отворят и втори ресторант... Най-вероятно в някой старинен замък във Франция... Но това първо място — Браутъновата къща — винаги щеше да бъде специално за тях...

А един ден, когато остарееят и решат да се оттеглят от бизнеса и светския живот, тя през смях ще напомня на Бен за опасенията и песимизма му...

— Хм — чу в ухото си тя леко дрезгавия глас на Бен. — Хайде на бас, че зная за какво си мислиш. — Топлият му дъх я опари.

— Хайде на бас, че не знаеш — засмя се тя.

— Това ли е? — намръщи се Бен, докато паркираше колата пред хотела.

Отстрани на пътя, където някога сигурно е имало естествена гора, сега се ширеше игрище за голф, по което, естествено, се разхождаха играчи.

— Игрището вероятно е изградено, преди природата да е взета под закрила — отбеляза Зоуи.

— Решението е доста неудачно, нали?

— Разбира се, освен ако не си запален играч на голф. Но кажи ми, защо, за бога, не са направили игрището отстрани на хотела?

— Сигурна ли си, че това е единственото място наоколо, с което ще сме в конкуренция? — попита той замислено и се наведе да огледа внимателно сградата през предния прозорец на колата.

— Доколкото зная — да...

— Имай предвид, че храната тук се смята за доста добра — настоя Бен, докато слизаха от колата.

Рецепцията се оказа част от по-голямо разделено на две помещение. Това разделение придаваше неприветлив и неуютен вид на затвореното пространство.

Със сигурност двамата със Зоуи нямаше да допуснат подобна грешка, обеща си Бен, като сравняваше това, което виждаше, с представата си за преустроената в бъдеще прекрасна Браутънова къща.

На рецепцията нямаше никой, макар че от стаичката зад нея се чуваха гласове. Но дали администраторите бяха разбрали, че са дошли клиенти?

Наложи се Зоуи два пъти да позвъни със старомодното звънче, докато най-накрая се появи едно младо момиче, което изглеждаше доста възбудено. То прегледа поне три пъти книгата за регистрации, докато откри имената им.

— О, вие сте резервирали специалния ни апартамент! — Отношението на младата администраторка веднага се промени и устните ѝ се разтегнаха в любезна, макар и изкуствена, усмивка.

— Наистина ли си запазила най-скъпия апартамент? — прошепна Бен на Зоуи, когато момичето се отдръпна настрана, за да вземе ключовете.

— Идеята беше на Клайв — отвърна му тя също шепнешком. — Каза, че трябва да направя резервация за най-скъпия апартамент, за да разберем каква точно е конкуренцията ни тук.

— Във всеки случай не е „преустроена провинциална къща“, както пишеше в рекламната брошура. По-скоро прилича на хотелски комплекс за бизнес конференции.

— А до него има и голям развлекателен център — замислено подчерта тя, като имаше предвид голф игрището. — Нещо, за което още не сме мислили.

— Нито пък сме възнамерявали да правим — допълни той.

Администраторката им подаде ключа, но се затрудни да намери пиколото, който да поеме багажа им и да ги отведе до апартамента.

— Съжалявам — извини се момичето, — но в момента се провежда важна конференция и целият обслужващ персонал е ангажиран с нея.

— Постоянният недостиг на служители сигурно е най-малкият проблем тук — прошепна Зоуи на Бен, когато най-сетне администраторката откри човек, който да ги отведе до апартамента.

Разбира се, Зоуи си даваше сметка, че не момичето е виновно за това — то беше твърде младо и вероятно работеше на половин ден. Хотелът се намираше на няколко километра от най-близкото населено място и служителите се извозваха със служебен автобус.

В туристическия бизнес заплатите бяха ниски и затова в него на половин ден работеха много млади хора, които си докарваха допълнителни доходи по време на следването.

А този хотел не бе от някоя известна хотелска верига, разполагаща с идеално обучени професионалисти, готови да обслужат и най-капризния клиент, мислеше Зоуи, докато вървяха към апартамента.

Тя се усмихна на пиколото, донесъл багажа им, и почака, докато Бен му даде бакшиш. Момчето си тръгна, преди тя да успее да разбере каквото и да е за професионалните му качества.

— Хм... Аматьорска работа... — промърмори по негов адрес Бен, после се обърна към Зоуи: — А какво ще каже мадам за апартамента си?

Дневната, в която влязоха, изглеждаше удобна, макар и не оригинално обзаведена. Мебелите и стените бяха в зелено и розово.

— Прекалено е сладникаво и не е изискано — отвърна тя, след като се огледа.

— Някак... обикновено — поправи я Бен. — Да огледаме банята и спалнята.

Спалнята бе в същите тонове, а по средата ѝ се ширеше двойно легло. През прозорците се виждаше игрището за голф и част от околността.

— Все пак искам да видя и банята — тихо рече тя и се отправи към вратата.

— Защо? Какво толкова интересно може да има в една баня? — попита той. — Аха... — Замълча и застана зад нея.

— Ваната е с приспособления за воден масаж — рече Зоуи неуверено.

— Виждам — съгласи се Бен сухо. — Явно това бе причината администраторката да ни изгледа странно, задето сме резервирали този апартамент. Той вероятно се наема от престарели бизнесмени, придружени от младички секретарки.

— Но Клайв каза да запазя най-скъпия апартамент! — възрази тя.

— Надявам се не си представяш, че нашият хотел...

— Аха! Значи ще бъде хотел, а не само ресторант! — въодушевено възкликна Зоуи.

— Може би, но в никакъв случай няма да обзавеждаме стаите с подобни неща.

— Не и стаите за гости — поправи го, а устните й леко се разтегнаха в усмивка.

— Какво искаш да кажеш? — Погледна я учудено.

Тя се обърна към него и бавно започна да разкопчава ризата му.

— Човек никога не знае, нали? — прошепна. — Бихме могли да си позволим вани за подводен масаж в личните си покои... — В очите й танцуваха дяволити пламъчета.

— Защо, за бога? — попита Бен, но млъкна, защото тя затвори устата му с целувка.

Един час по-късно, когато Бен започна да се оплаква, че се чувства като изцеден лимон, Зоуи се протегна блажено във ваната, усмихна се лениво и го попита с престорена замисленост:

— Мислиш ли, че ваната е единствената причина да се чувстваш така изтощен?

Бен я грабна на ръце и я извади от ваната. Докато я носеше към спалнята, подчерта:

— Сега ме интересува единствено вечерята. Направо умирам от глад!

Зоуи игриво прокара пръст по гърдите му и положи глава върху рамото му. Бен млъкна и рязко си пое дъх от внезапната възбуда, която го обзе отново.

— Хм... — промърмори той. — За колко часа каза, че си резервирала масата за вечеря? — Обхвана с длан едната й гърда, а допирът накара Зоуи да изстене от удоволствие.

— За осем и половина — изрече на пресекулки тя, извивайки се в ръцете му, докато той внимателно я полагаше върху широкото легло.

От самото начало на връзката им любенето със Зоуи винаги бе специално изживяване за Бен. Тя можеше да се отпусне и без задръжки да се отдаде на насладата от любовната игра, а по-късно — и от оргазма.

На Бен му беше необходимо време, за да свикне с чувствената ѝ натура, с откритото ѝ приемане на удоволствието, със страстното ѝ отдаване. Осъзна, че реакцията ѝ към него се дължи не на богат опит, а на естественото ѝ влечение именно към Бен, на доверието ѝ към него.

Благодарение на нея, той постепенно се освободи от задръжките и предрасъдъците си, натрупани в отношенията с противоположния пол през младежките му години, когато момичетата, правещи „това“, бяха леснодостъпни — момичета за развлечение, а не за женитба...

Зоуи го накара да гледа на секса и от друг аспект — да приеме, че жената има право да дава израз на своята чувственост и да се усеща свободна да ѝ се наслаждава.

А Зоуи действително се наслаждаваше на близостта с Бен... Именно с него... Както сега, когато тя го целуваше бавно и възбуждащо, притискайки красивото си голо тяло към неговото, даде си сметка той.

— Не, недей, Зоуи. — Освободи се от нея и леко я разтърси. — Не сме дошли да се забавляваме. Вече е осем, а вечерята е след половин час. Забрави ли?

Тя се засмя и се обърна настрана, като го гледаше с възхищение. Избраникът ѝ имаше прекрасно тяло, отбеляза Зоуи наум, докато плъзгаше премрежения си поглед по него. Кожата му бе гладка и със златист загар, бе топла при допир, ръцете му бяха силни, с добре развити мускули — вдигаше я с такава лекота.

Зоуи се усмихна на мислите си. Знаеше, че освен да я милват, тези ръце можеха и да я защитават.

Да я защитават ли? От какво? Отново се усмихна и седна. Бяха ѝ необходими огромни усилия да накара Бен да се отпуска в такива моменти на споделена интимност, както сега. Още помнеше времето, когато след като свършиха да се любят, той посягаше към дрехите си...

Погледна го и закачливо прокара пръсти по бедрото му. Видя как мускулите му се напрягат.

— Недей, скъпа — предупреди я той отново, покри ръката ѝ с длан и ѝ напомни с мнима строгост: — Не сега. Вечерята ни чака...

— Как можеш да мислиш за вечеря, Бен, когато би могъл да... — Не се доизказа. Намръщи се и го погледна изпод свъсените си вежди.

Беше толкова сладка, когато му се цупеше за нещо! Той се разсмя, ала настоя на своето. Взе чисти дрехи и се запъти към банята.

— Аз съм готвач, ето как може — подметна през рамо той, а когато видя, че тя понечи да го последва в банята, додаде с шеговит тон: — А, не! Този път ще почакаш, докато свърша. Не рискувам да вляза с теб отново тук. Не и в тази дяволска баня!

— Страхливец! — извика Зоуи след него, върна се на леглото и се разположи удобно върху него.

Усещаше тялото си блажено удовлетворено, успокоено и отпуснато — бе все още топла от преживяната интимност с Бен. Все още...

Леко прокара ръка по стомаха си, усмихна се, а когато си припомни чудесния ден, който бе прекарала, усмивката ѝ се разшири.

Къщата се оказа прекрасна, дори нещо повече — или поне щеше да стане такава след ремонта... Претърколи се по корем и щастливо въздъхна.

Когато Бен излезе от банята, тя все още лежеше. Косата му беше мокра, по кожата му блестяха водни капчици... Обожаваше допира до неговата кожа! Обичаше да го дразни, като леко го хапеше и го караше да протестира неуверено. Не се тревожеше, че това, което бе възприето като норма в чувствените отношения между мъжа и жената, при тях с Бен бе обратно — ролите им бяха разменени и обикновено тя ставаше инициатор на любовната игра.

— Имаш на разположение петнайсет минути, за да се приготвиш за вечеря — твърдо заяви той.

Зоуи покорно стана и тръгна към банята. Въпреки игривото си настроение, тя ясно си даваше сметка за целта на пребиваването им тук. Осъществяване, че Бен знаеше колко съзнателна е тя, когато ставаше дума за работа.

Тя харесваше загрижеността му към нея. Взе душ и бързо се избърса. Винаги се бе гордяла с независимостта си, като отхвърляше мъжете, които се опитваха да ѝ се наложат, да я контролират или ограничават.

Помъчи се да съсредоточи мислите си върху настроението, в което бе изпаднала, ала Бен ѝ извика да побърза. Зоуи сви рамене и побърза да се облече.

От кулинарна гледна точка храната беше истинско бедствие. Но през погледа на потенциалния конкурент тя бе чудесно потвърждение на първоначалните предположения на Зоуи, че едва ли ще имат

сериозна конкуренция. Как нямаше да успеят, след като това тук бе и единствената им конкуренция?

Погледна опитващия супата Бен.

Наложи им се да чакат до девет часа, за да бъдат отведени до масата от изнервена сервитьорка. Ресторантът се оказа полупразен, а това разваляше атмосферата, която иначе помещението можеше да създаде.

Като се извиняваше, сервитьорката поясни с половин уста, че всички са заети с конференцията, когато обясняваше липсата на разнообразна храна в менюто, както и дългото време, за да им сервират.

Супата бе описана в менюто като „гъста, домашна, хранителна супа от градински зеленчуци и пилета, отгледани по специален начин от готвача“.

— Зеленчуците са от консерви, а що отнася до останалото — възкликна възмутено Бен, след като я опита, — съм сигурен, че вътре няма никакво пиле, иначе щях да разбера.

— Сара Бърнстайн, зная — усмихна се Зоуи и попита безгрижно: — Толкова ли е лоша супата, Бен?

— Ужасна е — мрачно потвърди той.

Зоуи си бе поръчала за предястие пъпеш — не поради каприз, а по простата причина, че останалите неща — като се изключи пастета, който тя не искаше — ги нямаше.

Пъпешът бе нарязан тънко и гарниран с червен сос. Парченцата изглеждаха така, сякаш бяха нахвърляни безразборно в чинията.

За основно ястие си бе поръчала „рибено филе Сейнт Жак“ въпреки настойчивите препоръки на Бен да си вземе печена патица.

— Поръчай си патица — предложи й той. — Знаеш, че стомахът ти е чувствителен. Спомни си за болките само преди няколко седмици.

Зоуи упорито поклати глава и направи гримаса.

— Не мога, Бен... Не и след като днес видях онези мили патенца...

Той си поръча вегетарианско ястие за основно — главно за да види какво се предлага тук като вегетарианска храна. Когато най-последно им сервираха и той видя, че му поднасят омлет, Зоуи забеляза задоволството, изписано на лицето му.

Сервитьорката леко се изчерви и отново — за кой ли път тази вечер — се извини:

— Заради конференцията имаме много малко персонал — безпомощно сви тя рамене.

— Омръзна ми да слушам за тази конференция — промърмори той, когато сервитьорката се отдалечи от масата. Протегна се, взе чинията на Зоуи и погледна в нея. — Не яж тази риба. Мисля, че е развалена.

— Хайде де! — разсмя се тя. — Не смяташ ли, че отиваш твърде далеч?

— Хм... Може и да греша — съгласи се Бен. — Но докато супата може да се яде, тази риба е прекарала във фризера повече време, отколкото жива на свобода.

След като откри, че омлетът му е безформена безвкусна смес, а гарнитурата към него — увехнала салата, Бен поклати отвратно глава.

В този момент покрай тях мина количката с десертите и те видяха, че е заредена само с шоколадов мус, плодове и сладолед.

— Не мога да повярвам! — каза объркан Бен.

— По-добре да повярваш — шеговито отвърна тя. След като се нахраниха — ако това изобщо можеше да се нарече хранене — Бен извика сервитьорката и спокойно ѝ каза, че са твърде разочаровани от вечерята и обслужването.

— В рекламната брошура храната в ресторанта ви се рекламира като препоръчителна — изтъкна ѝ той.

Момичето се изчерви и погледна през рамо, но никой не ѝ се притече на помощ.

— Да, но... Е, боя се, че готвачът напусна миналата седмица и все още... на негово място нямаме нов... А и...

— Да, да, конференцията. Вече ни казахте за нея — съгласи се Бен.

По-късно отидоха в бара за по питие и обмениха впечатленията си. Бен имаше победоносен вид, ала Зоуи предупреди:

— Биха могли да наемат много добър готвач.

— Могат, но защо предишният е напуснал?

— Дали ще успеем да разберем? — Огледа се в празния салон и срещна погледа на бармана.

Само за половин час тя успя да извлече от него цялата ѝ необходима информация. Оказа се, че между собственика на хотела и готвача имало някакъв сблъсък. Готвачът смятал, че има пълен контрол в кухнята, а това включвало и контрол върху бюджета за продуктите. Собственикът обаче не мислел така и особено що се отнасяло до сумите за продуктите — искал да ги съкрати до минимум, а това налагало готвачът да понижи качеството на ястията и му отнемало възможността да приготвя специалитети, които допринасяли за безупречната му репутация на добър професионалист.

— Да, специалитетите повдигат равнището на ресторанта — отбеляза Бен с огорчение.

Освен това собственикът не харесвал особените сосове и подправки, които използвал готвачът. Освен това настоявал менюто да е подбрано по негов вкус.

— Арманд, готвачът, не издържа — разказваше барманът, който очевидно бе станал очевидец на спречкването. — Беше и против и намаляването на порциите за сметка на цените. Да не говорим за качеството на продуктите, за които каза, че ако някой иска да се тъпче с холестерин, би могъл да го прави и вкъщи на закуска. Тогава господин Патрик, собственикът, се развика, че отдавна искал да уволни Арманд, но още не му бил намерил заместник... — Момчето сви рамене. — Готвачът напусна веднага и се наложи заместник готвачът да готви за участниците в конференцията, което означава, че няма кой да въвежда необходимия ред в кухнята. Храната в ресторанта сега представлява най-обикновени замразени полуфабрикати. Май че част от тях са тук още от преди господин Патрик да купи комплекса... Ела, приятелката ми, която работи в кухнята, каза, че част от храната е замразена толкова дълбоко, че се налага да слагат ледените блокове под течаща гореща вода, за да разберат какво има в тях...

— Предупредих те да не ядеш онова „филе Сейнт Жак“ — прошепна Бен на Зоуи, която потрепери.

Четири часа по-късно, когато тя за трети път стана от леглото, превиваща се от стомашни болки, той я последва в банята, за да ѝ помогне, както бе помагал на по-малките си братчета и сестричета,

когато им бе прилошавало. И все пак не се сдържа и подметна победоносно:

— Знаех си, знаех си, че рибата е развалена!

— Благодаря ти за „успокоението“ — едва изрече Зоуи, ала отказа да извикат лекар. — Не съм чак толкова зле.

— Да си зле?! Направо се чувстваш фантастично! — усмихна се на упоритостта ѝ Бен. — Господи, не мога да повярвам, че имаме такъв страхотен късмет! Хранително отравяне от ресторантската храна в хотела! Това е цяла сензация! Да се надяваме, че има и други пострадали освен теб! Тогава ще затворят това място! И ако това наистина е единствената ни конкуренция...

— Така е — увери го тя и добави триумфално, макар да се превиваше от стомашни болки: — Нали ти казах да не се тревожиш и че всичко ще се уреди? Че нищо... — Преглътна, защото стомахът ѝ отново се разбунтува.

Бен изчака да премине спазъмът, усмихна се и ѝ напомни:

— Ти се чувстваш фантастично! — Сетне допълни сериозно: — Успокой се, нищо лошо няма да ти се случи, никой няма да ни спре и най-големите ни мечти ще се сбъднат. Аз ти вярвам. Наистина...

— Наистина — съгласи се измъчено Зоуи със слаб глас и се усмихна. — Моля те, не ме карай да се смея, защото ме боли...

Физически можеше да се чувства ужасно, но бе щастлива от развоя на събитията досега.

Освен това никога не бе виждала Бен толкова въодушевен, изпълнен с възторг, отхвърлил всякакви съмнения, задръжки и песимизъм.

Всичко върви по мед и масло, помисли тя уморена, докато Бен я слагаше в леглото.

Да, Бен беше прав — нещата се развиваха идеално и сега нищо не можеше да спре устрема им към постигането на бленуваната мечта!

Нищо!

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— О, Фърн, скъпа, заповядай, влез — засия лорд Стантън, докато Филипс, неговият иконом, я въвеждаше в библиотеката.

Тя помисли, че е невъзможно да си представи лорда без Филипс, който въпреки своите седемдесет години бе по-млад от лорд Стантън, но в много отношения бе наставник и закрилник на господаря си.

Определено между двамата мъже съществуваше и здрава приятелска връзка, макар че нито Фърн, нито пък някой друг бе забелязал някой от тях да изостави изисканите си маниери и старомодните обноски и обръщения.

Тя се съмняваше, че лордът може да се справи без иконом, който поддържаше идеален ред в дома. Подозираше също, че и Филипс едва ли би могъл да живее, без да служи на лорд Стантън — иначе би загубил смисъла на живота си.

— Възхитително е, че си се сетила да наминеш да видиш един стар човек като мен — добави възрастният лорд, докато я настаняваше в старинно кресло.

Помещението, в което бе разположена библиотеката, бе обширно и старомодно. Обзавеждането беше типично мъжко — писалището беше огромно; до камината имаше две дълбоки кресла с поставки за краката, покрити с кадифе.

— Помолихте ме да дойда, за да уточним окончателно списъка за детското тържество — внимателно напомни Фърн и с благодарност прие предложеното й шери.

— Ах, да, така беше. Забравям, но това е от годините, скъпа — смутено рече той. — Понякога човек се мъчи да си спомни съвсем скорошни случки, а не може, макар да помни събития отпреди половин век с кристална яснота. Сега... Къде ли сложих този списък?

— Имам копие, лорд Стантън — деликатно му помогна тя, когато възрастният мъж започна да търси списъка.

— Носиш ли го? Скъпа моя, ти наистина си прекрасна млада жена! Има ли още много деца, които трябва да включим този път?

— Още три — отвърна Фърн. — Но други пет отпадат. Две се преместват с родителите си, а останалите три навършват тринайсет години.

— Тринайсет! О, скъпа! Юджиния винаги настояваше да увеличим възрастта на петнайсет, ала децата са доста чувствителни в тези години и ненавиждат да ги слагат в една група с по-малките от тях. Налагаше се да ѝ напомням, че тя мразеше това ужасно, когато бяхме млади. Знаеш, че тя беше десет години по-млада от мен, нали, Фърн? Бе така изпълнена с живот и никога не допусках... След няколко месеца се навършват пет години от смъртта ѝ... Понякога ми е трудно да повярвам, че я няма. Оженихме се, когато тя беше на седемнайсет. Така и не успяхме да отпразнуваме златната си сватба... — Помълча малко и продължи: — През нощта, когато Юджиния умря, говорихме за празненството по случай предстоящия ни юбилей. Тя искаше да организираме голямо тържество, на което да поканим всички, поканени някога от нас на сватбата ни, или поне останалите живи...

Фърн се усмихна с разбиране. Знаеше колко силно бе обичал жена си. А Ник се дразнеше, когато възрастният благородник говореше за нея. Съпругът на Фърн твърдеше, че лордът разказва едни и същи истории и тя напразно се бе опитвала да му обясни, че това е единственият начин лорд Стантън да се справя с мъката си — да говори за жената, която бе прекарала целия си съзнателен живот с него.

Лордът и Юджиния бяха далечни братовчеди и в детството си бяха прекарвали ваканциите си заедно, така че тя винаги е била част от живота му. И бе съвсем ясно, че сега му е трудно да живее без нея.

— Тя сигурно ви липсва много.

— Да, да, наистина... Аз... — Изглежда я внимателно, като изучаваше лицето ѝ. — Ти си изключително внимателна, Фърн, състрадателна, добра... Вероятно ти е омръзнало да ме слушаш да говоря само за нея.

— Не, не! — бързо отвърна тя. — Зная колко близки бяхте двамата.

— Както всички останали семейни двойки и ние с нея имахме трудни периоди. Но Юджиния беше не само моя съпруга, а и най-добрият ми приятел, най-близкият ми довереник... — Поклати глава и добави: — Обикновено приятелството се подценява в брака. В наши

дни изглежда, че основно внимание се обръща на някои други аспекти в отношенията между брачните партньори... С напредването на възрастта обаче човек започва истински да цени приятелството. На мен най-много ми липсва моята приятелка Юджиния. Като съпруга може невинаги да е одобрявала това, което съм одобрявал аз, ала като моя приятелка тя приемаше слабостите и недостатъците ми, като проявяваше снизходителност към тях. — Повдигна глава и се взря в очите на младата жена, а когато съзря сълзите в тях, отново поклати глава. — Ето, че те разстроих, а не исках.

— Не, не сте ме разстроили — промълви Фърн.

Нейните родители имаха дълъг и щастлив брак, макар че тя бе родена, след като и двамата бяха минали четиридесетте. Заради голямата разлика във възрастта между нея и родителите ѝ тя никога не посмя да бъде откровена с тях докрай — въпреки силната ѝ привързаност към тях, както и на тях към нея. Винаги внимаваше да не ги разочарова, стараяше се да пази високия морал, да съхранява ценностите, внушавани ѝ от най-ранно детство.

Като момиче и девойка ѝ се струваше, че те живеят в различен свят от нейния, свят, чиято хармония не искаше да разваля с необмислени постъпки.

Беше ѝ почти невъзможно да си представи как родителите ѝ се карат или спорят възбудено, както това често се случваше с нея самата и Ник. И със сигурност нито баща ѝ, нито майка ѝ бяха изпитвали чувството за вина и срам, което напоследък бе станало нейн постоянен спътник.

Но сега бе дошла в дома на лорд Стантън да му помогне, а не да рови в миналото и да го сравнява с настоящето, напомни си тя. Извади своя екземпляр на списъка и стана, за да му го подаде.

— Тази година Сали Браутън много ще ни липсва — отбеляза печално той и от гърдите му се изтръгна тежка въздишка. — Особено на лятното тържество.

— Да — съгласи се Фърн и не успя да се сдържи, като добави оживено: — Искрено се надявам да не разрушат прекрасната ѝ къща.

— Да я разрушат ли? Разбира се, че няма — възмути се лордът.

— Но Ник смята, че и това може да се случи, а Адам... — Млъкна и прехапа устни.

— Какво Адам?

— Видях го в имението преди известно време и той ми се стори изпълнен с идеи относно къщата. А Ник твърди, че Адам е собственик на част от някакъв консорциум, който се опитва да купи Браутъновата къща, да я разруши и да ползва земята за търговски цели — за супермаркет или нещо подобно...

— Това е нелепо! — заяви лорд Стантън твърдо. — Зная, че Ник е твой съпруг, ала съм абсолютно убеден, че греши. Ако Адам е замесен по някакъв начин в купуването на Браутъновата къща, можеш да бъдеш напълно сигурна, че последното нещо, което би поискал, е да я разруши. По-скоро съм изненадан от твоите съмнения относно намеренията му. Адам е неподкупен и честен човек. Едва ли има някой толкова загрижен за благоденствието на града и за жителите му, колкото него. А що се отнася до твоите съмнения, изненадан съм, че не си успяла да ги обсъдиш лично с него.

Фърн усети как се изчервява и засрамена сведе поглед.

— Адам е много зает — неуверено се оправда тя. — А аз не искам да го безпокоя. Освен това... Ако той е замесен по някакъв начин в спекулативна операция, то тогава едва ли желанието му да купи Браутъновата къща би станало обществено достояние, нали?

— Убеден съм, че грешиш относно намеренията му. Той никога не би се замесил в нещо непочтено — увери я лордът. — Между другото, стана ми много приятно, като научих, че напоследък излиза с младата красива дъщеря на Джордж Джеймс. Крайно време е Адам да си намери съпруга. Чудя се защо ли още не се е оженил...

— Да, Лили е... много... привлекателна... — Гласът ѝ трепереше.

— Добре ли си, скъпа? — загрижено рече лорд Стантън. — Изглеждаш доста бледа. Но аз съм виновен, защото съвсем забравих да позвъня на Филипс да ти налее чашата шери. Тук и без това не е особено топло.

След около два часа Фърн най-после си тръгна, като бе отстъпила пред настояванията на лорда да изпие чашата шери, която Филипс тържествено ѝ сипа.

— Ти си изключително любезна млада жена — бе казал лорд Стантън, когато тя стана да си тръгва. — А съпругът ти е голям

късметлия!

Фърн размишляваше над последните думи на възрастния мъж, докато се прибираше вкъщи. Наистина ли Ник се чувстваше късметлия с нея? Дълбоко се съмняваше в това. Не беше възможно в един момент да я уверява, че му е нужна, че я обича и че не може без нея, а в следващия — да казва същите думи на друга...

От какво ли я болеше по-силно — от лъжите и изневерите му или от нейното съмнение, че самата тя е виновна за тях?

Сърцето ѝ заби по-силно при мисълта за жалкото положение, в което бе изпаднала, за чувството на неудовлетвореност, празнота и болка, което я изпълваше.

Лъжеше ли я Ник с Венис или само си въобразяваше? И ако той наистина имаше любовна връзка с друга жена...

Прехапа долната си устна. Беше направила всичко възможно, за да спаси брака си, да загърби миналото, да забрави... Да обикне Ник...

Веднъж я бе обвинил, че самата тя го тласка в прегръдките на друга жена, като го отхвърля с физическото безразличие и неспособността си да го възбуди.

В същия дух ѝ бе заявил, че тя не го обича, въпреки неговата дълбока любов към нея... Беше ѝ казал, че е твърде важна за него...

Колко ли важна бе тя за Ник в действителност, след като не бе в състояние да попречи на любовната му връзка със скандалната Венис?

Потръпна, съзнавайки, че не би могла да изтърпи настоящото положение още дълго, без да се противопостави... Страхуваше се от това противопоставяне, защото знаеше, че ще последва скандал и наранената, огорчената, уязвената със сигурност щеше да бъде тя.

Свечеряваше се. Поспря пред една къща да си отдъхне и видя как вътре запалиха лампите. Къщата бе уютна и красива — сигурно убежище за някоя влюбена двойка.

Усети как ледената буца отново заседна в гърлото, пречеше ѝ да диша, задушаваше я... Побърза да продължи по пътя си, за да не се изкушава да наднича в покоя и хармонията на щастливите обитатели на уютната къща...

— Адам, скъпи мой приятелю! Каква приятна изненада!

Адам пое протегнатата ръка на по-възрастния мъж и усети слабостта на старческата костелива китка.

— Просто минавах с колата отгук и си спомних, че трябваше да взема от вас сметката за онази оригинална двуколка — обясни посещенията си той на лорд Стантън.

— О, да, разбира се! Къде ли съм я оставил? — Приблѝжи се до писалището и започна да претърсва купчината документи върху него.

Преди няколко месеца Адам чу Фърн да казва на Ник, че след смъртта на жена си лордът се чувства самотен и оттогава все си намираще подходящ повод да посети благородния старец, за да поразсее скуката и болката му.

Опитваше се да не досажда на гостоприемния домакин, като същевременно свърши и някоя полезна работа.

— Фърн беше тук преди малко — между другото отбеляза лордът. — Разминахте се за две минути.

— Да, зная — мигновено отвърна Адам.

— Аха, значи сте се срещнали пред дома ми...

— Не, аз... — Стреснат, Адам прехапа език. Не беше обичайно за него да допуска подобни грешки. — Просто си спомних... Ник казваше, че тя ще идва днес по това време — излъга смело той. Какво ли би си помислил достолепният лорд, ако разбереше, че Адам е узнал за визитата на Фърн по парфюма ѝ, който още се долавяше във въздуха?

Не че лорд Стантън щеше да каже нещо двусмислено или обидно — не, в никакъв случай!

Адам сви устни. В този миг възрастният човек се обърна, видя изражението на лицето му и възкликна:

— Скъпи момко, да не би да се е случило нещо лошо?

— Не, не — побърза да го успокои Адам.

— Жалко, че не завари Фърн тук. Би могъл да я успокоиш. — Млъкна, а Адам се напрегна, целият превърнат в слух. Господ му бе свидетел, че ако Ник я бе обидил или наранил. През следващите няколко секунди разбра обаче, че не Ник, а той самият е бил причината за безпокойството ѝ.

— Изглежда тя вярва, че ще разрушат Браутъновата къща — каза лордът, — за да построят на нейно място... Хм... Май че супермаркет... Да, като че ли каза точно това.

От много отдавна Адам си мислеше, че се е научил да възприема действителността и да живее с нея, да я търпи. А сега изпита непоносима болка от това, което Фърн смяташе, че той се кани да стори. Едва овладя чувствата, бушуващи в гърдите му. Не беше честно! Та тя дори не му беше дала възможност да се защити!

— Излишно е да казвам, че я уверих, че греши — добродушно промърмори лорд Стантън.

— Разбрах, че има клиент, който дава комисиона и... — опита да се оправдае младият мъж, но лордът го прекъсна:

— Няма нужда да ми даваш каквито и да е обяснения, защото си абсолютно честен човек. — Взе лист хартия от писалището. — А, ето я! — Подаде му разписката и изведнъж рязко смени темата: — Адам, ти знаеш, че нямам преки наследници. От известно време искам да обсъдя този въпрос с теб. Бевърс, моят адвокат, изглежда смята, че бих могъл да даря цялото си състояние на града. Юджиния би одобрила подобен жест — добави печално лордът.

— Това би било изключително благородна и щедра постъпка, лорд Стантън — внимателно каза Адам.

— Глупости! Съзнавам, че цялата тежест на документацията би паднала върху твоите плещи. Казах на Бевърс, че и без това си претрупан с работа, за да поемаш допълнителни задължения, макар да не се съмнявам, че ще ги изпълниш съвестно и безкористно. Именно затова смятам, че ти би могъл да станеш един от попечителите, Адам. Убеден съм, че мога стопроцентово да разчитам на теб да стопанисваш наследството с грижата на добър стопанин — тъй, както би пожелала Юджиния, ако беше жива... Обичам тази къща. Жена ми също я обичаше... Тя дори често се шегуваше, че е искала да се омъжи не за мен, а за тази къща. Знаеш ли, продължавам да тъгувам по съпругата си и няма да съжалявам, когато часът ми удари... Но все пак трябва да се държа заради Филипс. — Замислено погледна Адам. — Чух, че напоследък често се срещаш с младата Лили.

— С баща ѝ сме стари приятели — твърдо заяви Адам и добави многозначително: — Тя е прекрасно дете — само на деветнайсет години е!

— Моята Юджиния бе само на седемнайсет, когато се оженихме — деликатно напомни лордът.

— Е, ако Лили беше моя дъщеря, щях да я посъветвам да почака поне още десетина години, преди да вземе съдбоносното решение — небрежно подхвърли Адам и се зачуди наистина ли лорд Стантън допускаше, че той мисли за сватба с младо момиче като Лили...

А Адам бе почти на трийсет и пет години и на света имаше една-единствена жена, която би желал за съпруга, която би обичал и с която би споделил живота си...

Би обичал ли?

Фърн... Той асоциираше името ѝ с деликатност, уязвимост, чувствителност и нежност. А през последните години бе принуден да наблюдава как доведеният му брат грубо и нарочно я унижава и оскърбява, обиждайки и пренебрегвайки я на обществени места.

И въпреки всичко тя продължаваше да обича Ник, не забелязваше грешките му, като се стараше да му даде всичко, което някога не бе пожелала да сподели със самия Адам...

Освен онзи единствен път, когато сама бе отишла в дома му, когато бе изпитала нужда от него и го бе помолила да я утеши и люби... А после — ужасена и объркана — беше избягала панически, като отказа дори да го изслуша.

Понякога му се искаше да не се бяха поддали на изкушението. Случилото се бе променило отношенията им завинаги, беше направило някогашното им приятелство невъзможно сега; за него дори нямаше място в живота ѝ като член на семейството... И Адам страдеше — дълбоко, неутешимо.

Фърн... Когато се сбогува с лорд Стантън и седна в колата си, Адам се запита как някой би могъл да си представи, че той би могъл да открие щастие с красиво и безгрижно същество като Лили.

Имаше жени — привлекателни, неотразими, достъпни — които се бе мъчил да обича, но любовта не идваше просто така. Явно, че или я имаше, или — не. И може би тъкмо поради силата и дълбочината си, неговата любов го бе накарала да отхвърли всяка възможност да я изпита към друга жена.

А Фърн обичаше Ник... Обичаше го и бе омъжена за него. А когато срещаше Адам, тя се държеше с него така, сякаш бе прокажен... Дори още по-зле.

А може би Фърн изпитваше към него чувство на състрадание и чувство на отговорност, внушени ѝ от възпитанието, което според

някои бе старомодно и неуместно в съвременния свят, но което, според Адам, само подчертаваше високите ѝ морални качества, а той ценеше толкова много.

Не, Фърн не би могла да подмине човек, изпаднал в беда. Освен ако този човек не беше самият Адам...

Внезапно си спомни, че след малко има съвещание на градската управа и ако не побързаше, щеше да закъснее.

Адам живееше в неголяма, ала елегантна къща в една странична тиха улица недалеч от централния площад. Зад къщата имаше двор, простиращ се надолу по склона чак до реката.

Къщата бе идеална за живеене. За база. Да, за база, а не за дом — дом, в какъвто Фърн бе превърнала къщата на брат му. А той изглежда изобщо не оценяваше това и не прекарваше много време със съпругата си.

Само ако Фърн обичаше него, Адам! Ако... Но нямаше никакво „ако“, напомни си той горчиво. Като се насили да мисли за друго, запали колата и потегли...

— Адам, каква е тази работа с твоето участие в проекта за разрушаването на Браутъновата къща?

— Съжалявам, Антъни, но работите на моя клиент не са предмет на обсъждане с теб — спокойно отговори той на градския съветник.

Разговорът протичаше в коридора пред заседателната зала, където всеки момент щеше да започне събранието.

Честно казано, двамата с Антъни Куентин рядко се срещаха насаме. Адам подозираше, че Антъни има интереси към къщата, които не съвпадаха с тези на общината, макар че можеше и да греши.

Все пак като собственик на най-големия супермаркет в градчето, бе съвсем естествено Куентин да проявява интерес към евентуалната конкуренция.

Съвещанието бе почти към края си, когато Адам се вцепени — споменаваха се името на Ник! Заслуша се в разговора на четирима мъже, които обсъждаха решителността, с която Венис нахлуваше в местния живот.

— Тя в момента е в Лондон — каза мъжът, който седеше до Антъни Куентин. — И тя не е единствената, нали? — Засмя се

многозначително. — Срегнах Ник и той каза, че също заминава за Лондон. Ама че неслучайно съвпадение!

— Не съвсем — противопостави се Адам хладно, намесвайки се в чуждия разговор. — Трябва да ви напомня, че доста често по няколко жители на града отиват в Лондон по едно и също време.

— Спокойно де! Нищо лошо не сме казали — обади се Антъни Куентин. — Ник ми харесва. Винаги ми е харесвал. Но не бих го обвинил, ако... — Опомни се и млъкна.

— Ако какво? — подкани го Адам с леденостуден глас. Забелязал мигащите му мълни очи, мъжът не посмя да продължи. Само си помисли: със злоба: „Надут нещастник!“, докато пет минути по-късно отиваше към колата си. От двамата братя винаги бе харесвал повече Ник.

Антъни мислеше, че не би било лошо да измъкне повече информация от Ник за плановете на брат му относно Браутъновата къща. Бе видял със собствените си очи каква зла участ сполетя дребните предприемачи, когато веригите големи супермаркети завзеха пазара.

Ха, мислеше Куентин, големият умник Адам да се замеси в подобна афера! Изобщо не би се учудил, ако разбереше, че Адам се е надявал да получи разрешително за събарянето на къщата, за да вземе комисиона от продажбата на земята...

Добре, че Ник ме предупреди навреме какво се подготвя, мина му през ума. Сега Куентин бе замислил да организира протестна група. В края на краищата, Адам Уилрайт не беше единственият влиятелен човек в града!

А половината от проклетите му жители не знаеха, дори не се досещаха какво бе направил многоуважаваният от тях градски съветник. Не че го обвиняваше — Фърн бе приятна жена и би изглеждала прекрасно, ако си слагаше поне малко грим и се обличаше по-добре.

Несъмнено тя бе добра съпруга, макар да приличаше на неговата собствена — Господи, каква скука! — не особено възбуждаща в леглото, но това невинаги бе лошо качество за една лоялна и приятна семейна жена. Жена, която знае мястото си и която позволява на съпруга си да се увлече по друга — съвсем дискретно, разбира се — по-чувствена и сексапилна жена, осигуряваща му повече емоции.

Да, Ник определено бе щастливец, дори с авантюрата си с Венис. Самият Антъни не би имал нищо против да бъде на негово място, въпреки че Венис проявяваше по-голяма независимост, отколкото се полагаше на една жена, смяташе той. Жените от нейния тип обаче бяха непостоянни, на тях не можеше да се разчита и винаги си пъхаха носа където не трябваше.

Все пак Венис бе умна. Трябваше да е така, след като бе омотала стария Дънстант в мрежите си и го бе накарала да ѝ остави всичките си пари...

Значи Антъни Куентин смяташе, че Ник има любовна връзка с Венис, размишляваше Адам.

Дали пък просто не се опитваха да разпространяват неверни слухове? Но и в двата случая Ник бе проявил безотговорност в отношенията си с Фърн.

Знаеше ли тя за предполагаемата връзка на мъжа ѝ с Венис? Ако отговорът беше „да“, Адам би бил последният човек, с когото Фърн би споделила мъката и унижението си. Познаваше я добре и знаеше колко решителност и упоритост би проявила, за да скрие страданието си от хорските очи.

Господи, как бе възможно Ник да пожелае друга, след като...

Но Ник просто си беше такъв. Адам си спомняше как още от дете доведеният му брат правеше всичко възможно, за да постигне целта си — например, някоя играчка. И когато най-сетне получаваше желаното, моментално губеше интерес към него.

Двамата с него никога не успяха да се сблизат и винаги се караха.

Адам се беше възхищавал от майката на Ник, която бе приятелка на баща му няколко години, преди да се ожени за нея. Тя обожаваше сина си от първия брак и заради нея и баща си Адам правеше всичко възможно да се разбира с Ник. Но още от самото начало му стана ясно, че новият му брат със злорадство проваля всеки негов опит за сприятеляване.

Откри, че Ник се опитва да посее семето на раздора в семейството. По-малкият брат често тичаше да се оплаква на

родителите си с измислени обвинения срещу Адам, като непрекъснато го обвиняваше за нещо.

Адам осъзна, че единственият начин да се справя с неприязънта на Ник е да го игнорира напълно. Все пак, в името на семейния мир и хармония Адам се стараяше да запазва добрия тон в общуването с брат си, за да не наскърбява родителите си.

Трябваше му малко време, за да възприеме факта, че Ник е извратена личност, която изглежда изпитваше удоволствие да се противопоставя някому и дори да наранява другите. Доколкото знаеше, за това нямаше никаква основателна причина. Майка му благоговееше пред родния си син и пред нея Ник се превръщаше в най-чаровното, мило и любещо дете на света.

Ето защо сега Адам не се учудваше, че някой друг харесваше брат му. Не се учуди дори тогава, когато Ник хвана в капана на изкуствения си чар Фърн.

Само се надяваше тя да не види съпруга си през очите на самия Адам, защото грозната истина би я сломила — в това изобщо не се съмняваше. А не би могъл да понесе да стане свидетел на унищожението ѝ...

Помисли си, че преди малко можеше да бъде и по-рязък с Антъни Куентин. Кой знае каква злостна клюка можеше да бъде разпространена, ако не се бе намесил...

Венис... Как беше възможно доведеният му брат да пожелае жена като нея, след като имаше за съпруга Фърн?!

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ник бе в добро настроение. Когато Фърн се прибра, го чу да си тананика безгрижно. Тя влезе в хола. Когато я видя, съпругът ѝ спря да тананика и се намръщи.

Стомахът ѝ се сви на топка. Откакто онзи ден Лора Уелс бе подметнала „невинно“ в супермаркета, че завижда на Венис за възможността ѝ да зарече ей така всичко и да тръгне импровизирано на пазар в Лондон винаги, когато пожелае, Фърн разбра, че интересът на Ник към Венис и на Венис към Ник не е само плод въображението ѝ.

Съвпадението, че и двамата бяха в Лондон по едно и също време, фактът, че Ник не остави на жена си никакъв телефон, на който тя би могла да се свърже с него, както и приповдигнатото му настроение преди заминаването, бяха добре познати на Фърн знаци.

Прииска ѝ се да се заяде с него за това — не би могла да премълчи и да се престори, че нищо не се е случило.

Неведнъж бе слушала как лорд Стантън говори за Юджиния с любов, което изпълваше Фърн с чувството за някаква празнота и безвъзвратна загуба — между нея и Ник никога не бе имало здрава връзка, да не говорим за приятелство...

Опита да си представи какво би било, ако не се бяха оженили и не бяха установили с болезнена безнадеждност, че помежду им никога не е съществувало даже взаимното привличане. Дори нямаха общи щастливи спомени, които да ценят и които да ги свързват.

Без значение бяха твърденията му, че държи на нея и че я обича, след като не желаше да обсъдят състоянието на брака им.

Фърн пристъпи към Ник, но се спря, защото той заговори грубо и цинично:

— За бога, Фърн! Не можеш ли да направиш нещо за себе си? — Сви устни надменно. — Изглеждаш поне на четиридесет години, а не почти на тридесет. Защо не смениш прическата си или не сложиш малко грим?

— Като Венис ли? — каза Фърн с треперещ от унижение глас.

Думите сами се изплъзнаха от устата ѝ. Цялата се сви, защото знаеше, че е предизвикала гнева на съпруга си.

— Точно така! Като Венис! Но ти не можеш да изглеждаш като нея и след милион години! — Беше вбесен и целеше да я нарани.

— Не бих и искала да изглеждам като Венис — позволи си да му възрази тя. Дълбоко пое дъх и предприе атака, преди да е загубила смелостта си: — Ник, ти видя ли се с нея в Лондон?

— Кого да видя? — направи се на ударен той и се обърна настрани.

Фърн стисна зъби. Ник, разбира се, много добре знаеше за кого става дума!

— Венис — отвърна тя, като гордо вдигна глава. После добави предизвикателно: — Изглежда, че е била в Лондон по същото време, когато и ти.

Ник се извърна към нея със стиснати устни и присвити очи, ала не посмя да я погледне в очите. Сетне се обърна и се заизкачва по стълбите към спалнята. По средата се спря и процеди през стиснати зъби:

— Скъпа моя Фърн, фактът, че Лондон е многомилionen град, вероятно се е изплъзнал от вниманието ти. И не, не съм се срещал с Венис там. Между другото, откъде знаеш, че е била в Лондон? Адам ли ти каза?

Думите му я шибнаха през лицето.

— Не... Аз... — заекна тя. — Лора Уелс ми спомена случайно...

— Тя е клюкарка, която непрекъснато си пъха носа в чуждите работи! Стара мома на нейната възраст... Вероятно тъкмо това е причината да злобее по нечий адрес...

Фърн се обърна с гръб към него. Ненавиждаше това нагло и грубо поведение на Ник, което я караше да се държи така, сякаш бе виновна за нещо. Още като се ожениха, той ѝ се надсмиваше за тази нейна реакция, като я наричаше „предвзето скромна“.

Твърдеше, че истинските мъже се държали като него.

Обикновено тя се чувстваше толкова унижена, че не възразяваше, макар да имаше какво да каже.

— Какво има, Фърн? — извика от стълбите съпругът ѝ. — Не ти ли харесва да чуеш истината?

— Аз съм твоя жена, Ник — напомни му спокойно. — А не за първи път ти си нечестен с мен.

— И кого, по дяволите, да виня за това? — настоя той агресивно и се спусна обратно по стълбите. — Ако не беше спала с брат ми...

Фърн пребледня като платно, а тялото ѝ болезнено се напрягна, когато Ник я сграбчи за ръката я рязко я обърна с лице към себе си.

— Ти си малка лицемерна развратница, прикриваща се под маската на благопристойност! Нямах ни най-малка представа какво значи да си истинска жена! А Адам не знае какво да прави с такава като теб!

— Не съм Венис, ако имаш това предвид — прошепна пребледняла тя.

Защо не беше достатъчно твърда, за да премълчи гордо, вместо да предизвиква злбата на мъжа си? А по този начин му напомни индиректно за вината си и той я обърна в оръжие срещу самата нея.

— Какво прави, когато беше с Адам, Фърн? — продължи той с изкривено от омраза лице, като пренебрегна забележката ѝ за Венис. Очите му бяха придобили стъклен блясък. — Беше ли така студена и скучна с него, както си с мен? Или той те накара да стениш в екстаз? Молеше ли го да те целува, да те люби? Направи ли това, Фърн, а? Направи ли го?!

В гърлото ѝ отново бе заседнала познатата ледена буца, тялото ѝ трепереше от обида и не бе в състояние да отвърне нищо, за да се защити...

Как можеше да ѝ говори така, разбунтува се тя, а после си напомни, че вината за неговото лошо държание си е само нейна...

— За бога! — чу го да промърморва под носа си, докато я пускаше.

Ник се обърна и се качи по стълбите. Чу го да влиза в спалнята.

Фърн не можеше да помръдне от мястото си. Стоеше, хваната за облегалката на стола, за да не се свлече на пода. Защо не намери сили да предприеме нещо, да му каже какво мисли? Или... Може би наистина не е бил с Венис? Какво безумие, стресна се тя.

Постепенно здравият ѝ разум се възвръщаше. Той ѝ напомни, че съпругът ѝ още миришеше на парфюма на Венис...

Това като че ли ѝ вдъхна някаква сила, почерпена от чувството ѝ за справедливост. Фърн отиде в кухнята и се отпусна върху един стол.

По едно време чу как Ник слиза по стълбите и го видя да излиза, без дори да ѝ каже „довиждане“. Той постъпваше така винаги, когато двамата се караха. А когато се върнеше, щеше да ѝ напомни колко силно го е засегнала, как тя, жената, която е издигнал на пиедестал, го е предала, изневерила му е и то — с доведения му брат.

Усети невероятна слабост. В същото време в съзнанието ѝ се трупаша безброй спомени, неканени мисли и натрапчиви въпроси.

Не биваше да се омъжва за Ник. Тя не го обичаше и още от самото начало подозираше, че и той не я обича, макар да ѝ се кълнеше в обратното. Бракът им бе една голяма грешка, лъжа, измама...

А Фърн бе не само наивна, но и страхлива. Докато родителите ѝ още бяха живи, тя си казваше, че не може да ги разстройва с истината за чувствата си към Ник. А и бе твърде слаба да го накара да разбере, че бракът им трябва да бъде разтрогнат...

Не беше ли най-лесно да избяга от него, просто да се махне? Обви ръце около раменете си, все още потръпвайки от болката и унижението.

Но нали опитах, спомни си тя. Беше потресена от факта за изневярата на Ник... А бягството ѝ бе довело до грехопадение... Ако тогава Адам не я бе видял да се скита без цел и посока по улицата и не бе настоял да я отведе в дома си...

Адам едва ли се досещаше, че Фърн е на прага да напусне брат му, не само защото Ник ѝ бе изневерил, а и просто защото тя не го обичаше, както и той нея...

Ако тогава бе напуснала мъжа си, Адам щеше да реши, че решението ѝ е продиктувано от внезапната страст, избухнала помежду им, и цял живот щеше да се чувства отговорен и виновен за провала на брака ѝ с Ник...

Всъщност, даде си сметка тя, това бе основната причина да се върне при съпруга си. Освен това Адам не бе виновен, че се поддаде на физическото си желание, което Фърн умишлено предизвика. Тя беше инициаторката на прелюбодеянието им, както го наричаше пред себе си, самообвинявайки се за всичко. Да, именно тя беше подбудителката, тя беше причината и двамата да се срамуват от себе си...

Споменът за това какво беше казала на Адам, за това как се бе държала като развратница я връхлетя. Страните ѝ пламнаха.

Никога не би посмяла да прави подобни неща с Ник в леглото. И той сигурно имаше пълно право да я кори за хладината и безчувствеността ѝ. Тялото ѝ не реагираше на умелите му ласки, не се поддаваше на опитността му в леглото, за каквато той претендираше. Фърн не можеше да разбере защо винаги, когато се любеше със съпруга си, беше студена и неподвижна и се молеше всичко да свърши колкото може по-скоро...

Отначало искаше да му бъде равностойна в леглото, да отвърща на милувките му, да изпита насладата, която бе преживяла само веднъж с Адам...

Дори при едно пътуване до Лондон бе купила специализирана книга по тези въпроси, като се надяваше да открие в нея нещо, което да даде обяснение за студенината ѝ спрямо Ник. Но това, което прочете, само засили объркването и накърни самочувствието ѝ.

Когато веднъж се опита да говори със съпруга си за това, той се отдръпна отегчен и раздражен и ѝ бе отвърнал, че само лошият му късмет е бил причина да се ожени за фригидна жена...

С времето той все по-рядко проявяваше желание да я люби, а проникванията му ставаха все по-кратки и груби. А след като всичко свършеше, ѝ обръщаше гръб и заспиваше, оставайки я да се мята неспокойно и да се самоизтезава с мисълта, че е виновна за това състояние на нещата...

Вероятно тъкмо нейната неспособност да бъде интересна в леглото бе довела до изневерите му и до разпадането на брака им.

Но гласът на здравия разум ѝ напомни, че времената, през които жената не е могла да предприеме нищо, за да се спаси от нещастен брак, отдавна бяха отминали. В края на краищата бе здрава интелигентна жена на двацет и седем години, която със сигурност би могла да се справи с финансовите трудности и да заживее самостоятелно. Е, може би беше малко късно да започва перспективна кариера, ала все още можеше да изкара пари за прехраната си.

Откакто беше омъжена за Ник, никак не ѝ харесваше, че е финансово зависима от него, макар че родителите ѝ бяха подкрепили решението му Фърн да не работи, като се поддадоха на старомодните си разбирания за традиционните роли на мъжа и жената в брака.

Изправена срещу обединеното единство в мисленето по този въпрос на родителите си и Ник, тя сметна, че е по-лесно да приеме да

си стои вкъщи, отколкото да води битка, която не знаеше дали ще спечели.

Взря се навън през прозореца с невиждащ поглед. В съзнанието ѝ изплуваха спомени...

— Не искам да те спирам да правиш собствена кариера — ѝ бе казал Ник, — но моята работа изисква доста време и никак не би ми било приятно да се прибирам вкъщи след изнурителен ден, а теб да те няма. Разбира се, ако се страхуваш, че няма да съм състояние да те издържам или че ще стана някой нещастен несретник, държащ жена си без пукната пара...

Фърн веднага го увери, че не мисли така. Сега си даваше сметка, че наистина не е оставала без пари за домакинството, но съпругът ѝ никога не бе проявявал щедрост. Кога ли бе започнала да внимава как харчи парите му? Изобщо не ставаше дума за дребни удоволствия за нея самата. Не, имаше предвид висококачествените продукти за готвене, извънсезонните плодове, сладкишите. Ник обичаше вкусната и качествена храна, но винаги отбелязваше, че всичко това е твърде скъпо, за да си го позволяват.

Що се отнасяше до луксозните неща, на които Венис се радваше — фирмени впечатляващи дрехи, скъпи прически и изискан маникюр, спортуване — всичко това би било смехотворно за Фърн, която никога не би си позволила да насочи вниманието на всички към себе си.

Не парите, осъзна тя, бяха причината да се разведе с него. Никога не би предявила финансов иск. Нямаха и деца. Изобщо, нямаше нищо, което да я задържа при него. Тогава защо просто не го напусне?

Знаеше отговора. Защото щеше да я обвини, че е виновна за проваления им брак. Че тя и Адам...

Самата мисъл за него ѝ причини неопишуема болка, която постепенно завладя цялото ѝ тяло. Какво Адам, сепна се тя. Та той не я обичаше и никога не я е обичал. Да, разбира се, винаги беше мил и внимателен с нея, винаги беше готов да ѝ помогне. Но той се държеше така с всички...

Фърн се запозна първо с Адам, а после — с Ник. Беше пристигнала в Евъндейл, за да разгледа историческите забележителности, за които ѝ бе разказал неин състудент. Интересата си

към историята и архитектурата тя дължеше на баща си. Влюби се в града от пръв поглед.

А в Адам? Дори да беше така, тогава едва ли го осъзнаваше.

Запознаха се на площада, където бе застанала и разглеждаше църквата. Отстъпи крачка назад, без да се огледа и се блъсна в един мъж. Това беше Адам. Фърн се изчерви и се извини.

По онова време тя се обличаше много консервативно — носеше тъмни блузи и дълги плисирани поли, заради които обикновено се превръщаше в прицел на подигравки от страна на състудентите си.

В онзи паметен ден Адам бе облечен с безукорен тъмен костюм, с ослепителнобяла риза и елегантна вратовръзка. Когато погледът ѝ се спря за пръв път върху него, си помисли, че е преуспяващ бизнесмен. Ала мускулестото му тяло и небрежно сресаната му коса противоречаха на тази ѝ представа. А сивите очи и суровото изражение на лицето му я смутиха до дъното на душата ѝ...

Като се прокланаше за непохватността, Фърн се обърна да си върви, ала я спря гласът му:

— Интересува ли ви църквата?

Топлината в гласа му я накара да го погледне, а когато той ѝ се усмихна искрено, напрежението ѝ мигновено се стопи. Обясни му, че се интересува от архитектурата на града. Тогава Адам се представи и предложи да ѝ покаже забележителностите.

Фърн срамежливо прие, като се довери на инстинкта си, че с този мъж няма да ѝ се случи нищо лошо. Той се държеше съвсем естествено, беше добър събеседник и скоро тя установи, че разговаря с него съвсем свободно, сякаш двамата се познаваха от години.

Привечер, когато наближи време да си заминава за Бристол, Фърн почувства странна привързаност към него.

Десетина дни по-късно Адам ѝ се обади по телефона и каза, че е в Бристол по работа. Попита я дали иска да обядват заедно? Тя се съгласи, защото инстинктивно усещаше, че той няма да ѝ досажда, както правеха състудентите ѝ.

Знаеше, че неслучайно си е спечелила прякора „Ледената девственица“. Но колкото и да бе странно, момичетата от курса, които познаваха затворения ѝ и срамежлив характер, всячески я защитаваха от невъздържаните претенции на мъжете, които по-скоро се перчеха

пред останалите, отколкото да я задяват, защото наистина им харесваше.

Адам я заведе в италиански ресторант — очевидно беше запомнил, че много обича италианската кухня. Непринудената атмосфера в заведението, доброто обслужване, вкусната храна и безгрижният приятен разговор я накараха да се отпусне и да се почувства като у дома.

Адам се оказа добър компаньон и бързо я предразположи към откровеност, като разтопи леда на първоначалната ѝ неувереност и плахост. Фърн отговаряше на въпросите му изчерпателно и споделяше с него неща, които не беше казвала пред никой друг. Обичайната ѝ сдържаност и хладина бяха отстъпили място на доверчивостта и откровението.

Много преди края на обедата Адам успя да научи всичко за семейството, интересите, влеченията ѝ. А когато сподели с него, че още не е решила какво ще прави, когато се дипломира, той предположи:

— Може би ще се захванеш с консултантска работа, която би била полезна и за другите.

Фърн остана изненадана от прозорливостта му. Леко се изчерви, когато Адам допълни предположението си, че вероятно най-много би харесала работа, с която да помага на хората.

По време на целия обед той дори не намекна нито с дума, нито с жест, че изпитва чувствено влечение към нея.

И странно — вместо да е благодарна, че той не проявява сексуален интерес към нея, Фърн се почувства пренебрегната, обидена, засегната, почти унижена.

Съвсем различно се държеше Ник с нея, след като двамата се запознаха. Той открито флиртуваше, правеше ѝ комплименти, умишлено заставаеше твърде близо до нея и ѝ шепнеше в ухото красиви думи, а топлият му дъх предизвикваше сладостни вълни, които се разливаха по младото ѝ, недокоснато от мъж, тяло. Цялото му същество излъчваше чувственост и желание да я притежава.

Адам никога не се бе държал с нея по подобен начин. Тогава тя с дълбоко разочарование реши, че той не проявява никакъв интерес към нея като към жена... А това я обиждаше, смущаваше, караше я инстинктивно да се отдръпва от него. Чувстваше се недорасла и

неспособна да го попита за намеренията му спрямо нея или да поиска обяснение...

Спомни си как се изненада, когато Адам я запозна с доведения си брат. Беше ѝ се обадил по телефона, че е в Бристол и си уговориха среща. За първи път, откакто го познаваше, Адам закъсня.

Ник го извини, че е закъснял заради него и бързо обясни, че искал да се види с приятели, ала колата му се развалила и затова Адам го докарал дотук.

— Адам постъпи по братски, като ме взе със себе си. Но е адски неприятно да си зависим от друг човек... — бе пояснил Ник с многозначително разперване на ръцете, а Фърн забеляза как Адам се намръщи.

Фърн веднага помисли, че е направила нещо не както трябва. Това усещане се засили по-късно, когато остана насаме с него, защото той бе необичайно мълчалив.

Тя се помъчи да разсее напрегнатото мълчание и го попита за Ник — не защото наистина се интересуваше от брат му, а просто за да каже нещо.

Отговори ѝ кратко — само обясни, че Ник му е доведен брат. През целия следобед на онзи ден Адам се държа дистанцирано и когато си тръгваше, очите на Фърн бяха пълни с едва сдържани сълзи на обида.

Спомни си как го погледна, осъзнала чувствата си към него, и неговото явно безразличие към тях. В този миг погледът ѝ се прикова към устните му и тя не можа да издържи на греховната съблазън да го целуне...

Усети топлината и мекотата им, ала когато учуденият Адам пристъпи към нея и протегна ръце да я прегърне, ужасена от постъпката си, както и от реакцията на своето тяло, тя се обърна и избяга...

След този случай отношенията им коренно се промениха. Адам все повече се отдалечаваше от нея.

При една тяхна среща той мрачно ѝ предаде устно съобщение от Ник — че уж имал среща с нея, на която тя не отишла. Несигурността и колебанието как да постъпи, как да се оправдае — въпреки че просто нямаше за какво — не ѝ позволиха да намери подходящ отговор.

Фърн не си спомняше Ник да я е канил да излязат заедно. Или, угрижена от странното поведение на Адам, просто бе забравила за срещата с брат му?

Но най-лошо от всичко беше подхвърленото от Ник съобщение, че по-големият му брат не се интересува от нея изобщо, а дори имал любовница, с която живеел.

Отначало Фърн изпита безпомощна ревност, а после се почувства засегната, пренебрегната, изоставена, макар Адам никога да не ѝ бе давал повод да помисли, че я желае физически. Напротив, той винаги подчертаваше приятелското си отношение към нея — винаги беше любезен, отзивчив... Само понякога отмяташе някой немирнен кичур коса, паднал върху челото ѝ, или леко докосваше ръката ѝ — все неща, които всеки приятел би правил.

— Надявам се, че не си увлечена по Адам — сякаш между другото ѝ бе казал Ник. — Защото, ако си влюбена в него, съм длъжен да те предупредя, че само си губиш времето...

Губеше си времето... По същия начин, по който сега губеше живота си с Ник.

Цялата потрепери. Защо, за бога, тогава не бе проявила достатъчно смелост да погледне истината в очите, да осъзнае, че е влюбена в Адам, вместо да крие чувствата към него дълбоко в себе си?

Ако беше честна докрай, щеше ли да се самозалъгва, че обича брат му?

— Желая те, Фърн — заяви ѝ Ник. — И искам да ме обичаш. А ти ще ме обикнеш, разбираш ли?

Фърн бе кимнала, като просто прие и повярва в казаното от него.

Всичко това е моя грешка, помисли тя. И за всичко трябваше да обвинява себе си, а не другиго.

Може би Ник беше прав, като твърдеше, че именно тя го е накарала да я лъже. Но през онези първи отминали дни след сватбата им, Фърн яростно се придържаше към убеждението, внушено от родителите ѝ и от самия Ник, че обича него.

Не Адам...

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Но защо трябва да спим на тавана? Мразя това! Много е горещо, а и Гавин постоянно ме буди...

Елинор виновно мълчеше, като се мъчеше да потисне лекото си раздразнение. От известно време насам Том непрекъснато се оплакваше от нещо.

— Том, моля те, не създавай неприятности. Идеално знаеш защо трябва да спиш горе. Ванеса ще пристигне в края на седмицата.

Синът ѝ обаче не я гледаше. Намръщаното му лице беше обърнато настрана.

След половин час тя имаше среща с посредничката, от която бе наела офиса. Беше я помолила да дойде вкъщи, като обясни, че синовете ѝ нямаше да са на училище по случай Деня на основателите, поради което щеше да си е у дома. По лекото раздразнение в гласа на посредничката разбра, че тя няма деца.

— Вземи си домашна помощничка или бавачка — ѝ предложи Джейд, когато ѝ спомена за затрудненията си при поддържането на реда вкъщи.

Елинор невинаги можеше да разчита на любезността на Карън, която от време на време вземаше да наглежда двете момчета в дома си. Обясни това на Джейд и приятелката ѝ я подразни:

— Да не би да те е страх, че ако дойде у вас, ще предпочете да се грижи за Марк, вместо за децата?

— Не, разбира се! Просто вкъщи няма място за още един човек!

Елинор си обеща, че всичко ще се промени, когато се преместят на новото място. Тогава със сигурност нямаше да се чувства така потисната, изнервена и изтощена от всекидневните си задължения.

В края на краищата, Том не беше виновен, задето беше забравила, че децата не са на училище по случай Деня на основателите. А и по принцип Луиз трябваше да се срещне с посредничката, ако не бе заминала за Франция, което Елинор научи от намерената върху бюрото си бележка. Бившата ѝ съдружничка щеше

да отсъства две седмици, а не беше оставила телефон и адрес, на които да я търсят при необходимост.

— Кажи на посредничката, че не можеш да се срещнеш с нея, преди Луиз да се върне — ѝ беше предложил внимателно Маркърс, когато съпругата му бе изляла яда си пред него. И беше добавил: — В крайна сметка и тя носи същата отговорност за работата ви.

— Но от посредническата агенция настояват да приключим побързо, а и счетоводителят иска да пресметне крайните резултати, докато аз трябва да осигуря опразването на кабинетите...

Маркърс не прояви съпричастие към тревогите ѝ, както тя очакваше. Всъщност той остана безразличен към нейните грижи... Безразличен и безучастен към тях... А към нея, запита се тя с болка.

Много му беше лесно да я посъветва да остави всичко и да изчака завръщането на Луиз, като по такъв начин раздели отговорностите по разделянето на фирмата. Но той не беше в течение на грубия натиск, който ѝ се оказваше от страна на Луиз и мъжа ѝ.

Елинор също искаше да се заеме с новия си живот, ала за разлика от Луиз, не беше толкова голям егоист, че да зарече всичко да го оправят другите.

А се бе надявала тази сутрин да успее да поговори и с инспектора по оценките, който ѝ беше обещал да огледа Браутъновата къща, за да подготви писмената оценка и да докладва проучването си.

Предстоеше ѝ също да обсъди с Маркърс финансирането на покупката, но той беше толкова зает с работа, че на практика Елинор не успя да говори с него по организационните въпроси, които трябваше да се решат. Сега трябваше да се заеме с тях сама. Не че имаше нещо против, стига да разполагаше с малко повече време...

Това, че не успяваше да се заеме с плановете им за бъдещето, я караше да се чувства безсилна, напрегната и я дразнеше. А времето, което смяташе, че ще може да отделя на своите синове? Погледна Том виновно.

— Зная колко ти е трудно, миличък, когато Ванеса идва при нас — поде търпеливо тя, — но това няма да продължи дълго. Скоро ще се преместим в нова къща.

— Не искам нова къща! — гневно рече той. — Искам тази да си е както преди, когато беше само наша!

— О, Том... — Приклепна до него, прегърна го и разроши косата му. — Мислех, че харесваш Маркърс...

— С него всичко си е наред, мамо. Не ми харесва Ванеса! Аз я мразя и тя ни мрази! Тя мрази всички. Защо изобщо трябва да идва?

Господи, мерна се през ума й, как ставаше така, че децата изискваха най-много внимание в най-неподходящите моменти? Замисли се над това, като се отказа от дребния лукс да се гримира и преоблече в по-прилични дрехи, преди да дойде посредничката.

Отново внимателно обясни на Том защо двамата с Гавин трябва да се местят на горния етаж, когато дъщерята на Маркърс пристига. Този път обаче в обяснението си добави още нещо — Том следваше да знае, че местенето им не означава липса на любов към тях, или пък, че Ванеса се поставя винаги на първо място.

— Ванеса е момиче — заяви тя спокойно. — Това е основната причина да й е необходима самостоятелна стая.

— Тогава защо тя не спи горе, на тавана, и не остави на нас с Гавин нашата собствена стая?

— Том, много добре знаеш защо. Вашата стая е била нейна, преди Маркърс да се раздели с майка й. Оттогава винаги отсяда там, когато идва при баща си.

— Когато отивахме при татко, винаги спяхме в нашата стая. Но тя сега е на Хана и двамата с Гавин трябва да спим на легла, поставени едно над друго! — настоя момчето.

Елинор леко се намръщи и се замисли. За първи път Том споменаваше пред нея, че има такава промяна в дома на баща му. И за първи път тя си даде ясна сметка за гнева и възмущението на децата си.

— Баща ви купи тези легла специално за вас — напомни Елинор. — Вие ходихте да ги избирате с него, не помниш ли?

— Той повече не ни иска! — избухна Том. — Не и сега, когато има Хана! Обича я повече от нас! Точно както ти и Маркърс обичате Ванеса повече! Никой вече не се интересува от нас! Никой! Даже бавачката и дядо! Те все още ни смятат за бебета...

Елинор се взря смаяна в сина си. Кога ли мисълта, че не е обичан, е пунала корени в детското му съзнание? И колко ли време е минало, откакто той е повярвал в тази абсурдна мисъл, че не е обичан? Дали и Гавин смяташе като брат си, че момичетата са предпочитания

пол деца и че родителите обичат повече дъщерите от синовете си? Откога ядът и разочарованието разяждаха душата на Том? Побиха я ледени тръпки на страх.

В този миг часовникът отби половинката на текущия час и Елинор се стресна. Вече беше късно да се обажда на посредничката, за да отложи срещата. Тя щеше да пристигне след петнайсетина минути, а на това, което Том току-що разкри пред нея, трябваше да бъде обърнато сериозно внимание и то — незабавно!

— Разбира се, че обичам вас с Гавин повече от Ванеса — изрече тя убедително. — О, Том, как е възможно да ти хрумне подобна мисъл? Вие с брат ти сте мои деца... Моите синове... И никой, най-малко Ванеса, може да промени чувствата ми към вас! Запомни, никой!

— Даже ако си родиш бебе? — недоверчиво попита той, като я наблюдаваше изпитателно.

Бебе ли? Това пък откъде му беше хрумнало? Тя и Маркъс бяха обсъждали въпроса дали да имат свое дете и бяха стигнали до извода, че не им е необходимо да се обвързват допълнително по такъв начин, защото чувствата помежду им и без това бяха достатъчно силни, а връзката — здрава.

— Познавам доста семейства, в които раждането на бебе сплотява всички доведени деца — беше изтъкнала пред мъжа си тя.

— Хм... Аз пък познавам не по-малко, в които появата на още един член на семейството създава допълнителни усложнения и проблеми. Обичам те, Елинор, и не държа да имаме собствено дете. Ожених се за теб именно заради любовта си, а не защото искам да ми родиш дете. И без това си имам достатъчно неприятности с Ванеса...

Тогава тя се съгласи напълно с доводите му. Все пак раждането на дете едва ли щеше да сплоти всички около люлката.

— Бебе ли? — Строго погледна Том. — Ние с Маркъс нямаме намерение да имаме бебе. Какво те кара да мислиш, че го искаме?

— Ванеса каза, че ще имате! — изстреля жлъчно той. — Каза също, че тогава няма ни искате повече и че ще трябва да се махнем, да отидем да живеем в интернат за деца, които никой не желае! А тогава ще трябва да правим каквото ни кажат другите деца, иначе няма да има какво да ядем!

Елинор усети как я побиват ледени тръпки. Как е могла Ванеса да наговори тези гнусотии на децата й? Та Ванеса бе умно,

интелигентно дете! Е, острият ѝ поглед, в който просветваше злоба, понякога караше Елинора да се чувства нервна и напрегната...

Всъщност прекалената добрина на Елинора, фактът, че винаги гледаше да заглади недоразуменията, че позволяваше на момичето да ѝ се качва на главата, беше лично нейна отговорност. Нейна беше и вината, че бе допуснала Ванеса да се гаври със синовете ѝ!

— Ванеса говори глупости! — опита се да успокои Том тя. В гласа ѝ обаче се долавяха нотки на гняв. Даде си сметка, че ако сега момичето беше тук, неизбежно щеше да се нахвърли върху него и да ѝ поиска обяснение.

От една страна, Ванеса не бе нейна дъщеря и едва ли Елинора имаше право да я критикува или дори да ѝ прави забележки. Но от друга страна, Ванеса умишлено беше наскърбила и объркала двете момчета, при това е знаела идеално какви поражения нанася върху крехката им психика... Да, ролята на мащеха бе трудна...

Усети как се изпълва с изненадващо силен гняв, който трябваше да излее на свобода...

В този момент на входната врата се позвъни.

— Сега имам много важна делова среща, Том — каза на сина си и се изправи. — Ала запомни, че каквото и да ти казва Ванеса, ти не бива да се тревожиш! Следващия път, когато тя посмее да ти каже нещо подобно, просто го пропусни край ушите си! И... Не се безпокой за стаята ви. Съвсем скоро и ти, и Гавин ще имате свои стаи. Обещавам, че ще бъдат само ваши и никой друг няма да ги ползва!

Той плахо ѝ се усмихна, а Елинора още веднъж прокле Луиз наум. Ако доскорошната ѝ съдружничка беше поела своята част от отговорността по приключването на партньорството им, Елинора щеше да има повече време за синовете си.

Защо не бе забелязала колко дълбока е враждата между Ванеса и двете момчета? Знаеше, че не се разбират, но както беше отбелязал Маркълс, би било странно, ако трите деца се сприятеляха веднага. На своите четиринайсет години Ванеса фактически не можеше да има нищо общо с две момчета на възрастта на Том и Гавин.

Джулия съзнаваше, че Ванеса прилича много на нея и веднъж бе казала на Елинора:

— Жалко, че момичето има носа на Маркълс. Големият нос може и да е поносим за мъж, но за жена е истинско бедствие. Казах на

Ванеса да не се притеснява, защото сега се правят чудесни пластични операции...

Тогава Елинор се изненада и не реагира. Сега обаче се чудеше дали някои от постъпките на Ванеса не се дължаха на необмислените критики, които Джулия отправяше към дъщеря си.

Разговорът с посредничката се проточи по-дълго от очакваното и Елинор успя да позвъни на инспектора по оценките. Уговориха се да дойде в средата на следобеда.

— Бих нарекъл къщата скъп лукс, госпожо, отколкото разумна покупка — каза той. — Тя е много приятна, околността не е лоша, но за купуването ѝ са нужни много пари, както и за ремонта...

— Каква сума смятате, че трябва да предложим за нея? — бързо попита тя, защото не искаше да слуша за очевидните недостатъци.

Той назова цифра, значително по-висока от тази, която Елинор смяташе, че ще е достатъчна.

— А какъв минимален ремонт трябва да се извърши, според вас?

— Първо, трябва да се подменят гниещите части и да се смени цялата електрическа инсталация. Второ, да се прокара газ. Трето, да се направи основен ремонт на кухнята, да се пребоядиса цялата къща отвън и отвътре, да се смени дограмата и да се боядиса. Четвърто, изцяло да се обзаведе къщата и особено кухнята. С малко повече късмет бихте могли да се нанесете догодина по същото време. А ако вземем предвид и настоящия застои в строителния бизнес, както и това, че ще ви се наложи да търсите добри майстори...

— Чак догодина?! — възкликна Елинор.

Розовите ѝ мечти за топло слънчево лято, прекарано в Браутъновата къща, се разбиха на пух и прах. Тя си представи строително-ремонтните работи, майсторите, мръсотията и всичко останало. Да не говорим, че изцяло отговорността и организационната работа по ремонта щеше да падне върху плещите ѝ, докато Маркъс щеше да гони делата си и да стои настрана от цялата тази дандания...

Ами нейната работа? И Елинор си имаше кариера. Както и постоянни задължения към децата.

Когато се ожениха, двамата с Маркъс се договориха да си помагат взаимно, доколкото това бе възможно, естествено. По-късно, когато тя видя, че съпругът ѝ дели работата на две — важна, тоест

неговата професионална ангажираност, и маловажна — всичко останало, Елинор се опита да пренебрегне възмуцението си.

Но когато Маркъс започна да става рязък, ако прекъснеше работата му, тя се принуди да се оттегли в мълчание, като успя само да му напомни за договорката им преди брака да си помагат.

Можеше ли да нарече отношенията им равноправни, равнопоставени, след като той я беше оставил да се справя съвсем сама с всичко?

Късно вечерта откри, че подсъзнателно е отлагала да се качи до таванската стая, която трябваше да подготви за децата си. И когато Маркъс каза, че е изморен и ляга да спи, тя хладно отвърна, че има още работа...

Докато вземаше душ и миеше зъбите си, Маркъс се замисли дали Елинор си дава сметка колко напрегната и отговорна е работата му. Жена му беше толкова заета с тази проклета къща, че изглежда бе забравила за всичко останало, а особено — за него самия.

Огледа се в огледалото на банята.

Разбира се, Елинор бе твърде заета. Само проблемите по прекратяване на партньорството с Луиз ѝ стигаха... Да не говорим, че съпругата му пое цялата работа след заминаването на бившата ѝ съдружничка за Франция.

Той си даваше сметка и за това, че дъщеря му е станала изключително трудна за контактуване.

А и тази къща... Все пак знаеше колко надежди възлага Елинор на преместването им там. Може би — прекалено много... Той още не беше убеден, че Браутъновата къща би била най-доброто, но всеки път, когато се опитваше да ѝ обясни това, тя го заливаше с най-различни планове.

Маркъс бе израснал в обстановка, в която майка му и нейната майка доминираха напълно над кроткия му баща и отхвърляха всяко негово предложение. Винаги, когато по един или друг повод се предизвикваха спорове или дразги, Маркъс се оттегляше под сайванта в градината — място, което беше превърнал в свое сигурно убежище.

Още от ранно детство беше научил за цял живот, че най-добрият начин да постигне своето е като се съгласява привидно с чуждото

мнението, за да не влиза в пререкания, а после да прави това, което си е наумил.

В деня, в който Маркъс разбра, че Джулия има характер, много сходен с този на майка му, се запита дали изобщо е имал ум в главата си, като се е оженил за нея. За разлика от Елинор, която, освен че беше изключително привлекателна, беше и със спокоен характер. Тя винаги го изслушваше внимателно и бе готова да приеме неговите становища, дори ако бяха коренно противоположни на нейните. От известно време насам обаче жена му като че ли престана да се вслушва в думите му.

Маркъс си напомни, че в момента Елинор е под силен стрес. Но и той беше подложен на не по-малко напрежение. Както беше обяснил на Сондра Кабът, когато тя се появи в кабинета му онзи следобед, делото, с което той сега се занимаваше, се оказа значително по-сложно, отколкото смяташе в началото. Освен това в края на месеца му предстоеше пътуване до Хага, където трябваше да се яви като защитник по едно дело пред Европейския съд.

Споменът за ентузиазма на Сондра, която с интерес го разпитваше за това дело, го накара да се усмихне. Тя сподели, че сложността на британското и европейското право я е очаровала. А от усмивката, с която го дари, му стана ясно, че и той е част от това очарование...

Естествено, Сондра бе твърде млада за мен, каза си той. Тогава за първи път усети юздите на обвързаността си с Елинор. Той, разбира се, я обичаше... Но изглежда започваше да я губи. По-скоро да губи онази Нел, за която се бе оженил. На нейно място се появяваше вечно ангажираната бизнес дама, която сега отделяше повече време и внимание на някаква си къща, отколкото на съпруга си.

Чу как тя се качи горе и побърза да довърши миенето на зъбите си, без да се замисля защо иска да излезе от банята, преди жена му да дойде.

Когато влезе в спалнята, Елинор видя стегнатото мускулесто тяло на съпруга си, покрито с халата. Обзе я странна смесица от смущение, възмущение и облекчение. Докато се приготвяше да си ляга, тя се запита какво ли се бе случило с тях двамата... Почувства се така, сякаш не можеше да сподели нищо с него... Не и тази вечер.

Легна, зави се и загаси нощната лампа. Как се случи това? Кога?

Например тази вечер Маркър така я бе раздразнил, че тя не искаше да говори с него дори за Ванеса. А и се страхуваше, че ще се поддаде на майчиния си гняв и ще бъде несправедлива към момичето.

Едно беше ясно — между Маркър и Елинор вече я нямаше предишната хармония и разбирателство. А последното нещо, което би искала, бе да отблъсне Маркър от собствената му дъщеря. Веднъж бе споделил с жена си, че му липсват много качества, за да бъде добър баща. А Елинор мислеше, че ако не му достига нещо, то е примерът на собствените му родители, който да следва. Но Маркър полагаше огромни усилия да се разбира и с Ванеса, и с доведените си синове.

Прииска й се да го докосне в тъмното, за да се убеди, че въпреки проявената от него рязкост тази вечер, все още я желае и обича. Спомни си обаче риска от този вид примиренческо поведение, което доведе до разпадането на първия й брак.

Напомни си, че би искала да усети одобрението му след всичките й усилия да се справя с работата, дома и децата. Но тази вечер, когато пожела да сподели с него нещо за Браутърновата къща, той раздразнено я прекърсна и не пожела дори да я изслуша...

Обърна му гръб и прегърна едната възглавница. Не се замисли дали си струва да пожертва топлината на прегръдката му заради отстояването на принципите си.

Усети как очите й се изпълват със сълзи. Избърса ги с ръка. Беше зряла жена и трябваше да приеме, че противоречия помежду им можеха да възникнат дори през най-хубавите дни на съвместното им съжителство.

Мислите й се върнаха към предстоящата работа, която трябваше да свърши на следващия ден. Първо, щеше да се обади на инспектора по оценките и да го помоли да й предостави пълен списък на ремонтните работи, които трябваше да се извършат по Браутърновата къща, и да го попита дали има координатите на някоя сериозна ремонтна бригада. Освен това й предстоеше да помоли госпожа Харви да остане няколко часа допълнително, защото поради заетостта си днес, Елинор не бе успяла да пренесе всички неща на момчетата горе, а Ванеса щеше да се появи утре следобед...

Елинор почти вече бе склонила госпожа Харви да остане за още два часа, когато телефонът иззвъня. Вдигна слушалката, като очакваше, че това е инспекторът. Вместо него обаче, чу гласа на Маркърс:

— Нел, можеш ли да ми направиш една услуга? Ще бъда на съвещание целия следобед и ще ти бъда благодарен, ако вземеш Ванеса от гарата вместо мен.

Елинор вече бе обещала на синовете си да ги заведе в Макдоналдс след училище, но когато обясни това на съпруга си, долови нетърпението и раздражението, прозвучали в гласа му:

— Не можеш ли след като вземеш Ванеса, да заведеш и тримата в Макдоналдс?

Как да му обясни, още повече пред госпожа Харви, че искаше да заведе децата си в любимия им Макдоналдс, за да може в приятна за тях обстановка да успокои смутените им от Ванеса души и да им съобщи по подходящ начин за пристигането ѝ? А дори и госпожа Харви да я нямаше, би ли посмяла да сподели с него тревогите си около децата? Щеше ли Маркърс да я разбере правилно?

След като неохотно се съгласи и остави слушалката, госпожа Харви ѝ съобщи, че ѝ е невъзможно да остане по-дълго от обичайното. А това означаваше, че Елинор трябваше сама да се заеме с оправянето на стаята на Ванеса, както и да пренесе нещата на момчетата в таванската стая, която до късно снощи беше чистила.

Докато търсеше — за кой ли път! — ешовите на чорапите на Том, се чудеше защо ли всички мъже имаха уникалната способност да губят по един чорап от чифтовете. А и Том бе по-разхвърлян от Гавин, помисли тя, като сравняваше двете момчета. Гавин беше самостоятелен и независим, приемаше по-спокойно и лесно нещата, обичаше да спортува. Докато Том бе много чувствителен и имаше по-богато въображение.

Цялата ѝ сутрин премина в размисли за песимистичното отношение на инспектора към Браутъновата къща. Той ѝ бе посочил минимум година до завършването на ремонтните работи, така че да могат да се преместят да живеят в нея.

Опита се да пресметне колко съботи и недели, колко празници и напрегнати часове ги очакваха дотогава. Твърде много... Така щеше да

каже и Марк. А те искаха да намерят бързо решение на проблема, поради недостига на самостоятелни стаи за всички.

Да се работи вкъщи се оказваше много по-трудно, отколкото си беше представляла. Освен това отчиташе факта за недостига на работен кабинет за нея самата. Защото масата в кухнята едва ли можеше да бъде подходяща за канцеларско бюро. И макар че Маркът ѝ предложи да ползва неговия кабинет, на нея никак не ѝ се искаше да го направи.

Съпругът ѝ работеше прибрано и методично, всяка вещь имаше определено място. А Елинон обичаше да разпръсва всичко по бюрото си — нещо невъзможно, ако работното място не е лично твое.

Като огледа още веднъж пръснатите из стаята вещи на Том, тя си даде пълна сметка, че в това отношение синът ѝ изцяло прилича на нея...

Обядът в Макдоналдс се оказа пълен провал. Том се мръщеше непрекъснато, като едва-едва докосна сандвича си, отказа дори да поглежда към Ванеса и ритна Гавин под масата. Гавин мрънкаше, а що се отнасяше до Ванеса...

Тя гледаше презрително и надменно, коментираше на висок глас, че тази отвратителна храна е само за простаци. Елинон стискаше зъби, като се мъчеше да сдържи гнева си.

Когато се омъжи за Маркът и се запозна с Ванеса, момичето беше научено да яде само сухоежбини, полуфабрикати и от време на време — храна от Макдоналдс. От съпруга си научи, че Джулия не е от майките, които се грижат особено за здравословната храна на децата си.

— Нел, Ванеса те кара да правиш каквото тя пожелае — веднъж ѝ бе казала Джейд. — Ти никога не би позволила на Том и Гавин да се държат като нея или да вършат нещо, което прави тя. И Ванеса го съзнава прекрасно. Не ѝ позволявай да ти се качи на главата!

Ала Елинон не можеше да прави забележка на чуждо дете. Чуждо ли? Та то бе на Маркът. На нейния Маркът...

— Още ли не си свършил, Том? — заяде се Ванеса. — Господи, това заведение е само за бебета! — После се обърна към Елинон и попита с властен тон: — Защо татко не дойде да ме вземе?

— Баща ти има съвещание — отвърна спокойно тя.

Момичето се ухили самодоволно и подметна:

— Предполагам, това означава, че си има любовница. — И добави с тон на всезнайко: — Мъжете винаги казват на съпругите си, че са на съвещание, докато в действителност си прекарват времето по приятен начин с любовниците.

Елинор застина на място. Имаше ли представа това момиче какво казва? Пое дълбоко дъх, за да не избухне, прикова поглед във Ванеса и изрече твърдо:

— Съмнявам се, че е така. Трябва да приемеш, че повечето мъже, които казват, че са на съвещание, наистина са на съвещание. И баща ти е един от тях.

Ванеса не отвърна, но продължи да се хили самодоволно, а Елинор, неспособна да се сдържа, се сопна на Гавин, който все още дъвчеше хамбургера си стоически:

— За бога, побързай и го изяж!

Когато се прибраха, Ванеса веднага влезе в стаята си и затвори плътно вратата. Гавин седна да гледа телевизия, а Том се настани в кухнята да си пише домашните, защото бюрото в таванската стая беше твърде малко.

След половин час Гавин неочаквано заяви, че на следващия ден имал час по футбол, а си забравил спортния екип в училище. Като се въздържаше да не му се скара, Елинор спокойно го посъветва да използва резервния си екип.

— Фланелката ми е тясна — оплака се той.

— Нямаше да ти е тясна, ако не си беше забравил екипа — поучително отвърна тя. — Имаш календар в стаята си, на който можеш да отбелязваш всичките си часове и ангажименти.

— Но аз си записах! — възмути се момчето.

Елинор въздъхна — сигурно беше така, но календарът беше останал в стаята на синовете ѝ, в която сега се бе настанила Ванеса. Е, може би магазинът още бе отворен и щеше да е най-лесно, ако отскочи дотам да му купи фланелка. Както и маратонки, напомни си тя. Гавин бе споменал, че тези вече му били омалели...

Внезапно от горния етаж се чуха гласове:

— Дай ми го! Той е мой! — викаше Том.

— Тогава какво прави в моята стая? — разнесе се и гласът на Ванеса.

Елино́р бързо се качи горе. Том стоеше на площадката до стълбите. Лицето му бе почервенияло от възбуда и яд. А Ванеса бе изправена до вратата на стаята си и държеше навит на руло плакат.

— Спрете и двамата! Веднага! — нареди Елино́р. — Том, престани да вдигаш гюрултия! Ванеса, моля те, дай на Том плаката!

— Това ли искаш? — подигравателно я попита момичето и после съвсем преднамерено и демонстративно скъса плаката на две. Хвърли го в краката на Том и лицемерно се извини: — Ох, извинявай, Том, скъсах го.

Елино́р беше така шокирана, че дори не успя да реагира. Възползвайки се от това, Ванеса влезе в стаята си и хлопна вратата под носа на мащехата си.

— Мразя те! — извика след нея Том. — А когато се преместим, няма да те пусна дори да припариш до моята стая!

Настъпи миг мълчание, през който вратата се отвори и Ванеса се появи на прага.

— Да се местим ли? Кой ще се мести?

— Ние — отвърна най-сетне опомнилата се Елино́р, която си даваше сметка, че сега нито му е мястото, нито му е времето да обяснява на Ванеса плановете им.

Върху лицето на доведената ѝ дъщеря се изписа гняв. Без да отрони дума, тя влезе в стаята си и веднага се появи с останалите плакати на Том, които бяха свалени заради нея от стените, навити и прибрани в гардероба.

— Ето — подаде му ги тя. — След като ще имаш собствена стая, поне няма да цапаш стените на моята с подобни боклуци.

Но в мига, в който Том протегна ръка да ги поеме, тя ги задържа и започна да ги мачка отмъстително, като с неизказано удоволствие гледаше как момчето страда. Том се разплака с глас и за първи път през живота си Елино́р изпита настойчивото желание да я накаже за наглата ѝ демонстрация на превъзходство.

А ставащото в момента, разсъди, бе предизвикателство, отправено не само към Том, но и към самата нея. Заля я силна вълна на справедлив майчински гняв.

Елино́р сграбчи Ванеса за китката. Стреснато, момичето се опита да се освободи.

— Какво правиш, Ванеса? Върни плакатите на Том! Веднага! — Усети, че гласът ѝ трепери.

— Не можеш да ме наказваш! — яростно извика Ванеса. — Ти нямаш право да ми нареждаш какво да правя! Това даже не е твоят дом! Той е на татко! — Изненадана от яростната реакция на детето, Елинор пусна китката му и отстъпи крачка назад. Напълно окопитено, то продължи: — Мразя те! Мразя всички вас и бих искала татко да не се е женил за теб!

Като пренебрегна болката, която ѝ причиниха тези думи, Елинор тихо повтори:

— Моля те, върни плакатите на Том!

— Искаш ли си ги, Том? — обърна се към него Ванеса. — Наистина ли си ги искаш? — присмя му се. — Добре, ето ти ги! Можеш да си ги вземеш! — Разкъса плакатите и ги хвърли на земята. После се обърна към Елинор и безцеремонно попита: — Сега доволна ли си? Това искаше, нали?

Елинор вече бе сигурна, че няма да остави случилото се току-така. Защото иначе щеше да има още по-големи проблеми с дъщерята на Маркъс. Том плачеше и протестираше шумно срещу постъпката на Ванеса. Отдолу се чу някакъв шум, на който Елинор не обърна внимание, изцяло съсредоточена върху това, което искаше да каже на момичето. Пристъпи към него.

Изведнъж изразът на лицето му стана победоносен и тържествуващ.

— Не, недей, не ме удрай! Не исках да го направя, моля те! — изплака Ванеса, сякаш Елинор се канеше да я набие или точно това бе правила досега.

— Елинор, за бога! Какво става? Чува се чак от улицата!

Тя се обърна с облекчение към съпруга си. Тъкмо отвори уста, за да обясни какво се беше случило, когато Ванеса я изпревари:

— Татко, татко! — изхленчи тя. — Не ѝ позволявай да ме бие! — Хвърли се театрално в прегръдките му.

Явно момичето бе наследило от майка си любовта към разиграването на роли, помисли си с отвращение Елинор. Том продължаваше да плаче на висок глас за плакатите си. Маркъс се освободи от сърцераздирателната прегръдка на дъщеря си и я погледна намръщено.

— Не е често — изхлипа Том. — Ванеса може да прави всичко, което пожелае! Не искам да живее с нас! Вие винаги я защитавате за всичко... — Лицето му бе мокро от сълзи, погледът му бе обвинителен, но в гласа се долавяше мъжко достойнство.

Елинон премести поглед към Ванеса, чието изражение бе злобно и победоносно.

После се взря в Маркъс. Потърси някакъв знак, че е разбрал какво се е случило, но не го откри.

Затова пък забеляза яда, раздразнението и досадата му причинени от нея, от Елинон...

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Фърн чу пощаджията да пуска писмата в пощенската кутия на входната врата. Отиде да ги вземе и се върна с тях в кухнята. Седна край кухненската маса и ги разгледа. Повечето бяха за Ник, а адресираните до нея, съдържаха покани за участието ѝ в различни благотворителни прояви.

Но за нея имаше и друго писмо. То беше дебело и обемисто. Пликът бе надписан ръкописно и тя разпозна почерка на най-добрата си приятелка. Устните на Фърн се разтеглиха в усмивка на удоволствие. Грижливо подреди пощата за Ник на едно място, направи си кафе, после взе чашата и отново седна край кухненската маса, за да прочете писмото от Креси.

Двете се запознаха в училище и дружбата им се запази въпреки разликата в характерите им. Приятелството им укрепна през студентските години и продължи и след това, макар че и двете имаха свой самостоятелен живот.

От само себе си се разбираше, че след като Фърн се омъжи за Ник, двете приятелки поддържаха връзка предимно чрез писма и телефонни разговори, а не чрез срещи.

Креси бе убедена защитничка на околната среда и насочи кариерата и живота си към най-удивителните места на планетата.

Това писмо обаче носеше печат от Линкълншир. Когато се завръщаше в Англия, Креси обикновено отсядаше в Кеймбридж, където бе защитила дисертация и където живееше няколко нейни приятели от студентските години.

Ник никога не бе проявявал интерес към нея, тъй като я смяташе за твърде начетена, интелигентна и готова да влезе в спор по въпроси, по които той се смяташе за много по-компетентен, отколкото която и да е жена.

Фърн се опита да протестира срещу несправедливото му отношение към приятелката ѝ, която не само имаше дълбоки познания в своята област, но и искрено бе загрижена за въздействието на

непрекъснато развиващата се съвременна индустриализация, която заплашваше живата природа.

Фърн си спомни, че при една среща Ник грубо бе възразил на Креси, че не знаела какво говори. Дори си бе позволил да отбележи пред жена си, че в отношенията си с нея Креси проявявала подход, който му напомнял за лесбийство...

Това бе един от редките случаи, в които Фърн се разгневи толкова много, че изобщо отказа да разговаря с него. Ако беше под по-голямо влияние на съпруга си, може би щеше да допусне, че тя не познава Креси чак толкова добре. Но двете бяха израснали заедно и нелепата мисъл, която Ник изказа, се стори повече от отворителна на Фърн.

Писмото на Креси беше написано в типичния за нея приветлив и изпълнен със съдържание стил:

„Боже мой, познай какво се случи?! Ще се омъжвам!

Запознах се с Греъм миналата година, когато заедно проучвахме в Русия ефекта от Чернобилската катастрофа върху природната среда.

Греъм е потомък на шотландски презвитериански род и е крайно конвенционален, а моралните му устои са уникални. Според него бракът е брак и нищо друго.

И понеже в самота не може да се живее непрекъснато, с удоволствие се предадох. Купихме във Фенс жилището на някакъв енорийски свещеник. Има достатъчно земя, за да опитаме да засадим и отглеждаме различни култури.

Сватбата ми едва ли ще е преди октомври — нали споменах, че Греъм е много старомоден... В момента той е в командировка и изследва ефекта от морското замърсяване върху планктона.

Чудя се дали би могла да отделиш известно време и да ми дойдеш на гости за няколко дни? Не сме се виждали от цяла вечност, а ако дойдеш, поне ще имаме възможност да се наприказваме!

Между другото извинявай, че не успях да дойда на погребението на майка ти. Зная, че за теб е била истинска трагедия да я погребеш толкова скоро след смъртта на баща ти. Но те бяха твърде предани един на друг...”

Фърн замислено остави писмото върху масата. Естествено, беше невъзможно да приеме поканата на приятелката си — Ник никога не би я пуснал сама. Още помнеше огромното му нежелание да я пуска дори при умиращата ѝ от пневмония майка.

Въздъхна и затвори очи. Писмото ѝ напомни за болката от загубата на майка ѝ. Тогава Фърн имаше огромна нужда от подкрепата и разбирането му, че майка ѝ има нужда от някой, който да се грижи за нея. Вместо това обаче Ник се държа като пълен егоист.

Адам никога не би...

Рязко стана, отиде до прозореца и се загледа през него към градината. Беше работила упорито в нея, като направи няколко равни лехи, засети с цветя. Това беше начинът да избяга не само от Ник, но и от собствените си страхове и съмнения.

Не, Ник никога не би ѝ позволил да отиде на гости на Креси. Върна се до масата и погледна писмото. Върху плика беше написан пълният адрес и телефонът на приятелката ѝ.

Фърн вдигна слушалката и внимателно започна да натиска бутоните. Трябваше да излъже Креси, че просто няма време, за да ѝ погостува...

След второто позвъняване приятелката ѝ се обади.

— Креси, аз съм... Фърн...

— Фърн! Чудесно, че се обаждаш! Кога тръгваш?

Фърн си представи интелигентното лице на приятелката си, живите очи, ентузиазмът ѝ, който я правеше толкова привлекателна. Енергична и решителна, твърда и дори рязка, когато това бе необходимо, дълбоко в себе си Креси бе състрадателна, добра и това привличаше другите към нея.

— Аз... — заекна Фърн. — Едва ли ще мога да дойда... Виждаш ли...

— По дяволите, Фърн! Недей да си измисляш! Ти си ми нужна тук! Досега не съм се омъжвала, нали знаеш? Малко съм нервна и... Е,

добре де, честно казано, съм ужасно объркана и имам нужда от някой, който да ме подкрепя. А това можеш да бъдеш единствено ти. Моля те! Моля те, ела!

Фърн отново си я представи — този път и с лъчезарната усмивка, озарила лицето.

— Но... — опита се да възрази.

— Наистина си ми необходима — със сериозен глас я прекъсна Креси. — Ти си най-добрата ми приятелка и мога да споделя с теб абсолютно всичко. Обичам Греъм до полуда, ала само като си помисля, че се обвързвам с брак, започвам да се чувствам ужасно! Пълна лудост, нали?

— Много бих искала да дойда — откровено призна Фърн, — ала не мога. Ник току-що се върна от командировка в Лондон, а нещата са доста объркани и...

— Искаш да кажеш — прекъсна я приятелката ѝ, — че той няма да те пусне при мен. — Гласът ѝ звучеше хладно и сърцето на Фърн се сви. — Е, добре тогава. Зная, че Ник не ме одобрява. Вероятно го е страх да не би да те подуча да счупиш решетките на затвора, в който те държи. А между другото, точно това бих те посъветвала да направиш.

— Креси... — опита се да възрази Фърн с чувство на неудобство.

— Извинявай, скъпа. — Помълча и добави: — Моля те, опитай се да дойдеш. Наистина съм изплашена и имам нужда от теб!

— Ще се опитам — съгласи се Фърн и се сбогува с приятелката си, която със сигурност си даваше сметка, че Фърн няма да ѝ отиде на гости.

Половин час по-късно, тъкмо когато се канеше да глади, на вратата се позвъни. Отвори и се смая — на прага стоеше Венис!

Беше топъл слънчев ден и Фърн се почувства неудобно в старата памучна блуза и размъкната си пола.

За разлика от нея Венис бе облечена с тясна блуза с дълбоко изрязано деколте, разкриващо пищните ѝ форми, и тесен панталон. Косата и гримът и бяха безупречни, както винаги. Кожата ѝ имаше приятен загар. Ръцете ѝ бяха нежни, а маникюрът — изряден, което означаваше, че не е похващала никаква домакинска работа.

Леко присвитите ѝ котешки очи, които я гледаха хитро, както и надменната усмивка накараха Фърн да се чувства някак стара и изморена. Отстъпи встрани, за да направи път на гостенката си да влезе в гостната.

— О, скъпа, да не би да съм дошла в неподходящо време? — изгука Венис и се усмихна лукаво. — Боже, колко чисто и подредено е у вас! Направо като в болница. Трябва да ми дадеш телефона на чистачката си. — Сви капризно устни и се огледа.

— Нямам чистачка — изтърси Фърн първото, което ѝ дойде наум, и усети как се изчервява заради собствената си глупост. Даде си сметка, че Венис идеално знае кой чисти в къщата на Ник.

— Няма да се задържам дълго. Само дойдох да ти върна това. — Отвори дамската си чанта и извади измачкана вратовръзка. Беше на Ник. — Онзи ден, когато дойде да обсъдим инвестициите ми, Ник я забрави вкъщи. Централното ми отопление нещо не е наред и в хола става прекалено горещо. Нали разбираш... Та той ми поиска разрешение да си свали вратовръзката... Чистачката ми я намери тази сутрин и понеже минавах край вас, помислих да се отбия и да я върна.

Фърн мълчеше. Съзнаваше, че Венис нагло ѝ се подиграва и изпитва перверзна наслада от това. Защото имаше само един правдоподобен начин вратовръзката на Ник да е останала у Венис, начин, който изобщо не съвпадале с нескопосаните безочливи лъжи на по-възрастната жена.

Венис се сбогува с преbledнялата като платно Фърн и си отиде.

Фърн остана да стои с ледени ръце и крака и изпитваше желание да потъне в земята от срам. Вече нямаше никакви съмнения относно връзката на Ник с Венис.

Отиде до телефона и докато набираше номера и чакаше да ѝ отговорят, усети как я обзема гняв — гняв за това, че съпругът ѝ я лъжеше и мамеше по най-нагъл начин:

Венис не беше глупава и много добре знаеше какво прави, като връщаше вратовръзката.

Някой вдигна слушалката от другата страна на линията и Фърн осъзна, че вместо да набере номера на Ник, както искаше, се е обадила на Креси. Дали това беше пръстът на съдбата, или подсъзнателна постъпка от нейна страна? Пое дълбоко дъх.

— Креси, премислих — започна неуверено. — Кога искаш да дойда?

— Колкото можеш по-скоро! — незабавно отговори приятелката ѝ с искрено въодушевление.

Фърн събра нещата си бързо, а и нямаше кой знае какво за вземане. Споменът за модно облечената Венис само засили отвращението ѝ към собствените ѝ износени дрехи.

Остави бележка на Ник къде отива, подписа я и добави, че Венис му е върнала вратовръзката...

Нека мисли каквото си иска, реши мрачно тя. Докато слагаше малкия си куфар в багажника на колата, ѝ хрумна, че всъщност не бяга. Просто искаше да се махне за известно време и да обмисли бъдещето си. Дали в него щеше да има място за Ник?

Въздъхна тежко, седна зад волана, запали мотора и потегли.

Спря да обядва в малко провинциално градче. Оказа се, че е пазарен ден и улиците бяха пълни с хора. Фърн слезе от колата и забеляза млада майка, която мина покрай нея, бутайки количката с бебето си. Жената бе горе-долу на годините на Фърн, но за разлика от нея, бе облечена в ярка лятна дреха, която макар и не толкова скъпа, колкото тоалетите на Венис, изглеждаше приятна и свежа.

Подобни дрехи, разбира се, са съвсем неподходящи за мен, помисли си Фърн. Ник бе казал, че... Рязко се прекъсна и без повече да си замисля, влезе в един магазин за дрехи.

Половин час по-късно излезе от там пламнала и цялата треперееща от възбуда. Вече не бе облечена с износената си пола и стара блуза. Вместо тях носеше къс цветен клин, под който бе облякла памучно боди в подходящ цвят. Успя да си купи дори шарени платнени обувки.

Беше платила покупките с парите, дадени ѝ от Ник предишния ден за пазар през целия следващ месец. Естествено, това беше постъпка, която една зряла жена не би извършила, каза си смутено. Още повече жена, която имаше силно развито чувство за отговорност и нещо повече — която възнамеряваше да остави мъжа си, а

следователно, нямаше никакво право да харчи парите му, при това за нещо толкова лекомислено като дрехи, които той със сигурност не би одобрил. Все пак те ѝ бяха удобни, а когато скришом се огледа в една витрина, се смути от екстравагантния си вид. Разсмя се и преди някой да се е загледал в нея недоумяващо, се качи в колата и продължи пътя си.

Когато прекосяваше последното малко селище преди края на пътуването си, погледна часовника на арматурното табло. Ник вече би трябвало да се е прибрал и да е прочел бележката. Вече беше твърде късно да промени решението си и да се върне вкъщи.

Насочи вниманието си към правия път, който се губеше в мъглявата далечина на ниския хоризонт. В действителност изпитваше странно чувство на лекота и свобода.

— Свобода... — Изрече думата на глас, за да ѝ се наслади.

Скоро видя огромната къща, чийто архитектурен стил напомняше готическия. Беше солидна, стабилна и макар да изглеждаше не съвсем на място сред тези блатисти равнини, определено предизвикваше усещане за сигурност.

Когато премина отворените порти, се озова на алея, водеща към къщата. Тревата наоколо беше рядка и неподдържана, тенис кортът пустееше и като цяло дворът изглеждаше много по-неприветлив от имението на Браутънови.

Но въпреки тежките си каменни стени и контрастът с мъгливата безтегловност на природата, къщата притежаваше необяснима притегателна сила и примамаваше с гостоприемството си.

Фърн паркираше отпред, когато входната врата се отвори с трясък и Креси изтича да я посрещне по стълбите.

Фърн тъкмо слизаше от колата, когато се озова в прегръдките на приятелката си.

— Фърн! Най-сетне дойде! Вече се страхувах, че няма да се появиш! Охо! — добави тя и я пусна, отстъпи назад и я огледа от глава до пети. — Явно нещата са се променили, защото Ник би бил абсолютно против да облечеш подобни дрехи, които между другото ти стоят фантастично!

— Те са твърде младежки за мен и... — заекна тя, като се изчерви. — Трябваше да...

— Младежки ли? — прекъсна я Креси. — Не ставай смешна! Изглеждаш чудесно! Много по-добре си, отколкото със старомодните тъмни парцали, които обикновено носиш, сякаш си на сто години. — Усети, че е прекалила, и добави: — Извинявай, не исках да те обидя, но ти ме познаваш добре, скъпа, и знаеш, че винаги казвам това, което мисля. А майка ти ти беше втълпила, че добре възпитаните момичета носят вълнени плисирани поли, много бельо и сивосинкави блузи, закопчани до под брадичката. Но ти си красива зряла жена, трябва да имаш самочувствие на такава и е хубаво да се вижда, че сама се грижиш за живота и облеклото си. — Като видя смущението, изписано върху лицето на Фърн, се усмихна добродушно. — Добре, добре! Зная какво си мислиш, като ме гледаш! Но спокойно можеш да ми го кажеш. — Взя се в нея, после хвърли поглед на небрежните си дочени панталони и развлечената фланела. — Тях съм избирала сама, Фърн, без чужда помощ — добави предпазливо Креси. — И ако Греъм започне да ми диктува какво да обличам, макар да го обичам... — Поклати глава многозначително и изведнъж се сети: — Виж ме каква съм! Ти току-що си пристигнала, а аз ти чета лекции! Заповядай, влез...

Минаха през широко преддверие и се озоваха в просторна гостна стая с висок таван. От големите прозорци нахлуваше слънчева светлина. Две ръчно тъкани покривки небрежно бяха проснати върху коженото канапе, разположено пред каменна зидана камина. На стената над нея бяха закачени препарирани глави на малки елени със стъклени очи.

— Отвратително, нали? — каза Креси, като проследи погледа на Фърн. — Както се досещаш, не аз съм ги избирала, купувала и закачила там. Бяха си тук, когато купихме къщата. Греъм каза, че като се върне, ще ги свалим и ще ги погребем по подходящ начин. — Изобщо не се е променила, помисли Фърн, а Креси продължи: — Трудно е човек да си представи общество, в което убийството на беззащитни същества е не само позволено, но и високо ценено, нали? Виж горките животинчета! Това е данъкът, който те плащат за уменията на човека да борави с огнестрелно оръжие... — Внезапно се сепна и рече: — Фърн, толкова се радвам, че си тук! Още не мога да

повярвам, че се съгласих да се омъжа... Знаеш отношението ми към този вид обвързване за цял живот. Винаги съм се страхувала да не проваля брака си като мама...

— Но ти наистина обичаш Греъм, нали?

— Да, разбира се! — Каза го съвсем тихо, но твърдо.

Очите ѝ искряха по странен начин, лицето ѝ беше озарено от някаква вътрешна сигурност и спокойствие. Цялото ѝ същество излъчваше щастие. Сърцето на Фърн се сви. Не че завиждаше на приятелката си... Просто усети по-остро от когато и да е болката от самотата си.

Какво ли правеше сега Ник, запита се малко по-късно, докато Креси ѝ показваше къщата и въодушевено споделяше плановете им с Греъм за бъдещето. Фърн се чудеше дали съпругът ѝ съжалява и се разкайва за лошото си държание, или пък използва случая, че я няма, за да се отдаде изцяло на Венис...

Не усети, че Креси е млъкнала и я наблюдава изпитателно, докато не чу въпроса ѝ:

— Фърн? Какво има? Какво се е случило?

— Ами... Нищо. Само мислех за Ник...

— Очевидно не е нещо приятно, ако се съди по изражението ти — отбеляза угрижено Креси. — Искаш ли да поговорим за това?

Фърн поклати глава. Беше дошла тук, защото приятелката ѝ имаше нужда от нея, а не за да я натоварва с проблемите си. За свое огромно учудване обаче усети как очите ѝ се изпълват със сълзи, които Креси забеляза.

— Хайде, скъпа! — настоя Креси. — Искам да зная какво става.

Фърн се остави да я хване под ръка и да отведе в кухнята — голямо, разхвърляно, но много удобно помещение, в което Креси вече бе успяла да наложи своя стил.

Бе помещение, което Ник би намразил, помисли тя, докато приятелката ѝ безцеремонно разчисти купчина книги от масата и я побутна внимателно към един стол, за да седне.

— Сега искам да ми разкажеш всичко, Фърн! — Креси седна на срещуположния стол.

— Няма нищо за разказване... — започна тя, като нямаше намерение да продължава. Ала думите сами се изплъзнаха от устата ѝ: — Ник има любовница... — Последва кратко мълчание. Фърн

погледна приятелката си и разбра, че не е изненадана от съобщението. — Зная какво си мислиш. Вероятно изневярата не е нещо кой знае колко важно в един брак... Такива неща се случват. Искам да кажа, че обикновено съпрузите си имат любовници... Но това сигурно не означава нищо и ако си мълча, всичко ще отmine... Аз съм виновна за всичко, Креси... Аз...

— Ти?! — избухна Креси и скочи от стола. — За бога, Фърн, как си допуснала да направи това с теб?! Винаги съм знаела, че е безсрамен манипулатор! И ако той има любовница, е взел решението си сам и ти нямаш нищо общо с това! — Закрачи напред-назад из кухнята, а очите ѝ мятаха гневни мълнии. — Не познавам друг човек, който да се отнася към брака така сериозно като теб! — Спря да крачи, обърна се и заяви намръщено: — Трябва да ти кажа, колкото и да ти е неприятно да го чуеш, че твоят съпруг е най-егоистичният и самовлюбен тип, когото някога съм срещала! Още от момента, в който се запознахте, той започна да ти се налага, да те обижда, да те тормози! Наблюдавах как се разпорежда с живота ти, с теб самата и много ми се искаше да те предупредя, но ти беше така сляпо влюбена в него! Още ли го обичаш? — попита я гневно. Фърн поклати глава, без да може да изрече отрицателния си отговор на глас. — Слава богу! — възкликна Креси. Отиде до хладилника, извади бутилка бяло вино, отвори я и сипа в две чаши. Подаде едната на Фърн. — Е, не е шампанско, но... — Отпи от чашата, погледна приятелката си в очите и по-скоро заяви, отколкото попита: — Възнамеряваш да го напуснеш, надявам се.

Да го напусне ли?! Да напусне съпруга си?! Да наруши още веднъж брачния обет? Фърн се втренчи в нея.

— Ние сме женени, Креси. Аз съм се заклела... Дала съм обет пред Бога. Аз...

— Фърн! Опомни се! Още колко трябва да се измъчваш? Колко още ще се раздаваш? — Креси остави чашата си. — А той какво ти е дал, по дяволите? Казваш, че има любовница. Е, добре. Но се обзалагам, че не е първата, нито пък ще е последната. Той е такъв, че за да задоволи своето мъжко честолюбие, е готов безогледно да търси нови и нови завоевания... О, това не е заради секса! Ник просто избива някакви комплекси и опитва да се докаже чрез любовните си извънбрачни връзки. Честно казано, когато се запознах с него, се запитах какво си харесала в него. Та той е пълен антипод на Адам!

Когато излизаше с него, често се питах какво ли би било, ако легнех с твоя Адам...

— Той никога не е бил мой — възрази Фърн. — Бъркаш, като смяташ, че Ник го измести. Адам никога не е бил нещо повече от мой приятел.

— Приятел ли? Та нали забелязвах как те гледа! Господи, може ли да си толкова сляпа?! Адам те желаше, Фърн! Това е повече от сигурно.

— Грещиш — настоя Фърн. — Той вече имаше любовница — по-възрастна и много по-опитна от мен. Ник...

— Ник те поиска така, както искаше всичко останало в живота си — прекъсна я Креси. — Искаше те не заради самата теб, а за да те отнеме от Адам!

Лицето на Фърн пребледня като платно. Стисна чашата с виното си така, че кокалчетата на пръстите ѝ побеляха.

— Не е вярно! Ник искаше мен... Имаше нужда от мен... — Но даже докато изричаше тези думи, съзнаваше, че Креси е права.

С болезнено съжаление усети, че всичките ѝ илюзии, които бе използвала да защити себе си и брака си, внезапно рухват като пясъчна кула. И този път трябваше да види нещата такива, каквито бяха в действителност.

— Извинявай, Фърн! Истински съжалявам — прошепна Креси. — Не исках да те нараня. Мислех, че знаеш колко ужасно отмъстителен и ревнив е Ник към Адам.

Ник да ревнува Адам?! Погледът ѝ се замъгли, зави ѝ се свят. Насили се да погледне своята приятелка.

— През всички тези години да не зная... Да не разбера... Да не се досетя... Мислех, че Ник ме желае, че има нужда от мен. А през цялото време ме е използвал, защото е смятал, че Адам ме иска... Това ли се опитваш да ми кажеш, Креси? — В гласа ѝ се долавяше отвращение.

— В общи линии, да. Но има още нещо. Хората като Ник паразитират. Като бръшляна, като плевелите... Те трябва да се прикрепят към жертвата си, да изсмучат жизнените ѝ сокове, силата ѝ и по такъв начин бавно и постепенно да я унищожат. И колкото по-жизнено и силно е растението, толкова повече привлича паразитите към себе си...

— Но аз не съм силна... — възрази Фърн тихо и сведе поглед към стиснатите в скута си ръце.

Креси отиде до нея, клекна до стола и нежно обви ръце около кръста ѝ.

— Фърн, ти грешиш дълбоко. Ти си един от най-силните, най-смелите, най-моралните хора, които познавам. Защо мислиш, че помолих именно теб да дойдеш тук, ако не заради твоята твърдост и решителност?

— На теб да ти е нужна моята твърдост?! Моята решителност?! — Усети как тялото ѝ се разтърсва от истеричен смях. — Та аз съм нищо! Кръгла нула! Нищо не направих с живота си... Нищо не видях... Никъде не отидох...

— Но ти си благородна, състрадателна, готова да помогнеш на всеки. Хората подсъзнателно те търсят за помощ и морална подкрепа. Господи, ти дори не познаваш себе си както трябва, скъпа! Та ти си безценна! Да не си въобразяваш, че човек с твоите качества би привлякъл Ник? Обзалагам се на каквото пожелаеш, че въпреки любовницата си той няма да ти позволи да го напуснеш! О, не! Той ще те измъчва, ще се наслаждава на страданието ти, ще те кара да се чувстваш виновна, ще търси всеки твой пропуск, за да обвини теб заради собствената си изневяра! Ще те използва, ще те манипулира, ще те мъчи, но няма да те остави! Той не може да си позволи да те остави, Фърн! Ти си му необходима, за да задоволява самолюбието си!

— Но той... — понечи отново да възрази Фърн, ала млъкна, осъзнала най-сетне какво точно казва приятелката ѝ.

— Още ли го обичаш? — настоя Креси. Взря се в лицето на Фърн, като се стараеше да прозре истината.

— Не. — Най-последно изрече съдбоносната дума. Не можеше повече да крие истината.

— Слава богу! Остави Ник. Заради теб самата си длъжна да го напуснеш. В противен случай той ще те превърне в развалина...

Как би могла да го напусне? А ако Креси беше права и той никога не я бе обичал и искал, а само отмъщаваше по някакъв криворазбран начин на брат си? Тогава можеше ли да остане при Ник?

Осъзна, че досега умишлено е бягала от действителността, за да не страда... Но вече бе настъпило времето да погледне истината в очите и да реши как ще живее занапред...

Двете приятелки си говориха до късно през нощта. Вечеряха от вкусните гозби на Креси, които тя предварително бе сготвила за гостенката си. Освен брака на Фърн, обсъдиха страховете на Креси, че няма да е в състояние да удовлетвори очакванията на Греъм.

— Не мога да живея без него — сподели тя. — И все пак се ужасявам от мисълта, че след като се оженим, няма и да мога да живея с него.

— Ще можеш, естествено! — настоя Фърн така уверено, че Креси веднага ѝ повярва.

— Виждаш ли Адам? — попита я Креси неочаквано след третата чаша вино.

Фърн се напрегна цялата, тялото ѝ се стегна, мускулите ѝ се свиха като пред скок. Лицето ѝ се изкриви от болка. Помисли, че не е необходимо да я скрива, защото е с Креси, а не с Ник, който би използвал спонтанната ѝ реакция, за да я унижи и нарани умишлено.

— Не много често. Дватамата с Ник никога не са били много близки, а сега и тази сделка с Браутъновата къща...

— Каква сделка? — попита Креси. И след като Фърн ѝ разказа накратко, допълни: — Но Адам няма да допусне къщата да се разруши, нали? Той винаги е бил защитник на историческите ценности.

— Да, зная, но е свързан с няколко проекта. Предполагам, че като бизнесмен, като архитект... Е, добре, на никой не му е лесно в наши дни, нали? А Адам трябва да мисли за служителите, а и за себе си...

— Ах, ето значи какво било. Ти обсъждала ли си това лично с него?

Фърн отклони поглед. Не смееше да погледне Креси в очите, защото щеше да разгадае тайната ѝ — тайна, която за нищо на света не би споделила дори с най-добрата си и вярна приятелка...

— Не, не съм — отвърна накрая и побърза да промени темата: — Разкажи ми как се запозна с Греъм. Зная само, че сте работили по един и същи проект...

— Да, добре. Ние бяхме...

Фърн се заслуша в разказа ѝ, благодарна, че вече не е център на вниманието.

Чак когато слънцето озари небосклона с първите си лъчи, двете жени си легнаха, като оставиха кухнята неразтребена. Фърн, разбира се, понечи да прибере разхвърляните чаши и празната бутилка, но Креси я спря:

— Като се наспим, ще имаме предостатъчно време да оправим всичко. — И добави с усмивка: — Вероятно като се омъжа и аз ще стана къщовница и домошарка като теб и няма да си лягам, преди да съм почистила кухнята и да съм я привела в идеален ред. Но все още не съм съпруга, а и Греъм, слава богу, не държи на домакинската работа.

— Наистина ли? — попита Фърн и се засмя.

Познаваше добре приятелката си и знаеше, че не е привърженичка на реда къщи и никак не обича да върши домакинска работа.

Половин час по-късно, когато се мушна под прохладните чаршафи на удобното меко легло, Фърн си спомни думите на Креси: „Остави Ник. Заради теб самата си дължна да го напуснеш. В противен случай той ще те превърне в развалина...“.

Да напусне Ник...

Затвори очи и усети неясна тревога. Но това не беше страх, даде си сметка тя. Беше нужда, желание, стремеж, див копнеж, завладял цялото ѝ същество, за свобода...

Как не бе прозряла това по-рано?

Защо друг трябваше да ѝ отвори очите какво всъщност представлява Ник, да ѝ покаже начина как да отхвърли нетърпимото бреме на собствения си провал? А вината ѝ?

Рязко отвори очи. Креси не би могла да ѝ покаже правилния път, защото не знаеше цялата истина. Не знаеше, че не само Ник бе нарушил брачния обет.

И въпреки това Фърн не можеше да остане повече с него.

С брака им бе свършено. Но щеше ли да намери сили да каже това на Ник?

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Какво ти става, Зоуи? Вече цяла вечност чоплиш тези спагети, без дори да ги опиташ. Мислех, че обичаш италианската кухня.

Зоуи се усмихна пресилено на закачливия тон в гласа на приятелката си.

— Наистина я обичам — съгласи се тя. — Но напоследък нещо не съм във форма. — Направи гримаса. — Каквото и да хапна, ми става зле и понякога дори ми призлява...

— Аха, разбирам — прекъсна я Ан с усмивка. — Да не се опитваш да ми кажеш, че си бременна?

Бременна ли? Зоуи се втренчи в нея.

— Не... Не, разбира се, че не съм. Само че след онова хранително отравяне през миналата седмица... — Млъкна, раздразнена от намръщения вид на приятелката си. — Виж, просто съм нервна. И това усещане не ме оставя на мира. А и шефът на Бен е станал настоятелен и придирчив. През последните седмици рядко виждам Бен. Той работи толкова много...

— Това са трудностите на ресторантьорското дело. — В гласа на Ан се долавяше искрено съчувствие. — Така можеш само да искаш да започнеш свой бизнес.

Зоуи не каза нищо. Обикновено подобна забележка от страна на най-добрата ѝ приятелка от едно време би довело до желание да сподели с нея плановите и въодушевлението си... Но сега, след завръщането им Уилтшир, се чувстваше болна, изморена и нямаше настроение за нищо. Даже за секс, както бе отбелязал Бен снощи, когато Зоуи се отдръпна от прегръдките му и заяви, че е преуморена. После обаче се сгуши в него и го накара да я вземе в обятията си — така се чувстваше сигурна и спокойна.

Бременна ли?! Тя се намръщи, когато напускате ресторанта и си тръгваше към вкъщи.

Ан наистина беше най-добрата ѝ приятелка, но двете рядко се виждаха, защото Ан беше домошарка и си гледаше бебето, родено

преди шест месеца.

Обикновено Зоуи с интерес слушаше разказите ѝ за малкия Уилям, на когото бе кръстница. Радваше се на щастието на Ан, но днес разговорът с нея я раздражни и смути.

Това може би се дължеше на факта, че двамата с Бен не бяха в състояние да кроят по-нататъшни планове, преди да получат разрешителното за допълнителния строеж.

Бременна... Бе невъзможно, слава богу. Не беше пропускала да си взема противозачатъчните хапчета, защото нито тя, нито Бен желяеха да поемат отговорността за непредвидена поява на бебе. По този въпрос и двамата проявяваха единомислие — съзнаваха невъзможността да имат дете на този етап от живота си. Бен даде да се разбере пределно ясно, че никога не е искал деца. И Зоуи не се съмняваше в искреността му — спомни си неговата реакция, когато беше разбрал за бременността на Шарън.

Зави ѝ се свят и усети как ѝ се повдига. Нима щеше да повърне тук, на улицата? Спря, хвана се за един електрически стълб. Усети как минувачите учудено я оглеждат и внимателно я заобикалят.

— Добре ли си, мила?

Зоуи погледна възрастната жена.

— Добре съм — излъга тя.

Възрастната жена кимна с разбиране.

— И с мен беше така първия път, когато забременях. Чувствах се като болно куче и сутрин, и обед, и вечер. Разбира се, по онова време беше различно...

Като потискаше гаденето, Зоуи остави непознатата да говори, твърде заета да се пребори с натрапчивия страх, който дори потисна гаденето.

Бременна... Не можеше да бъде! Не би трябвало! Не биваше! В никакъв случай!

Два часа по-късно тя мислеше за същото, докато стоеше в банята и се вираше в собственото си отражение в огледалото. Беше напълно объркана от неопровержимите доказателства, че е бременна.

Трепереща, тя се наведе и вдигна от земята двата използвани теста за бременност. И двата бяха положителни.

Все пак може би има някаква грешка, мерна се през ума ѝ. Може би не бе извършила теста, както трябва. Тръгна към вратата с намерението да отиде до аптеката и да купи още един тест. Трябваше да опита отново. Със сигурност не бе използвала теста правилно. Да, точно така. Това беше причината.

Вероятно я бяха объркали и смутили приказките на Ан за бременността и затова бе направила някакъв пропуск при провеждането на теста. Само по този начин можеше да си обясни...

Стигна до средата на хола, когато чу Бен да отключва входната врата и да влиза.

Обзе я паника. Спусна се към банята, заключи се вътре, бързо събра издайническите тестове, опаковки и кутийки и ги уви в кърпата, която взе от закачалката. Стомахът ѝ се сви от страх, когато Бен я извика.

Излезе от банята със съзнанието, че веднага, щом я види, той ще разбере, че нещо не е наред. Цялата трепереше, лицето ѝ беше зачервено, а очите ѝ блестяха.

От какво всъщност бе изпаднала в паника? Какво се опитваше да скрие? Не бе направила нищо лошо — бременността не беше само неин проблем, а и на Бен — и той трябваше да бъде споделен и от двамата, тъй както бяха споделяли всичко досега.

И в радост, и в беда...

Изведнъж я обзе безумна радост, че той е тук. Затича се към него. С изненада установи, че се чувства уязвима и беззащитна, че има нужда от неговата любов, закрила и успокоение.

— Бен!

— Трябва да пътувам до Манчестър, Зоуи — бяха първите му думи. Едва я погледна и забързано влезе в банята. — Майка се обади в ресторанта — продължи оттам. — Шарън е била откарана по спешност в болница. Някакви усложнения с бебето...

— Но, Бен, аз трябва да...

Той излезе от банята и Зоуи млъкна, разбрала, че той не я е чул, че дори не я е слушал. Изглеждаше така, сякаш е забравил за присъствието ѝ, унесен от собствените си мисли и тревоги.

— Само това ми липсваше! — чу го да казва. — Едва се оправих с Алдо. Оплаква се, че на клиентите започнало да им омръзва менюто. И кой е виновен? Не и аз. От месеци го съветвам да сменим блюдата,

но той не искаше и да чуе. А сега, когато нещата се обърнаха, аз съм му бил виновен... Между другото, има ли някакви новини от Клайв? — попита накрая той и я погледна.

Зоуи притаи дъх. Сега беше моментът! Ето сега той най-сетне щеше да разбере по вида ѝ, че нещо не е наред, че има нещо сериозно... Имаше огромна нужда от подкрепата му в този момент, искаше да се сгуши в силните му обятия, да избяга и да се скрие от тревогите и страха...

Погледът му стана по-остър. Бен смръщи вежди и присви очи. Тя задържа дъха си, а сърцето ѝ бясно препускаше в гърдите. Сега вече сто на сто щеше да забележи странното ѝ състояние!

— Зоуи — изрече Бен рязко. — Клайв обаждал ли се е? — В гласа му се долавяше раздразнение.

Изминаха няколко секунди в напрегнато мълчание. В гърлото ѝ заседна ледена буца, а очите ѝ започнаха да се пълнят със сълзи.

— По дяволите, Зоуи! — настоя той. — Какво е станало? Какво има?

— Нищо — промълви тихо тя и се извърна.

Вече беше прекалено късно да я пита за това. Трябваше да види... Да забележи... Да разбере...

— Виж, Зоуи, сега трябва да тръгвам. Ще ти се обадя веднага, щом пристигна в Манчестър и разбера какво се е случило. Може и да се наложи да остана за няколко дни. Боже, защо трябваше да се случи точно сега... — простена той и отиде да събере багажа си.

Зоуи седна в един стол и дълбоко се замисли. Винаги тя беше тази, която го подкрепяше, която му даваше сили. А сега, когато ѝ трябваше подкрепа и утеха от него, той дори не забеляза... Попита я единствено за Клайв...

Как не бе разбрал? Та тя беше бременна, за бога! Носеше неговото бебе, бебето, което можеше да провали всичките им планове, надеждите им! Бебето, което не биваше да бъде зачевано.

Толкова се страхуваше! А Бен не можеше, не искаше да знае, не искаше да разбере!

Той се приближи към нея със сака в едната си ръка и се наведе да я целуне. Тя бързо извърна глава, за да я целуне не по устните, а по бузата.

— Само това ни липсваше сега — промърмори Бен, докато се изправяше. — Шарън и проклетото ѝ бебе!

В думите му прозвуча омраза. Зоуи се сви като ударено куче и цялата потрепери от студа, който се разля по вените ѝ и достигна сърцето...

След като Бен замина, Зоуи дълго седя в хола, загледана през прозореца навън. Какво ѝ ставаше, за бога? Нали знаеше, че Бен не иска деца? Двамата се бяха договорили какво искат от живота и един от друг. А сега им предстоеше да приведат в изпълнение плановете си за най-близко бъдеще.

Спомни си как бе съжалила Ан, когато разбра, че е бременна. Винаги се бе обявявала за правото на жените сами да избират дали да продължат, или да прекъснат бременността си. Беше сигурна, че ако забременее в нежелан момент, ще прояви достатъчно твърдост и ще вземе единствено правилното и логично решение.

В крайна сметка, защо ѝ трябваше да обсъжда това с Бен? Знаеше мнението му по въпроса, беше убедена, че той нямаше да пожелае да задържат бебето.

Да, тя беше съвременна, самостоятелна, независима жена, която не бе свикнала да хленчи за помощ пред някой мъж в трудни моменти.

Почувства как я обзема внезапен студ... и умора... и самота.

Да, беше бременна. Вече нямаше никакво съмнение.

В клиниката я попитаха дали би искала да говори с някой от консултантите, но тя отказа. И без това знаеше идеално какво трябва да предприеме.

Първоначалната ѝ паника я бе напуснала. Имаше достатъчно време да планира нещата. С огромно усилие на волята отхвърли на заден план емоционалната си реакция, като се насили да мисли за нея като за предателство към самата себе си.

Какво повече можеше да направи за нея Бен, отколкото тя за себе си? Знаеше как ще реагира той. Защо тогава да го натоварва с отговорността да вземе решение? А Бен и без това имаше предостатъчно проблеми.

Когато се прибра в празния апартамент, седна на дивана в хола, подгъна крака под себе си и обви ръце около раменете си. Опита се да анализира създалото се положение. Не че имаше какво толкова да се анализира. Фактите бяха пределно ясни. Беше бременна, а бебето беше непредвидено и нежелано. И от нея, и от Бен.

А и по принцип тя нямаше майчински инстинкт, мина ѝ през ума. Видът на повити бебета, независимо колко чаровни бяха, предизвикваха у нея само усмивка на облекчение, че не са нейни.

Всъщност имаше голям късмет, задето Бен беше много зает и нямаше да забележи нищо. Слава богу, че бе успяла да се съвземе, да овладее чувствата си и да не постъпва импулсивно като някоя глупачка.

А и какво ли би се променило, ако кажеше на Бен? Решението щеше да бъде единствено нейно! Не биваше да въвлича Бен в това! Беше способна да се справи с положението сама!

Със съжаление си спомни колко изморен и раздразнен беше той, преди да замине за Манчестър. Явно беше объркан и от странното ѝ поведение.

Обзета от чувство за вина, се запита какво ли е станало с Шарън. Била е откара в болница, кратко ѝ съобщи Бен. И нищо повече...

В този миг тревожният звън на телефона прекъсна мислите ѝ. Вдигна слушалката и от гърдите ѝ се изтръгна въздишка на облекчение, когато чу Бен.

— Как е Шарън? — беше първият ѝ въпрос.

— Сега е по-добре и състоянието ѝ се стабилизира. Но ще я задържат още известно време, за да бъде под лекарско наблюдение. — Гласът му беше изморен. — Мама е много разтревожена. Освен това се оказа, че се е карала на Шарън и сега се чувства ужасно виновна за случилото се, макар че лекарят ѝ обясни, че проблемът е чисто физиологически, а не е на психична основа. Зоуи, ще се обадиш ли от мое име в ресторанта, моля те?

— Разбира се — увери го тя и добави: — Още няма никакви новини от Клайв, но сигурно скоро ще се обади.

— Дано си права. — В гласа му прозвуча песимизъм. — Мисля, че Алдо подозира, че нещо става. А ако това се провали, ще остана без работа...

— Няма да се стигне дотам. А дори наистина да те уволни, ще живеем известно време с парите, които изкарвам аз...

— Стига, Зоуи! — рече възмутено той.

Зоуи знаеше идеално какво е отношението му към опитите ѝ да му помогне финансово. И все пак...

Десетина минути по-късно, след като отново беше повърнала и беше излязла от банята с празен стомах, тя се облегна на стената и се замисли. Дали щеше да постъпи правилно? Естествено, сепна се тя. А и просто нямаше друг избор. Утре щеше да се обади в клиниката, да си запише час и да уреди формалностите, сега обаче...

Сега щеше да се почувства много по-добре, ако се видеше с някой близък, с когото да се поразсее. Ами, да, би могла да отскочи до майка си, например.

И щеше да е несравнимо по-лесно, ако имаше кой да подкрепи решението ѝ...

Паркира пред дома на родителите си и забеляза колата на баща си. Това повдигна малко духа ѝ. Хедър винаги настояваше дъщеря ѝ да не звъни, а да отключва със своя ключ. Зоуи се усмихна — за първи път, откакто беше бременна.

Но докато влизаше в коридора, усмивката изчезна от лицето ѝ. По тялото ѝ полазиха ледени тръпки — родителите ѝ говореха на висок глас, викаха си, караха се!

Не чува влизането ѝ и тя остана замръзнала на място в коридора.

Родителите ѝ се караха!

Досега това никога не се беше случвало! Никога! През откренатата врата на кухнята до нея долетяха гневните думи на майка ѝ:

— Не разбираш ли? Искам да работя, да направя нещо полезно в живота си, а не само да седя вкъщи със скръстени ръце и да чакам кога ще благоволиш да се прибереш! А напоследък ти не се прибираш често, нали?

— Ти да работиш? — чу се острият глас на баща ѝ. — Не ме размивай! Че какво можеш да вършиш ти? Нямах никаква квалификация!

— И чия е вината за това? Нали винаги настояваше, че ти трябвам и то у дома? А сега се оплакваш, че съм твърде зависима от теб, че заради мен нямаш време за работата си! — Майка й горчиво се засмя. — Това повече не е моят дом! Не е, откакто Зоуи отиде да живее другаде! И двамата го знаем! Тя беше единственото, което ни свързваше! Само заради нея бяхме заедно. Аз, разбира се, поддържах пред хората илюзията, че сме щастливи...

— Наистина бяхме щастливи, по дяволите! И сега сме...

— Ти може и да си щастлив — прекъсна го Хедър, — но не и аз! Искам от живота повече от един мъж, който непрекъснато се жалва колко е изморен и зает, за да прекарва с мен и минутка от свободното си време. Кой твърди, че е изтощен от работа и затова не желае да спи с мен? Кой лъже къде и с кого ходи?

Зоуи не можеше да повярва на ушите си.

В този момент баща й стовари юмрук върху масата.

— Вече ти обясних, че е станала грешка! Наистина бях там, ала дежурният администратор е направил разместване в резервациите и...

— Винаги съпругата, като абсолютна глупачка, научава за подобни неща последна, нали? — прекъсна го гневно жена му. — Това е класическият вариант на... аферата. — Думата едва излезе от устата й.

— Аз нямам афера!

— Няма никакво значение дали имаш, или нямаш! Поне за моите намерения! Продължавам да настоявам за тази образователна програма! Трябва да я поема, за да усещам, че съм жива, че съществувам, че съм полезна... Дори нищо да не струвам за теб...

Зоуи тихо се обърна, излезе и внимателно затвори външната врата след себе си. Излезе навън и с неуверени крачки се отправи към колата си.

Нейните родители?! Да се карат?! Невъзможно!

Колко пъти дори им се бе надсмивала на идилията на семейните им отношения! Дори не бе подозирала за съществуването на тези дълбоки противоречия, които очевидно съществуваха отдавна помежду им!

Никога не бе предполагала... Не бе допускала... Цялата трепереше, докато палеше колата и потегляше. Обърна и се вля в движението.

Нейните родители... Бен... Запита се как ставаше така, че когато тя им беше нужна, винаги им протягаше ръка, а сега, когато Зоуи имаше нужда от помощта им, те просто бяха потънали в собствените си проблеми, бяха твърде заети да разберат какво става с нея.

Досега никога не ѝ се бе налагало да се обляга на когото и да е. Все беше по-силната. Подкрепяше всички.

Наистина ли очакваше Бен и родителите ѝ да се досетят за страховете ѝ, да усетят какво е станало?

Не, разбира се, че не. А и как биха могли?

Внезапно по страните и се затъркаляха сълзи на гняв и обида. Бързо ги изтри с опакото на ръката си и няколко пъти дълбоко пое въздух, за да се поуспокои.

Какво се случваше с нея? Защо се размекваше? Просто трябваше да се справи с поредния проблем в живота си. Без чужда помощ. Както винаги досега.

Само трябваше да изпълни решението си, а после животът ѝ щеше да навлезе в обичайното си русло...

Докато шофираше бавно към квартирата, в съзнанието ѝ болезнено се заблъска въпросът: „Защо всичко това се случва с мен? Защо точно с мен?“.

Не беше честно!

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Нел, излизам.

Елинор спря на стълбите. Не можеше ли поне да я изчака, докато слезе, за да се сбогуват?

Влезе ядосана в кухнята и започна да прибира приборите от закуската. Откакто миналата седмица избухна онази кавга между децата, във въздуха витаеше някаква напрегнатост. В ушите ѝ още ехтеше обвинението на Ванеса, пропито с горчивина:

— Знам защо толкова бързаш да се местиш! Това не е твоят дом. Ти никога не си чувствала тази къща като свой дом!

Разбира се, че не беше вярно! Дали? Макар че не ѝ се щеше да признае, може би тайно в себе си не възприемаше тази къща като неин дом, защото тук се чувстваше несигурна, усещаше някаква невидима заплаха за своята любов към Маркърс? Понякога наистина ѝ се струваше, че Ванеса съзнателно се мъчи да подкопае отношенията ѝ с Маркърс, в крайна сметка и брака им. Но защо, защо иска да го прави? Елинор нямаше никакво отношение към развода на родителите ѝ. Нещо повече, в началото даже ѝ се струваше, че Ванеса я прие радушно. Не биваше да забравя, че момичето е в деликатна възраст и като всички деца на тази възраст е невъзможно да предскажеш чувствата и настроенятията ѝ...

По дяволите, защо се занимаваше с Ванеса? В момента трябваше да я вълнуват отношенията ѝ с Маркърс. Само преди месец се поздравяваше с щастливия си брак, първоначалните ѝ съмнения ѝ се струваха смешни. А ето че вече цяла седмица двамата поддържаха нещо като предпазлив неутралитет, от който обаче лъхаше почти враждебност. Причината не беше в скандала между децата, поне не от нейна страна, нито пък в начина, по който реагира Маркърс. Имаше усещането, че той я смята за виновна за това състояние на нещата — може би не пряко, но в крайна сметка, защото беше неспособна да ги поправи. Не забелязваше ли, че с отношението си само влошава положението? От къде на къде тя трябваше да е виновна за бурната

реакция на Ванеса, когато разбра за намерението им да се преместят в нова къща? Оплака се на Маркърс, че дъщеря му нарочно настройва Том и Гавин против преместването, а той подхвърли рязко:

— Предупреждавах те!

— Но нали го правим преди всичко заради тях! — опита се да протестира тя тогава. — Ванеса вечно е сърдита, че момчетата заемат стаята ѝ. В новата къща ще си има отделна стая...

— Съжалявам, но не мога да я принудя това да ѝ харесва! — прекърсна я той с раздражение.

Защо се получаваше така? Сякаш изведнъж всеки започна да тегли чергата към себе си. Не можеше само Ванеса да е причината! По-рано, каквито и недоразумения да възникнеха помежду им, лесно постигаха компромис, но сега... Маркърс като че ли съзнателно загърбваше проблема, породен от взаимната враждебност между децата им, и оставяше всичко в ръцете ѝ. А това изглежда пречупваше желанието ѝ да бъде толерантна, да търси някакво решение.

Когато сподели с Маркърс безпокойството си заради Том, единствената му реакция беше да я посъветва да поговори с Алън, добавяйки студено:

— Не трябва да обвиняваме за всичко Ванеса.

Наистина, звучеше логично, но в тази логика липсваше топлина, съчувствие и обич.

Тогава се запита дали проблемите ѝ не са започнали да се превръщат в неприятна тежест, в пречка за иначе отлично подредения, спокоен живот на Маркърс. За първи път, откакто се познаваха, си зададе ужасния въпрос — наистина ли Маркърс я обичаше?

Телефонът иззвъня и сложи край на тягостните мисли, обсебили съзнанието ѝ. Беше Мери, майката на Алън. Въпреки проблемите с бившия си съпруг, Елинор винаги е била в чудесни отношения с родителите му.

— Обаждам ти се заради момчетата — каза Мери. — Ти не се обади да кажеш дали ще дойдат както обикновено през пролетната ваканция, затова реших аз да позвъня. Всъщност исках да си поговорим и за Том. Последния път, когато ни гостува, беше някак необичайно тих, затворен в себе си...

Елинор се почувства виновна. Отдавна трябваше да поговори с Мери за опасенията на внука ѝ, че бебето ще ги измести на заден план.

— Горкото ми момче! — възкликна Мери. — С Джим смятахме, че на Том и Гавин ще им хареса да се разполагат в по-голяма стая. Господи, защо не прецених как ще се почувства! Добре, че ми каза, Нел. Знаеш ли какво си мисля? Този път ще дойдем с Джим в Лондон да вземем момчетата. Дано почувстват, че ги обичаме и винаги са желани у дома.

След като привърши разговора с Мери, Елинор веднага позвъни на Карън. Може би защото отсъстваше съперничество помежду им, двете хранеха една към друга най-добри чувства. От това, което ѝ разказваха момчетата, съдеше, че Карън има чудесни отношения с доведените си синове. Поне така беше, преди да се роди бебето. Окуражена от разговора с Мери, Елинор направо обясни на Карън защо ѝ се обажда.

— И аз забелязах, че в последно време Том е някак променен — потвърди тя. — Помислих си, че може да е заради бебето. Аз имам природен брат, така че лесно мога да го разбера. Том обаче толкова се радваше на сестричката си, та ми се струваше, че не ревнува... Сигурно съм бъркала.

— Не, не е заради малката... Том се опасява, че ще престанем да го обичаме. Опитах се да му обясня, че появата на ново бебе в семейството е вълнуващо събитие и за известно време вниманието е насочено към него, но това не означава, че обичта към него е намаляла. Струва ми се, че има и нещо друго. Том живее с чувството, че няма нищо свое. Например стаята, в която спят с Гавин, всъщност е на Ванеса...

— А ние сложихме бебето в неговата стая! Добре, че ми го каза, Елинор! Най-малко от всичко бих искала да отчуждавам момчетата от баща им. Знам от собствен опит колко е болезнено за едно дете.

— Нел, какво правиш тук?

Елинор почувства как тялото ѝ се напрегна, когато Маркъс влезе в спалнята.

— Нали каза, че имаш работа и ще бъдеш благодарен, ако ти си осигури малко тишина и спокойствие, за да я довършиш!

Елинор беше седнала на леглото и решеше косата си с четка. Остави четката и го загледа. Не забелязваше ли Маркъс колко е

ядосана? Позна по изражението му, че е забелязал.

— Поисках само момчетата малко да понамалят звука на телевизора. И ти трябва да признаеш, че го пускат доста силно.

— Не чак толкова, че трябва да крещиш, за да го надвикваш. Същото не може да се каже за радиото на Ванеса... — подхвърли злъчно тя.

Раздразнението му, естествено, не й убягна.

— Нел, знам, че не ти е лесно да търпиш Ванеса тук, но кажи, какво мога да направя? Изживява лош момент...

— И затова всички трябва да понасяме капризите й. Старая се да бъде търпелива, да проявявам разбиране към нея. Кажи обаче смяташ ли, че бих позволила на Том или на Гавин да се държат с теб така както тя се държа с мен онзи ден? Мислиш ли, че бих им позволила да ме манипулират... да се опитват да застават помежду ни?

— А не се ли получава точно това? — попита тихо той. — Виж как реагираш само защото им направих забележка да намалят телевизора. Казах ти, преди да се оженим, че ми липсват качества като баща...

— И какво предлагаш да направя? Да обърна гръб на синовете си? Да ги изоставя? Виждаш какво става с Том заради Ванеса...

— Заради Ванеса или заради тебе?

— Какво искаш да кажеш?

— Помисли, Нел. Том е много чувствително дете. Не смяташ ли, че се влияе от двойките ти чувства към Ванеса? Прибави към това и факта, че вижда в мен съперник за обичта на майка му, и резултатът е налице. Том е объркан, изпитва известна неприязън...

— Том не те мрази — разпалено възрази Елиноор. — И той, и Гавин бяха много радостни, когато им казах, че ще се оженим.

— Може би тогава — да... Не казвам, че ме мразят, но очевидно момчетата ревнуват, като всички деца. Понякога си твърде склонна да идеализираш нещата, Нел. Според мен няма нищо нередно в определен момент да изпитваш неприязън към някой или нещо. Ти като че ли не даваш право на Том и Гавин от време на време да съжаляват, че нещата не са постарому, че ти вече не си само тяхна. Така ги учиш да потискат чувствата си, а това едва ли е най-доброто.

— Значи според теб редното е да насърчавам синовете си да се държат като Ванеса? Като нея безочливо да демонстрират своята

враждебност? — Напрежението и неприятностите, които ѝ се струпаха на главата през последните няколко дни, явно ѝ дойдоха много. Раздразнението ѝ прерасна в неконтролируем гняв. — И как така, дявол да го вземе, изведнъж започна да разбираш толкова много от възпитание на деца? — Скочи на крака. С нервно ожесточение започна да реши косата си, която се заплете в четката. Очите ѝ се напълниха със сълзи от гняв и болка. — Ванеса има право. Това не е мой дом, този дом е само твой! Защо тогава се учудвам, че момчетата се дразнят? Сигурно усещат, че не са желани тук.

— Това не е вярно! — Елинон трепна и неволно се отдръпна, когато Маркър сложи ръка на рамото ѝ. — Знам, че ти е много трудно в момента, Нел, но все пак не те разбирам... — продължи той. — Аз също съм под напрежение и последното, от което се нуждая точно сега...

— От което ти се нуждаеш? — рязко го прекърсна тя. — А какво ще кажеш за нашите нужди — моите, на Том, на Гавин? Маркър, момчетата страдат. Мислят, че не ги обичаме... че аз не ги обичам. — Освободи се от прегърдката му и извика отчаяно: — Не мога повече така, Маркър! Аз...

Маркър отново я прегърна, улови брадичката ѝ и я накара да го погледне. Елинон усети в гърлото забързаните удари на сърцето си, сякаш внезапно сетивата ѝ станаха особено чувствителни. Мирисът на мъжка ярост изпълни ноздрите ѝ, виждаше ситните капчици пот, избили върху кожата му. Испита нездраво удоволствие, че е успяла да го ядоса, да разклати привичната му сдържаност и самообладание.

— Остави ме! — изкрещя тя и се дрърпа рязко, но когато той наистина я пусна, изведнъж избухна в сълзи.

— Нел! — В гласа на Маркър отекна шокът, сътресението, което тя изживяваше. — Нел, какво ти става? — Той бършеше сълзите ѝ и обсипваше лицето ѝ с целувки — нежни и успокояващи.

Прекалено нежни... Елинон обви врата му с ръце и потърси устните му с такава дива страст, която като че ли свари и двамата неподготвени. Тялото му откликна незабавно. Той я притегли към себе си и трескаво, почти грубо, започна да съблича дрехите ѝ.

Елинон смъртно осъзнаваше, че за първи път, откакто бяха заедно, възбудата черпеше неудържимата си сила от гнева, ала нуждата да

освободи по някакъв начин бесовете, обсебили телата и душите им, заглушаваше предупредителния глас на разума.

Кожата на Маркърс беше влажна и гореща, ударите на сърцето му отекваха в унисон с необузданото желание, изгарящо плътта ѝ. Той целуна шията, гърдите ѝ с трескаво, почти болезнено нетърпение. За първи път отсъстваше любовната игра, нежна и възбуждаща. Не ѝ беше нужна, не можеше да чака. Искаше го сега, веднага, завладяна единствено от егоистичния импулс да задоволи физическото си желание.

Без да проронят дума, двамата се хвърлиха върху леглото. Когато Маркърс проникна в нея, неконтролируем спазъм разтърси тялото на Елинор. Тя заби нокти в гърба му — трябваше да го почувства по-дълбоко в себе си, още по-дълбоко, близо до утробата, подвластна може би на вечния, първичния инстинкт на зачеването на живота...

Върховният екстаз я връхлетя с непривична сила — странна, непозната смесица от удоволствие и болка. Почти едновременно усети конвулсиите, разтърсили тялото на Маркърс. Телата им, притиснатите едно в друго, лепнещи от пот, сякаш изведнъж изстинаха — като страстта, която ги зашеметяваше до преди малко. Физическият глад бе утолен, ала вселилите се бесове вилнееха непобедими.

Не се ли опитваше по този начин да докаже сама на себе си, че за Маркърс тя означава повече от всеки друг? Повече от Ванеса? Тази неприятна мисъл пълзеше, обвиваше мозъка ѝ със студените си пипала и я накара да потръпне.

— Какво има пак? Какво не е наред?

Гласът му ѝ се стори рязък. Обърна се към него. Искаше ѝ се да му обясни как се чувства и същевременно ѝ беше неприятно, че изпитва нужда да го прави, да търси оправдание за чувствата си, за постъпките си.

— Не може ли поне пет минути да забравиш за децата? — добави той.

— Казваш да забравя? — Кой знае защо фактът, че той прочете мислите ѝ, отново наля масло в огъня. — Не е толкова лесно, Маркърс. Когато Ванеса всячески се старее да застане помежду ни, да...

— Ванеса! Пак Ванеса!

— Ванеса е твоя дъщеря и аз не мога... — нахвърли се ожесточено тя.

— Моя дъщеря. Създал съм я и нося вина затова, което е, така ли да те разбирам? Нел, като всяко дете Ванеса е индивид, наследил част от качествата си или недостатъците, ако предпочиташ, от своите родители. Тя е човешко същество, а не машина, която бих могъл да програмирам и да контролирам. Аз също не харесвам поведението ѝ, но не мога да я принудя със сила да бъде отстъпчива и любезна. Да се надяваме, че чувството ѝ за толерантност ще се развие и укрепне с възрастта. А дотогава... — въздъхна тежко той, — дотогава ще е от полза колкото е възможно по-малко да я провокираме. Не можеше ли да махнеш плакатите на Том от стаята преди пристигането ѝ?

— Можех, разбира се, ако в последния момент не беше ме накарал аз да я взема вместо теб от гарата — избухна тя. — Щях да имам време да прибера плакатите, да разговарям с посредника и да довърша превода, който ми е на главата вече цяла седмица.

Тъмните вежди на Маркърс леко се повдигнаха, а сивите му очи станаха изведнъж студени.

— И всичко това щеше да направиш за по-малко от час? Как го постигаш, Нел? Трябва да ме научиш!

Сдобриха се, естествено. Или поне външно изглеждаше така. Елинор въздъхна тихичко. Какво ѝ ставаше в последно време? Държеше се понякога като хлапачка, едва ли не като Ванеса...

Довечера трябваше да поговори с Маркърс. Не беше лошо да накара момчетата да вечерят по-рано, а после да погледат телевизия в стаята си. Щеше да приготви любимото ястие на Маркърс, да отвори бутилка вино, да облече онази червена трикотажна рокля. Веднъж той ѝ прошепна на ухото, че предпочита да я носи без бельо...

Най-неочаквано почувства, че ѝ олеква, затананика си някаква мелодийка. Трябваше да прегледа какво има в хладилника, щом се канеше да демонстрира кулинарните си дарби. Нямахше да е лошо да се подмаже и на момчетата. Така де, едно малко отклонение от рационалната диета не означава свършека на света.

— Какво готвиш? — попита Том недоверчиво, като надникна в тенджерата със соса върху печката.

— Това не е за теб — успокои го Елинор. — Впрочем баба ти се обади тази сутрин. В събота ще дойдат да ви вземат за ваканцията.

Този път ще бъдете само двамата. Татко ви сигурно ще намине да ви види, но Карън и бебето... — Забеляза погледите, които размениха момчетата, и сърцето ѝ трепна. — Какво има?

— Нищо... — смотолеви Том.

— Мамо, нямаме нищо против и бебето да бъде там — намеси се Гавин. — Маркърс ни обясни, че татко няма да спре да ни обича заради него и че възрастните само вдигат много шум около бебетата, но това не означава, че ги обичат повече.

— Кога говорихте с Маркърс, Гавин? — Елинор остави лъжицата, с която бъркаше соса. Маркърс не ѝ беше споменавал нищо за този разговор с момчетата.

— В неделя. Той ни събра и тримата. Каза ни, че трябва да разберем, че сме едно семейство. Понякога се случвало хората в едно семейство да се скарат, дори да не се харесват много, но това не означавало, че вечно ще са скарани и няма да се харесват...

— Не мисля, че някога ще започна да харесвам Ванеса... — вметна Том.

— Да, Том каза, че винаги ще мрази Ванеса заради плаката — продължи разпалено Гавин. — Тогава Маркърс каза, че това е негово право, но трябва да внимава, защото омразата се превръща в навик и, преди да се усетиш, започваш да мразиш всеки и всичко, дори самия себе си. Омразата била като тежък чувал, който мъкнеш на гръб. Колкото повече го носиш, толкова по-тежък става. Накрая единственото, което ти остава, е да влачиш чувала.

— Ванеса каза, че ѝ е писнало да я съветват какво да прави, писнало ѝ е и от нас — промърмори Том.

— Да, и тогава се разплака — добави Гавин. — И каза, че никой не я иска тук, ама на нея не ѝ пука, защото и тя не искала да живее тук. И каза, че било по-добре да не се е раждала изобщо. После избяга и се заключи в стаята си. А Маркърс каза, че момичетата се държат понякога така...

Защо Маркърс не ѝ беше казал нищо за този разговор? Напротив, като че ли проявяваше безразличие, дори не криеше, че обтегнатите отношения между децата го дразнят. А може би вината беше нейна, защото не му даде възможност да го направи, нахвърляйки се с невздържащите си обвинения?

Елинор прехапа нервно долната си устна. Затвори очи и въздъхна. Къщата би решила много от проблемите, които сега затормозяваха отношенията в семейството. Всичко щеше да се промени, когато се преместеха в новия си дом, обеща си Елинор, опитвайки се да успокои гузната си съвест.

Довечера, на масата, щеше да поговори с Маркърс, да му обясни колко напрегната и уязвима се чувстваше в последно време. Той щеше да я разбере...

Намръщи се. Наистина ли щеше да я разбере? Той винаги повтаряше колко много се възхищава на нейното спокойствие и увереност, на способността ѝ да организира живота си без паника и напрежение. Как би приел тогава обяснението ѝ, че в последно време живееше с усещането, че губи контрол над живота си, че времето все не ѝ достигаше да свърши всичко както трябва? Че се чувства притисната отвсякъде, че понякога не ѝ достига въздух... Че изпитва нужда — духовна и физическа — от простора, спокойствието и хармонията на Браутърновата къща...

Към осем Том и Гавин привършиха вечерята и се прибраха в стаята си. На масата в трапезарията блестяха сребърни прибори и кристални чаши. Елинор излезе от банята, ухаеща на пролет. Оправи си косата, сложи грим и облече червената трикотажна рокля. Господи, толкова отдавна ли беше времето, когато всяка вечер се приготвяше така старателно за срещата с Маркърс? Беше в началото на връзката им, дни, изпълнени с радостна възбуда и трепетно очакване на срещата, които сега като че ли ѝ струваха някак нереални. Кисела усмивка разтегли устните ѝ, припомняйки си „другите Елинор и Маркърс“.

В осем и половина Маркърс не се беше прибрал и тя позвъни в кантората. Изчака доста дълго, докато най-сетне той вдигна слушалката.

— Забави се, затова ти се обаждам... — рече тя.

— Имаме заседание в кантората. Нали ти казах; Нел, че тази вечер ще закъснея? — отвърна той. Не беше трудно да се долови раздражението в гласа му.

Да, Маркърс май спомена за заседанието, но очевидно ѝ беше излязло от ума, припомни си виновно Елинор. Вероятно не беше избрала най-подходящия момент да се обажда. Тъкмо се канеше да му се извини, когато чу нетърпеливият му глас:

— Може би нямаше да забравиш, ако не беше толкова погълната от други неща! — И без да ѝ даде възможност да каже и дума, затвори телефона.

Елинор остави бавно слушалката. Не, никакви сълзи, забрани си тя. Просто едно недоразумение. Случваше се... Бяха зрели хора, които се обичаха и можеха да проявят разбиране. Понякога човек говори, без да се замисли много...

Никакви сълзи, повтори си уморено тя, избърсвайки с ръка очите си.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Ти ли си, Елинор?

Елинор неволно трепна, като чу звучния провлечен глас на бившата жена на Маркъс.

— Цял ден се мъча да се свържа с Маркъс, но него все го няма. Имал среща с някакъв клиент. Човек започва да си мисли, че някой, когото даже не познава, е по-важен от собствената му дъщеря!

„Джулия е скарана с логиката“, веднъж ѝ беше казал Маркъс и Елинор започваше да го разбира.

— Какво ѝ е на Ванеса? Да не е болна? — попита тя.

— О, не, не е болна. Става въпрос за друго. Налага се да замина за Лос Анжелис по-рано от планираното, по-точно в събота сутринта. Затова в петък Маркъс трябва да дойде да я вземе. Детето не може да пътува с влака. Ще трябва да си вземе повече неща за няколко месеца.

— За няколко месеца?! — възкликна ужасена Елинор. Остротата в гласа ѝ едва ли можеше да остане незабелязана от Джулия.

— Е, нали Маркъс се съгласи за лятната ваканция? Не мисля, че чак толкова ще ви притесни, ако дойде две-три седмици по-рано.

— Ами училището? — опита се да възрази Елинор.

— Всичко е наред, разбрахме се с директорката. Учителите ще ѝ възложат курсови работи, които ще подготви вкъщи. Пък нали срокът скоро свършва. О, забравих да ти кажа, Ванеса е поканила и една приятелка... — добави нехайно Джулия и побърза да се сбогува. — Прощавай, Елинор, но не мога да говоря дълго. Имам да върша безброй неща преди заминаването. Нали няма да забравиш да предадеш на Маркъс в петък да прескочи за Ванеса?

— Не може да ни погоди такъв номер, Маркъс! Не бива да ѝ позволяваш! — Елинор изглеждаше направо отчаяна, когато му съобщи за обаждането на Джулия. — Добре, съгласил си се за лятото, но това вече е прекалено!

— Слава богу, че момчетата ще отсъстват известно време...

— Как не разбираш, Маркър, в какво идиотско положение изпадам? Те ще си помислят, че бързам да се отърва от тях, за да направим място на Ванеса и приятелката ѝ. Не, не, това е прекалено! Имам толкова работа, изостанала съм с преводите, трябва да наваксам, пък и къщата... Тази седмица ще ми се наложи два пъти да пътувам дотам. Архитектът смята, че ще има проблеми с разширяването на кухнята. Май няма да е възможно да се бутнат всички вътрешни стени, както исках. Били носещи или нещо такова... Времето си лети, а работата никак не напредва. — Прокара уморено пръсти през косата си и добави: — Освен това, надявах се да посветим тази седмица на себе си...

— Така ли смяташе? — изгледа я скептично той. — При толкова задачи май нямаше да ни остане много време... Какво става с Луиз, обаждала ли се е скоро? Докъде стигнахте с ликвидацията на фирмата?

— Писа ми, че е получила писмото с подробности за срещата в агенцията, от която наехме офиса. Трябва ми и нейния подпис на няколко чека. Слава богу, че сега поне имам телефонния ѝ номер. Ще се опитам да се свържа с нея... — рече неуверено Елинор и започна да хапе нервно долната си устна.

— Имам по-добра идея! Защо не накараш посредника и всички, на които им е нужна, да се свържат директно с нея, а не ти да се нагърбваш с допълнителни задачи? Разбери го, Нел, не можеш да огрееш навсякъде! — троснато натърти той. — Пък и така ще ти остане малко време и за други работи.

Други работи? Като например да се грижи за Ванеса?

— Прав си, не мога да огрея навсякъде — съгласи се, обръщайки нещата на шега. — Затова момчетата все си търсят липсващия чорап. Да, това ме подсеща, че трябва да им стегна багажа преди петък. Тук ще настане такава лудница, че...

— Трябваше да кажеш на Джулия, че не можеш да приемеш Ванеса отсега — хладно я прекъсна Маркър.

— Какво говориш? Как можех да ѝ кажа такова нещо?

— Много просто, казваш ѝ, че в момента ни е невъзможно да приемем Ванеса и следователно ще трябва да отложи заминаването си за по-късна дата, както се бяхме уговорили. Ти обаче си се съгласила и вече е твърде късно да променяме нещата.

— Съгласила съм се! — избухна Елинон. — А какво друго ми оставаше? Може би, ако все пак те беше открила и разговаряла с тебе... — Млъкна изведнъж, стъписана от себе си.

Какво ѝ ставаше? Какво им ставаше и на двамата в последно време? Какви ги вършеха? В общуването им тегнеше някакво постоянно напрежение и раздразнение, които в никакъв случай не се дължаха само на предстоящото натрапено гостуване на Ванеса и приятелката ѝ. Елинон имаше чувството, че Маркърс се затваря в себе си, обръща гръб на хилядите досадни, неприятни проблеми, свързани с местенето им, и като че ли умишлено прехвърля всичко на нея. Ето и сега — изкара я едва ли не виновна, че е отстъпила пред безцеремонността на Джулия. Като че ли можеше да стори нещо друго!

В крайна сметка намери някакво решение. Обади се на Мери с молба, ако е възможно, да вземат децата в петък. За щастие, можеха да пътуват ден по-рано. В четвъртък работи до полунощ — беше обещала на един клиент да му предаде превода в петък. Петъчният ден мина в стягане на багажа на Том и Гавин и подготовка на стаята за Ванеса и приятелката ѝ. Следобед се обади архитектът, за да ѝ каже, че през следващата седмица трябва непременно да се срещнат. Елинон прехвърли наум седмичната си програма. Единствената възможност беше да вземе със себе си Ванеса и приятелката ѝ. Можеше да се окаже не чак толкова лоша идея. Ванеса щеше да види къщата и имаше надежда да спре да се опъва за преместването.

Ванеса, момчетата, в известна степен даже Маркърс... Защо, по дяволите, никой от тях не виждаше и не оценяваше онова, което тя се опитваше да направи?

Когато в петък вечерта махна за сбогом на момчетата, Елинон призна пред себе си, че направо е смешно да се чувства засегната от искреното въодушевление, с което синовете ѝ посрещнаха баба си и дядо си. Преди това беше казала на Том за идването Ванеса, но той само сви безразлично рамене и заяви, че това изобщо не го интересува, добавяйки възбудено:

— Дядо ни писа, че ще строи нов навес в градината и ние ще му помагаме!

Кърсно вечерта се появи Маркърс с двете момичета. Като видя приятелката на Ванеса, Елинон усети, че сърцето ѝ се сви. Момичето

изглеждаше поне две години по-голямо от Ванеса. Дебел пласт грим покриваше лицето ѝ, а погледът ѝ беше прекалено дързък и циничен за дете на нейната възраст. Късата пола и прилепната блуза бяха толкова безочливо предизвикателни, че Елинолр изпита по-скоро неудобство, отколкото възмущение. Очевидно момичето разбра това, защото изгледа нахално и враждебно Елинолр.

Маркъс изглеждаше ядосан и напрегнат. Остави куфарите им на пода. Приятелката на Ванеса се присламчи към него и му благодари с лукава двусмислена усмивка.

— Ела, Саша, моята стая е на втория етаж — извика я Ванеса и се запъти към стълбите, подминавайки Елинолр сякаш изобщо не съществуваше. Приятелката ѝ отправи последен похотлив поглед към Маркъс и я последва.

— Не искам да слушам нищо! — предупреди Маркъс, когато най-сетне се прибраха с Елинолр в спалнята. — И не забравяй, че ти се съгласи да ги приемеш.

Елинолр се чувстваше твърде уморена, за да спори с него.

Уикендът се оказа истински кошмар. Като капак на всичко в неделя вечерта Ванеса се заключи в стаята си и демонстративно наду касетофона до дупка, защото отказаха да я пуснат със Саша на дискотека. Накрая Саша обяви със снизходителна усмивчица, че също си остава вкъщи, щом те не позволявали на приятелката ѝ да се повесели. Изглежда всичко това я забавляваше, забеляза Елинолр. От случайно подхвърлените реплики стана ясно, че Саша е съвсем отскоро в училището на Ванеса и че е настанена за отглеждане в приют от общината.

— Заради новия приятел на мама. На нея не ѝ беше приятно, че той ме харесва, затова подаде молба в кметството. Каза, че вече не била в състояние да ме контролира — заяви с подчертано безразличие момичето.

Елинолр си зададе уместния въпрос доколко Джулия бе запозната с тези подробности от живота на новата приятелка на дъщеря си.

В понеделник сутринта Елинолр не бе наясно как щеше да изкара до края на седмицата. Комбинацията от враждебното пренебрежение на Ванеса и агресивната сексуалност на Саша определено започваше да я изважда от релси. Когато каза на Ванеса, че им предлага да я придружат на срещата ѝ с архитекта, момичето веднага се опъна:

— Виж какво, не сме деца и не е нужно по цял ден да ни надзираваш като пазач. — Саша прошепна нещо на ухото на Ванеса и двете се разкискаха. — Освен това не си ми майка — продължи предизвикателно Ванеса. — Така че не съм длъжна да изпълнявам това, което ми кажеш!

За момент Елинор се изкуши да ѝ отвърне, че и тя съвсем не беше длъжна да търпи грубото ѝ отношение, дори присъствието ѝ, но се овладя и рече търпеливо:

— Бих се радвала да дойдеш с мен, Ванеса. Мисля, че ще ти е приятно да видиш къщата. Ако искате, можем да се отбием някъде да хапнем.

— Хм... Не знам... Какво ще кажеш, Саша?

— Отде да знам? — Момичето изтегли дъвката от устата си и сви рамене. — Може да е гот... Къде е тая къща?

— В Уилтшир — отвърна Елинор с възможно най-любезен тон. — В околностите на едно красиво провинциално градче.

— Провинциално... Боже мой! Никога не бих се навила да се преместя от тази страхотна къща в провинцията! Там е ужасно тъпо!

— О, това ли е красивото ти градче? — попита презрително Ванеса, като огледа градския площад.

— Да, това е Евъндейл. — Елинор си наложи да запази самообладание. — Можем да обядваме в местната кръчма. Построена е още през петнадесети век и...

— Май и тия са оттогава — грубо я прекъсна Саша, като посочи две момичета, застанали на отсрещната страна на площада. — Какви смотанячки! Виж им само дрехите!

— Защо не хапнем нещо в бара? — запротестира Ванеса, когато Елинор ги поведе към помещението, в което бяха масите.

Няколко групички мъже и младежи шумно разговаряха в бара, но дори и да ги нямаше, Елинор винаги би предпочела спокойния уют на трапезарията. При предишното си идване в Евъндейл обядва тук и келнерът, който я позна, я поздрави със стеснителна усмивка. Беше младо момче, очевидно малко нервен, но се държеше много мило и вежливо. За разлика от двете момичета, които си шушукаха и се кискаха доста неприлично. Елинор имаше всички основания да

подозира, че младежът, който ги обслужваше, е обектът на шегичките, които толкова ги разсмиваха.

Въздъхна с облекчение, когато най-последно обедът привърши. Момичета се изнизиха към тоалетната, а тя остана да плати сметката. Имаше някакво объркване какво точно са поръчали. Нищо чудно — поне десетина пъти момичетата променяха поръчките си. Така че мина близо четвърт час, докато накрая оправят сметката. Елинон плати и тръгна да излиза, озадачена, че Саша и Ванеса още не са се върнали. Забърза към вратата, отделяща трапезарията от бара, но спря на прага. Ванеса стоеше с чаша в ръка до барплота и разговаряше увлечено с едно момче, облечено от главата до петите в черни кожени дрехи. До нея Саша бърбеше с други две момчета.

Като си наложи да се овладее, Елинон лепна на устните си малко попресилена усмивка, приближи до Ванеса и каза спокойно:

— Готови ли сте? Трябва да побързаме, иначе ще закъснеем за срещата с архитекта.

Слава богу, момичетата я последваха без възражения. Потеглиха към къщата. Елинон изпита угризения, че все пак не поговори с Ванеса, заради самата нея, за опасностите, които криеха подобни запознанства, макар да ѝ се струваха най-безобиден флирт.

Сигурно изглеждаше ужасно старомодна и задръстена в очите на момичетата, въздъхна тихичко Елинон, паркирайки колата пред къщата. Архитектът вече ги очакваше и всички влязоха вътре. Само след няколко минути надеждите на Елинон да спечели благоразположението на Ванеса рухнаха окончателно.

— Длъжни ли сме да стоим тук? Не можем ли да излезем навън? — попита тя нацупена.

Архитектът започваше да нервничи и дори не се опитваше да го крие. Елинон кимна мълчаливо. Момичетата побързаха да се измъкнат, а тя изслуша със свито сърце обясненията на архитекта, че ще е много трудно да се преустроят помещенията, както иска тя.

— Искате да кажете, че не е възможно да разширим кухнята? — попита Елинон.

— Боя се, че не. Стените, които смятахме да разрушим, са носещи. — Замълча за малко, после продължи: — Зная колко ви харесва тази къща — наистина е хубава, но ако трябва да бъде

откровен... Дано не ви се сторя прекалено голям песимист, но на ваше място бих помислил сериозно за нещо по-подходящо...

Разстроена, Елинор му благодари и го изпрати до колата. Върна се да заключи къщата, погледна часовника си и се намръщи. Момичета не се виждаха никъде. Беше ги предупредила, че няма да се бави с архитекта. Огледа се наоколо, извика ги по име, но никой не ѝ отговори. Налагаше се да ги потърси. Въздъхна мрачно и пое по алеята.

Миналия път, когато беше тук, успя да се разходи из парка. Остана очарована и възхитена от грижите и търпението, с което е бил подреждан в продължение на години. Макар и позанемарен сега, човек все още можеше да добие представа за предишното му грижливо създавано великолепие. Цветя покриваха като килим земята под дърветата; множество скамейки, дори една беседка, почти незабележима сред зеленината, примамваха разхождащият се да спре и съзерцава възхитен неповторимото великолепие, сътворено от човешката ръка.

Миналия път обаче бе облечена с подходящи дрехи за разходка. А днес изгуби много време и нерви, докато придума момичетата да я придружат, та бе забравила дори да сложи чифт ниски обувки в багажника. Само след десетина метра установи, че обувки с тънки токчета и фин чорапогащник не бяха най-удобната екипировка за подобен род разходки. Огледа ядосана бримката, която се проточи, когато бодилите на една къпина одраскаха до кръв крака ѝ, и продължи навъсена нататък.

Наближаваше онази долинка, обсипана с ириси, която миналия път я бе пленила с неповторимата си красота. Забеляза първа двете момичета, заобиколени от няколко кльощави момчета, облечени в черно. Очевидно тази среща е била уговорена още в бара, защото просто беше невъзможно младежите случайно да са минавали оттук.

Шумът от стъпките ѝ привлече вниманието на групичката и ги накара да се обърнат. Ванеса я гледаше враждебно, готова да се кара, Саша — с презрителна усмивка, а момчетата изглеждаха несигурни и притеснени. Мълчаха и тази тишина ѝ действаше потискащо. Усети нервните удари на сърцето си, стомахът ѝ се сви като че ли ѝ се гадеше, в душата ѝ воюваха гняв и облекчение.

Наистина Ванеса беше дъщеря на Маркърс, но в момента тя бе поела отговорност за момичето. Взирайки се във враждебното напрегнато й лице, почувства угризения, примесени с горчивината от очевидния й неуспех да намери път към разбирателство с доведената си дъщеря.

— Ванеса... — Гласът й беше дрезгав, сякаш й беше трудно да говори. — Не чу ли, че те викам? Какво става тук?

Видя самодоволната усмивчица на Саша и се наруга наум за баналния подход към станалото. Забеляза и цигарата — Ванеса я държеше непохватно в ръката си, за разлика от Саша, която като опитна пушачка, пое дълбоко дима от своята и после бавно го изпусна, впила предизвикателно очи в Елиноор.

Момчетата тихомълком започнаха да се изнизват. Ванеса ги съпроводи с поглед, в който се четеше паника. По детски уплашеното й лице накара сърцето на Елиноор да трепне от съчувствие, ала отвращението и злобата в очите на момичето, когато се обърна и се втренчи в нея, бързо й напомниха за действителността.

— Ванеса... — започна със спокоен глас, потискайки емоциите, но тя не я остави да продължи.

— Не можеш да ми нареждаш какво да правя! — прекърсна я напушено момичето. — Пък и не правех нищо лошо!

Нищо лошо. Елиноор погледна към цигарата, която Ванеса още държеше в ръката си, и каза твърдо:

— Не мисля, че баща ти би одобрил това!

— О, не се съмнявам, че ще му докладваш. Обзалагам се, че си готова да хукнеш още сега, нали? Ако знаеш само как те мразя! Защо ли баща ми се ожени за тебе? Все едно, не можеш да ме спреш да правя каквото си искам. Изобщо не ми пука, че ще ме изпортиш на татко, разбра ли? Ти ни накара да дойдем тук. Тъпо гадно място!

С усилие на волята Елиноор преглътна обидните нападки. Помъчи се да запази хладнокръвие и продължи със сдържан тон:

— Знаеш ли какво можеше да се случи? Онези момчета, които не познаваш...

— Та ние просто си говорехме! Какво толкова е станало? — изсумтя Ванеса.

— Трябваше да ме попиташ, преди да си уреждаш среща с тях. Знаем, че не съм ти майка, но в момента аз нося отговорност за теб. —

Елинор реши да изпревари познатото възражение на Ванеса. — Какво щях да кажа на бащата ти, ако се беше случило нещо?

— О, знам, само това те интересува! Признай си! Какво ще си помисли татко. Изобщо не ти пука за мен! И тайничко ужасно ти се иска аз да изчезна. Някой да ме убие... Кажи си де! Добре...

— Ванеса, знаеш, че това не е вярно!

— Лъжкия! — процеди през зъби момичето и захвърли ядосано цигарата. — Върви, кажи на татко! Не ми пука, разбра ли?!

Без да каже дума повече, Елинор пое уморено по пътеката. Момичетата я последваха мълчаливо.

Докато пътуваха обратно към Лондон, никой не обели дума. Един-единствен път Ванеса наруши мълчанието, подхвърляйки предизвикателно:

— Предполагам, че сега ще хукнеш да докладваш на татко. Твоя работа, само че нищо лошо не сме правили. Просто си говорехме... Сигурно е вярно онова, което го разправят, че позастаряващите жени стават истерични — добави оскърбително.

— Виж какво, Ванеса... — започна Елинор и спря. При други обстоятелства може би щеше да посрещне думите ѝ с усмивка. Сега обаче се чувстваше изчерпана, виновна за лековерието, с което бе разрешила на момичетата да излязат, без да се замисли за опасностите, дебнещи едно неопитно, но любопитно подрастващо момиче. Затова предпочете да замълчи.

Разбира се, трябваше да каже на Маркъс. Не за да накаже Ванеса, а да я предпази от скритите подводни камъни под измамно невинната повърхност на такива случки.

Елинор извади от пощенската кутия писмата, които пощальонът бе оставил, докато ги нямаше в Лондон. Момичетата веднага се качиха в стаята на Ванеса и надуха касетофона. Музиката, гърмяща сега отгоре, направо се забиваше в мозъка ѝ. Интересно, колко още щяха да издържат съседите? В най-скоро време ги очакваше да дойдат и да им направят забележка за невъобразимия шум. Може би трябваше да подчертае пред Ванеса, че едно от големите предимства на новата им къща щеше да е точно това, си каза тя унило. Предпочитанията на едно

подрастващо момиче към свръхвисоки децибели нямаше да подлагат на изпитание търпението на възрастните им съседи.

Прехвърли писмата, които държеше в ръка, оглеждайки намръщено един дебел плик с френска марка. Предположи, че е от Луиз, която трябваше да ѝ изпрати подписаните документи за окончателното ликвидиране на фирмата, и побърза да го отвори.

Не беше от Луиз, а от Пиер Колбер. Мина доста време от онази среща в офиса и Елинор почти беше загубила надежда, че тя би могла да има някакво продължение. За нейна голяма изненада французинът я питаше дали все още е в сила офертата да поеме част от неговите преводи. Пишеше, че е говорил със съдружничката ѝ, която го уведомила, че вече не работят заедно и понеже напразно се опитвал да се свърже с нея по телефона или факса в офиса, решил да ѝ изпрати писмо на домашния адрес.

Съобщаваше ѝ, че в края на месеца му предстои пътуване до Далечния Изток, затова я молеше да уредят въпроса без отлагане, ако все още проявява интерес към преводите. Би искал да ги посети през следващите десетина дни в централата на фирмата в Прованс, естествено, на негови разноски. Молеше я да го уведоми по телефона, ако възнамерява да пътува.

С треперещи ръце, Елинор остави писмото върху масата. Мислеше, че вече е претръпнала след разрива с Луиз. Смяташе, че ги свързва повече приятелство, отколкото делово партньорство, но това ново доказателство за нейната нечистоплътност отново я разтърси. Един от малкото ангажименти, които Луиз пое след като се разделиха, бе да уреди в пощата обажданията на служебния им телефон и факс да се прехвърлят автоматично в дома на Елинор. Очевидно, противно на уговорката им, тя беше наредила обажданията да се отклоняват на нейния домашен телефон.

Луиз, която владееше отлично руски и арабски, не беше толкова блестяща в преводите на съвременни европейски езици, така че едва ли би могла да се надява на договор с Колбер. Явно съвсем умишлено бе „пропуснала“ да каже на французина номера на домашния телефон на Елинор, давайки му от немай-къде адреса, с надеждата, че няма да успее да се свърже своевременно с нея.

Елинор погледна датата на писмото и въздъхна тежко. Този договор ѝ беше страшно нужен, особено сега, когато покупката и

ремонтът на къщата щяха да погълнат много средства. Може би ако Колбер се беше свързал по-рано с нея, щеше да успее да прескочи до Франция за ден-два. Сега обаче... Докато Саша и Ванеса бяха тук, не можеше да мисли за пътуване.

Късно вечерта, когато Маркъс се прибра, му каза за писмото.

— За съжаление, ще трябва да откажа — добави вяло. — Няма да ми е възможно да пътувам тези дни. Как ще зарежа Ванеса и приятелката ѝ... Пък и къщата...

Маркъс я слушаше намръщен. Какво се беше случило с Елинор — жената, в която беше влюбен, жената, за която се ожени? Онази лъчезарна Елинор, която го очароваше със своя смях, с ведрата увереност и бликащия оптимизъм... Онази, другата Елинор винаги намираще време да го изслуша, да вникне в проблемите, които го вълнуваха, да ги приеме като свои. Елинор, която го караше да вярва, че значи твърде много в живота ѝ. А тази, сегашната Елинор, като че ли повече се интересуваше от къщата, отколкото от него. От къщата и от децата. Ванеса, Гавин, Том... Даже вечер в леглото не ѝ излизаха от ума, все нещо трябваше да я тревожи.

Пое дълбоко дъх, за да овладее надигащото се отвътре раздражение, но вместо това чу изумен собствения си хрипкав невъздържан глас:

— За бога, Нел! Стига с тая къща! Нали целта на проклетата къща беше да облекчи проблемите, а не да ни създава нови!

Стъписан, погледна крадешком Елинор. Лицето ѝ внезапно преbledня. Острите му думи не можеха да не я засегнат. Май прекали. Какво си обещаха, когато се ожениха? Че винаги ще намират време да се изслушват, че в отношенията им винаги ще има толерантност и разбиране... Но напоследък Елинор изглежда не можеше да задели от оскъдното си драгоценно време и за него, му мина през ума, успокоявайки гузната си съвест с онова атавистично мъжко нежелание да си признае, че е сбъркал.

— Забрави за малко къщата! — повтори рязко той. — А що се отнася до Ванеса и приятелката ѝ, повярвай, все някак ще се оправя. В крайна сметка Ванеса е моя дъщеря, както не се уморяваш да изтъкваш.

Враждебният му тон отекна като плесница. Сърцето ѝ се сви болезнено и чак след това усети вълните на надигащия се гняв.

— Какво се опитваш да ми кажеш, Маркърс? Че предпочиташ да ме няма тук?

— По дяволите, Нел, каква муха ти е влязла в главата? Та нали ти се жалваше, че не можеш да пътуваш до Франция заради Ванеса? Просто се опитвам...

— Сигурно си мислиш, че искам да избягам... Да се измъкна като страхливка. Не е вярно! Парите, които ще спечеля от този клиент, ми трябват. Трябват ни, Маркърс! Не искам Ванеса или който и да е да ме обвинява, че аз и синовете ми живеем на твой гръб...

— За бога, Нел, спри, опомни се! Кога съм намеквал подобно нещо? Смятах, че държиш на работата си, защото ти харесва, осигурява ти самостоятелност — не толкова финансова, по-скоро лична независимост. Винаги съм ти се възхищавал и съм уважавал дълбоко този ти стремеж, но никога не съм предполагал, че ще се опиташ да го използваш против мен, за да ме накараш да се чувствам виновен.

— Не аз, а ти ме караш да се чувствам виновна!

— Аз?

— Да, ти! — повтори разлютена тя. — Толкова ти е лесно да ме обвиняваш, че не мога да се справя с Ванеса, но какво мога да направя аз? Ванеса направо не може да ме, гледа, Маркърс, би искала изобщо да ме няма тук. Всеки път, когато се помъча да й подам ръка, се сблъсквам с обидната презрителна враждебност на това момиче. Тя умишлено проваля всяко мое усилие да се почувстваме като едно семейство, а ти с нищо не ми помагаш! Тя ме мрази, защото се бои, че заради мен ще спреш да я обичаш. Тя те обича много, Маркърс, и точно затова се чувства толкова несигурна. Тя...

— Боже мой, ти наистина започваш да си фантазираш! Ванеса не е хлапе. Едно момиче на четиринадесет години няма нужда да стиска за ръчичка родителите си. Зарежи това, Нел, и не се мъчи да стоварваш другиму вината за това, че двете с Ванеса не се разбирате. Може би пък прекалено се стараеш, а тези работи не стават насила. Успокой нещата, остави ги да се уталожат с времето и дори тогава, пак е въпрос на късмет. Не можеш да принудиш Ванеса да възприеме идеите ти за розовото бъдеще, което ни очаква в Браутъновата къща, както не можеш... — Внезапно млъкна. Недовършеното изречение увисна във въздуха.

Елинор преглътна парещите сълзи и го изгледа втренчено.

— Продължавай. — Гласът ѝ беше глух, пропит с болка.

— Нищо, остави това. — Маркърс прокара уморено пръсти през перчема си. — Това дърлене е безпредметно, Нел. Няколко дни раздяла може би ще се отразят добре и на двамата ни. Ще имаме време спокойно да поразмислим...

— Значи според теб аз съм виновна?

— Стига, Нел, за бога! Искях да кажа, че съм затънал до гуша в работа, просто не ми остава време да мисля за нищо друго. Последното ми дело... — Маркърс изпъшка нетърпеливо. — Господи, чувствам, че не издържам! Какво става с нас, Нел? Какво ти става?

— На мен какво ми става?

Защо отново тя трябваше да се чувства виновна, отговорна за всичко, което нарушаваше хармонията, помрачаваше онази прекрасна близост, някогашното усещане, че проблемите на другия са и твои? Ядът отстъпи бавно пред едно мъчително униние. Униние и страх... Страх от какво?

— Нел, виж, опитвам се само да улесня нещата — рече Маркърс. В гласа му се прокрадваше умора... Или отегчение? — Искаш да заминеш за Франция, но казваш, че не можеш заради Ванеса, а когато ти предлагам аз да се грижа за нея, започваш да ме обвиняваш, че искам да се отърва от теб... Получава се някакъв абсурд.

Елинор отмести поглед настрана. Как можеше да му каже, че не иска да го остави сам с Ванеса, защото... Защото какво? Защото се боеше, че дъщеря му може да го настрои против нея? Сякаш че тя самата не правеше достатъчно за това... И защо изведнъж реши, че любовта на Маркърс е отслабнала, че едно дете е в състояние да я подкопае?

— Нищо не разбирам, Нел. Правя го уж за добро...

Елинор затвори очи, поемайки дълбоко дъх. Ужасно ѝ се щеше да спре бликналите сълзи, изгарящи затворените ѝ клепачи.

— Извинявай, Маркърс. Аз просто... — Тръсна глава и продължи. — Сигурно си прав. И за Ванеса ще е по-добре да остане няколко дни само с теб.

— Нел, чуй ме! Не го правя за Ванеса, а заради теб!

— Защо добрите вести като че ли вечно идват в най-неподходящо време? — На устните ѝ заигра измъчена усмивка. —

Имам такава нужда от този договор, а трябва и да съм тук. Къщата... — Млъкна, улавяйки отронилата се въздишка на досада от гърлото на Маркър. Внезапно усети огромна празнота в гърдите си. Празнота, тежаща като воденичен камък. Дали и Маркър не се опитваше да скрие като нея чувства, които го измъчваха? Болка, огорчение, обида...

После в леглото се любиха, ако мълчаливото механично съвкупление можеше да се нарече така. Елинор остана дълго да лежи по гръб, с отворени очи, вперени в нищото. Чак когато чу равномерно дишане на Маркър, даде воля на сълзите. Горещите солени капчици се стичаха по бузите ѝ и мокреха възглавницата.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Фърн се разбуди изведнъж. Премигна с очи, объркана за миг от непознатата обстановка в стаята и ярките картини на съня, който току-що бе сънувала. Отдавна, много отдавна не ѝ се беше случвало да мисли за сватбата си, камо ли да я сънува. Потръпна и се надигна в старинното масивно дървено легло, придръпвайки завивките около тялото си.

Беше се събудила напълно и усещаше острата, студена и леко влажна миризма на старост, пропита във въздуха на къщата. Странно, че не беше неприятна, за разлика от врязалите се в съзнанието ѝ картини от съня.

Обгърна коленете си с ръце и погледна през прозореца, който още беше без завеси. Креси ѝ обясни, че с Греъм просто не са имали време да мислят за подробности в обзавеждането, освен за най-основното и задължителното, без което нямаше как да минат.

— Пък и нали знаеш, не си падам много по разни финтифлюшки и дамаски на цветенца — бе добавила ухилена. — С Греъм сме една порода.

— Знам, знам — съгласи се с нея Фърн. — Това, от което имаш нужда, са топове брокати, бродирани завеси на прозорците — неща от този сорт. — И с вродения си артистичен усет вече подреждаше във въображението си празните стаи.

Навън подробностите от пейзажа тънеха в дрезгавия полумрак преди разсъмване. Както църквата в съня ѝ, с неясните размити фигури край нея, освен една-единствена — тази на мъжа, чието име, бе извикала отчаяно в момента, в който свещеникът тържествено изрече думите, по силата, на които тя ставаше съпругата на Ник.

Адам! Още усещаше вкуса на името му върху устните си, вцепеняващия шок на собственото си безнадеждно отчаяние.

Адам... Адам... Обзета от ужас, го извика и се обърна към него, с гръб към Ник, мъжа, с когото току-що я бе обвързал свещеният обет. Беше се омъжила за Ник, макар да знаеше, че обича Адам.

Сълзите бавно се стичаха от очите ѝ, оставяйки две влажни и горещи дири по страните ѝ. Болеше я душата, тялото. Униние, разкъсваща печал изпълваха цялото ѝ същество.

Без да иска, Креси я бе накарала да погледне истината в очите — реалността, която тя упорито заравяше под пластове, наречени дълг, лоялност, отговорност. И страх? Може би най-вече страх... Не се боеше да признае своята любов към Адам, а се боеше от последиците на това признание.

Снощи Креси ѝ отвори очите — повече не можеше да бъде жена на Ник. Странно, че друг човек трябваше да ѝ покаже какво представлява Ник, как я използва и манипулира.

— Но защо ще го прави? — попита тя безпомощно приятелката си, след като я изслуша.

— Защо ли? Защото е такъв човек — отвърна Креси без заобикалки. — Не търси логично обяснение, Фърн. През всичките тези години наблюдавах отстрани как Ник се мъчи да те стъпче, да погуби достойнството ти, да стоварва върху плещите ти бремето на страх и чувството за вина просто за свое удоволствие. По някаква необяснима за мен причина е успял да те убеди, че ти му дължиш тази саможертва, но не е така. Нищо не му дължиш, Фърн, напротив, той трябва да се чувства виновен! Защо, по дяволите, го допусна?

Фърн опря глава на коленете си и затвори очи. Креси не знаеше цялата истина. Креси не знаеше, че тя пристъпи брачния обет, предаде свещения съюз пред Бога, предаде себе си, принуждавайки Адам от съжаление или по силата на чисто мъжкия инстинкт да...

Импулсивно отвори широко очи. Усети напрежението на мускулите си, сякаш с физическо усилие би могла да възпре напирещите мисли, отново да зарови спомените в съзнанието си. Наистина ли го желаше или някаква коварна част нея отчаяно копнееше да ги задържи, ревниво да ги пази, за да им се наслаждава, скрити далеч от злобата на Ник и от собствената си виновност? Не се ли опитваше една самозалъгваща се част от нейното съзнание да възкресява само спомена за нежното докосване на Адам, възторга, радостта, насладата, с които я дари, страстта, която съумя да разгори в тялото ѝ, а не срамните и унижителни молби, които му отправяше да я прегръща, да я целува, да я люби? Тогава ѝ се струваше, че той изпитва същия неудържим копнеж, желание и страст, сравними само с

чувствата, които я изпепеляваха. Тогава ѝ се струваше, че Адам я обича...

Фърн изпъшка тихичко, сякаш искаше да протестира срещу своеволията, които паметта си позволяваше, ала беше твърде късно. Спомените безпощадно я повлякоха към миналото, към уютната красива всекидневна в дома на Адам. Внезапно изпита огромно облекчение и сигурност, както всеки път, щом се окажеше до този мъж.

В началото, когато той я срещна на улицата, улови ръката ѝ и я поведе към дома си, бе твърде объркана и съкрушена, за да протестира. Безропотно се подчини, когато той я настани внимателно на дивана във всекидневната. Хвана ръцете ѝ и тихо, но настойчиво, я помоли да му каже какво не е наред.

Ала как би могла да му каже, че Ник ѝ изневерява, да му признае провала си като съпруга, като жена? Веднъж, преди да се оженят, Ник безцеремонно ѝ подхвърли, че Адам щял да се зарадва много на годеежа им.

— Изглежда Адам се опасява да не си помислиш, че той... Че може би си изтълкувала приятелството му погрешно... Няма да му е приятно, ако си въобразиш... ако приемаш нещата по-сериозно, отколкото е смятал...

Объркана, смутена и огорчена до дъното на душата си, Фърн изслуша Ник. Лицето ѝ пламтеше. Срам и унижение я задушиха, като си представи как Адам споделя опасенията си със своя доведен брат. След това Фърн положи усилия да покаже на Адам, че опасенията му са били напразни, че никога не си е правила илюзии за интереса му към нея. Беше много благодарна на Ник, защото я предупреди, спаси я от неловкото положение, в което бе възможно да изпадне...

— Трябва да си тръгвам — бе промълвила тя с треперещ глас. Помъчи се да се изправи, но Адам я задържа, поклащайки глава.

— Не, няма да те пусна, докато не ми кажеш какво е станало! — изрече непоколебимо.

— Нищо... Няма нищо...

— Нищо? — Адам се наклони към нея и докосна с върха на пръстите си влажното ѝ лице. — Тогава защо си плакала?

В този миг тя беше длъжна да обуздае вулкана от емоции, да си спомни, че той е неин девер, доведения брат на Ник и да си тръгне. Не го направи. Нежното докосване на пръстите, тихият му глас, пропит

със загриженост, съчувствието сякаш превъртяха някакво ключе в душата ѝ. Бентът, зад който полагаше усилия да скрие чувствата си, дори от себе си, внезапно се отприщи. От очите ѝ рукнаха сълзи. Тялото ѝ се тресеше от неспирни хлипания, ридаеше, за да изплаче горестта, която ѝ пречеше да диша, която я разяждаше отвътре, която бавно я убиваше. Бе неспособна да говори, да обясни на Адам... Или да протестира, когато той изруга през зъби, после я привлече към себе си, притискайки лицето ѝ към своето рамо. Топлите му длани галеха косите ѝ, ръцете му — големи и силни, я притискаха, вдъхваха ѝ сигурност.

Сякаш най-сетне след дълго скитане се бе завърнала у дома, най-после бе открила своя пристан, своето убежище... Отново бе достигнала своя, единствения Рай, в който можеше да вдъхва опиващия мирис на мъжа до нея, да чувства топлината на тялото му, притиснато в нейното, да усеща тръпките на неговата плът... Като по чудо стените на затвора, в който сама се беше оковала, започнаха да се рушат. Още миг — и от тях нямаше и помен.

Освободена, започна да говори. Разказа на Адам всичко. Как Ник я лъжеше, мамеше, как я предаде заради друга... Каза му дори, че просто се е провалила като съпруга... като жена...

— За всичко съм виновна аз! — бе промълвила, поглеждайки безпомощно към него.

— Не, това не е вярно... — Дрезгавият шепот я накара да се взре в очите му. Видя се отразена в тях, видя отражението на техните тела, притиснати в интимна прегръдка, трепна, сякаш внезапно бе разтърсена от електрическа искра, събудила плътта, и бавно плъзна поглед към устните му. Чу го да изрича името ѝ с несигурен глас, стори ѝ се, че улавя нотки, напомнящи предупреждение, ала съвсем съзнателно ги игнорира.

И по-рано бяха разменяли целувки, белязани обаче с целомъдрената чистота на приятелството. Тогава не знаеше как да му покаже, че го желае. Свенливото девойче сега не съществуваше. Жената, копнееща за устните на любимия мъж, опиянена от желанието да опита вкуса и консистенцията на неговата страст, вече се надигаше на пръсти, задъхано шептейки името му и търсеше устата му.

Никой не би могъл да вини Адам за онова, което стана после. Все пак той бе човек, мъж... Мъж и то какъв! В един миг бе стиснал

китките ѝ, като че ли се канеше да я отблъсне, но тя го милваше с устни, притискайки се о него. Почувства как пръстите му се разхлабиха, плъзнаха се нежно нагоре по ръцете ѝ и потънаха под широките ръкави на блузката.

Да се опише последвалото с думата „целувка“ навярно би било като описание на Ниагарския водопад със словосъчетанието „падащо поточе“. Вярно, устните се срещнаха, милваха се, сляха се, впиха се с необуздан копнеж; езиците танцуваха, преплетени в гъвкав чувствен танц, любим на всички влюбени, но, казвайки „целувка“, човек описва само общението на две усти, на четири устни, на два езика.

Почувства разтърсващата, всепоглъщащата сила на тази целувка сякаш наистина бяха правили любов — в пълния, физическия смисъл.

И въпреки това, когато Адам разхлаби прегръдката и неохотно измъкна пръсти от гъстия копринен водопад, помилва косите ѝ, мълвейки успокояващи слова, когато приглади назад кичурите, паднали върху пламналото ѝ лице, тя не поиска да се върне на земята, да се дръпне, да се свие виновно в черупката си. А вместо това какво направи? Като безсрамна уличница се вкопчи в него, притисна се в тялото му с похотливост, която никога не бе подозирала, че притежава, а устните ѝ, тръпнещи, се плъзгаха по кожата му, поглъщаха вкуса и мириса на самец. В искрящите от страст очи се четеше безмълвна молба да не я оставя, да не ѝ отказва правото на зрялата жена да угаси пожара, пламнал в плътта ѝ, да я прегръща и целува, да потъне в нея, за да запълни пустотата, оставена от Ник.

Адам се поколеба. Опита да я вразуми, да я спре, но тя не искаше да слуша. Шептеше умолително да не я оставя, милваше навсякъде едрото му тяло — трескаво, подканващо, възбуждащо, с уверена настойчивост, която не подозираше в себе си. Накрая той отстъпи. Прегърна я и с леко потреперващи ръце започна да съблича дрехите ѝ. Целуна голата ѝ гръд — отначало нежно, нерешително, а после с такава страст, че тя извика, стъписана, опиянена от тръпките на удоволствие, които усети в слабините си.

Мислеше, че просто е студена, неподатлива на сексуалната възбуда, приемаше покорно обвиненията на Ник, че е неспособна да откликне като другите жени на грижливо отработените му възбуждащи милувки, а той наистина се смяташе за вещь любовник.

С Адам всичко беше толкова различно! Изглежда съвсем не се нуждаеше от някаква специална сексуална изобретателност на партньора, за да се понесе в урагана на шеметни усещания, който я издигаше все по-високо, към върха. Изви бедра към Адам, подканвайки го инстинктивно да се слее с нея, стори го с толкова сладострастие сякаш двамата се бяха любили стотици пъти.

Адам улови бедрата ѝ, но не за да проникне в нея, а за да спре безумието ѝ, мълвейки с отчаян дрезгав глас, че те не могат, че не трябва. Тогава тя направи нещо, което никога не беше правила с Ник, защото не искаше, беше ѝ противно да го прави. Ръката ѝ се плъзна по гърдите му, надолу по корема, треперещите пръсти го докоснаха, отначало боязливо, а после уверено се сключиха около него. Почувства пулсиращата мощ на неудържимото желание, огнената страст, която напразно се мъчеше да скрие. И в този миг усети своята сила — онази чисто женска власт с едно докосване да покориш и най-мъжествения, най-непокорния, най-истинския мъж, какъвто беше Адам.

Не беше сигурна кой от двамата направи пръв движението — дали нейната ръка бе тази, която го насочи, или пък неговата я докосна с безпределна нежност, миг преди плътта им да се слее.

Странно, че не толкова физическото освобождаване на тялото от нажежената до бяло страст, не самата зашеметяваща, всепоглъщаща кулминация изпълни цялото ѝ същество с неизказана наслада, а онова особено емоционално щастие, родено от чувството, че е харесвана, желаната, закриляна... обичана.

Едва по-късно, докато лежеше блаженстваща в обятията на Адам, лицето ѝ все още мокро от бликналите сълзи, които той с безпределна нежност попи с устни, внезапно осъзна какво огромно бреме бе стоварила върху плещите му като го принуди да пренебрегне моралните си задръжки.

Той не я обичаше, той просто я съжаляваше. Адам беше човечен, мил, внимателен и много, много честен и ако се досетеше за любовта, която тя изпитваше към него, би се почувствал безкрайно виновен и нещастен. Би му било противно да я нарани, показвайки ѝ, че за нея няма място в сърцето му и същевременно почтеността не би му позволила да я лъже и да се преструва, че изпитва несъществуващи чувства.

— Какво има? Нещо не е наред ли? — чу го да я пита, като усети напрежението, сковало внезапно тялото ѝ.

Сега трябваше да му го каже. Докато още имаше сили. Отмести се от него, извърщайки глава, за да не вижда отчаяното ѝ лице и каза глухо:

— Ти беше прав. Не биваше... Не трябваше... Аз съм жена на Ник и...

— И го обичаш — довърши вместо нея той. — Знам го, Фърн!

Дали наистина си мислеше, че тя обича Ник, или просто се опитваше да е тактичен, за да не я обиди или унижи, като ѝ даде да разбере, че е наясно какво чувства към мъжа, с който я беше свързал брачният обет?

Докосна рамото ѝ с ръка и отметна назад косата ѝ. Докато се любеха, ѝ бе прошепнал, че обожава косите ѝ, че иска да се загърне в тях, да...

— Не трябва да се чувстваш виновна за това, което стана, Фърн! И двамата знаем, че беше просто... отдушник на изтерзаната душа... Една провокирана реакция на болката, която Ник ти причини...

„Не — искаше да възрази тя — грешиш! Това, което стана, няма нищо общо с Ник! Абсолютно нищо!“

— Не бива да се разстройваш или да се чувстваш виновна! — продължаваше да я успокоява Адам. — Нищо не се случило, Фърн, нищо...

Тогава вдигна очи към него, очи, в които прозираше безкрайна горест. Какво се опитваше да ѝ каже? Че би предпочел нищо да не беше ставало? Или, че е по-добре да се преструват, да се държат така, сякаш онова, което изживяха преди малко, е само плод на една разюздана фантазия? Не беше нужно да си припомня кой от двамата умоляваше, настояваше, подтикваше и кой се опитваше да обуздае безумието ѝ...

— Ти си жена на Ник. Обичаш го.

— Да... — прошепна глухо тя. В очите ѝ пареха напиралите сълзи, но тя не можеше да си позволи да се разплаче.

Започна да се облича. Пръстите ѝ трепереха. Внезапно изпита срам от голотата си като Ева, прогонена от райската градина. Адам улови ръцете ѝ, ненадейно станали ужасно тромави и непохватни,

после започна да я облича, внимателно и нежно, сякаш беше бебе. От очите ѝ закапаха сълзи, не успя да ги сдържи.

— Недей! Не плачи, Фърн! — Адам изтри с длан сълзите ѝ. — Върни се при Ник и забрави, че това някога се е случило!

Да забрави? Можеше ли да забрави, докато е жива? В този момент телефонът иззвъня. Тя изхлипа безнадеждно и побягна навън, далеч от него...

Фърн надигна уморено глава. Навън небето започваше да изсветлява. Тялото ѝ бе вдървено, напрегнатите мускули я боляха. Чувстваше се много стара, страшно изтощена. Плъзна поглед към сивкавата дрезгавина, стелеща се зад прозореца.

В края на краищата на какво можеше да се надява? Имаше ли цел, стремеж в живота? Положи старания бракът ѝ да потръгне, не искаше да разочарова своите родители. Опитваше се да обича Ник и до снощи вярваше най-искрено, че му е нужна, че и той желае бракът им да успее.

Затвори за миг очи, връщайки се за кратко в прегръдките на Адам, после рязко ги отвори. Вторачи се в ръцете си, свити в юмруци, сякаш не бяха нейните. Бавно разтвори пръсти. Трепереха. Жестока болка като гигантска вълна се разливаше по тялото ѝ и заплашваше да я погълне...

Това бе неумолимата действителност. Това беше животът. Това беше любовта... Трябваше да се научи някак да живее с тях. Повече не можеше да се крие зад паравана, наречен брак.

Сърцето ѝ знаеше отдавна онова, което Креси каза снощи. Трябваше да напусне Ник. Не заради любовта към Адам, а заради себеуважението, което трябваше да си възвърне. Длъжна бе да преоткрие себе си, да заживее в кожата на тази нова Фърн.

— И така, какво смяташ да правиш? Не можеш да се върнеш при него!

Спокойна усмивка озари лицето на Фърн. С Креси се разхождаха по плажната ивица — криволичетската песъчлива граница между сушата и морето. Някога цялата тази земя беше под водата, ала

човеците бяха построили диги, за да докажат силата си, своята неотстъпчивост, твърдоглавото упорство да завладяват, да контролират.

— Не, не мога да се върна — кимна Фърн. — С нашия брак е свършено.

— Тогава какво ще правиш? Знаеш, че винаги си добре дошла тук. Можеш да останеш колкото си искаш.

Фърн посрещна думите ѝ с чистосърдечен смях. Креси я изгледа изненадана. Приятелката ѝ изглеждаше по-красива, по-зряла... повече жена!

— Много си мила, Креси, но ще се прибера вкъщи. Преди всичко, за да си поговорим с Ник, освен това... — Замълча, зареяла поглед към хоризонта.

— Фърн, ти трябва да започнеш живота си на чисто, всичко отначало, някъде на ново място.

— Не — поклати тя глава. — Искам да се върна в моя град, там са моите приятели, моят живот... Достатъчно дълго се държах като страхливка, Креси! Не мога да избягам, не искам да бягам...

— Фърн, как ще се справиш? Имам предвид финансово...

— Няма да е лесно — призна тя. — Ще трябва да си намеря някаква работа. Знам, че нямам никакъв опит, но имам желание да се науча. Сигурно все нещо ще мога да върша, нали?

— Адам непременно ще ти помогне, той има толкова връзки в града, познава хората.

— Не, не искам да намесвам Адам! — Фърн се надяваше приятелката ѝ да не забележи напрежението в гласа ѝ. — Заради роднинството му с Ник...

— Той сам ще се намеси, не е нужно да го молиш! — натърти Креси.

— Адам е доведен брат на Ник — повтори упорито тя, чувствайки, че я обзема паника. — Не искам и нямам нужда от неговата помощ.

— Ник винаги е мразел Адам, винаги му е завиждал. Искрено се чудя на търпението, което проявява Адам. Виж само как Ник успя да го изблъска от живота ти... Какво ти е? Да не ти е студено? — попита разтревожена Креси, като я видя, че трепери.

— Нищо, нищо... Изведнъж ми стана малко студено... — отвърна тихо Фърн.

Три дни по-късно Фърн съобщи на Креси, че е време да си тръгва за дома.

— Наистина ли искаш да си тръгваш? Защо не поостанеш още малко? — опита да я разубеди приятелката ѝ.

— Не мога, Креси. Пък и рано или късно ще трябва да застана лице в лице с Ник.

— Не позволявай да те накара да промениш решението си! — предупреди я Креси. — Не допускай да ти внушава, че нещо му дължиш. Това не е вярно. За нищо не си му длъжна!

— Ти ми помогна да прогледна, Креси — рече Фърн. — Чувствах се виновна за неудачния ни брак, живеех с мисълта, че само аз съм длъжна да се боря нещата да потръгнат.

— Ник те манипулираше, винаги те е използвал — отбеляза мрачно Креси. — Ти си потърпевщата страна. Той ти изневерява. С един добър адвокат...

— Не, не искам това! — поклати решително глава Фърн. — Не искам нищо от този брак. Каквото и да е, ще имам чувството, че ще бъде омърсено, аз ще се чувствам омърсена...

— Но ти имаш право!

— Всъщност Ник издържаше домакинството, аз нямам принос. Нямаме деца, затова не искам никаква издръжка. Трябва да опитам да се справя сама!

— Не бъди глупава, Фърн! Не си работила навън, защото Ник не искаше, защото той държеше да се посветиш на него. Знаеш колко трудно се намира работа в наши дни даже ако имаш солидна професионална квалификация.

— Зная, Креси, но това не ме плаши. Все ще намеря нещо — гледане на деца, чистене, каквото и да е. Не ме интересува колко ще е трудно. Искам да се справя сама! Нужно ми е да го направя!

— Не знам, сигурно си права... — Креси се усмихна топло. — Помни обаче, че тук винаги си добре дошла. И да не забравиш, че искам да си моя шаферка на сватбата! А пък и не съм те запознала още с Греъм! Сигурна ли си, че не можеш да останеш още мъничко?

— Напълно! — Фърн я прегърна. — Благодаря ти, Креси!

— За какво ми благодариш? Че ти казах истината за Ник? За мене беше голямо удоволствие.

Фърн се разсмя.

— Хей, и да не вземеш да промениш решението си! — предупреди я отново Креси, преди да ѝ махне за сбогом.

— Няма. Обещавам ти!

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кой знае защо летищата и болниците миришеха навсякъде еднакво, отбеляза разсеяно Елинон, когато се насочи към изхода на Марсилското летище. Излезе навън и рязко спря, замаяна от ярката, почти ослепителна светлина на провансалското слънце. Опияняващият ефект се засилваше от особената миризма на въздуха — горещ и прашен, и въпреки това, сякаш напоен с ухание на топлота и нещо много земно.

„Ще изпратя някой да ви посрещне на летището“, ѝ беше казал Пиер Колбер, когато се свързаха по телефона.

Очите на Елинон посвикнаха с ярката светлината и тя се заоглежда за някой с табелка с името ѝ. Нямахше такъв човек. В този момент вниманието ѝ привлече мъж, който слизаше от открита спортна кола. Висок и тъмнокос — типичен французин, а небрежното му спортно облекло несъмнено носеше етикетите на най-реномираните фирми за мъжка мода. Беше горе-долу на нейната възраст, може би с няколко години по-млад, и определено изглеждаше страхотно... Май прекалено...

Елинон се изчерви леко, когато той обърна глава и забеляза, че го гледа. Преди да успее да отмести поглед, мъжът ѝ се усмихна и се запъти към нея. Елинон се наруга наум за дебелашката си нетактичност, готова да тръгне нанякъде, но в този момент непознатият приближи до нея и ѝ се представи:

— Здравейте, аз съм Андре. Чичо ме помоли да ви посрещна на летището. Описа ви съвсем точно, както виждам. Каза, че сте изключително красива и изключително интелигентна жена. А аз, да ви призная, съм много чувствителен към красивите и умни жени. — Засмя се с подкупващ смях сякаш я канеше да сподели безгрижното му настроение и безобидния флирт.

За своя огромна изненада Елинон чу собствения си смях — ведър чистосърдечен смях. Струваше ѝ се, че от години не се бе смяла така.

Кога за последен път се беше чувствала тъй безпричинно весела, завладяна от някакво особено безгрижие, граничещо с лекомислие?

През следващите два дни многократно си зададе същия въпрос, макар че рядко ѝ оставаше време за размисли. Когато привършеха разговорите с чичо му, Андре настояваше да ѝ покаже околности на Ърл.

Всъщност Андре не беше неин тип. Красивите, но прекалено нахакани и себични мъже, определено не бяха нейна слабост. Но фактът, че се подаваше на дръзките му комплименти и явното флиртуване, само ѝ показваше колко дълбоко бе зейнала пукнатината между нея и Маркърс.

Не че се опасяваше от възможността да го приеме сериозно, но несъмнено оказаното внимание ѝ доставяше удоволствие, чувстваше се желана, ценена като жена. Градусът на настроението ѝ съвсем подскочи, когато след продължителните разговори с Пиер Колбер стана ясно, че той иска да ѝ възложи голяма част от преводите на своята фирма. Довечера, по време на вечерята, щяха да уточнят последните подробности по клаузите на договора. Утре сутринта летеше за Англия.

Маркърс гледеше втренчено отворената папка на бюрото си. В стаята беше някак потискащо задушно. Стана и отвори прозореца. В същия момент чу да се отваря входната врата, после се разнесе топъл и звънлив женски глас.

— Хей, Маркърс, върнахме се!

След секунда Ванеса, Саша и Сондра нахълтаха в кабинета.

Обикновено прибраните на кок коси на Сондра падаха свободно върху раменете ѝ сякаш примамваха мъжа да протегне ръка и да ги докосне. Свежото ухание на кожата ѝ, дяволитата усмивка в тъгълчетата на устните, предизвикателните пламъчета в искрящите очи го приканваха, изпълваха го с трепетна възбуда.

Маркърс рязко изви глава и прикова поглед в снимката на Елинор върху бюрото. Елинор... Права беше да се съмнява, че сам ще се оправи с момичетата. Ако Сондра не беше наминала да вземе онези документи...

Маркърс се намръщи, като си припомни сцената, на която Сондра неволно стана свидетел. Ванеса наежено твърдеше, че е достатъчно голяма, за да се разпорежда сама с живота си.

— В твоите очи може би, но не и пред закона! — възрази Маркърс. — Категоричен съм, Ванеса! Още си малка да се разтакаваш сама по разни нощни клубове...

— Но аз няма да съм сама, ще бъда със Саша — прекърсна го разгорещено тя.

— Не! — отсече непреклонно и доста рязко той.

В този момент влезе Сондра. Маркърс й се извини и побърза да я отведе в кабинета си.

— О, няма нищо — рече тя усмихната. — Не беше толкова отдавна, когато и аз имах доста сериозни „пререкания“ с татко. Докато не помърдях достатъчно, за да проумея, че той не се мъчи нарочно да ми разваля настроението. Естествено, после осъзнах, че го е правил от бащинска загриженост и днес повече от всичко на света ценя съветите му. Сигурна съм, че много скоро двамата с Ванеса ще се разбирате чудесно.

Маркърс имаше още малко работа по материалите, които трябваше да вземе Сондра, затова й предложи да пият по едно кафе, докато го изчака да ги довърши. Как така кафето стана „следобеден чай“, с всичките му табииети, Маркърс изобщо не разбра. Междувременно Ванеса и Саша се бяха присламчили към тях. И как така зарязва работата си, за да „отскочат“ четиримата до близката пицария, пак не му стана много ясно. После „се нави“ да пусне момичета със Сондра във фитнес център, а след това без много-много уговорки склони да придружат младата американка, която бе решила да си вземе два дни отпуска и да обиколи забележителностите на града.

Тази сутрин Сондра пристигна раничко, подбра момичетата и трите изчезнаха сред възбудена гълчава. Най-сетне в къщата възцари спокойствие и тишина и Маркърс имаше възможност да се съсредоточи върху работата си. Вместо това обаче... той се загледа в снимката на Елинор. Чакаше я да се върне утре.

Внезапно страшно му се прииска да е с нея, далеч от тази опасно очарователна жена момиче, която съвсем недвусмислено му даваше

аванси, не криеше, че го харесва. Защо? Защото младата американка не го интересуваше или напротив, защото се боеше от изкушението?

Сондра не скри разочарованието си, когато той ѝ каза, че иска веднага да замине за Франция и я помоли, ако е възможно, да пренощува с момичетата. Все пак се съгласи, но му предложи да отложи пътуването за следващата сутрин.

— Жена ти сигурно ще е на вечеря със своите партньори и едва ли тази вечер ще ти обърне голямо внимание — каза тя, като го гледаше многозначително изпод дългите си мигли. — Защо не си направим тук четиримата една вечеря? Можеш да летиш и утре сутринта.

— Вече проверих, само тази вечер има полет. Чаках да се върнете, за да потвърдя резервацията — излъга Маркъс.

— Завиждам на жена ти! — усмихна се Сондра. — Какво не бих дала да липсвам толкова на някой мъж!

Усмивката ѝ обаче не можеше да го заблуди за посоката на мислите ѝ. При нормални обстоятелства навярно държанието ѝ би го забавлявало. Всъщност не за първи път се сблъскваше с дръзкото предизвикателство на жени, които не криеха, че го харесват. Боеше се от друго, че тази съвсем естествена мъжка податливост на онова, което му предлагаше една красива млада жена, по-скоро се дължеше на раздражението му към Елинор.

Какво чак толкова го ядосваше? Може би повече от всичко фактът, че тя беше прекалено заета със собствените си проблеми, за да забележи, че при него също не всичко вървеше гладко и спокойно...

Елинор грижливо се приготви за вечерята с Пиер Колбер. Реши да сложи роклята от копринено жарсе, купена от една колекция на Донна Карън преди няколко години, която продължаваше да бъде една от любимите ѝ дрехи. Наситеният цвят отиваше на тена на лицето ѝ, а кройката дискретно подчертаваше елегантната женственост на стройното ѝ тяло. Накратко, тази рокля повдигаше самочувствието ѝ като жена и несъмнено ласкаеше честолюбието на кавалера, който и да

беше той, показвайки му красноречиво, че дамата, която; придружава, държи да изглежда добре заради него.

Естествено, в това нямаше и следа от сексуален намек. Доста скоро след пристигането си, Елинор установи, че тук, на родна почва, господин Колбер бе твърде чувствителен към мнението на другите. Домът му — неголяма вила в най-престижния район в околността, от чиято изящна елегантност навяваше студенина — само затвърди това впечатление. Както и съпругата му, с която се запозна, когато я поканиха да им гостува. Дребничката тъмнокоса бивша парижанка беше в екстравагантен тоалет, несъмнено носещ етикета на някой от корифеите на модата. Ако беше тук Джейд, разбира се, веднага би уточнила името му. Мадам Колбер разведе Елинор из къщата и не пропусна да ѝ обясни, че е построена по проект на един от най-известните френски архитекти, а вътрешното ѝ оформление било поверено на италианец — прочут дизайнер. Изящното съвършенство на вилата не можеше да не направи впечатление на Елинор, но в себе си призна, че предпочита старинните, не толкова елегантни провансалски къщи с искрящи белосани стени и широко отворените порти към дворовете, потънали в зеленина, изпъстрена с ярките петна на цъфнали мушката.

Неподправената прелест и очарование на Ърл и околностите му я заплениха, но Провансал бе място, отредено от природата за влюбените, а не за самотни делови жени. Все пак би предпочела да бъде не в луксозния, но някак си безличен, хотел, в който Пиер Колбер ѝ беше резервирал стая, а в някое от живописните местни хотелчета, излъчващи неповторимата атмосфера на френския юг.

„Каква неблагодарност!“, нахока се сама, докато оправяше грима и прическата си. Както Андре деликатно бе намекнал, беше настанена в най-скъпия хотел на Ърл.

— Несъмнено чичо ви цени изключително високо — бе подхвърлил той. — Започвам да го разбирам. Има нещо невероятно съблазнително в една красива и интелигентна жена — добави тихо, като я гледаше право в очите.

Имаше нещо твърде съблазнително и в един изискан, много привлекателен, флиртуващ мъж, призна си Елинор. Виж, ако Андре бе само един красив плейбой... Не беше нужно много време, за да установи, че той притежава не само остър ум и делова находчивост

като чичо си. Нещо повече, Елинон подозираше, че именно на него се дължеше бързият просперитет и внимателно планираното разширяване на дейността на сравнително скромната в началото фирма на Пиер Колбер.

Елинон беше много изненадана, когато Андре за първи път ѝ спомена, че е завършил бизнес факултета на Харвардския университет.

— Баща ми е родом от малко градче, недалеч от френско-италианската граница — усмихнат ѝ каза той. — Имаме роднини в Америка. И докато чичо ми се смята за чист французин, аз предпочитам да се считам гражданин на света.

Слава богу, че господин Колбер реши да организира тази вечеря за окончателното скрепяване на договора помежду им, си каза Елинон, като взе чантата си, хвърли последен поглед в огледалото и се запъти към вратата. И толкова по-добре, че Андре нямаше да присъства...

Излизайки от асансьора, първия човек, когото забеляза във фойето, беше Андре. Той веднага се насочи към нея, усмихнат едва забележимо.

— Изненада, нали? Надявам се да не е неприятна. Успях да убедя чичо да ме покани на вечерята, сега обаче ще изпълнявам задълженията на твой шофьор.

Докато говореше, Андре не пропусна да я огледа, съвсем дискретно, разбира се. Елинон вече съжаляваше, че не е облякла друга рокля. Едно беше да поласкаеш мъжкото самолюбие на деловия си партньор, съвсем друго да си облечена така в компанията на мъж, който не криеше очевидното си желание за една необвързваща любовна авантюра.

Ресторантът, в който трябваше да се състои деловата вечеря с господин Колбер, надмина очакванията на Елинон с претенциозния си лукс. Кухнята обаче бе приятна изненада. Главният готвач, преминал като младеж отличната професионална школа на парижките майстори готвачи, бе съумял великолепно да адаптира наученото в Париж към най-доброто на местната кухня.

Ястията, виното и непринудените разговори, насочвани дискретно от Андре, май успяха да ѝ замаят главата, си каза Елинон, когато се готвеха да си тръгват. Забеляза, че стои почти приканващо

близо до Андре, който трябваше да я придружи до хотела, и побърза да се отдръпне. Благодарни на Пиер Колбер за прекрасната вечеря и обеща да му изпрати подписания договор веднага щом адвокатът ѝ го прегледа.

Условията на договора, за които се споразумяха, макар и строги, безспорно бяха по-благоприятни от онова, на което се надяваше. Договореното заплащане на преводите бе по-щедро от очакваното. Клаузите за сроковете за малко да се окажат препъникамък, но накрая Пиер Колбер се съгласи с възраженията на Елинор и прие да бъдат леко изменени.

— Не е нужно да ме караш до хотела, ще си взема такси — помъчи се да отклони тя настояването на Андре да я откара обратно до хотела.

— Но аз искам да те откарам — отвърна той усмихнат и стисна леко ръката ѝ.

Начинът, по който реагира тялото ѝ, накара мозъкът ѝ да забръмчи тревожно и предупредително.

— Не е ли още много рано? — рече подкупващо Андре, когато бяха вече в колата. — Недалеч оттук има едно селце. Каменната чешма на площада е строена от римляните, но се е запазила и до днес. Не искаш ли да я видиш?

— Как ще я видя? Нали е тъмно? — възрази Елинор и изумена установи, че се смее.

Господи, от колко време не се бе чувствала така? Безгрижна, необременена от проблеми и тревоги, защо не даже и малко лекомислена? Компанията на Андре ѝ беше тъй забавна, приятно ѝ бе да я ухажва, макар че знаеше прекрасно, че с мъж като него никога не би желала да има постоянна, сериозна връзка.

Дали пък точно това не хвърляше сянка върху отношенията ѝ с Маркърс? Че и двамата бяха станали прекалено сериозни, че сякаш бяха забравили да се веселят? В последно време Маркърс ѝ се струваше някак отчужден, затворен в себе си, като че ли вечно недоволен от нещо или от нея. Дразнеше се лесно, избухваше. За съжаление, невинаги това бе свързано с Ванеса...

Завладяна отново от нерадостните мисли, Елинор не забеляза кога Андре бе свил от главния път. Обърна се към него, за да протестира, но той ѝ се усмихна ѝ рече тихо:

— Има пълнолуние, тъй че ще можем да се полюбуваме на чешмата. — Усмивката му стана дяволита и добави прозаично: — Освен това, за улеснение на туристите, площадът и църквата са осветени нощем.

Елинор се засмя, ала поклати отрицателно глава.

— Не, Андре, трябва да се прибирам. Полетът ми е рано сутринта, а още не съм си събрала нещата. Моля те, завий обратно.

— Сигурна ли си, че искаш точно това?

Елинор се взираше втренчено в него. Андре бе прав за луната — осветяваше достатъчно, за да открие в сумрака красивия мъжествен профил и най-чувствените мъжки устни, които някога бе виждала. За миг си позволи фриволността да си представи, че тези устни я целуваха...

Само за части от секундата. Извърна глава и рече твърдо:

— Да, искам да се връщаме.

Андре не се опита да я разубеждава. Зави обратно и подкара към хотела. Докато пътуваха, умело скри разочарованието си с непринуден разговор за бизнеса на чичо си и своето участие във фирмата.

Андре я придружи до входа на хотела. Елинор спря пред вратата и му протегна усмихната ръка:

— Да се сбогуваме, не е нужно да ме изпращаш до стаята.

— Сигурна ли си? — попита тихо той, като се взираше в нея.

— Да, сигурна съм! — отвърна тя.

Имаше един момент, докато пътуваха с колата, когато бе готова да се поддаде на изкушението, но този момент отмина. Изведнъж ѝ се прииска да изтича в стаята си и да се обади вкъщи, нищо, че утре щеше да си у дома. Изгаряше от нетърпение да чуе гласа на Маркърс, да поговори с него, да се убеди, че му е толкова скъпа, колкото и той на нея.

Забърза към асансьора и изведнъж спря изумена, когато го видя във фойето. Взираше се ококорена, сякаш не можеше да повярва на очите си, после се втурна сияеща към него.

— Маркърс! Какво търсиш тук?

— Искан да съм с теб — простиичко отвърна той. Беше самата истина, независимо от първоначалната причина, която го накара да остави Лондон. Сега най-важното бе, че е с Елинор, в чиито очи, замрежени от сълзите, грейше безкрайна обич. Внезапно изпита

болезнено желание да се любят както някога, в онези щастливи безметежни дни в началото на връзката им.

— О, Маркърс! Мили мой... — чу той задърхания шепот на Елинор, когато я прегърна.

Прекараха два невероятни дни. Едва когато полетяха обратно към Лондон, Елинор си даде сметка, че тия щастливи дни, да, доказаха й, че Маркърс все още я желае силно, ала не й помогнаха с нищо да разреши проблемите, които я тревожеха, да се освободи от страховете си.

Чувстваше, че има нужда да поговори за всичко с Маркърс, но като че ли нещо я възпираше, почти се страхуваше от този разговор. Например снощи понечи да сподели своите тревоги около ремонта на новата къща, но той я прекърсна нетърпеливо:

— Точно сега ли трябва да обсъждаме това, Нел? Нима е толкова важно?

След това веднага й се извини, ала реакцията му остави неприятна горчивина в душата й.

Нямаше никой, когато влязоха вкъщи. Странна, непривична тишина цареше в стаите, установи Елинор. Би трябвало да се зарадва, защото й спестяваше един евентуален сблъсък с Ванеса веднага след завръщането. Влизайки обаче в кухнята, искряща от чистота и ред, усети как по гърба й запърплиха студени трърпки.

Сякаш домът й мирише различно, си каза тя озадачена, но чак по-късно, когато Сондра и двете момичета се върнаха, разбра причината. Уханието на чужд парфюм — парфюма на младата американка, беше подразнило обонянието й, осъзна тя, поттрърпвайки от отвращение.

По дяволите, какво й ставаше? Нямаше никакви причини да не харесва Сондра... Дали по-точното название на нейната реакция не беше ревност, зададе си сама въпроса, докато слушаше мълчаливо закачките, които си разменяха Сондра, Саша и Ванеса.

— Изглеждаш чудесно, Маркърс! — чу тя Сондра да казва на мъжа й. — Успял си дори да почернееш. Тази сутрин изпекохме с момичетата шоколадени бисквити — добави тя. — Няма ли да ги опиташ?

На масата, докато вечеряха, Елинон имаше чувството, че е чуждо тяло в тази весела безгрижна групичка — чувстваше се като натрапник в собствения си дом.

Минаха близо три часа, когато най-сетне Сондра се сбогува и си тръгна. Елинон броеше всяка една от мъчително бавно изнизващите се минути, особено последните шестдесет, които прекара в спалнята си. Извини се, че е уморена и се качи горе, след като разбира, че повече не можеше да издържи театъра, който се разиграваше в нейната кухня, в нейния дом, с нейния съпруг, без да издаде чувствата си.

Щом влезе в спалнята, Маркърс веднага забеляза напрегнато й лице.

— Какво има? Не си ли добре? — попита той.

— Добре съм, разбира се, но никак не ми е приятно да се чувствам натрапница в собствения ми дом! — троснато отвърна тя.

Маркърс я изгледа озадачен. Той обаче не може да не си дава сметка за авансите на онази американка, помисли Елинон вбесена. Та тя дори не се опитваше да скрие интереса си към нейния съпруг! Наистина не страдаше от болезнена ревливост, но едва ли някоя жена би търпяла спокойно подобно откровено сваляне. И най-лошото от всичко беше, че Маркърс не правеше абсолютно нищо, за да пресече мераците й. Даже Саша и Ванеса очевидно бяха разбрали какво ставаше. Ненапразно Ванеса й хвърли онзи злорадстващ победоносен поглед и нищо чудно, че бе приела така добре американката. Ванеса би приела с разтворени обятия всеки, който се опита да измести омразната й мащеха от живота на баща й, заключи мрачно Елинон. Обърна гръб на Маркърс и се загледа през прозореца.

— Нел?

Елинон се завъртя рязко и го стрелна с гневен поглед.

— Защо я остави тук, Маркърс?

Маркърс се намръщи, сякаш не разбра въпроса, после прекара нервно пръсти през перчема си и отвърна:

— Знаеш защо. Някой трябваше да се грижи за Ванеса.

— Може би след като се е погрижила за теб...

Шокирана и отвратена от себе си, чу обвинението да се изплъзва от устните й, преди да успее да го спре. Лицето на Маркърс отразяваше като огледало собствените й чувства. Искаше й се да млъкне, да онемее, но в нея се бе вселила някаква несвойствена за нейния

характер сила, готова да руши, да унищожава, която я накара да попита:

— Защо дойде във Франция, Маркърс? Каза, че си искал да си с мен. Защо? Защото ме обичаш и ме желаеш, или защото си искал да ме сравниш с нея? Е, какво? Може ли да има някакво сравнение? Не, нали? Попитай, ако искаш, и Ванеса!

Маркърс се взираше в нея. В душата му се бореха гняв и чувство за вина. С нищо не бе заслужил тези обвинения, напротив, направи всичко, за да устои на изкушението. Но Елинор го обвиняваше, осъждаше го за нещо, което не беше сторил.

— Между нас няма нищо, ако това е скритият подтекст на упреците ти. Дори не съм си и помислял...

— Тя обаче си го мисли — прекърсна го ожесточено Елинор. — И хич не си прави труда да ме увещаващ, че не го знаеш, Маркърс! Затова не трябваше да я допускаш в нашия дом! — Беше готова да избухне в сълзи.

Гневът й се стопи, изместен от гнетяща болка. Навярно Маркърс не беше спал със Сондра, но пък и не бе направил нищо, за да охлади дръзките й аванси. Ако го бе направил, американката едва ли би продължила да флиртува открито с него, да се държи така, сякаш тя, Елинор, изобщо не съществуваше.

По-късно, когато Маркърс си легна до нея в леглото, тя се престори на заспала.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

— Нел, здравей! Как си?

— Горе-долу... — отвърна с въздишка Елинон, като разпозна гласа на счетоводителя. — Ти как си, Чарлз?

— Отлично. Чуй, трябва да обсъдя с Маркъс един-два финансови въпроса, свързани с къщата. През уикенда ще отсъствам от града, но в началото на идната седмица...

— От понеделник Маркъс има дело в Хага — прекъсна го Елинон. — И не е сигурен колко ще се проточи.

— Хм... Трябва непременно да уредим тези заеми. Може би да отидем двамата до банката, какво ще кажеш? Удобно ли ти е във вторник сутринта?

— Добре, във вторник сутринта — отвърна кисело Елинон и остави слушалката.

Седмиците се нижеха мъчително бавно, но, слава богу, след два-три дни Джулия се връщаше от Америка. Саша отдавна си бе заминала. Онази кавга за Сондра привидно бе забравена. Маркъс призна, че си е давал сметка за авансите на младата американка, но заедно с това настояваше, че Елинон съвсем погрешно го подозира в насърчаване на интереса ѝ. От своя страна, Елинон също си призна, че може би е реагирала по-остро от необходимото.

Снощи се обади господин Колбер. Договорът им беше вече в сила и той искаше да ѝ възложи няколко спешни превода. Въпреки че беше страшно заета около къщата, не можеше да му откаже, още повече, че ремонтът и едно прилично обзавеждане, което да я направи обитаема, щяха да погълнат много средства — повече, отколкото предвиждаха в началото.

Беше намислила да заведе днес Ванеса по магазините. Много се съмняваше обаче, че това „подмазване“ би допринесло особено за разведряване на атмосферата в отношенията им. При всеки повод Ванеса не пропускаше да изтъкне, че ѝ е противно даже да мисли за скапаната къща в тъпата провинция, още по-малко, че ще ѝ се налага

да прекарва известно време там. Съвсем не изглеждаше очарована от идеята за собствената стая, която щеше обзаведе по свой вкус. За сметка на това, често говореше за Сондра и как тя изобщо не харесвала мащехата си.

— Накрая баща ѝ се развел — добавяше злорадо Ванеса. — После се оженил за доста по-млада жена, с която Сондра се разбираше чудесно...

Елинор се стараеше все пак да не губи напълно чувството си за хумор, макар да се опасяваше, че Маркът едва ли е толкова безразличен към Сондра, колкото твърдеше.

— Нали не си забравила, че в неделя пътувам за Хага? — попита Маркът, когато влезе в кухнята.

— Не, не съм — отвърна Елинор, без да се обръща. Гласът ѝ издаваше напрежението ѝ. Макар че бе повярвала на Маркът, че между него и Сондра няма нищо, в душата ѝ остана горчивата утайка от обидата.

— Виж какво, Нел... — Маркът приближи до нея, сложи ръце на раменете ѝ и я накара да се обърне. — Защо не дойдеш с мен? Знам, че ще имам много работа, но в Хага има няколко прекрасни музея и галерии, които можеш да разгледаш, а вечерите ще прекарваме заедно. Нашият посланик ще даде прием... Сигурен съм, че ще ти е приятно. За двамата ще бъде...

— Маркът, знаеш, че не мога! — прекъсна го тя, макар ужасно да ѝ се искаше да го придружи. — Кой ще се грижи за момчетата? Освен това и къщата... Чарлз се обади и...

— Забрави за малко тази проклета къща! — избухна той вбесен. — Не можеш ли да мислиш за нещо друго? Къщата, та къщата — само това слушам денонощно! За бога, Нел, та това е само купчина тухли и хоросан! Дори не я намирам особено красива... Зная колко много значи тя за теб, но започвам да си мисля, че се е превърнала в най-важното нещо в живота ти.

Елинор го гледаше, стъписана от гневното избухване.

— Не е честно, Маркът! — опита се да протестира тя. — Искам тази къща, защото знам, че там на всички ще ни бъде по-добре. Аз...

— Така ли мислиш? — подхвърли цинично той. — На всички или на тебе? Виждаш ли достатъчно примери, когато имот може да съсипе отношенията между хората, не знам обаче случай, Нел, някога да ги е оправял. Какво всъщност се надяваш да постигнеш? Да си оправиш отношенията с Ванеса? Но тя ти каза, че не иска да се мести, ама кой да слуша? Искаш свобода, простор за момчетата... Добре, може би ще ги имат, но същевременно ти ги лишаваш от приятелствата, от училището, с което са свикнали. Ето, полека-лека започват да свикват и с нашия брак. Разбери, Нел, сигурността на децата не идва от някакъв измислен идиличен живот на село като в детските книжки, а от хората, с които живеят. Те трябва да почувстват, че са обичани, че са ценени. Размисли добре, Нел, преди да ми отговориш. За тях ли искаш тази къща или заради себе си?

Няколко секунди Елинон го наблюдаваше мълчаливо. После каза с треперещ глас:

— Ти не искаш да се местиш там, нали? И никога не си го искал...

— Така е, не искам — отвърна тихо Маркърс. — От една страна, доста е далеч от Лондон и ежедневното придвижване до града и обратно ще ми отнема много време. Освен това, мисля, че някой ден може би и двамата ще съжаляваме за времето и средствата, които сме хвърлили в тази къща. — Замълча. След малко продължи: — Не съм даже убеден, че в крайна сметка новата среда ще ни помогне да изгладим конфликтите в семейството, на което толкова се надяваш. Това е само една къща, Нел, а не магическа формула за мигновено семейно щастие!

— Защо едва сега ми го казваш, Маркърс? — попита дрезгаво тя. — Какво смяташе да правиш? Да мълчиш до последната секунда, когато стигнем до подписването на договорите, или изобщо да си траеш, да ме оставиш, както се казва, да си троша главата, а ако нещо се обърка, да ми натриеш носа с думите: „Аз, нали ти казвах?“.

Пребледняла като платно, Елинон го гледаше с гняв и възмущение. Маркърс се наруга наум. Беше избрал ужасно неподходящото време за този разговор.

— Виж какво... Аз... — Млъкна, защото Том и Гавин нахълтаха в кухнята, спорейки за някакви моливи. — Ще поговорим довечера. Сега трябва да тръгвам, имам...

Елино́р му обърна гръб и се зае да разрешава спора на момчетата.

— Какво ще кажеш за това? — попита уморено Елино́р, като показва на Ванеса красив памучен костюм от горнище и къси панталони.

— Хм, ужасно старомодно! — изсумтя презрително момичето. — Тук няма нищо свястно! Не можем ли да отидем в друг магазин?

Че имаше ли още магазин, в който да не бяха влизали, зададе си въпроса Елино́р, след като закачи обратно дрехата и последва примирена доведената си дъщеря. Оказа се, че има още два.

В първия магазин продаваха дрехи втора употреба. Миришеше на прах и застояло, обаче Елино́р все пак се въздържа да не сбърчи нос от отвращение. За щастие, Ванеса не си хареса нищо в този магазин, но май радостта ѝ беше преждевременна. Момичето обяви, че иска да види какво предлагат в един съседен магазин, който се оказа младежкия бутик на един известен и много скъп дизайнер.

— Това са само парцали от линията му „Дифузия“ и не са толкова скъпи — сви тя отегчено рамене, когато Елино́р намекна за цените. — Сондра каза, че всички младежи в Ню Йорк носят неговите дрехи.

Десет минути по-късно Елино́р, леко стъписана, оглеждаше моделите и етикетите с цените. Междувременно Ванеса награби няколко безбожно скъпи рокли от ликра и изчезна към пробната.

Посоката, която взеха мислите на Елино́р, не бе от най-приятните. Защо Маркъс не ѝ беше казал досега, че не иска да се мести в провинцията? Нима бе прав, че тя не се стремеше към тази къща с надеждата да обедини семейството, а за да осъществи някакви несбъднати мечти от детството? Няколкото кратки реплики я обрисоваха така, както не би искала да се вижда — една жена, решена да постигне своето на всякаква цена, погълната изцяло от собствените си желания и нужди, което ѝ пречеше да вникне в нуждите на другите.

Наистина ли бе такава? Наистина ли изглеждаше такава в очите на Маркъс?

— Ела да я погледнем на дневна светлина.

Ванеса се измъкна от пробната, облечена с рокля, прекалено тясна и къса за възрастта ѝ, но Елинор реши, че за момента е по-благоразумно да се въздържа от коментар. Продавачката ѝ разреши и тя побърза да се шмугне през вратата, последвана от Елинор. Металните пластини за предотвратяване на кражби задействаха веднага алармената инсталация.

— Не, не ми харесва! — заяви момичето. Елинор въздъхна облекчено, макар че решението на Ванеса я изненада. — Подръж ми чантата! — нареди и тикна в ръцете ѝ огромната си тежка чанта, с която изглежда никога не се разделяше. — Няма нужда да ме придружаваш вътре. Ей сега се връщам.

Елинор я изчака навън да се преоблече, видя я да излиза от кабината и да подава роклята на продавачката, после да напуска магазина с доволно изражение. Държанието ѝ се стори малко странно, когато, вече в колата, я зърна за момент да се усмихва. Реши обаче, че в края на краищата между двете биха могли да се установят по-приемливи отношения, затова побърза да ѝ предложи, ако желае, да обядват някъде навън. Ванеса отказа моментално.

— Искам да позвъня на Саша — рече тя, — а после да си събера багажа. Мама каза ли кога ще дойде да ме вземе?

— Не. Не беше сигурна в колко точно ще кацне в Лондон — отвърна Елинор.

Прибраха се вкъщи и Ванеса веднага се качи в стаята си. След около половин час Елинор реши да я попита какво ще иска за обяд. Момичето лежеше на леглото с гръб към откритата врата и оживено разговаряше по телефона.

— Да-а, наистина беше фасулска работа! Точно както ти ми каза. А тя изобщо не загрея. — Ванеса се обърна на другата страна, забеляза Елинор и моментално изражението ѝ се смени. — Саша, налага се да те оставя... — Хлопна слушалката и изгледа наежено Елинор. — Не е нужно да ме шпионираш! Не съм затворничка, разбра ли!

Елинор изобщо не обърна вниманието на враждебния ѝ тон. Кимна с глава към роклята, захвърлена небрежно на леглото.

— Откъде е тази рокля, Ванеса? — Въпросът всъщност беше излишен. — Ванеса?

— Добре де, взех я! — отговори тя ядосана. — И какво от това? Всички го правят. В магазините си знаят, че това често се случва, и

дори го включват в цената. Нищо особено не е станало!

— Откраднала си роклята и смяташ, че нищо особено не е станало?! — Елинор се взираше в нея с невярващи очи. Припомни си как неволно бе станала съучастничка в кражбата и усети, че кръвта нахлува в главата ѝ. Грабна роклята.

— Остави я! Тя е моя...

— Роклята не е твоя и ще бъде върната в магазина! — отрязва я разярена Елинор. — Как можа да го направиш? Баща ти...

— Тичай да му докладваш! Нали само това чакаш? Голямо чудо! Всички го правят...

— Ванеса, това е кражба! Не разбираш ли? Не си малка. Не осъзнаваш ли последствията? Да вземеш нещо ей така... — започна да заеква Елинор, задавена от възмущение.

— Да, за мен е лошо да взема нещо, но не и за такива като тебе, нали така? — изкрещя Ванеса. — Само че...

— Какво искаш да кажеш? Аз никога не съм вземала... не съм краля нищо...

— Взе баща ми! — рече тя с горчивина.

Елинор приседна на леглото, неспособна да асимилира чутото в първия момент.

— Вие, възрастните... Правите каквото си поискате, а после идвате да ни разправяте кое е лошо и кое не! — изфуча Ванеса.

— Ванеса! Наистина ли смяташ, че съм отнела баща ти? Знаеш, че родителите ти бяха разведени преди ние да се срещнем...

— Така е, но сега е различно. Ти искаш да промениш всичко. Обзалагам се, че много ти се иска да умра... или поне да бъда в затвора... Преструваш се, че искаш да живея тук, но всъщност си мислиш само как да се отървеш от мене. Знам го, нали някои мои съученички имат мащехи. Отначало се правят, че много ги обичат, но после си раждат бебета и започват да се оплакват, че каките вдигат много шум, че нямало достатъчно място...

Елинор си спомни разговора с Том, когато той също не скри страха си, че с Маркърс може да си имат бебе.

— И мама е същата... — продължи Ванеса. — Само чака да ме натресе тук и да замине за Америка...

Елинор я гледеше безпомощно. Ако Ванеса беше нейна дъщеря, мигом би я прегърнала, би ѝ казала колко много я обича, би направила

всичко, за да разсее напразните ѝ страхове. Но Ванеса беше дете на Маркъс и искаше неговата обич, неговите успокоителни слова...

— Ванеса, ще върна роклята в магазина. После ще трябва...

— Да кажеш на баща ми, нали? И какво от това? На него изобщо не му пука за мен. Той никога не ме е искал. Родила съм се случайно. Мама ми каза, че те двамата не са искали деца. В тази къща се обръща внимание единствено на Том и Гавин. Том — това, Гавин — онова, омръзна ми да слушам! — В гласа ѝ отекна болка и отчаяние.

— Ванеса, много деца се раждат така, без да са „планирани предварително“, но това не значи, че родителите им ги обичат по-малко. Всъщност и аз не възнамерявах да имам Гавин, но...

— О, я остави това! — грубо я прекъсна Ванеса. — „Госпожа Съвършенство“ да допусне такава грешка? Само че никога няма да бъдеш съвършена мащеха, разбра ли? Бих предпочела татко да се бе оженил за някоя като Сондра. Не съм глупачка, ясно ли е? — продължи с войнствен тон. — И мама се преструваше, че страшно ѝ се иска да ме вземе в Лос Анжелис, но аз си знам... Знам, че ти не ме искаш тук!

— Това не е истина!

— О, истина е! С четири очи гледаш да се отървеш от мене, та драгоценните ти синове да се настанят в моята стая.

— Грешещ, Ванеса. Просто тук ни е тясно и точно затова искаме да се преместим, но...

Нямаше смисъл да продължава. С Маркъс, а не с Ванеса трябваше да поговори. Само той би могъл, длъжен бе да убеди момичето, че е обичано, ценено.

Когато Елинор прекрачи прага на бутика, алармената инсталация отново се задейства. Помоли да се види с управителя, повтаряйки наум речта, която си бе подготвила. Обясни на продавачката, като отбягваше да я погледне в очите, че роклята изглежда случайно е попаднала в чантата ѝ, но явно младата жена не ѝ повярва, защото каза:

— Често се случва. Опитваме се да ги спрем, но невинаги е възможно. Знаете ли, за тях това е игра, предизвикателство. Всъщност повечето от момичетата, които успяваме да хванем, са от заможни семейства и съвсем спокойно биха могли да си позволят такива скъпи дрехи.

Ванеса се бе затворила в стаята и събираше нещата си. Елинонр започна да превежда, но ѝ беше невъзможно да се концентрира. Когато входният звънец иззвъня, уморено се надигна и тръгна да отвори.

— Джейд! Каква приятна изненада! — възкликна радостно Елинонр, като видя приятелката си на прага.

— Другата седмица заминавам за Щатите, затова реших, че трябва да намина — рече Джейд и влезе.

— Със Сам?

— Не знам, той да си решава. Чувствам се твърде стара и уморена за игрички, Нел — призна Джейд. — Повярвай ми, да си влюбена тъкмо когато... — Зарязва изречението наполовина и попита тихо: — Какво не е наред?

Елинонр направи кисела гримаса. Господи, толкова ли ѝ личеше?

— Какво ли? По-лесно ще ми е да ти кажа какво е наред, ако нещо е наред...

— Казвай — подкани я Джейд. — А щом Маркъс не иска тази къща, намери друга — прекъсна тя Елинонр след няколко минути.

— Не разбираш ли, Джейд, той си мълчеше, остави ме да си градя въздушни кули, а в същото време... Сякаш беше чужд човек. Накара ме да се почувствам егоистка, обвини ме, че искам къщата заради някакви свои несбъднати детски мечти... Че си въобразявам, че тази къща е панацея за семейното ни щастие...

— А не е ли така, Нел? — попита Джейд с непривична за нея нежност. — Не че искам да те критикувам, но Маркъс има право, скъпа. Една къща не може магически да ви сплоти и да ви превърне в съвършеното щастливо семейство. Честно казано, не мисля, че в наши дни такива семейства съществуват, освен в романите и във въображението на рекламните директори.

— Но, Джейд! Аз исках само всички да сме щастливи, а Маркъс се държи така като че ли нарочно обръщам гръб на чувствата и нуждите на другите и мисля единствено за себе си. Понякога започвам да се питам срещу какво наистина роптае — срещу тази къща или срещу мен?

— Нел! Маркъс те обича!

— Знаеш ли кое е най-лошото, Джейд? Аз, която като жена би следвало да имам изострена чувствителност, интуиция, ако щеш го наречи, се оказва, че съм била сляпа за страховете на синовете си,

изобщо не съм усетила, че в отношенията с моята съдружничка са се появили пукнатини, не съм и подозирала, че, според Ванеса, съм откраднала баща ѝ...

— Нел, ти си човек, а не Бог. Не е възможно да четеш чужди мисли. Опитай се да мислиш малко повече за себе си, за личното си щастие, а не как да направиш другите щастливи. Поговори с Маркърс, той те обича. Сигурна съм, че ще намерите решение.

— Маркърс...

Маркърс се намръщи. Преди малко се прибра вкъщи, денят му бе напрегнат, чувстваше се уморен, ядосан на себе си заради сутрешното стълкновение с Елинор. Съзнаваше, че трябва да поговорят, но точно сега ли?

— Маркърс...

— Моля ти се, не сега, Елинор! Закъснявам за летището, ще изпусна самолета. Виж какво, щом тази къща значи толкова за тебе, купувай я! — добави с горчивина. — Опитах се да ти обясня как се чувствам, но моите чувства изглежда вече не те интересуват. Прави каквото знаеш, но аз... — Замълча като попарен, осъзнавайки какво говори. — Нел...

На вратата се позвъни. Елинор отиде да отвори, върна се и каза тихо:

— Таксито ти.

„По дяволите!“ — изруга наум Маркърс. Трябваше да поговорят, да ѝ обясни, да ѝ каже...

— Нел, сега трябва да тръгна, но като се върна...

Елинор мина покрай него, без да го погледне. Измина четвърт час и чак тогава леденото спокойствие, сковаващо гнева ѝ, се пропука. Усети болка — мъчителна, пронизваща. По дяволите, защо мълча, защо не обясни, че не искаше да говорят за къщата? Защо допусна той да си тръгне така?

Елинор погледна часовника и грабна ключовете на колата. Все още можеше да настигне Маркърс, преди да излети за Хага. Слава богу, нямаше задръстване и стигна навреме на летище Хийтроу. Няколко минути си проправя път през претъпканата зала към гишетата за регистрация на заминаващите пътници. Забеляза Маркърс, с гръб към

нея. В момента, в който се канеше да го извика, видя жената, която се бе запътила към него. Усмивната, Сондра го хвана под ръка и заговори нещо оживено.

Елинор почувства, че се задушавя. Краката ѝ се подкосиха. Обърна се, залитайки, и, заслепена от сълзите, се запрепъва между бързащите безразлични пътници.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Телефонът извънтя. Зоуи протегна ръка към слушалката и машинално потърси едрото топло тяло на Бен, за да се сгуши в него, но Бен, естествено, вече беше отишъл на работа.

— Зоуи, извинявай, скъпа, че ти се обаждам толкова рано, но исках да те хвана, преди да си излязла. Можем ли да обядваме днес заедно?

Зоуи се изправи на възглавницата и почувства, че отново ѝ се гади. Побърза да приеме покана на майка си, затвори телефона и хукна към банята. Повърна и няколко минути след това стоя, безпомощно опряна на мивката. По бузите ѝ се затъркаляха едри сълзи. Сълзи на самосъжаление.

Това не трябваше да ѝ се случва, не беше честно да посреща съвсем сама този неочакван удар на коварната съдба. Бен трябваше да бъде тук, с нея, защото бе не по-малко отговорен за станалото... Бен, който изглеждаше толкова разсеян, че дори не беше забелязал...

Зоуи потрепери. Внезапно почувства вледеняващ студ. Завладя я непознато чувство на уязвимост, граничещо с ужас. Господи, нима до вчера ехтеше самоувереният ѝ смях, когато вярваше, че тя е сърцето, опората в живота на хората, които толкова обичаше? На Бен, на своите родители...

Паника и страх — абсолютно непознати чувства — сякаш започнаха да властват в живота ѝ. Откакто разбра, че е бременна, имаше усещането, че е попаднала в капана на ужасяващ чужд свят, в който изглежда никой не забелязваше нейните тревоги.

В хотела няколко от колегите ѝ казаха, че е много бледа. Работата ѝ изискваше голямо физическо и умствено напрежение, което никога не ѝ бе тежало — приемаше го като предизвикателство, като възможност да докаже себе си. Днес обаче се чувстваше ужасно

безпомощна и изтощена. До обяд, когато трябваше да се срещне с майка си, не събра кураж да се обади в клиниката.

Майка ѝ като че ли изглеждаше по-млада, по-щастлива и по-въодушевена от всякога, призна в себе си Зоуи, когато я видя пред ресторанта. По нищо не личеше, или поне не го показваше, че е разстроена от снощната кавга, която Зоуи неволно подслуша. Беше облечена и по-различно. Обичайният елегантен костюм от естествена коприна беше заменен с тесни джинси, подчертаващи чудесно красивата ѝ стройна фигура и бяла фланелка, напъхана в джинсите. Спортното ѝ сако изглеждаше дори поизбеляло.

Влязоха в ресторанта, сподирени от дискретни възхитени погледи на мъжката половина от присъстващите. Зоуи успя да забележи, че те определено не бяха насочени към нея. Седнаха, поръчаха обяд и Хедър веднага заговори възбудено:

— Нямах представа колко съм щастлива! Казаха, че съм одобрена и то точно за курса, за който кандидатствах. Звънях ти още вчера, но не те открих.

Зоуи ѝ се усмихна. Искеше ѝ да сподели радостта на майка си, но някакъв вътрешен глас упорито се стараше да ѝ попречи. Тя, родната ѝ майка, не забелязваше колко потисната и бледа беше дъщеря ѝ — обикновено жизнерадостна, кипяща от ентузиазъм.

— Боя се, че баща ти не одобрява намеренията ми. — Хедър за момент направи кисела физиономия. — Но аз му казах и държа на думите си — нужно ми е да постигна нещо, сама и за себе си. Струва ми се, че в края на краищата ще ме разбере. Би трябвало — аз винаги съм проявявала разбиране към неговата кариера и значението, което ѝ отдаваше. За теб, естествено, не се съмнявам, че ще ме разбереш напълно! Да ти призная нещо, миличка. Знаеш ли, в последните няколко години започнах дори да ти завиждам. Ти ме накара да прогледна, като че ли едва сега осъзнах, че всъщност не съм постигнала почти нищо в живота си...

Почти нищо? А това, че я бе родила и отгледала нима не значеше нищо за нея? Нима го считаше за маловажно?

— Разбира се, имам теб! — продължи майка ѝ, сякаш бе прочела мислите ѝ. — Но ти си вече самостоятелна и аз не съм ти нужна повече.

„Нужна си ми, мамо! Повече от всякога!“, искаше да възрази Зоуи, но думите някак заседнаха в гърлото ѝ. Това би означавало най-долен егоизъм, страхлива проява на самосъжаление.

Кой знае защо си бе въобразила, че майка ѝ, родителите ѝ в известен смисъл се нуждаеха от нейната опора, от нейната закрила, от жизнеутвърждаващия заряд, който носеше в себе си. Жената срещу нея, по детски възбудена, кипяща от ентузиазъм, би приела съвсем спокойно факта, че дъщеря ѝ е бременна и се нуждае от помощта ѝ. Можеше да се опре на нея в трудните моменти, които изживяваше. Зоуи усети, че ѝ олеква, че някъде в пепелта започват да мъждукат искрици надежда...

— Мамо, има нещо, което трябва...

— Нямаш представа какво означава всичко това за мен! — продължи майка ѝ, без изобщо да я чуе. — Бях забравила колко е приятно да почувстваш, че можеш, че значиш нещо, да бъдеш независима. Да вземаш решения, да преценяваш нещата като личност, а не само като съпруга или майка. Вярно, курсовете ще ми отнемат време и това, разбира се, няма да се харесва особено на баща ти. Нищо, сигурна съм, че ще е от полза за брака ни, защото в последно време ми се струва, че бащата ти е започнал да ме приема като даденост. Говори ми понякога като на дете, а не като на възрастен човек. Ти си стъпи вече на краката, мило мое момиче, и знам, че така трябва да бъде, макар че отначало ми беше трудно да го приема. Много те обичам, Зоуи, но знаеш ли, не съм ти го казвала, струва ми се, че те харесвам повече като самостоятелната жена, отколкото като малкото зависимо момиченце...

Когато се изправи, Хедър още се усмихваше, поруменяла от удоволствие, че много възхитени погледи се насочиха към нея — една спокойна щастлива жена, която гледаше уверено в бъдещето, очакваща с трепетна възбуда предизвикателствата, които обещаваха.

Зоуи се изправи мълчаливо. След всичко това, което чу, как би могла точно сега да ѝ каже, че е бременна, че е объркана и не знае какво да предприеме, че е обзета от страх и паника като малко безпомощно момиченце?

Някак вдървено целуна майка си и ѝ пожела успех.

Следобед повърна още веднъж. Една колежка, която в този момент се отби в тоалетната, я изгледа със зле прикрито любопитство.

Така не можеше да продължава, реши Зоуи, като се вглеждаше в бледото си лице в огледалото. Ако в най-скоро време не предприемеше нещо, все някоя колежка щеше да се досети.

Върна се в стаята си, отвори телефонния указател и посегна към слушалката.

— Изглежда сте напълно сигурна, че искате да махнете бебето.

— Да — отвърна мрачно Зоуи.

Бяха ѝ насрочили час в клиниката в пет, но я приеха чак към шест. Жената, с която разговаряше, спокойно и професионално ѝ обясните различните възможности, ала Зоуи почти не я слушаше. Всъщност и двете знаеха прекрасно защо беше дошла тук.

— Бащата на детето... Той какво мисли по въпроса?

— Бен ли? — Въпросът я свари неподготвена. — Той... Той не знае. Не съм му казвала.

— Не мислите ли, че е редно да му кажете? Детето е и негово.

„Детето е и негово...“ Зоуи сви мрачно устни. Погледът ѝ стана суров.

— Бен не иска деца — отвърна тя без заобикалки.

— Знаете ли, много мъже твърдят това, но когато разберат за бебето, променят мнението си. Затова ли искате да го махнете, защото смятате, че Бен не иска бебето?

— Не смятам, а съм сигурна — рече рязко Зоуи. — Освен това не е само заради Бен... Искам го и заради себе си. В момента не можем да мислим за деца. Не става въпрос единствено за материалната страна — едно дете ще бъде пречка и за професионалните ни планове...

— Добре, мислите за Бен, за себе си... А за детето не сте ли помисляли?

— Вижте какво, дошла съм тук да правя аборт, а не да слушам лекции, че животът е свещено нещо! — изгледа я враждебно Зоуи.

Жената запази самообладание.

— Длъжни сме да посочим различните възможности на една бременна жена, която се е обърнала към нас за консултация, но изборът е неин. Не е моя работа да ви убеждавам дали да задържите бебето, или да го махнете, но аз съм отговорна за това да осъзнаете

последниците от вашето решение. И когато говоря за последници, имам предвид не само за в момента, но и в по-далечно бъдеще.

Зоуи мълчеше. В погледа ѝ се четеше горчивина и някаква ожесточена непоколебимост.

— Зная, че си мислите, че искам да ви убедя да не прекъсвате бременността — въздъхна жената. — Не, не е така. Дали ще задържите бебето, или не, ще решите вие, но аз се опитвам да ви подготвя, че и едното, и другото решение могат да ви причинят болка, да ви накарат да се чувствате нещастна. Зная го от опит, работя доста дълго тук. Затова ви моля да помислите. Поговорете с Бен. Вземете заедно решение.

— Не мога, не искам да стоварвам излишно бреме на плещите му!

— Значи предпочитате да го предпазите и да поемете сама цялата отговорност. Това е опасно... Замисляли ли сте обаче какво ще стане, ако един ден той узнае истината?

— Не ме интересува какво ще кажете, вече съм решила — искам да махна това дете! — рече Зоуи с отчаяно упорство.

— Добре, ще ви запиша час при лекарката. Това може да стане не по-рано от две-три седмици...

— Какво? — Зоуи я гледеше стъписана. — Но аз исках. Мислех си... — заекна тя и се изправи рязко. Смяташе, че всичко ще се уреди и свърши едва ли не незабавно.

— Съжалявам, но нашата практика е такава. Държим всяка жена да обмисли спокойно всичко, преди да влезе в операционната. Записала съм телефонния ви номер, ще ви се обадя веднага щом уредя час за преглед.

Бен се обади десетина минути след като Зоуи се прибра в апартамента.

— Къде беше? — попита той. — Три пъти звънях.

— Ъ-ъ... Задържах се в работата — излъга тя. — Как е Шарън? Кога се връщаш?

— Затова ти се обаждам, да те предупредя, че ще закъснея — отвърна Бен след кратко мълчание.

— А Шарън? Как е? — настоя Зоуи.

— Не мога да говоря сега. Ще ти кажа, като се върна.

Зоуи гледаше с нещастно изражение вечерята, която си приготви. Вече не ѝ се ядеше. Чувстваше се ужасно уморена и потисната. Когато днес следобед се обади в клиниката, смяташе... Надяваше се...

Знаеше прекрасно какво трябва да направи, си каза ядосана. Изобщо не ѝ беше нужно време да обмисля решението. Беше премислила всичко. Главата я болеше от толкова мислене!

И какво толкова философстваше онази жена в консултацията? Какво искаше — да влоши нещата, които без друго не бяха розови за нея? Добре де, после може да се чувства виновна, дори да съжалява... Зоуи побърза да отпъди тази мисъл. Защо всички проявяват такава сантименталност към някаква си оплодена яйцеклетка? А после, когато детето се роди, никой не иска и да знае. Човек трябва само да се огледа край себе си, за да види колко деца живеят в лишения, подложени на безчовечна жестокост. Съвсем не беше нужно да ходиш чак в Третия свят, достатъчно примери предлагаша и „цивилизованите страни“.

Зоуи се изправи рязко и закрочи нервно из малкия апартамент. Това чакане, това принудително отлагане на изпълнението на вече взетото решение беше бремене, което не бе подготвена да носи.

Бен се прибра по-рано, отколкото го очакваше. Изглеждаше уморен и мрачен.

— Тук си значи... — промърмори той, сякаш се бе надявал на обратното.

— Разбира се, че съм тук! Къде очакваше да бъда? — отвърна Зоуи, като се мъчеше да не обръща внимание на ледените тръпки, които я полазиха.

— Може би на работа...

— Какво искаш да кажеш?

— Звънях в хотела, казаха ми, че те няма.

Зоуи усети как сърцето ѝ подскочи панически.

— Бях на работа — излъга тя, но не посмя да го погледне в очите. — Може би съм била в тоалетната, когато си се обаждал. Как е Шарън?

— Шарън е добре — отвърна някак прекалено тихо Бен. — Но бебето... Загуби детето...

Зоуи не беше подготвена за ненадейно развихрилия се ураган от чувства. Болка, отчаяние и ярост се бореха в душата ѝ.

— Защо си се оклюмал толкова? — извика тя ожесточено. — Не искаше ли точно това? Сега би трябвало да си доволен...

— Зоуи, за бога! Не съм го искал... — Гласът му бе пропит с мъка, ала Зоуи сякаш не го забеляза.

— Не си го искал? Не ме лъжи, Бен! — подхвърли безмилостно. — Ти не искаше Шарън да роди това дете!

— Не е вярно! Не исках Шарън да забременява, защото ѝ отнема всички шансове да помисли истински за бъдещето си, но така или иначе вече беше станало. Това, което се случи сега, е безсмислено... нелепо... Никога не съм го искал, Зоуи!

Гласът му потрепери. Протегна умолително ръка към нея и за момент Зоуи се поколеба. Този беше Бен, когото тя обичаше, Бен, който се нуждаеше от съпричастие в своята мъка. Бен, който не можеше да бъде съпричастен на нейните терзания, защото самото естество на връзката им изключваше възможността да го обременява със своите проблеми...

— Ще си лягам, много съм уморена — рече вяло тя.

Бен напразно се мъчеше да заспи, сънят не идваше. Отметна завивката и внимателно се измъкна от леглото, за да не събуди Зоуи.

Къде ли е била Зоуи, когато я потърси в хотела? По очите ѝ позна, че го излъга.

Зоуи. Погледна спящата жена. Обичаше я много, толкова много, че понякога силата на чувствата му го плашеше. Още като дете разбра, че обичта те прави уязвим. А човек от неговата черга, длъжен да се бори със зъби и нокти с живота, не можеше да си позволи подобен лукс. На него не му се полагаше да се влюбва. Знаеше, че има други задължения, отговорност пред близките си... Докато един ден не срещна Зоуи.

На теория Зоуи бе рожба на всичко онова, което той ненавиждаше. Нейният самоуверен, възторжен оптимизъм и вяра в човешките добродетели не произтичаше от реалността, а от сигурността на едно безметежно детство, в което материалните лишения и емоционалните сътресения бяха непознати. А ето, че вместо да я ненавижда, той се влюби в нея. Допусна я в живота си и тя сякаш пое съдбите и на двамата в ръцете си, макар че и за момент не

престана да я наблюдава с онази загриженост и тревога, които винаги бе проявявал към най-близките си хора.

Често бе мислил какво ще прави, ако някой ден Зоуи реши да го напусне. Би могло да стане, той бе готов психически да понесе подобен удар. Не бе очаквал обаче никога, че Зоуи би могла да го излъже, и този факт го свари абсолютно неподготвен. Да му каже безцеремонно в очите, че има друг — това да, но лъжа, измама... Не, никога...

Бен се взираше отчаян в спящата фигура на леглото. Тялото му плачеше за сън — миналата нощ въобще не мигна покрай Шарън, — ала знаеше, че мъчителните мисли нямаше да го оставят да заспи.

„Зоуи ли? Отдавна си тръгна — му казаха, когато се обади в хотела. — Спомена, че имала някаква среща.“

Чувстваше се угнетен и заради това, че личните проблеми и тревоги егоистично изтласкваха на заден план нещастията, което сполетя сестра му. А тази вечер трябваше да е с нея, поне в мислите си. От това най-много се боеше, че влюбвайки се ще забрави отговорността, която бе поел към близките си, заменяйки я с егоизма на собствените си желания и нужди.

Зоуи изстена в съня си — пронизителен, почти животински стон на ужас и болка. Бен се наведе над нея и с огромна нежност приглади назад влажните от потта коси, закриващи лицето ѝ.

— Няма нищо, Зоуи... Всичко е наред...

Изправи се с тъжно изражение и тръгна към прозореца.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Клайв иска да ни види.

— Защо? — попита апатично Зоуи.

В последно време Бен ставаше все по-затворен в себе си. Често се оплакваше, че Алдо му създава неприятности и макар че се опитваше да не го показва, като че ли търсеше да чуе окуражаващите, успокоителните думи, с които беше свикнал, а тя мълчеше. Чувстваше се ужасно уморена, неспособна за нищо. Животът бе придобил мъгливи, размити очертания, парализирайки желанието и волята ѝ да мисли и да действа. Беше изпаднала в някаква особена вцепененост — може би я използваше като самозащита, — но тя я изолираше опасно не само от хората край нея, но и от самата действителност.

— Не знам, не ми каза — отвърна Бен и се намръщи. — Разбрахме се за утре сутринта. Ще можеш ли да дойдеш?

— Предполагам — кимна вяло Зоуи.

— Ще тръгвам, че закъснявам за работа. — Бен се запъти към вратата. Минавайки край нея, подхвърли с нехаен тон: — Забравих да ти кажа, търсиха те по телефона.

Зоуи почувства, че ѝ се гади. Мина близо седмица от посещението ѝ в клиниката, но все още никой не се бе обаждал. Дали нарочно не я караха да чака, за да я принудят...

Какво, какво да я принудят? Отдавна всичко бе премислено, решено, си каза твърдо тя, като се мъчеше да овладее надигащата се паника. Даде си сметка, че Бен стоеше неподвижен и очакваше да му отговори нещо.

„Търсиха те по телефона“, бе подхвърлил равнодушно без изобщо да му минава през ума...

— Кой... Кой ме търси? — заекна тя от напрежение.

— Някаква жена. Каза, че пак ще позвъни. — Бен замълча, после изведнъж рече тихо: — Значи не си се отказала от хотела... Може би все пак си решила да премислиш? — А как му се искаше да я прегърне

и да я накара да му каже истината. Истината за това дали в живота ѝ не се беше появил друг мъж...

Зоуи го погледна изненадана. За момент Бен ѝ се стори различен — някак по-възрастен, решителен, непоколебим, както навярно би изглеждал след години, когато зрелостта щеше да остави своя отпечатък върху външността му. Отиваше му, придаваше му тежест и авторитет. Мъж, на когото една жена, хората можеха да разчитат. Мъж, който... Би станал добър баща?

— Не, разбира се! — отвърна тя. — Знам колко е важно всичко това за тебе. Винаги си мечтал да имаш собствен ресторант.

За него... Само за него ли беше важно? А за нея? Нима Зоуи вече не мислеше за техния хотел? Мъчителни въпроси без отговор се блъскаха в мозъка на Бен.

— Не бой се, няма да те разочаровам!

— Няма да ме разочароваш? Зоуи, какво...

— Не каза ли, че закъсняваш за работа? — нервно го прекъсна тя. Лицето ѝ пламна от смущение.

Какво, по дяволите, я накара да издрънка точно това? Личеше, че репликата ѝ смути Бен. Ако не внимаваше, той щеше да започне да задава въпроси, да рови, може би щеше да се досети...

И каква полза от това, си каза мрачно, след като Бен излезе от апартамента. Нищо не би се променило в чувствата, в убежденията му. Бен не искаше деца!

Всъщност много неща се промениха в отношенията им. Във въздуха витаеше напрегнатост, долавяше се отчужденост, каквато по-рано смяташе за невъзможна. По-рано би отхвърлила с присмех твърдението, че има въпроси, теми, които са табу, които не биха могли да обсъдят и решат заедно. Оказа се обаче, че греши. Дори в леглото вече не беше както преди — изчезнала бе онази топлина и близост на най-интимните моменти. Просто чувстваше задръжки да отдава тялото си, когато не можеше да сподели с Бен мислите и страховете, които я измъчваха.

А се страхуваше, много се страхуваше, призна Зоуи, обладана от безнадеждно отчаяние. Понякога страхът се превръщаше в гняв, в омраза. Мразеше живота, растящ в утробата ѝ, мразеше себе си... Понякога мразеше даже Бен и в същото време ѝ се искаше да го закриля.

Дали защото той се нуждаеше от нейната закрила, или го правеше заради себе си, защото се боеше, че може би не му е нужна вече? Не, не беше вярно! Когато Бен попита дали не е загубила интерес към плановете, които заедно чертаеха, в гласа му се долавяше скрито напрежение, тревога.

Хотела... Дори на него вече не се радваше истински!

Това бебе като паразит изсмукваше физическата ѝ енергия, посягаше на щастието ѝ, на бъдещето, на любовта на Бен...

— Не те искам! Мразя те! — извика тя треперееща на онова нещо, скрито в утробата ѝ. — Нямах право да се разпореждаш с мен, с живота ми! За тебе няма място тук при нас. Бен и аз не те желаем, разбра ли?

Сълзи на гняв и отчаяние пареха в очите ѝ. Зоуи ги стисна с надеждата сълзите да изчезнат. Плачът беше безполезен, нямаше да ѝ помогне. Онази жена от консултацията грешеше, като ѝ каза, че ѝ е нужно време, за да обмисли внимателно нещата. Не, нямаше какво да обмисля!

Зоуи посегна решително към телефона.

Жената от клиниката потвърди, че я беше търсила да ѝ съобщи насрочения час при лекаря. За щастие, точно тогава не бе на смяна в хотела, а Бен пък беше на работа в ресторанта.

— След тази среща с лекаря... Кога? След колко време? — Зоуи откри, че устата ѝ внезапно бе пресъхнала и се затрудняваше да говори.

— Ще го уточните с лекаря — отвърна кратко жената. Наистина ли бе доловила студенина в гласа ѝ или просто си въобразяваше? Много лесно е да съдиш отстрани, когато не знаеш как стоят нещата, когато нямаш отговорностите, с които тя се бе нагърбила.

Ядосана, Зоуи изтри сълзите и погледна корема си. Външно нищо не личеше, може би дори изглеждаше по-слаба и малко по-бледа от нормалното. Затваряйки очи, извика силно:

— Не виждаш ли, че нищо не мога да направя? Не разбираш ли, че нямам избор? По дяволите, престани да ме тормозиш! Не съм виновна, не съм те искала...

Почувства, че ѝ се гади. Отвори очи и чак тогава си даде сметка, че бе притиснала с ръце корема си, сякаш да предпази бебето, да му

попречи да чуе думите ѝ. Бебето... То още не беше бебе. И никога нямаше да стане бебе. Защото не можеше да има бебе.

— Бен, Зоуи! Радвам се, че успяхте да дойдете и двамата. — Клайв изглеждаше загрижен, когато влязоха в кабинета му. — Искрах да ви информирам как стоят нещата към днешна дата.

— Някакви проблеми ли има? — напрегнато попита Бен.

— Не бих казал точно проблеми — отвърна Клайв. С точни съдържани движения започна да подрежда книгата върху бюрото си. — Опасявам се обаче, че нещата няма да се придвижат толкова бързо, колкото очаквахме в началото. Другата седмица ще се видя с архитекта и...

— Той смята, че къщата е неподходяща, това ли е? — прекъсна го Бен.

Зоуи го изгледа намръщено. Не чуваше ли, че Клайв току-що им каза, че всичко е наред? Когато обаче отново отмести поглед към Клайв, забеляза как по лицето му премина сянка на колебание, докато се взираше замислено в Бен.

— Не, къщата е подходяща — рече бавно той. — Но според Адам Уилрайт, архитекта, разрешението за строителство ще се забави. Всъщност плановете за реконструкцията вече са готови. Чудесна работа е свършил Адам! Първоначално ще се извърши преустройството на помещенията, в които ще бъде ресторантът, а покъсно къщата ще бъде преустроена в хотел със заседателна зала и спортен комплекс към него. Той се е стремил да не внася почти никакви изменения в цялостния облик на имота, защото смята, че това ще бъде отчетено като плюс, когато дойде време общинският съвет да одобрява плановете.

Свъсил вежди, Бен погледна бегло скиците и не каза нищо.

— Какво, по дяволите, те прихваща? — попита ядосано Зоуи, когато излязоха от офиса на Клайв. — Нали сам каза, че къщата е идеална! Получи това, което цял живот си искал. — Млъкна изведнъж, стъписана от горчивината, която се прокрадваше в гласа ѝ.

— Все още нищо не сме получили! — отвърна рязко Бен. — Чу какво каза Клайв — може и да не получим разрешение за строителство.

— Въобще не каза такова нещо! — възкликна тя вбесена. — Ти изобщо не го слушаше...

— Не, изглежда ти не си го слушала добре — възрази Бен. — Виж какво, трябва да се връщам на работа.

— На работа? Нали днес щеше да си вземеш почивен ден?

— Алдо се отметна.

Само още един ден, си каза уморено Зоуи.

Жената от консултацията я попита дали е говорила с бащата на детето. Как да го направи? Дори и да беше искала, в последно време двамата с Бен не можеха да разговарят, без да се скарат.

Зоуи прехапа нервно долната си устна. Ако искаше да бъде честна, трябваше да признае, че в повечето случаи виновна беше тя. Понякога като че ли нарочно го провокираше, като че ли търсеше повод да се скарат.

Неуредените въпроси с хотела наистина тревожеха Бен, но тя усещаше, че има и нещо друго. Напоследък често се чувстваше разкъсвана между желанието да го покровителства и негодуванието, че трябва да го прави, защото се предполагаше, че тя е силната, решителната личност. Устата ѝ пресъхна да му повтаря, че излишно се безпокои за хотела, че търси несъществуващи проблеми. Как щеше да се справи той, ако наистина възникнеше сериозен проблем, както например нейния?

Усети неприятни тръпки, които я разтърсиха като конвулсии. Сега не трябваше да мисли за това. Та нали всичко щеше да свърши скоро, съвсем скоро? Утре щеше да бъде на смяна до обяд. От хотела щеше да се върне къщи, а оттам да отиде в клиниката за уговорената среща с лекаря. Той щеше да определи деня...

Отново потрепери, усещайки как вътре в нея се отприщва потоп от чувства, които напразно се опитваше да обуздае, да потисне, да омаловажи. Защо, за бога? Нали всичко изглеждаше толкова просто, толкова логично? Нали не искаше това дете? То не можеше да се роди, беше немислимо... Защо тогава само при мисълта за онова, което

трябваше да стане, коремните ѝ мускули се свиваха от напрежение, сякаш плътта ожесточено се съпротивляваше срещу разсъдъка? Защо внезапно кипваше от гняв и негодувание, насочено към Бен? Защо се чувстваше толкова слаба, ранима и уплашена, когато трябваше да бъде силна, непоколебима — заради себе си и още повече заради Бен.

Бен се нуждаеше от нея.

„Обичам го, не можеш ли да разбереш? — прошепна мислено на нещото, което утробата ѝ беше приютила временно. — Как не разбираш, че в живота ми просто няма място за теб и за него?“

Бен наблюдаваше скришом Зоуи, докато тя се приготвяше за работа. Ръцете ѝ трепереха, когато вдигна ципа на полата. Изглеждаше ужасно бледа и потисната. Напоследък бе видимо отслабнала, а погледът ѝ му се струваше някак хладен и разсеян. За кого ли мислеше? За мъжа, заради когото той усещаше, че започва да я губи?

Кога ли щеше да му каже истината? Кой беше този мъж? Колега? А може би дори семеен? Не беше ли именно това причината, която я караше да мълчи? Внезапно изпита гняв към непознатия, който би могъл да причини страдание на Зоуи. Беше тъй крехка и уязвима, макар да не съзнаваше сама...

Няколко секунди Бен я наблюдаваше замислено. Хотелът, бъдещето им като че ли престанаха да я интересуват. Когато се срещнаха с Клайв, дори не забеляза, че възможността да им откажат разрешение за строителство сериозно го безпокоеше. Когато направи опит да разговарят по въпроса, тя се разсърди и го нарече песимист.

Господи, как копнееше да я прегърне, да я целуне, да почувства онази неповторима човешка топлина, с която го даряваше, но всеки път, когато протягаше ръце към нея, за да я докосне, тя някак си се свиваше в себе си, сякаш се опитваше да го отблъсне.

— Към колко ще се върнеш от работа? — попита тихо той, когато Зоуи взе палтото си и тръгна към входната врата.

— Ъ-ъ... Не знам... Днес може би ще позакъснея... — Изчерви се. Наведе глава, за да скрие пламналото си лице, ала Бен го забеляза.

— Пак ли? — попита мрачно.

— Налага се... Имаме проблеми с персонала в хотела — смотоледи тя.

Беше отвратително да лъже Бен, ала не беше ли отчасти и негова вината? Онази странна смесица от болка, виновност и обич я завладя отново, докато пътуваше след работа към къщи.

Вкъщи взе душ, преоблече се с чисти дрехи, удобни за събличане. Лекарят, естествено, щеше да поиска да я прегледа... Усети познатото напрежение в цялото си тяло.

Зоуи решише косата си, като се мъчеше да не мисли за предстоящото в клиниката, когато Бен влезе в апартамента. Тя го гледаше шокирана. Накрая промълви:

— Бен... Какво правиш тук?

— Същия въпрос бих могъл да ти задам и аз — отвърна той с равен глас, ала очите му станаха сурови.

— Какво? А, да... Оказа се, че нямаха нужда от мен в хотела... Само че излизам... Аз... Имам среща с мама — пусна отчаяна лъжа.

— Обикновено не се къпеш за срещите с майка си.

От отворената врата на банята още излизаше пара.

— Не, разбира се... Беше ми горещо, исках да се освежа. А ти защо се върна толкова рано? — попита тя, неспособна да продължава да го лъже.

— Най-вече, защото ме изпъдиха от работа.

— Но, Бен! Нали сам каза, че няма да напускаш, докато нещата около хотела не се уредят?

— Нямах избор. Изглежда Алдо има племенник, който готви десетократно по-добре от мен, и е готов да го прави за пет пъти по-малко пари. Не се тревожи, нещата ще се уредят. Свързах се с една агенция, където ми направиха доста съблазнително предложение. Възнаграждението е по-добро, отколкото при Алдо. Е, не е като постоянната работа, но по-добре така, отколкото нищо...

— Но, Бен...

— Не е ли по-добре да тръгваш? — прекъсна я той с кисела усмивка. — Не е прилично да караш майка си да те чака!

Лекарят беше симпатичен мъж. Прегледа я и мина направо към въпроса.

— Оптималното време за аборта е около дванадесетата седмица. Значи... да пресметнем... някъде през другата седмица... Удобно ли ви е?

— Да — кимна тя.

Когато напусна клиниката, чувстваше главата си замаяна. Пое дълбоко въздух и тръгна безцелно надолу по улицата. Не искаше да се връща направо къщи, където щеше да завари Бен. Не би могла да го погледне в очите, без да се издаде. Спря пред една витрина. Дълго се вираше в бебешките дрешки, докато не забеляза в стъклото отражението на застаналата до нея бременна жена. Обърна се трепереща и пое към къщи.

Когато се прибра в апартамента, Бен се преобличаше за работа. Минута-две остана мълчалив, после я попита тихо:

— Добре ли прекара?

Добре? Само ако знаеше...

— Да... — Измъчена, фалшива усмивка разтегли устните ѝ.

— Как е майка ти?

— Добре...

Бен се обърна рязко. Ръцете му трепереха. Зоуи го лъжеше, беше абсолютно сигурен в това. Десетина минути след като Зоуи излезе, майка ѝ се бе обадила по телефона. От разговора стана ясно, че двете няма да се срещат. Оставаше едно-единствено правдоподобно обяснение...

Нямаше смисъл, повече не можеше да се преструва, че не забелязва нищо. А може би точно това искаше Зоуи? Да ѝ спести неудобството първа да започне с обясненията?

Бен се обърна с лице към нея и попита тихо:

— Зоуи... Има ли друг?

Зоуи го гледаше втрещена. Отвори уста да отрече и в същия миг прозря голата жестока истина, която упорито отказваше да възприеме. Имаше друг... Друго същество, което с всеки изминал ден заставаше все по-твърдо помежду им, тормозеше я, разкъсваше я от противоречиви чувства. Този нов живот, колкото и крехък да бе, бе издръжлив борец, използваше силата на чувствата, за да отстоява правото си на съществуване. Ала всичко беше решено... Отдавна, много преди „то“ да съществува.

„Не мога... — прошепна някъде дълбоко в сенките на разума. Съжалявам, но не мога...“

— Зоуи... — Бен се взираше в нея. Дълбока горест и объркване бяха оставили своя болезнен отпечатък върху лицето му.

Около секунда Зоуи го гледаше с невиждащ поглед. Пое ле каза с дрезгав глас.

— Няма никой, Бен. Не, няма никой! — повтори с ожесточение. — Няма. Не е имало и никога няма да има!

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Значи благоволи да се завърнеш!

Фърн прие съвсем спокойно враждебния тираничен тон на Ник. Остави куфара на пода в кухнята, като оглеждаше препълнената с мръсни съдове мивка, неметения под, масата, върху която имаше боклуци и остатъци от не едно ядене. Мирише на застояло. Подразни я и тежката остра миризма на лосиона, който Ник използваше.

— Няма ли да кажеш нещо за свое оправдание? По дяволите, какви игри играеш? Изчезваш, без да се обадиш. Какво се мъчиш да докажеш, Фърн?

— Трябва да поговорим, Ник, но първо искам да разопаковам багажа си и да почистя тази мръсотия. Не можа ли поне чиниите си да измиеш? — попита тя, бърчейки гнусливо нос.

За миг Ник сякаш онемя. Не беше трудно обаче да се забележи как раздражението взема връх над моментното стъписване. Фърн реши да се възползва от краткото мълчание и добави:

— О, забравих. Сигурно не си пропуснал да благодариш на Венис, че ти върна вратовръзката. Беше много мило от нейна страна.

— Каква вратовръзка? Какви, по дяволите, ги дрънкаш и за какво намекваш? — Ник почервения от ярост, но Фърн изобщо не отмести поглед.

Без да каже дума, взе куфара си и тръгна към вратата, завладяна от непознато чувство, което я опиваше. Усещането, че тя държи нещата в ръцете си, че може да ги контролира и насочва... Наистина невероятно чувство! Трябваше обаче да внимава, не биваше да се увлича, отекна предупредителният глас в съзнанието ѝ, когато заизкачва стълбите.

Чу вратата да се отваря, после Ник изкряска името ѝ. Спря, обърна се и го погледна с невъзмутимо изражение.

— Не знам какво си си въобразила! — ревна той вбесен. — Изчезваш близо седмица само за да задоволиш идиотския каприз на оная кучка, дето уж ти била приятелка, и изобщо не те е грижа, че ме

зарязваш сам! Знаеш ли, че вчера трябваше да си купувам риза, защото не намерих нито една чиста риза тук? Ти си ми съпруга, Фърн, и твой дълг е...

— Какво, Ник? Безропотно да слушам обидите ти, да ти позволявам да ме унижаваш? Да се преструвам, че съм щастлива с този брак, който не е нищо друго, освен подигравка и фарс? Да се правя, че не забелязвам изневерите ти? Не, Ник! Не мисля, че съм длъжна да го правя. Мой дълг е да запазя човешкото си достойнство, самоуважението, а това не би могло да стане, докато съм твоя съпруга. — Обърна се и продължи по стълбите, глуха за ругатните и обвинения, които я последваха.

С леко треперещи ръце започна да подрежда дрехите си в гардероба. Точно сега не трябваше да допуска страхът отново да я завладее, не биваше да отлага разговора с Ник, си каза тя, когато прибра и последната дреха и затвори куфара.

Ник я очакваше в кухнята. Устата му се изкриви в подигравателна усмивка.

— Мислиш, че не знам какво преследваш, Фърн? Само че си правиш грешни сметки! Адам не те иска! И никога не те е искал. От край време витаеш в облаците, никога не си налучквала подходящия момент! — добави злобно. — Знаеш ли къде е сега твоят Адам? Замина със семейство Джеймс и дъщеря им за вилата им в Тоскана. Повярвай ми, обичният ти Адам ще си намери майстора. Онова старче Джеймс не си поплюва. Пък и на Адам ще му е нужен богат тъст, ако плановете му за Браутъновия имот се провалят. А те несъмнено ще се провалят — Алтъни Куентин ще има грижата за това. Какво ти стана, Фърн? Да не си размислила, като разбра, че твоят Адам го няма, за да те приюти в леглото си?

— Това няма нищо общо с Адам! — възрази тя.

— Я, не ме лъжи! Напротив, всичко това е свързано с Адам и само с него. Ти винаги си го искала, ама той не те желае, скъпа! Набий си го в главата! Знаеш ли как ти се присмивахме, че го следваш като вярно кученце, готово да започне да се умилква при най-дребния знак? Адам ме предупреждаваше да не се женя за тебе.

Трябваше да мълчи, да не издава чувствата си, си заповяда Фърн. Не беше невъзможно, слава богу, Креси й бе отворила очите...

— Сега излизам — рече Ник, — но искам, докато се върна, да си помислиш за някои неща. Например как ще се оправяш без моята издръжка, Фърн? Не можеш да избягаш при мама и при татко. Без пари, без дом, без твоя Адам, какво ще правиш, а? Готов съм обаче да се обзаложа, че не би могла да си осигуриш прилично съществуване, ако си решила да ставаш... — Последвалото жестоко оскърбление накара Фърн да трепне.

Смяташе, че е обръгнала, че е готова да чуе всичко от устата на Ник, но ето че не бе така, призна тя с отвращение половин час покъсно, когато се зае да сложи малко ред в кухнята. Знаеше, че Ник трудно ще отстъпи, че всячески ще я тормози, но едва сега си даде сметка колко много той я мрази и презира.

Ръцете ѝ се разтрепериха. Усети слабост, виеше ѝ се свят, цялото тяло я болеше, чувстваше се като пребита. Прииска ѝ се да е далеч оттук, в дома на Креси, където щеше да се чувства сигурна и защитена. Съжали, че не послуша съвета на приятелката си да избегне, поне на първо време, директната конфронтация с Ник.

— Той ще те тероризира, ще направи всичко, за да те принуди да останеш. И не за друго, а заради удоволствието да те накаже, защото искаш да го напуснеш — я бе предупредила Креси.

Фърн прие тогава думите ѝ с усмивка, дори започна да я разубеждава, че Ник едва ли беше толкова черен, колкото се мъчеше да го изкара Креси. Изглежда, че приятелката ѝ отново се оказа права.

След час, когато приключи с миенето на мръсните чинии и сложи ред в кухнята, Фърн реши да отиде до града, за да си потърси стая чрез местните агенции за недвижими имоти. Скромните ѝ спестявания щяха да ѝ позволят на първо време да посрещне наема. Би могла да погледне и за някаква работа, макар че какво ли можеше да върши?

Тъкмо се канеше да излиза, когато телефонът иззвъня. Вдигна слушалката и каза номера.

— Фърн?

Веднага позна гласа на Венис. Беше ѝ забавно да чуе нотките на изненада — явно Венис не знаеше, че се е върнала.

— Трябва да говоря с Ник... По работа... Много е важно — рече Венис припряно.

— Съжалявам, но Ник го няма — отвърна спокойно Фърн. — Сигурна съм, че знаеш по-добре от мен къде да го откриеш. — Венис мълчеше. — О, не си прави труда да го отричаш — знам за вашата връзка. Нали затова ми донесе вратовръзката му?

За момент Фърн помисли, че Венис ще затвори телефона, без да каже дума, но я чу как си поема дъх, после се разнесе нервният ѝ глас:

— Той не те обича, Фърн, обича мен! Изобщо не се сети за тебе, докато те нямаше. Искаш ли да знаеш какво правеше Ник, докато теб нямаше? — Понижи глас, който сега наподобяваше мъркането на доволна котка, ала трудно можеше да скрие злобните ехидни нотки. — Беше с мен... В моето легло, Фърн... Любеше ме. И през ум не му минаваше за теб. Право да ти кажа, не даваше пукната пара дали изобщо ще се върнеш. Я кажи, наистина защо се върна? Смяташ да закърпиш брака си ли? Още ли не си разбрала, че с брака ти е свършено? Искам Ник и той ще бъде мой. Ако имаш малко разум в главата, върни се при приятелката си, но този път си остани там! А, впрочем, не е нужно да казваш на Ник, че съм звъняла. Без друго тази вечер ще го видя — добави Венис и затвори телефона преди Фърн да каже нещо.

Май не беше единствената, която искаше да сложи край на този брак, заключи Фърн, размишлявайки върху току-що казаното от Венис. Ник очевидно също беше взел решение. Защо тогава просто не ѝ го кажеше? Защото иска да стовари върху теб цялата вина, подсказа ѝ неумолимо вътрешният глас. Защото му доставя удоволствие да те тъпче, да те унижава. Защото... Отвън изскърцаха спирачки. Фърн погледна през прозореца. Видя Ник, който изскочи от колата, и закри припряно към входната врата. По движенията му личеше, че е бесен.

— Вразуми ли се най-сетне? — подхвана той от вратата. — Ти си една глупачка, Фърн, винаги си била такава и цял живот ще си останеш глупачка! Господи, и аз трябва да съм идиот, щом съм готов отново да те прибера. Не знам дали ще се намери мъж на този свят, който да прибере жена си, която е спала с друг. И не просто с друг мъж, а с неговия...

— Ти си спал с други жени и продължаваш да го правиш — прекъсна го студено Фърн.

— И кой е виновен за това? — попита той разпенен. — Аз съм мъж, Фърн, а не монах. Та кой мъж би устоял на изкушението да не погледне настрани, ако е женен за такава фригидна кучка като теб? Адам добре ме предупреждаваше да не се забърквам с тебе, да не допускам съжалението да ме заслепява. Дори Адам, тая студена риба, не те иска в леглото си! Прав ли съм, кажи?

— За разлика от Венис, която очевидно умира да те има в леглото си — пресече го Фърн. Забеляза по изражението му, че е стъписан и уплашен едновременно от дързостта ѝ.

— Между другото, Венис иска да ѝ се обадиш. Знаеш ли, можеше направо да ми кажеш, че смяташ да ме напуснеш — добави спокойно тя. — Това би спестило и на двамата ни този безсмислен фарс.

— Какво, по дяволите, дрънкаш? Не съм казвал, че ще те напусна...

— Не, не си — съгласи се равнодушно Фърн. — Остави Венис да ми го каже. — Тръгна към вратата, спря за момент, подхвърляйки през рамо. — Аз излизам. Всъщност това едва ли те интересува. Венис вече ме осведоми, че няма да вечеряш вкъщи.

Цялата трепереше, когато се озова навън, но беше решила твърдо да не показва малодушие пред Ник.

През прозореца на спалнята Венис видя, че Ник слезе от колата. От половин час дебнеше пристигането му, но изобщо не побърза да му отвори. Вместо това седна пред тоалетката, за да огледа за последен път грима си. Винаги бе отдавала изключително значение на външния си вид. С вещина и професионализъм на стратег планираше всяко свое появяване на публично място. Както бе планирала и предстоящата си среща с Ник.

На устните ѝ заигра доволна усмивка. Ник, естествено, никога нямаше да узнае колко труд бе хвърлила, докато се стигне до днешния ден. Всичко бе обмислено до последната подробност — грижливо разчетените във времето срещи по делови въпроси, ненатрапчивите намеци, че интересът му към нея не ѝ е безразличен, ловкото манипулиране на мъжката суетност, на нуждите и настроенията му.

Днес гримът ѝ бе дискретен. На приглушената светлина в салона и в спалнята руменината и свежият блясък на кожата лесно можеха да

минат за „естествени“. Бе разпуснала косата си. Меките вълни, които падаха свободно върху раменете ѝ, ѝ придаваха почти скромнен вид. Роклята от тъмносин шифон на мънички цветчета подсилваше ефекта. Отказа се дори от любимия си парфюм на Скиапарели, смени го с друг по-лек и ненатрапчив...

Да, всичко бе изпитано до най-дребната подробност. Можеше спокойно да покани вътре Ник и да сложи финалната точка на една грижливо планирана и образцово осъществена акция. Успешният ѝ край не подлежеше на съмнение. А как иначе, при такъв противник като жената на Ник? Всъщност Фърн изобщо не можеше да мине за противник. Някои жени наистина не знаеха как да задържат мъжете си. За разлика от нея...

Венис отвори входната врата в момента, в който Ник, ядосан, се канеше да си тръгва. Намръщен като буреносен облак, той влезе вътре, готов да ѝ поиска обяснение. Какво, по дяволите, я бе прихванало, та му беше извъртяла онзи идиотски номер с вратовръзката? Дори такава блейка като Фърн не можеше да не се сети... После пък звъни по телефона и ѝ казва, че ще се виждат тази вечер... Едва се съдържаше да не избухне. Длъжен бе обаче да се овладее, си заповяда той. Точно сега, когато отчаяно се нуждаеше от парите на Венис, за да балансира някак онези загуби на борсата, не можеше да си позволи да влиза в пререкания с нея. Освен това не му се щеше да отстъпва доброволно мястото си в нейното легло. Като любовница Венис бе невероятна. Доста взискателна понякога... Безцеремонна, не по женски агресивна, когато настояваше да ѝ достави удоволствие, но все пак — любовница от класа! Е, от време на време биеше по мъжкото му самочувствие с прозрачните си намеци, че не се е представил особено блестящо като мъж. В такива случаи той прибъгваше до деликатното внушение, че вината не е в него, което, естествено, минаваше пред Фърн, пък и пред други жени. Венис обаче просто се изсмиваше, после почти подигравателно започваше да описва, точно и безсрамно, къде намира пропуски в „креватното му изпълнение“ и настояваше да ги избегне в следващия „рунд“.

В интерес на истината Ник трябваше да признае, че част от него мазохистично жадуваше и тайно се възбуждаше от подобни унижения. В случаите, когато Венис се оплакваше, че не е напълно задоволена, той неизменно се втурваше да ѝ доказва, че греши, да демонстрира

майсторството си като любовник, своето превъзходство, да ѝ покаже кой държи юздите.

Едва по-късно, когато, плувнал в пот, останал без дъх след неимоверното физическо усилие, лежеше омаломощен до нея, изведнъж му светваше, че истинският командир на положението бе Венис, която хитро го бе манипулирала и използвала. За щастие, подобни мисли рядко се задържаха за дълго в главата му. Къде-къде по-приятно беше да си мисли, че Венис като всяка жена, е слаба и податлива на мъжкия му чар, че никак не е трудно да бъде покорена със силата на секса...

Точно сега Венис му беше много нужна, напомни си отново Ник. По много съображения трябваше да я ласкае, да я прикотква, но пък не можеше съвсем да я остави да си разиграва коня. Не и когато ставаше въпрос за неговия брак...

Все още намръщен, той я последва в салона. Естествено, не можеше да седне да ѝ обяснява защо толкова държи на този брак, защо никога не би допуснал Фърн да го зареже заради Адам. Адам, когото ненавиждаше от момента, в който родителите им се ожениха. След сватбата майка му все по-често посвещаваше на новия си мъж времето и вниманието, които по-рано принадлежаха изключително на Ник. Освен това не пропускаше да му навира в носа — деликатно и тактично, разбира се, — безупречния Адам като образец за подражание.

— Миличък, защо толкова се забави? — Венис се нацупи закачливо, вживявайки се в ролята на малкото изоставено момиченце.

Ник беше готов да се хване на въдицата, но се сети, че е ядосан и подхвърли сърдито:

— Знаеш ли какво направи? — Обърна ѝ гръб и се запъти към прозореца. — Заради онази вратовръзка Фърн започва да мърмори, че се виждаме.

Не беше нужно да влиза в подробности за разговора с Фърн. Може би, дори ако намекнеше, че ще наложи да посъкрати днешната им среща заради жена си, Венис би го възприела като наказание, затова че си бе позволила да наруши едно от неписаните правилата на връзката им. Правила, които той държеше да се спазват, макар и никога да не ги бе обсъждал с нея. Едновременно с това щеше да си достави малкото удоволствие да ѝ напомни кой командва парада...

Ник се обърна към нея. Лицето му оставаше безизразно студено в очакване на сълзите, молбите, извиненията, които знаеше, че ще последват. Щеше да я остави да си поциври малко, после великодушно да ѝ прости.

— Скъпи, съжалявам, но трябваше да го направя!

Ник можеше да се закълне, че долавя нотки на угризение в гласа ѝ. Явно беше налучкал верния тон, помисли си доволен. Венис, разбира се, го ревнуваше. Ей сега щеше да започне да се оправдава, че любовта ѝ към него я бе подтикнала към тази необмислена постъпка. Тук беше моментът да изтъкне, че Фърн все пак е негова съпруга, че...

— Тя трябваше да го узнае. Стори ми се, че е по-тактично това да стане сега, а не да чакаме, докато...

Ник се намръщи. Нещо се обърка. Съвсем друго очакваше да чуе от Венис. Къде изчезна угризението в гласа, защо не виждаше сълзи на разкаяние, а виждаше само усмивка, която повече от всичко говореше за превъзходство?

Да, нещо се обърка...

— Скъпи, имам чудесна новина за теб! Бременна съм!

Ник буквално се втрещи. Венис продължаваше да му се усмихва блажено и малко глуповато. От седмици упражняваше тази усмивка пред огледалото. Много, преди да забременее.

Имаше си причини. Бил, покойният ѝ съпруг, ѝ беше завещал почти цялото си състояние, което, естествено, не можеше да не предизвика негодуванието на роднините му. Затова Венис си имаше едно на ум. С помощта на ловък адвокат роднините му биха могли да оспорят завещанието и да ѝ създадат доста главоболия. Освен, ако не направеше нещо, за да укрепи позициите си, да циментира репутацията си, тъй че никой да не може да я докосне с пръст. Хвърли доста труд да се докопа до богатството на Бил, затова не можеше да си позволи да се изплъзне между пръстите ѝ!

В началото, когато се запозна с Ник, го възприе като красив, но изключително суетен мъж, който я заинтригува и същевременно я забавляваше. Постепенно обаче, когато отношенията им прехвърлиха границите на възбуждащия флирт, Венис си даде сметка, че този мъж би могъл да изиграе доста по-различна роля в живота ѝ.

Една майка несъмнено би събудила повече симпатии сред магистратите, ако евентуално се стигнеше до съд с роднините,

отколкото една млада вдовица без деца. На една майка са нужни средства, за да издържа детето си... Изобщо съдът навярно би видял в нейно лице не само майката, а нещо като съвременна мадона...

Докато наблюдаваше побелялото лице на Ник, върху което се четеше безсилен гняв, паника, граничеща с ужас, Венис се усмихна вътрешно.

— Бременна?! — изломоти Ник, невярващ на ушите си. Тази жена май беше откачила! Не си ли даваше сметка, това ще го съсипе окончателно? Стоеше и му се хилеше тъпо, сякаш едва ли не той трябваше да се разскача от радост.

Затвори очи, опитвайки да се пребори с паниката, и в този момент чу Венис да казва:

— Не е ли чудесно, миличък! Ще се побъркам от вълнение и радост!

Господи, щяла да се побърка от радост!

— Ти да не си откачила? — Ник откри, че не е загубил съвсем способността си да говори. — За бога, Венис, аз съм женен! Трябва да го махнеш. — Целият бе плувнал в пот, сърцето му биеше като лудо. Усети, че отново му накипява.

Венис се бе нацупила. В очите ѝ блеснаха сълзите, които бе очаквал преди малко. Защо обаче му се стори, че очите ѝ, плувнали във влага, гледаха пресметливо и студено? Сигурно въображението му правеше номера, защото Венис приближаваше към него, трепереща безпомощно, слаба, уязвима, търсеца закрилата му.

— Ник, но аз си мислех, че ще се зарадваш...

— Да се радвам?! Господи, Венис, забравяш, че съм женен!

— Но, скъпи, не разбираш ли, че бебето ще улесни нещата? В крайна сметка, въпреки симпатиите си към Фърн, хората ще трябва да признаят, че развеждайки се, за да се ожениш за мен заради нашето дете — и заради наследството му, естествено — ти постъпваш благородно. — Венис млъкна деликатно, като се взираше в Ник с широко отворени невинни очи. — Ник, наистина се опасявам, че роднините на Бил никога няма да преглътнат факта, че той остави всичко на мен... Чрез моето дете ще се помъчат да наложат някакъв контрол над богатството на Бил... — Венис отново замълча, абсолютно сигурна в ефекта на последната си реплика. Знаеше колко е разклатен бизнесът на Ник заради рецесията и колко са му нужни

милионите ѝ, за да стъпи на крака. — Скъпи, разбери, имаме нужда от теб... Аз и нашето бебе... — Тонът ѝ вече беше умоляващ. — Ник, ако знаеш само какви планове имам за нашето бъдеще!

Планове?! Сега пък какви ги дрънкаше? Ник все още не бе успял да асимилира напълно потока от информация, с който го заля Венис. Неговото дете щеше да наследи милионите на Бил... Неговото дете можеше да се окаже под влиянието и контрола на някакви роднини... Неговото дете... Милионите на Бил.

Отново го обля гореща пот, но този път причината беше друга. Милионите на Бил... По дяволите, как не бе помислил досега? А Фърн? Добре, щеше да се разведе, за да се ожени за Венис в името на тяхното дете. Но тогава Фърн щеше да е свободна... И Адам...

— Скъпи, имам страхотна идея! — продължаваше да чурулика Венис.

Ник се намръщи, дори не си направи труд да скрие раздражението си. Сигурно сега щеше да му заразправя, изпаднала в умиление, как смята да обзаведе детската стая...

— Знаеш ли, че Дженифър Бауърс има намерение да се оттегли от политиката? Изглежда баща ѝ не е добре със здравето и тя иска да си е вкъщи, за да го наглежда. Ако питаш мен, повече би трябвало да се тревожи за Морис, но... Както и да е, друго е важно — партията ще трябва да ѝ потърси заместник в парламента. Скъпи, помисли си само! Член на парламента! Какво влияние и власт ти дава това!

Ник се стараеше да мисли. Идеята ѝ бе наистина главозамайващо грандиозна. Член на парламента. Член на парламента! Колко дребно и незначително би изглеждало тогава мястото на Адам в общинския съвет... Адам, който ще трябва да признае политическото му превъзходство, богатството, социалния му статус... Не Адам, а него вече щяха да сочат хората за пример. Не за Адам, а за него щеше се говори с възхищение и респект.

— И това няма да е върхът, разбира се! — говореше убедително Венис. — Ти си толкова млад, Ник, бъдещето е пред теб! Защо не министерство? Даже кабинет... И титла...

Вече го държеше в ръцете си, усети Венис, като наблюдаваше изумлението, възбудата, суетното опиянение, които се четяха в очите на Ник. Усмихна се победоносно в себе си. Всъщност никога не бе изпитвала съмнения в крайния успех на операцията. Малко след като

станаха любовници вече бе разбрала колко податлив е Ник на манипулиране. Идеалната материя, от която щеше да оформи своя пътен лист за живота, който така жадуваше!

Все още зашеметен, Ник тръсна решително глава. Постепенно възбудата вземаше връх над шока. Венис беше права. Можеха да го постигнат... Той можеше да го постигне!

— Зная, че не искаш да нараниш Фърн, но се налага да уредим бързо нещата — подчерта Венис. — Така че, когато те посочат за кандидат за овакантиеното място в парламента, да не даваме козове в ръцете на твоите противници. Кой знае, нищо чудно и Адам да опита да се кандидатира, макар че няма никакви шансове, естествено!

Ник я изгледа непоколебимо. Не, никога нямаше да позволи на Адам да му отнеме от ръцете трофея, да си присвои славата, властта, престижа, така примамливо нарисувани от Венис.

— Хм... Знаеш ли, възбуждам се, само като си помисля за бъдещето, което се открива пред теб! — Венис се сгуши в Ник и плъзна съблазнително длан надолу по корема му. — Ела, искам да си легнем... — Целуна го по устата, прокрадвайки ръка към слабините му. — Хм... Ето още нещо, което Адам си няма. Горкичкият, сигурно е ужасно да си толкова несексапилен! А ти... — Тя се потърка похотливо в тялото му, целуна го отново и бавно започна да разкопчава ризата. После езикът ѝ се плъзна по разголената плът.

Миризмата и вкусът на пот неприятно ѝ напомняха за първия ѝ любовник. Противно на впечатлението, което правеше, Венис предпочиташе в леглото си едва ли не стерилно чистите мъже, лишени от атрибутите на натрапчивата мъжка сексуалност. Трябваше обаче някак да го преглътне в момента. Не можеше да остави Ник да ѝ се изплъзне точно сега, когато почти беше постигнала целта си... Почти...

— О... Заведи ме в леглото! — прошепна умолително. Знаеше колко му допада това на Ник. Караше го да се чувства господар на положението. Горкичкият! При цялото му арогантно самочувствие, хич го нямаше като любовник... Виж Адам...

Венис въздъхна тихичко. Жалко, че Адам бе тъй неотзивчив към нея! Всъщност, кой знае, може би така беше по-добре... Тя щеше да държи юздите, да ги придръпва в желаната посока.

Последва едно от онези театрални потрепвания на тялото ѝ, които Ник с такова удоволствие приемаше като белег за своето превъзходство и нейната слабост.

Вътрешно Венис тържествуваше.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Трябва да си тръгвам.

— Нее! — нацупи се Венис и прегърна голото тяло на Ник.

Едно наистина не можеше да му се отрече — имаше великолепно тяло — стегнато и гъвкаво, не много мускулесто, но и без грам излишна тлъстина. Кожата му беше гладка, с разкошен бронзов загар, който придоби, откакто започна да посещава редовно клуба.

— Остани тази нощ тук... — Още преди Ник да е изрекъл дума, тя усети, че ще се възпротиви, но бе подготвена за това. — Имаме да обсъждаме толкова неща! Искам да продам тази къща и да си купим нещо по-представително, отговарящо на новото ти положение в обществото. Ще се наложи да останем в това градче, при избирателите ти, но все пак за гостите от Лондон ще трябва да осигурим по-прилична обстановка, нали така?

— А как ще се оправям с Фърн? — Възражението на Ник не прозвуча много убедително. Личеше, че започва да омеква, подмамен от перспективите, които Венис ловко чертаеше пред него.

— Остави Фърн на мен — пошушна тя. — Фърн е благоразумна жена и няма да започне да отрича, че бракът ви не е вървял много, преди да ме срещнеш. Нали сам ми казваше колко си бил нещастен... — Направи многозначителна пауза и добави: — И незадоволен! — Докосна лицето му с върха на пръстите си, плъзна ги по брадичката и целуна вдлъбнатината в основата на врата му, като се питаше дали щеше да се налага пак да го възбужда, за да постигне своето.

Ако наистина ѝ се наложеше, този път щеше да го направи с уста. Ник обожаваше това... Що за идиотска гордост изпитваха мъжете заради тези десетина смешни сантиметри месо? Как не проумяваха горкичките, че точно там е най-слабото им място?

Венис дръпна чаршафа, сниши се с котешка пъргавина и грациозност, прошепвайки задъхано:

— Ники, Ники... Къде криеш моето голямо непослушно другарче? Искам да си поиграем! Ще му дам една голяма хубава

целувка...

Колко досадно предсказуеми бяха някои мъже, й мина през ума. И колко инфантилни...

— Не се тревожи за Фърн — отново го успокои тя. — Щом разбере за бебето, просто няма да има друг избор, освен да ти даде развод. Е, ще подсладим нещата... Тя ще получи къщата и...

— Къщата? Не...

Венис се надигна леко и го изгледа учудена и развеселена.

— Скъпи, не мога да си представя, че искаш да задържиш онази скапана колиба. Пък и малко неудобно би било, ако не й оставиш къщата. Помни, че сега трябва да градиш своя образ пред обществото! — Усмихна се подкупващо и добави: — Не можем да си позволим хората да започнат да шушукат, че си се отнесъл зле към нея. За наш късмет Фърн си е създала ореола на „добрата самарянка“ в града, така че трябва да внимаваме. Е, нищо не пречи тук-там да се подшушне дискретно, че може би не е идеалната съпруга, както всички вярват...

— За какво намекваш? — напрегнато подхвърли Ник. Най-малко от всичко искаше онази работа с Адам да стане обществено достояние, макар че често сам я бе заплашвал с това.

— О, нищо конкретно — сви рамене Венис. — Просто лек намек, че макар да е безупречна като домакиня, не може да се каже същото за другите й задължения като съпруга... Това би обърнало мъжете на твоя страна, а защо не и част от жените? Пък и няма да е лъжа, нали? Сам си ми се оплаквал, че не става за нищо в леглото. Но да оставим това. Както казах, с малко щедрост няма да е трудно да привлечем общественото мнение на наша страна. В крайна сметка никой вече не се стряска от разводи в наши дни, особено ако се направят без много шум, цивилизовано.

— Тази къща е моя! Аз...

— Ник, скъпи, помисли! Ти ще ставаш политик, ще имаш власт, престиж. Какво значение има някаква си къща? Аз... Ние можем да си купим половин дузина такива къщи и изобщо няма да усетим, че сме харчили пари! — Беше успяла да привлече вниманието му, поздрави се тя. Алчността винаги е била могъщ двигател на човешкото поведение. Знаеше го от опит. — Не се тревожи повече за Фърн, аз ще уредя всичко. Зная, че не искаш да я нараняваш, но можем ли заради това да оставим нашето бебе, нашето лично щастие на заден план?

Както и беше очаквала, Ник се предаде. Не би могло и да бъде другояче. Преди да му отреди ролята в обмисления до най-дребната подробност сценарий, беше изследвала характера му под микроскоп.

Когато Ник заспа, тя се надигна на лакът и го огледа. И със свещ да беше търсила по-идеален мъж за това, което ѝ трябваше, не би могла да намери. Заслепен от себелюбие суетен егоист, когото никак не е трудно да манипулираш, с чар и обаяние, поне външно, които ще привличат избирателите. Достатъчно алчен, за да е сигурна, че един прекрасен ден няма да му хрумне да я зареже заради някоя млада кучка. Е, в леглото не беше нищо особено, но това нямаше никакво отношение към плановите ѝ. Пък и отдавна беше разбрала, че най-вълнуващ секс се прави извън брака...

Да. Справи се успешно с Ник. Сега оставаше Фърн. Вярваше, че и с нея бързо ще приключи — със същия успех, естествено.

Ник не се прибра през нощта. Фърн лежеше в стаята за гости. Очакваше всеки момент да чуе стъпките му. Заспа едва призори. Като остана да преспи при Венис, Ник явно искаше да я накаже, но всъщност тя изпита облекчение. Не се съмняваше, че рано или късно той ще се опита да я принуди да промени решението си, но този път нямаше да отстъпи.

Оказа се, че няма да е толкова лесно да си намери стая срещу скромнен наем, колкото си мислеше, но този въпрос все някак щеше да се уреди. По-сложно беше с работата. Вчера се отби в градската библиотека и взе няколко книги по професионална ориентация. Естествено, трябваше да изкара съответни курсове, а междувременно трябваше да си намери каквато и да е работа, за да си осигури прехраната.

Когато разговаряха с Креси, приятелката ѝ подчерта, че с вродения си талант да изслушва хората Фърн би се справила чудесно в някое бюро за консултации и съвети. Тогава тя ѝ възрази, че надценява способностите ѝ. Сега обаче намираще идеята за привлекателна. Реши веднага да отиде в града и на място да се запознае с предлаганите курсове.

Поне веднъж нямаше да се налага да заобикаля, за да избегне офиса на Адам, си каза Фърн, когато тръгна да пресича площада.

Защото Адам беше в Италия с Лили Джеймс и нейните родители... Изправи глава и насочи погледа си към прозорците на неговия офис. Миг след това се вцепени. На входа се показа Адам. Излезе навън и пое през площада право срещу нея. Ужасена, Фърн бе готова да хукне в обратната посока. Задържаха я гордостта и страхът, че издавайки чувствата си, би поставила Адам в неудобно положение, а себе си би унижила.

— Фърн... — Тя затвори за миг очи и инстинктивно отстъпи крачка назад. — Как си? — Между веждите му се беше появила лека бръчица.

— Добре... Добре съм... — излъга тя. — Ти как си? Как е... Лили?

— Лили? — Бръчката се вряза по-дълбоко.

— Да... Мислех си... Чух, че ти... Тя... Че сте заминали в Италия... — запелтечи Фърн.

— А, да! Бях в Италия по работа, но се наложи да се върна. — Лицето му се поотпусна.

Фърн чу зад гърба си шум от кола, която пресичаше площада. Адам протегна ръка, за да я дръпне по към себе си, но тя отстъпи моментално назад.

— Трябва да си тръгвам — заекна с пламнало лице, обърна се и пое почти тичешком в обратната посока.

Адам я проследи с тъжен поглед. Беше безсмислено да се самозалъгва. Ако имаше възможност, Фърн би го подминала, без да каже дума. Не можеше да я вини за това. Не би ли постъпил и той така на нейно място?

Позната болка и чувство за вина стегнаха сърцето му в безмилостен железен обръч.

Фърн... Ако останеше така неподвижен, поемайки дълбоко въздух със затворени очи, би уловил лекото замайващо ухание, което тя излъчваше. Веднъж това ухание бе негово... Обгръщаше го целия, поглъщаше го, просмукваше се в кожата и когато тя си тръгна, сякаш част от нея бе останала у него.

Фърн... Преглътна коравата буца, заседнала в гърлото му. В очите му блестеше влага. Фърн...

Когато се прибра вкъщи, Фърн бе решила твърдо да не мисли за срещата с Адам. Не беше хлапачка, а зряла жена, която имаше толкова нерешени проблеми. Направи си кафе и зачете отново брошурите за курсовете, които вчера си набави.

Не след дълго на входната врата се почука. Фърн се намръщи озадачена и остави настрана брошурата. Не чакаше никой. Със сигурност не беше и Ник, защото той си имаше ключ...

Отвори вратата и погледна удивена неочакваната гостенка.

— Ник го няма.

— Знам, че го няма — отвърна Венис и се намъкна вътре, без да чака покана. — Защото в момента е в леглото ми. Прекара с мен нощта. — Добре, тогава какво търсеше Венис тук, учуди се Фърн. — Трябва да поговорим — добави Венис, като оглеждаше с явно пренебрежение скромната обстановка. Един Господ знае защо Ник толкова държеше на тази къща...

Фърн изглеждаше объркана. Просто нямаше представа какво би могло да доведе Венис в дома ѝ.

— Ник иска развод — чу гласа на Венис.

Фърн искаше да ѝ каже, че за нея бракът им отдавна е загубил смисъл, че разтрогването му е само формалната страна, но Венис я изпревари и хвърли бомбата:

— Бременна съм... Детето е от Ник.

Фърн я гледаше стъписана. Не беше сигурна кое я изуми по-силно — фактът, че жена като Венис може да допусне подобна грешка и случайно да зачене или фактът, че Ник беше готов да поеме публично отговорността за бебето. Не изпитваше нищо друго — нито завист, нито озлобление, установи с облекчение тя.

— Зная как се чувстваш! — продължи с престорено съчувствие Венис. — С Ник много си мислихме за теб. Не искаме да те нараним. — Очите ѝ се насълзиха. — Ако не беше бебето...

Венис очевидно се вживяваше в ролята, която сама си бе избрала, осъзна Фърн. Интересно, каква ли трябваше да бъде нейната роля? На безутешна изоставена съпруга, която трябваше да изпие докрай чашата на унижението? Така би било наистина, ако обичаше Ник. Но не го обичаше и Ник прекрасно го знаеше. Знаеше освен това, че никога няма да му пречи да се ожени за Венис. Защо тогава Венис разиграваше този фарс? Явно Ник не ѝ беше казал всичко...

Венис започваше да губи търпение. По дяволите, защо тази глупачка стои и се пули срещу нея и мълчи? Беше очаквала най-малкото сълзи, протести, после евентуално примирение, защо не и саможертвена декларация, че не би могла да лишава от баща едно невинно дете...

— Зная как се чувстваш — повтори тя нетърпеливо, за да подтикне Фърн към някаква реакция. Имаше да върши хиляди други неща, не можеше цял ден да се мотае тук. — Нали ме разбираш, заради бебето... За мен... За нас то е на първо място...

— Да, разбирам — рече спокойно Фърн. Ако Венис не лъжеше, за първи път в живота си Ник поставяше нещо над себе си, добави наум с горчива ирония.

— Ник трябва да получи развод и то много скоро — продължи Венис. Очите ѝ блестяха победоносно. Изправи глава, изопна тяло като боец. — Ник ще поеме вината за развода. Ще ти остави къщата, разбира се. Ако всичко върви цивилизовано, сигурна съм, че ще те обезпечи финансово.

Първо заплаха, после опит за подкупване, разсъди Фърн.

— Много великодушно от страна на Ник, но смятам, че не е нужно — отсеке студено Фърн. За първи път си позволи да вложи чувство в тона си. На върха на езика ѝ беше да каже на Венис, че последното нещо, което би искала, бе тази къща, която щеше да ѝ напомня за злополучния ѝ брак.

— Искаш да кажеш, че си съгласна да му дадеш развод? — Венис явно бе объркана.

— Как бих могла да постъпя другояче? — отвърна патетично Фърн. — Заради детето... — Дори си позволи да се усмихне вътрешно. Реакцията ѝ очевидно не влизаше в сценария на Венис, която се чудеше какво да прави. — Дрехите на Ник... — подсказа Фърн. — Ако ме изчакаш, ще ги опаковам и можеш да ги вземеш със себе си.

Прибирането, по-точно натъпкването на дрехите му в куфарите, не ѝ отне много време. Когато свали в антрето и последния куфар, Венис се появи от всекидневната. Държеше в ръката си някаква книжка.

— Прегледах я, докато те чаках — каза тя. — Не знаех, че градините в Браутъновата къща са били проектирани от Гертруд Джекил.

— Така е. Госпожа Браутън ми е показвала оригиналните проекти.

— Знаеш ли къде са тези планове сега? — попита възбудено Венис.

— Предполагам при адвокатата ѝ, заедно с останалите документи.

Откъде изведнъж се взе този интерес у Венис към градините на Браутъновата къща, учуди се Фърн, но остави въпроса за себе си. Вдигна единия куфар и го понесе към колата.

— Значи се разбрахме — обяви Венис, преди да потегли. — Ти няма да оспорваш развода, а в замяна Ник ще ти остави къщата.

— Няма да оспорвам развода — потвърди Фърн. Разбира се, нямаше никакво намерение да взема пари за своята „отстъпчивост“.

Отстъпчивост... Защо Ник не беше казал на Венис, че точно тя, Фърн, искаше развод? Как щеше да успее брак, който започваше с лъжа? Но това вече не я засягаше. И слава богу!

Погледна към телефона. Трябваше да позвъни на Креси и да ѝ разкаже всичко.

Господи, как само се чувстваше! Успокоена, щастлива. Свободна.

Венис изскочи от колата и хукна към дома си. Завари Ник по халат в кухнята, вперил намръщен поглед в една чаша с кафе.

— Къде изчезна, дявол да го вземе? — попита сърдито той. — И къде са ключовете от колата ми?

— Не знам... Да не си ги изгубил? — отвърна Венис, олицетворение на невинността. Разбира се, ключовете му бяха на сигурно място в бюрото ѝ. — Видях се с Фърн. Съгласна е да ти даде развод. Е, трябваше да ѝ обещаеш къщата и някаква издръжка, но така е по-добре. Скоро хората ще престанат да я съжаляват, като видят колко си бил щедър с нея. Искам тези дни да организирам вечеря в тесен кръг. Вече трябва да започнат да ни възприемат като двойка, нали така? Ще се обадя на моя адвокат да направи нужните постъпки за развода. О, Ник, знаеш ли, хрумна ми страхотна идея! Докато чаках Фърн да опакова дрехите ти, прегледах една книжка за Браутъновата къща. Ти знаеше ли, че паркът е проектиран от Гертруд Джекил?

— И какво от това?

— Какво ли, миличък мой, ненагледен Ник? Ами много просто — отдава ти се възможност с един куршум да улучиш два заека. Да попречиш на Адам да получи разрешение за строителство и същевременно да се окичиш с ореола на борец за съхранение на британското културно наследство. — Ник изсумтя сърдито. — Как не разбираш, Ник? Градините! Ако докажем, че са проектирани от Джекил, а според Фърн оригиналните планове се пазят, можем да организираме кампания за запазването им. Сигурна съм, че ще има невероятен отглас сред бъдещите ти избиратели. Разбира се, всичко това трябва да се обмисли внимателно, зад теб ще застане подходящ екип от съветници. Не бихме искали в последния момент някой друг да грабне идеята и да се окичи със слава, нали?

Ник претегли бързо идеята на Венис. Съвсем точно — чудесен повод да влезе в ролята на местен патриот.

— Ами какво ще стане, ако къщата се продаде, преди да сме успели да направим нещо? — все пак попита той.

— Нищо. Този, който я купи, ще пие една студена вода и толкова. Никой няма да се осмели да издаде разрешение за строителство, ако ще трябва да се унищожат градините.

Венис наблюдаваше доволната усмивка, която разтегли устните на Ник.

Да, можеше да се поздрави с избора си! Ник беше толкова прозрачен и заслепен от суетата си, че просто не забелязваше колко уязвим е всъщност. Със сигурност не би могло да се намери по-идеален мъж за ролята, която му бе определила.

Всичко вървеше като по ноти...

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— Да минем ли на гишето за граничен контрол?

— Да — малко троснато отвърна Маркъс и се поотдръпна от Сондра, която бе застанала съвсем близо до него. За момент погледна през рамо, сякаш се колебаеше, но младата американка го пришпори да побързат. Както каза сама, изгаряла от нетърпение да види Хага.

Маркъс не отговори нищо. В общи линии тези консултации с колеги в Международния съд в Хага бяха доста безинтересна работа — часове и часове, прекарани в тъмни, претъпкани с хора стаи, докато се изясни някой деликатен аспект от международното право. Съдът не беше овластен да налага изпълнението на своите решения, но независимо от това те имаха голяма тежест. Преди време, когато започна да участва в подобни консултации в Хага, Маркъс бе проявявал същия ентузиазъм като Сондра, но днес ги възприемаше като уморителен ангажимент в бездруго претоварения си график.

Наближаваше онзи момент в кариерата си, когато трябваше да реши накъде да поеме — дали да продължи вече като адвокат от висока класа, обирайки, естествено, „каймака“ на случаите, за които клиентите търсеха услугите му, или да изостави адвокатстването и да се пренасочи към друга работа в съдебната система. От няколко места вече бяха опипали почвата с въпроса как би приел евентуалната покана да стане съдия. Разбира се имаше и друга възможност — да приеме едно от съблазнителните предложения, които редовно получаваше, и да стане юридически съветник на някоя голяма многонационална компания със седалище в Брюксел. Това щеше да наложи обаче да се премести там за постоянно.

Част от проблема се състоеше в това, че още не му се искаше да изостави напълно напрегната, но безкрайно интересна адвокатска работа, а същевременно съзнаваше, че не би могъл вечно да поема толкова дела. Особено, ако се преместеха в Уилтшир... Не можеше ли да разбере Нел, че това направо би пречило на работата му? В

последно време Нел като че ли беше глуха и сляпа за проблемите, които го вълнуваха...

Маркърс се намръщи и се размърда нервно на мястото си. Самолетът се готвеше да излети. Той извади от вътрешния джоб тефтерче календар, за да прегледа програмата си за следващия ден. Консултациите в съда щяха да ангажират почти целия предобед. После трябваше да се отбие в библиотеката, за да направи някои справки, а вечерта в шест бе канен на прием в британското посолство, на който нямаше как да не отиде.

Сондра също се размърда. Едрата ѝ гръд допря ръката му. Сондра се направи на разсеяна и не се отмести. Преди два дни го изненада, като му съобщи, че е решила да го придружи до Хага, за да се запознае с европейската съдебна система в действие.

Той не каза за това на Нел. А трябваше ли непременно да ѝ казва? В крайна сметка не вършеше нищо нередно, нито пък имаше намерение да върши. Сондра наистина не криеше амбициите си да го „свали“, но това съвсем не означаваше, че той щеше да откликне, нали така?

Маркърс се намръщи още повече, като се сети за спречкването си с Нел по повод на Сондра. Тези недоразумения в последно време като че ли станаха ежедневие. На моменти имаше усещането, че изобщо не познава жена си. Понякога му се струваше, че тя умишлено се затваря в себе си, отблъсква го... Както правеше и майка му?

Маркърс изсумтя тихичко, ядосан на хрумването си.

— Хей, това пък какво беше?

Сондра се усмихна и докосна ръката му. Беше невероятно привлекателна жена, трябваше да признае Маркърс пред себе си, и определено умееше да използва своя чар и обаяние.

— Прегледах няколко брошури за Хага — каза тя. — В града има няколко забележителни музея и галерии...

— Да, наистина — кимна Маркърс. — Сигурен съм, че ще ти достави удоволствие да ги посетиш.

— Надявах се да отидем заедно... — Сондра се нацупи леко. — Или ще ти бъде много скучно с мен?

Без да ще, Маркърс се разсмя.

— Знаеш ли, трябвало е да станеш политик, а не юрист!

— Какво те кара да мислиш, че един ден няма да стана политик? — парира тя веднага удара. — Във Вашингтон правото често се оказва най-прекият път към политиката. А твоите амбиции какви са, Маркърс?

— На моята възраст се предполага, че вече съм осъществил амбициите си — отвърна той, макар че една червена лампичка веднага му напомни, че трябва да внимава. Навлизаше в опасна зона. Една интелигентна жена като Сондра безспорно щеше да си даде сметка, че е приел подхвърлената ръкавица на деликатното флиртуване. Реакцията ѝ, разбира се, не закърсия.

— За каква възраст говориш? Един мъж става интересен едва, когато наближи четиридесетте. Доказано е, че между четиридесет и петдесет години мъжете са най-пълноценни не само в професионално отношение, но и в сексуално. Има нещо много, много привлекателно в един зрял мъж, който знае какво иска от живота и как да го постигне. Нещо действително неотразимо, на което малко жени са в състояние да устоят...

Откога Нел не бе флиртувала така с него? Сондра наистина умееше да повдига мъжкото му самочувствие, да ласкае неговото его... Не, не беше честно от негова страна да сравнява две толкова различни жени! Нел никога не бе притежавала подобна сексуална агресивност и самоувереност, за да подходи към един мъж по начина, по който го правеше младата американка. Само в интимна обстановка, в леглото, тя му показваше колко го обича и желае.

А Сондра? Ако човек се вгледаше малко по-дълбоко под повърхността, веднага би разбрал, че Сондра е от жените, готови да използват като примамка своята младост, секса, за да изпитат насладата от силата, които те им даваха. Маркърс прекрасно го съзнаваше, но защо тогава я намираще толкова възбуждаща и привлекателна? Какво всъщност искаше? Да се отпусне и да забрави проблемите, тревогите в опияняващия секс, който Сондра му предлагаше? Или да накаже Нел, като ѝ изневери, като измени на брака им, защото бе престанала да забелязва онова, което го вълнуваше, неговите потребности?

В това се състоеше бедата да си адвокат — винаги се чувстваш длъжен да разнищваш нещата от двете им страни, заключи мрачно той, когато обявиха, че скоро ще се приземят в Хага.

И двамата носеха само ръчен багаж, така че много бързо приключиха с граничните формалности и излязоха от летището. В таксито за хотела Сондра седна съвсем близо до него. Хвана го фамилиарно под ръка и рече непринудено:

— Ето най-после и една свободна вечер. Какво ще правим? Защо не ми покажеш как изглежда Хага нощем? Сигурно каналите ѝ не са тъй романтични като венецианските, но се надявам, че миризмата им е по-поносима — засмя се тя, като набърчи нос.

Мозъкът на Маркърс моментално регистрира опасния капан, в който Сондра се опитваше да го вкара. Това първо лице множествено число плюс ключовата дума „романтичен“ съвсем очевидно издаваха намеренията ѝ. Ако приемеше предложението ѝ, не се съмняваше как щеше да свърши вечерта. А не беше сигурен дори дали го иска. Нито му допадаше особено ролята на „сваляя“.

— Съжалявам, но тази вечер съм зает. Вече се уговорих с един стар приятел да се срещнем — излъга той.

Още щом влезе в стаята си в хотела, Маркърс грабна телефонната слушалка, молейки се да открие Пиер вкъщи. Половин час по-късно спря едно такси и каза на шофьора къде да го откара. Преди това звънна на Сондра, за да ѝ каже, че излиза. Тя дори не се опита да скрие разочарованието си.

Почти веднага след като почука, вратата се отвори. Посрещна го широкоплещест едър мъж на средна възраст.

— Щастлив съм, че те виждам, Маркърс! — приветства го сърдечно той, като го потупа приятелски по рамото. — Влизай!

— И аз се радвам, Пиер. Извинявай, че ти се натрапвам без предупреждение...

— О, какво говориш? Тъкмо ще си правим компания. Елиз отиде с децата при родителите си и аз се чувствам съвсем самотен. Какво ще кажеш да отидем да хапнем някъде или вече си вечерял?

— Предложиха ни нещо в самолета, но едва ли може да се нарече вечеря. С удоволствие бих вечерял с теб.

— „Предложиха ни“? Значи не си сам? — Пиер надникна през вратата сякаш очакваше да види още някой.

— Не... Пътувах с една колежка от Щатите, която е в Лондон, за да се запознае с европейската правна система. Тя сметна, че едно пътуване до Хага ще ѝ е от полза...

Нямаше смисъл да крие, че Сондра го придружава в Хага. Местните юристи, подобно на лондонските си събратя, образуваха едно твърде затворено общество, така че още утре сутринта Пиер щеше да узнае за Сондра Кабът. Пък и никой мъж не можеше да бъде съден, затова че една жена се опитва да го съблазнява, си каза Маркът, като последва Пиер в кабинета му.

С Пиер се запознаха още като студенти. Маркът бе дошъл в Хага на курс по международно право. Станаха приятели и приятелството им издържа изпитанието на времето. Пиер и Елиз бяха поканени специално на сватбата му с Елинор. Освен това Пиер беше кръстник на Ванеса, макар че определено не харесваше Джулия.

Бюрото на Пиер беше затрупано с документи. В средата лежеше отворена обемиста папка. Пиер забеляза, че Маркът погледна с любопитство папката и каза:

— Сложен случай и наистина трагичен. Поел съм защитата на един човек, обвинен в убийството на двете си внучки близначки. Елиз настояваше да не поемам делото.

— Ще го осъдят ли?

— Несъмнено. Първоначално смятахме да пледираме, че се касае за психическа неуравновесеност, но заключенията на психиатрите, пък и свидетелските показания на обвиняемия, изключват тази възможност. В момента е под най-строга охрана. На два пъти посяга на живота си. Понякога се питам не е ли по-великодушно да го оставят да умре? Примитивна мъжка ревност... — Пиер потръпна леко с рамене. — Да пази Господ от подобно проклятие! И знаеш ли, трагедията е в това, че този човек е обичал внучките си, но започнал да ревнува, защото си внушил, че жена му е престанала да го обича заради тях. Позната история...

— Да — кимна намръщен Маркът. Пиер бе прав — мъжката ревност можеше да се превърне в изключително опасен, деструктивен мотив. Колко случаи познаваше от практиката си, когато мъже декларираха, че предпочитат да видят мъртви жените или любовниците си, отколкото да ги загубят...

— А ти? Какво те води в Хага? — попита Пиер.

— О, както обикновено — разсеяно отвърна Маркът. — Мой клиент е завел дело пред Международния съд. Сега ще бъде предварителното изслушване. Рутинна формалност...

— А как е моята кръщелница? — Маркърс го изгледа кисело. — А, ясно! Картинката ми е позната. Големият ни син скоро навърши четиринадесет години, но вече се смята мъж и не иска да се меся в личния му живот. Когато се скараме обаче, тича да се скрие зад полите на майка си. Елиз е много мека с него! — Пиер замълча, поклащайки глава. — Ето, виждаш ли? Без да искам, потвърждавам онова, за което си говорихме преди малко. Елиз ме обвинява, че ревнувам сина си. Понякога си мисля, че има зрънце истина в думите ѝ, макар да не го признавам пред нея. Тези подрастващи обаче са в състояние да изкарат от търпение дори светец! Напълно те разбирам, че не ти е лесно с Ванеса. Да не говорим пък за Елинор, която трябва да се справя с проблема от позицията на „мащеха“.

— Опитвам се да ѝ го обясня, но тя като че ли приема нещата много лично. Имам чувството, че вътре в себе си ме обвинява, че насърчавам враждебността на Ванеса към нея. Влязла ѝ е една муха в главата — смята, че като се преместим в някаква къща в провинцията, която ми напомня огромен хамбар, ще реши всички проблеми и ние автоматично ще се превърнем в едно голямо щастливо семейство...

— С което ти не си съгласен, доколкото разбирам.

— Така е. Честно казано не горя от желание да напускам Лондон, но по-важно е друго — не смятам, че преместването ще реши проблемите. Лошото е, че Нел не го разбира. Тя си мисли... — Маркърс въздъхна отчаяно, после погледна смутено Пиер. — Извинявай, че те занимавам с проблемите си, Пиер!

— Та нали затова са приятелите! — усмихна се сърдечно той. — Хайде да се махаме оттук. Ще вечеряме навън.

Половин час по-късно двамата седяха в малък уютен ресторант. Маркърс огледа присъстващите. Повечето бяха мъже — със сериозни лица, облечени в строги костюми — достопочтени и консервативни като обстановката в ресторанта, като самия град. Така изглеждаха поне външно. А в душите им? Какъв ли ураган от чувства, от проблеми бушуваше там?

— А сега, приятелю, разкажи ми всичко за младата американка, която те накара да хукнеш посред нощ при мен — рече Пиер, като се усмихваше дяволито. — Тъжно нещо е да си мъж на средна възраст. Разбираш, че времето тече безмилостно и повече от всякога си даваш сметка колко си уязвим. Красива ли е младата американка?

— Много привлекателна, решителна жена бих казал, но не е красива — отвърна Маркъс. — Виж, Елиноор е красива.

Каза го и осъзна, че това не беше гола фраза, а самата истина. Изведнъж усети, че на сърцето му олеква.

Маркъс погледна нервно часовника си. Приемът се бе проточил повече, отколкото беше очаквал. Надяваше се да не изпусне по-ранния полет за Лондон. Имаше да върши толкова неща. Толкова неща трябваше да бъдат казани...

Откри Сондра, която разговаряше оживено с млад мъж, аташе в посолството.

— Трябва да избързам с връщането си в Лондон — съобщи ѝ той и продължи, преди да е успяла да каже нещо. — Не е нужно заради мен да съкращаваш престоя си в Хага. Музеите наистина си заслужават да ги посетиш, а както виждам вече си си намерила кой да ти ги покаже. — Погледна към младия мъж, който ги наблюдаваше ревниво. — Сигурен съм, че ще се справи много по-добре от мен със задачата на гид.

Сондра се нацупи, опита се да го разубеди, но той поклати решително глава и се сбогува. После намери посланика, помоли да го извини, заради това, че му се налага да напусне по-рано приема. Познаваха се от предишни посещения в Хага. Преди да се сбогуват, посланикът го запита дали не смята да се премести на постоянна работа в Хага или в Брюксел.

— Едва ли — отвърна Маркъс. — Би означавало да прекарвам твърде много време далеч от семейство си, а аз не съм подготвен за такава жертва.

— Разбирам ви напълно! — кимна дипломатът.

Пътят, който трябваше да извърви, бе дълъг, си каза Маркъс, когато се настани в самолета. Дълъг и сложен, но бе направил първата, най-важна крачка. Осъзна необходимостта да го измине. Знаеше и посоката.

А Нел? Беше ли готова тя да върви до него, да му помага, да го насочва, когато е необходимо? Маркъс потръпна неволно, като си спомни приказките, които ѝ беше наприказвал. Можеше да се намери някакъв компромис, щом Нел държеше толкова на тази къща.

Евентуално би могъл да наеме малък апартамент в Лондон за през седмицата... Или да приеме предложението за съдия, което нямаше да налага постоянното му присъствие в Лондон. Би било непочтено, ако не признаеше, че щяха да му липсват много тръпката, предизвикателството на пледоариите, ала сега други неща бяха по-важни! Други хора... Нел, Ванеса. Може би вече беше късно да попречи на Ванеса да повтори собствените му грешки, да ѝ покаже обичта си, да я обгради с онази сигурност, за която детето му копнееше?

Нел щеше да го научи как... Нел щеше да му помогне, да го подкрепи...

Нел...

— И какво смяташ да правиш?

— Не знам — поклати уморено глава Елинор, поглеждайки към Джейд. — Ако Маркърс има връзка със Сондра...

— Не можеш да си сигурна — напомни ѝ Джейд.

— Така е. В едно обаче съм абсолютно сигурна. Безсмислено е да настоявам за тази къща. Трябва да се обадя на посредниците... — Очите ѝ се напълниха със сълзи, но ги преглътна. — Чувствам се ужасно глупава, Джейд. Как е възможно да не забележа, че Маркърс не желае да се мести? И той защо си е мълчал?

— Не си Бог, Нел. Защо смяташ, че винаги и за всичко трябва да се досещаш? Макар че май другите очакват точно това от нас, жените. Знаеш ли какво ми каза снощи Сам? Че съм използвала заминаването си за Ню Йорк като претекст да се отърва от него! По дяволите, да ме обвинява в това, когато аз съзнателно се стремях да не му показвам колко много означава той за мен, за да не смята, че му оказвам натиск, че искам да го уловя в капан! Както и да е... Това, което искам да ти кажа, е, че трябва да поговориш с Маркърс, да му обясниш какво изпитваш, какво мислиш...

— Ще опитам, но не знам какъв е смисълът, когато той не иска да ме изслуша... — Елинор се усмихна уморено и се изправи. — Благодаря ти все пак, че ме изслуша.

— Знаеш ли какъв ти е проблемът? — рече Джейд, когато двете се насочиха към изхода на ресторанта. — Че в последно време твърде

много се подценяваш. Добре, веднъж аз съм те изслушала и какво от това? А аз колко пъти съм те карала да слушаш моите истории? Разбери, трябва да говориш с Маркър! — повтори отново тя, преди да се сбогуват.

Трябваше да свърши още нещо, преди да се обади на посредниците, преди Маркър да се е върнал от Хага...

Елинор позвъни на госпожа Гарви и я помоли да остане с момчетата след училище. Възрастната жена явно се понацупи, но се съгласи. Елинор затвори телефона, взе ключовете от колата и писмото до Луиз и тръгна към вратата. Беше написала без заобикалки на Луиз, че много е разочарована от начина, по който бившата ѝ партньорка се опитала да попречи на Пиер Колбер да се свърже с нея. Освен това подчертаваше, че Луиз като съдружничка е длъжна също да участва в уреждането на формалностите по ликвидирането на фирмата. Трябваше да напише това писмо още преди две седмици, осъзна Елинор, когато седна в колата. Отново да поеме живота си в свои ръце, да обуздае вътрешните страхове, които я измъчваха, тревогите, че е претърпяла провал. В крайна сметка, ако се разделяха с Маркър, трябваше да бъде силна, да...

В очите ѝ блеснаха сълзи, но тя ги преглътна и потегли.

Беше горещ задушен септемврийски ден. Застиналият неподвижно въздухът като че ли правеше тишина в градината още подълбока. Богородичките по края на лехите бяха обърнали цветчета към виещите се рози сякаш търсеха опора. Навсякъде растяха прецъфтели макове, пробивайки си път сред здравец и скупчени мушката.

Елинор не бързаше — нямаше причина. Имаше на свое разположение целия следобед. Пое по пътеката, сенчеста и прохладна, която водеше към долинката с ирисите. Цветята отдавна бяха прецъфтели — от тях бяха останали само сухи умиращи стъбла с кафяви набръчкани листенца на върха.

Едва когато стигна до езерцето, Елинор позволи на сълзите си да потекат на воля. Знаеше отдавна истината, макар че упорито отбягваше да я погледне в очите. Дори Маркър да беше искал тази къща, проблемите, с които щяха да се сблъскат, за да я превърнат в дома на нейните мечти, бяха на практика непреодолими. И архитектът, и

нейният счетоводител се опитаха да я предупредят, но тя просто отказа да ги чуе. Защото, когато рухнеха мечтите ѝ, тя трябваше да се изправи пред собствените си проблеми. А се боеше да го стори...

— Маркърс те обича, Нел! — ѝ каза Джейд почти сърдито. — Престани с тези глупости, бъди реалистка! Колко са мъжете, които не са се изкушавали да кривнат за малко от правия път? И колко жени се научават да живеят с този факт — като го приемат или отхвърлят?

— Разбирам те прекрасно, Джейд, но аз не мога. Не става въпрос за физическата изневяра, а за онези мъчителни съмнения, които бавно ще рушат всичко. Аз няма да съм сигурна дали той е с мен, защото наистина ме обича или просто защото не му се иска да затруднява живота си с нов развод. Не мога да живея така, колкото и да го обичам. Нужно ми е неговото уважение, не само любовта му...

Маркърс я откри там, застанала до езерцето. Спря и я извика тихо. Видя как цветът на лицето ѝ се промени, тялото ѝ се изопна от напрежение.

— Маркърс! Ти си се върнал... Аз... Как се сети, че съм тук? На никого не бях казала...

— Къде другаде бих могъл да те намеря, щом не те заварих вкъщи?

— Да. Предполагам, че не е толкова трудно да предугадиш действията ми...

— Надявам се да е така. — Гласът му бе спокоен, сдържан, ала нещо, някакво шесто чувство подсказваше на Елинор колко е напрегнат вътрешно. — Трябва да поговорим, Нел — продължи със същия спокоен глас. — Но преди това искам да те попитам нещо... Обичаш ли ме още?

Елинор не отговори. Мълчаливо се взираше в него, опитвайки се да отгатне какво се крие зад ненадейния въпрос. Угризения? И какво очакваше да чуе Маркърс? Каквото и да очакваше, отговорът бе един, един-единствен честен отговор. Пое дълбоко дъх и отвърна с треперещ глас:

— Да, обичам те, Маркърс.

Елинор не беше много сигурна каква реакция очакваше от него, но в никакъв случай не и да прекосих три огромни крачки

разстоянието, което ги разделяше, после да я прегърне с безмерна нежност, тъй внимателно и предпазливо, сякаш беше най-безценното, най-крехкото и чупливо нещо, което бе държал в ръцете си. Странна, прилична на излъчване руменина покри лицето му, а пръстите, докосващи очите ѝ, скулите, устата, леко трепереха, Елинор почувства инстинктивно, че Маркърс ѝ разкриваше без думи колко много значи тя за него. Мълчаливо се притисна в обятията му. Трябваше да му покаже, че го е разбрала.

Целунаха се бавно, без да влагат страст — едно признание, че мълчаливите послания са проникнали в съзнанието, вплитащо индивидуалните различия в свършено цяло.

— Аз също те обичам — прошепна Маркърс със задавен глас. — И щом искаш тази къща...

— Не, не къщата, всъщност исках онова, което представляваше за мен. Но ти си прав, на практика купуването ѝ щеше да ни създаде много проблеми. Защо не ми го каза, Маркърс, защо мълча, че не искаш тази къща?

— Знаеш ли, не можех да призная, че изпитвам ревност. — Той я хвана за ръка. — Да тръгваме. Трябва да ти кажа толкова много неща!

Елинор го слушаше мълчаливо.

— Ти си ме ревнувал от Ванеса? — поклати тя невярващо глава. — Но аз си мислех... Мислех си, че се дразниш, защото не мога да се оправя с нея. Струваше ми се, че ме виниш за нейната враждебност. Господи, как се упреквах затова, че съм се провалила с Ванеса! И със синовете си... Те се чувстваха нещастни, а аз дори не бях го забелязала...

— Докато разговарях с Пиер, осъзнах, че съм се боял да не бъда отблъснат, изместен от нея... Колко просто, очевидно изглежда това сега! — добави мрачно той.

— Човешките чувства никога не са прости — каза Елинор. — Понякога ни е много трудно да приемем слабостите си. Мисля, че и двамата сме виновни, защото се опитвахме да ги скрием един от друг... и от себе си. Аз се боях да не те загубя...

— Никога не би могла да ме загубиш! — отвърна нежно Маркърс. Елинор се вгледа в очите му. После каза тихо:

— Видях те на летището със Сондра. Бях дошла да ти се извиня за скарването. Късно снощи ти се обадох в хотела, но никой не отговори...

— Бях в банята, тъкмо се бях върнал от Пиер. Помислих си, че може да е Сондра. Реших, че е по-сигурно да не отговарям... — призна той.

Елинор беше сигурна, че никога повече нямаше да повдига този въпрос. И не защото се боеше от отговора, а просто защото той вече нямаше значение.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Зоуи имаше почивен ден. В последно време се чувстваше такава обтегнатост между Бен и нея, та бе доволна, че е сама в апартамента.

Всичко беше подготвено, всичко беше решено. Имаше късмет, че точно днес родителите ѝ отсъстваха от Лондон. Каза на Бен, че ще пренощува у дома им. Той я изгледа недоверчиво, после кимна мълчаливо.

Откакто Бен попита дали не се е появил друг мъж, всичко стана по-различно. Понякога ѝ се искаше да се изсмее истерично на абсурдния въпрос и същевременно се чувстваше обидена, вбесена, че той е сляп за нейните терзания. Имаше моменти, когато почти се изкушаваше да му разкрие истината. Нима наистина Бен можеше да помисли, че тя го мами? Нима не знаеше колко много го обича, колко много имаше нужда от помощта му?

Стана от леглото. Очите ѝ се навлажниха. Чувстваше се ужасно зле, цялата трепереше. Надеждата, че ще се успокои, когато вземе окончателно решение, се оказа илюзорна. Напротив, страхът, отчаянието, паниката ставаха все по-силни, заплашваха да я погълнат, да я превърнат в развалина. Често се улавяше да убеждава на глас онова все още неоформено същество в утробата ѝ, че това е единствения начин, по който може да постъпи.

— Трябва да ме разбереш! — изричаше разпалено. — Не мога да си позволя да те обичам! Безсмислено е... Бен има нужда от мен. Не мога да го изоставя точно сега!

Някакъв вътрешен глас обаче я питаше с горчивина защо Бен изобщо не си дава сметка, че точно сега той ѝ е ужасно нужен? Защо вечно тя трябваше да е тази, която да помага, да е опора в трудните моменти?

Затътри крака към банята. Нямаше смисъл да бърза. Бяха ѝ казали да се яви в клиниката някъде към обед. Съблече се, като избягваше да гледа отражението на голото си тяло в огледалото. Все още нищо не ѝ личеше, по-скоро беше отслабнала.

Зоуи докосна с трепереща ръка корема си. Може би го правеше за последен път, може би това беше последната възможност да разговаря с бебето, да се опита да му обясни... Ръката ѝ се сви в юмрук. Бликналите сълзи изгаряха очите ѝ. Как би могла да му обясни защо трябва да унищожи един живот, преди да е започнал истински да съществува? Как да обясни на едно дете, че този, който го е създал, не го иска, че в живота ѝ няма място за него?

Тялото ѝ се тресеше неудържимо, дълбоко вкоренените инстинкти крещяха, виеха, опитвайки се настървено да отхвърлят тези мисли с такава сила и страст, че за момент ѝ се стори, че са успели.

— Не! Не! Няма да ти позволя да го направиш! — прошепна тя с отчаяна ожесточеност.

Вече беше твърде късно да променя решението си. Всичко беше подготвено... организирано...

Жената на гишето в клиниката посрещна Зоуи със спокойна професионална усмивка, когато тя ѝ каза името си. Дойде една сестра, която я отведе в болничната стая.

— Нали не си закусвала? — попита тя, а Зоуи поклати отрицателно глава. — Добре. Ако обичаш, сега се съблечи. Връщам се след няколко минути, за да те подготвя.

Бавно Зоуи съблече дрехите си. Движенията ѝ бяха автоматични, а погледът и мозъкът ѝ — празни. Облече широката стерилна нощница, която сестрата ѝ остави. Кожата ѝ беше леденостудена. Вцепени се. Дори онзи ужасен тъничък глас, който постоянно я тормозеше, най-сетне млъкна, сякаш беше разбрал, че е загубил битката.

Сестрата се върна в стаята.

— Всичко ли е наред? — попита и хвана ръката на Зоуи. Почисти кожата при свивката с парче памук.

Иглата на спринцовката блесна за секунда, осветена от слънчев лъч, който се прокрадна между щорите.

Зоуи бе приковала поглед в ръката си, когато сестрата я повдигна леко и насочи спринцовката...

Апартаментът бе горещ, задушен... И някак чужд. Навярно се дължеше на контраста с прохладната искрящо чиста стая в клиниката, помисли вяло Зоуи, докато седеше.

Лекарят дълго се противеше да я пусне сама вкъщи. Накрая отстъпи пред настояването ѝ. Една сестра я придружи до таксито.

Краката ѝ все още трепереха от слабост, тялото сякаш ѝ тежеше, чувстваше се ужасно уморена. Искаше ѝ се единствено да се свие на леглото и да заспи. Да заспи навеки. Беше твърде изтощена, за да се съблича, нямаше дори сили да изтрие сълзите, които се стичаха по бузите ѝ.

Бен влезе в апартамента. Забеляза чантата на Зоуи, оставена на масата, и забави крачка. Обзе го страх, пронизващ и студен, тялото му се напрегна като струна. Приличаше на дебнещ звяр, надушил някаква опасност.

Разбра веднага, че Зоуи го лъжеше, когато му каза, че ще пренощува при майка си. Зоуи ненавиждаше лъжата — в това беше абсолютно убеден — и почти се изкуши да сложи край на тази криеница, мъчителна и за двамата, като ѝ каже, че знае истината.

Бен се взираше мрачно в ръчната ѝ чанта. Дълбока бръчка се вряза в челото му. Защо Зоуи се бе прибрала, след като очевидно възнамеряваше да прекара нощта с любовника си. От спалнята долетя тих шум, наподобяващ стон, и той се вцепени. Усети, че му се гади, когато една невъзможна мисъл проблесна в съзнанието му. Не, не бе възможно да го е довела тук... в дома им... в тяхното легло...

Бен гледаше втренчено откритата врата на спалнята. В душата му се бореха две противоречиви чисто мъжки чувства. Първият му импулс беше да влезе вътре и с голи ръце да удуши съперника си, но го възпираше желанието да предпази Зоуи от шока, който неочакваното му появяване би предизвикало. Дълбокото, почти атавистично чувство взе връх, и той прекоси с два скока разстоянието, което го делеше от вратата, и я отвори.

Зоуи лежеше облечена на леглото. Сама... Сама, но не изглеждаше щастлива. По бузите личаха следи от сълзи. Приличаше на тъжно нещастно детенце, помисли Бен, внезапно завладян от смесица от съжаление и нежност. Какво бе станало? Дали онзи мъж, който и да бе той, я беше обидил, изоставил? Затова ли беше плакала?

— Зоуи...

Зоуи отвори очи, в които се четеше паника и ужас. Опита се да се изправи, притискайки с ръка корема си, сякаш искаше да го предпази. От известно време Бен забелязваше този странен маниер у нея.

— Бен... Аз...

— Днес свърших по-рано. — Замълча, после добави, без да иска рязко: — Мислех, че си при майка си.

Лицето ѝ пребледня, после се изчерви, в очите ѝ бликнаха сълзи. С огромно усилие на волята Бен преодоля неудържимия импулс да се хвърли към Зоуи, да я притисне в обятията си, да я утеши, да ѝ каже, че онзи мъж, който бе посмял да я обиди, ще съжалява горчиво, да ѝ каже колко много я обича и никога, никога не би я наранил...

Не го направи. Вместо това седна на ръба на леглото, обърнат някак настрани, сякаш се боеше да срещне погледа ѝ.

— Зоуи, не е възможно да продължаваме така! — каза тихо той, като се стараеше да овладее треперещия си глас. — Виждам, че си нещастна. Какво се е случило? Кажи, какво не е наред?

Зоуи почувства, че няма сили да мълчи. Искаше да го предпази в името на тяхната любов, ала борбата, която беше водила със себе си, със съществуването в утробата си, я бе изчерпала докрай. Очите ѝ се плъзнаха уморено по широките му мускулести рамене, по едрото му здраво тяло. Изглеждаше тъй силен — мъж, на когото една слаба жена можеше да се опре... Но колко често външността мамеше!

Тя стисна очи, изви глава встрани и пое дълбоко дъх.

— Бременна съм.

Завладя я странно спокойствие. Нямахте ги угризенията, тревожните въпроси дали постъпва правилно, беше ѝ безразлично как ще се почувства Бен, как ще реагира. Испита всичко това в клиниката, в момента, в който сестрата приближаваше спринцовката към вената ѝ. Беше ѝ нужна някаква частица от секундата, за да осъзнае, че няма да го направи, че никога не е искала да унищожи живота, който носеше в себе си.

— Бременна?! — Бен се обърна рязко и прикова очи в нея. — Как... Откога?

— Трети месец — отвърна тя с безстрастен тон. — Бен, аз няма да го махна — добави малко по-твърдо. — Съжалявам, но не мога да го направя... Опитах се...

— Какво?

Нотките на ужас, почти на отвращение в гласа му се забиха като нож в сърцето ѝ. Болката беше толкова силна, че дъхът ѝ спря, а тялото ѝ се разтърси конвулсивно.

— Съжалявам! — повтори тя с треперещ глас. — Няма смисъл да ме увещаващ... Аз... Сигурно не е още късно да намериш някой, който ще ме замести в хотела. Противно ми е, че те изоставям, Бен, но...

Бен не я слушаше, забеляза Зоуи. Лицето му бе станало сурово, непроницаемо.

— Защо не си ми казала досега? — попита рязко той.

— А имаше ли смисъл? — сви вяло рамене Зоуи. — Знаех как ще реагираш. Ти винаги си казвал, че не искаш деца...

— И двамата не искахме сега деца — вметна остро Бен.

— Не, не искахме... Затова се опитах да го махна... Но не можах. Мислех си, че ще е лесно — аборт и край, всичко ще бъде постарому. Не е така. — За първи път Зоуи го погледна. В очите ѝ блестяха сълзи. — Не ти казах, Бен, защото не исках да те обременявам с тревогите си. И без друго знаех какво ще кажеш... Трябваше да взема своето решение...

— „Своето решение“? Когато става въпрос за нашето дете, за нашия живот?

— Няма да ме накараш да променя решението си — промълви тя, вперила очи в него. — Няма да ме принудиш да абортирам, както искаше да принудиш Шарън!

— Това ли си помисли? — Гласът му трепереше от гняв и възмущение. — Че ще те накарам да махнеш детето?

— Щеше да го направиш с Шарън...

— Шарън е само на шестнайсет години — едно безотговорно дете като бащата на бебето. И двамата не бяха готови да бъдат родители, а ние сме възрастни хора, Зоуи, не деца! — Бен въздъхна. — Как не разбираш? Аз те обичам! Да, признавам, че още не бях мислил за деца, но след като това е станало, не мога да избягам от отговорността. Тя е наша, обща.

— Не ти казах, защото те обичам! Не исках да те тревожа...

— Аз също те обичам, Зоуи, но ти изглежда смяташ, че моята любов не е тъй силна. Мислиш си, че аз самият не съм достатъчно силен, за да поема на плещите си тежестите, отговорността, които

животът ни поднася. Не знаех, че изглеждам така в твоите очи. — Устата му се сви с горчивина. — Казала ли си на някой? На майка си?

Зоуи поклати мълчаливо глава.

— Сигурно ще бъде доста изненадана, като научи, че след шест месеца ще става баба. Както и майка ми. — Бен се надигна от леглото. — Няма да те убеждавам, че съм искал това дете — продължи той, като се наклони към нея. — Станалото, станало. Ти чакаш бебе и двамата по равно носим отговорност. Това не променя чувствата ми към теб. Искаше ми се само... — Замълча. Погледът му стана мрачен. — Искаше ми се да ми имаш малко повече доверие... Да вярваш, че можеш да разчиташ на мен, независимо от това какви са чувствата ми към детето.

Бен се изправи уморено. Зоуи внезапно осъзна колко дълбоко го беше наранила с мълчанието си.

— Зоуи, миличка, зная, че бременността невинаги е лека, но... — Зоуи я погледна и нотките на упрек в гласа на Хедър мигновено изчезнаха. — Какво има, скъпа? Не се ли чувстваш добре?

— Не, мамо, добре съм. — Трудно щеше да ѝ бъде да убеди майка си. Знаеше, че изглежда уморена, изнервена, знаеше и причините. Не бременността ѝ тежеше. Измъчваше я чувство за вина, не беше щастлива.

И не че Бен показваше с нещо, че е сърдит или съжалява за случилото се. Напротив, той постоянно демонстрираше загриженост, доказваше, че е онзи силен мъж, на когото можеше да се опре. За съжаление обаче това не ѝ носеше успокоението, за което бе копняла в началото на бременността, когато не се осмеляваше да сподели с него. Бен твърдеше, че я обича, настояваше, че макар и да не е искал деца, сега нещата са различни, ала наистина ли беше искрен? Не го ли казваше само, за да ѝ замаже очите?

— Струва ми се, че в последно време не прекарваш много време с Бен — изтръгна я гласът на майка ѝ от мрачните ѝ мисли. — Не искам да се меся, но трябва да внимаваш да не изолираш Бен. Не позволявай мисълта за новия живот да го изтласква настрана.

— За бога, мамо, моля ти се, престани да ме поучаваш! — Зоуи се надигна нервно. — Остава само да ми кажеш, че трябва да съм

много благодарна, че Бен все още е с мен! Ние...

— Никога не бих казала подобно нещо! — запротестира майка й. — Познавам независимия ти характер, но тази самостоятелност понякога може да се възприеме като отблъскване. Не допускай бебето да те завладее дотолкова, че Бен да заживее с чувството, че не ти е нужен вече. — Хедър се изправи. — Трябва да си ходя. В осем имам среща с баща ти. Поканена съм на вечеря по случай успешното започване на курса. Горкичкият ти татко! — добави тя с усмивка. — Мисля, че му се струпа много. Тъкмо посвикна с мисълта, че ще има работеща съпруга, а сега изведнъж ще става и дядо. Впрочем, как вървят нещата с хотела? Отдавна не си споменавала нещо за него.

— Не знам... — отвърна Зоуи с безразличие. Всъщност хотелът като че ли бе престанал да я интересува. — В последно време обикновено Бен се среща с Клайв. Изглежда всичко върви нормално.

Майка й не беше права да я упреква, че не обръща достатъчно внимание на Бен, си каза с раздражение Зоуи, когато Хедър си отиде. Естествено, обичаше още Бен, но някак неусетно нещата между тях се бяха променили. Не би могло да бъде и другояче. Изпитваше угризения, чувстваше се нещастна, защото, за разлика от нея, Бен не бе избрал свободно да е баща. Тя взе решението и за двамата. Макар че не го показваше, Бен навярно вътрешно я упрекуваше за него.

По-миналата нощ той се върна от работа късно след полунощ. Тогава тя го укори, че нарочно закъснява, за да не бъде с нея.

— Зоуи, работя извънредно, защото ще ни трябват пари — й бе отвърнал мрачно той. — Когато се роди бебето...

— Когато бебето се роди, ще имаме хотела и от него ще печелим по-добре! — прекъсна го нервно тя. — И не е нужно да се правиш на мъченик, разбра ли?

— Знам, един мъченик вкъщи стига.

После, когато я завари в банята да плаче, й се извини за резкия тон, настояваше да не се разстройва, да мисли за бебето... Тя се бе изсмяла истерично. Изкушаваше се да изтърси, че той ще се радва, ако се случи нещо и загуби бебето като Шарън. Някак си успя да преглътне злъчните думи и не заради Бен, а заради бебето. Не искаше да предизвиква съдбата с нищо.

Зоуи се чудеше колко много се беше променила за някакви си месеци. Онази млада, самоуверена, дръзка до безразсъдство жена й се

струваше толкова далечна. Майка ѝ бе констатирала със съжаление промяната, ала Зоуи не съжаляваше. По-рано бе твърде егоистична, лекомислена, сякаш се плъзгаше по повърхността на живота. Сега всичко беше различно. Сега носеше отговорността за друг живот.

Всеки ден правеше леките гимнастически упражнения, които ѝ препоръчаха в клиниката. Четеше всичко, което ѝ попаднеше за бременността и раждането. Избираше само храни, полезни за бебето, решена да поправи онова ужасно зло, което едва не стори.

Сети се, че снощи четеше много интересна статия в едно списание, когато майка ѝ ѝ позвъни, за да я пита дали можела да намине. Ядосана, започна да търси списанието, за да дочете материала. Майка ѝ наистина я учудваше с небрежното си отношение към появата на бебето. Е, ако не беше толкова погълната от плановете си за работа... Нищо чудно, че баща ѝ се чувстваше малко изоставен. А тя, майка ѝ, имаше нахалство да я обвинява, че не обръщала достатъчно внимание на Бен!

Зоуи забеляза списание върху купчина писма, оставени на шкафа. Дръпна го доволна, но пликовете се посипаха на пода. Така или иначе, повечето бяха за боклука, си каза тя, като се зае да ги събира от земята. Едно писмо между брошурите привлече вниманието ѝ. Беше от Клайв. Посегна да го остави върху купчината с другите писма, но после промени намерението си. Извади го от плика и го зачете, отначало бързо, а после все по-бавно и по-бавно сякаш не можеше да възприеме съдържанието му. Клайв пишеше, че ще трябва да се откажат от хотела. Проблемът не беше само в получаването на разрешение от общината. Той бил размислил и му се струвало неблагоприятно да поема един скъпо струващ риск, при положение, че при сегашната рецесия, все по-голям брой подобни провинциални хотели фалирали.

Забила празен поглед в отсрещната стена, Зоуи отпусна безпомощно ръката си, в която стискаше писмото, и седна върху изтръпналите си крака. В нея се надигна гняв. Гняв и страх. Как смееше Бен да премълчи пред нея за писмото? Край на хотела... Край на надеждите за сигурен доход, който щеше да им трябва за бебето... Край на всичко...

Беше някъде към два часа след полунощ, когато Бен най-после се прибра от работа. В момента работеше в един ресторант, в който се

организираха специални вечери с програма, затова оставаха до късно. Заплащането бе добро, бакшишите солидни, й беше казал Бен, когато веднъж тя се оплака, че закъснявал всяка нощ.

Бен влезе в спалнята. Вървеше тежко, уморено. Съблече якето и прекара пръсти през косата си. Изглеждаше някак остарял, прегърбен, а раменете му бяха увиснали.

— Зоуи! — извика напрегнато той, като забеляза, че е будна.

— Защо не ми каза за писмото на Клайв?

— Бих ли посмял да ти кажа? Не исках да те тревожа — отвърна той с горчивина. — Нали аз съм слабия, зависимия, а ти — силната, решителната?

Зоуи настръхна. Бен никога нямаше да престане да я упреква, че е решила да запази бебето, при всичките му клетви колко я обича.

— Не си длъжен да оставаш с мен, разбра ли? Ще съумея да се оправя и сама!

Дори като изричаше тези думи, съзнаваше, че не казва истината. Бен мълчеше, очите му святаха гневно. Наклони се през леглото към Зоуи и процеди ожесточено:

— Не се съмнявам, че ще справиш сама! Само че аз не мога без теб, признавам го, по дяволите! Може да си мислиш, че съм слаб, зависим... Съжалявам, ако смяташ, че съм само едно допълнително бреме на плещите ти, но... — Бен млъкна изведнъж, виждайки как сълзите се стичат по бузите на Зоуи, изстена като ранен звяр и я прегърна. — Господи, Зоуи! Какво става с нас? Обичам те! Обичам те безкрайно и не бих понесъл да те загубя!

Трепереща, Зоуи се вкопчи в него и каза нещо, което винаги бе смятала за невъзможно да произнесе:

— Толкова ме е страх, Бен! Ужасно се страхувам! Какво ще стане с нас? Какво ще правим?

— Не ме отблъсквай, Зоуи! — Бен я целуна страстно. После притисна нежно корема й с едрите си длани, повтаряйки отчаяно: — Моля те, не ме отблъсквай!

Тази нощ за първи път, откакто беше забременяла, те се любиха с откровена жар и страст, както преди. После, докато Зоуи лежеше в тъмното с отворени очи, Бен докосна нежно ръката й и промълви:

— Не се тревожи, скъпа! Всичко ще се оправя.

Да не се тревожи? А как щяха да гледат бебето в тесния неуютен апартамент? Бен нямаше дори постоянна работа. Лесно му беше да каже, че разбира решението на Клайв...

На следващия ден смяната на Зоуи свърши в четири часа и към шест се добра до къщи. Вратата ѝ отвори Бен, облечен с костюм и бяла риза, която сигурно беше изгладил сам. Зоуи изтръпна, погледна го уплашено, обзета от лоши предчувствия.

— Бях при Клайв — каза спокойно Бен.

Клайв? В душата ѝ замъждука плаха надежда.

— Какво стана? Какво каза Клайв? Да не е решил да промени решението си за хотела?

— Не, няма такова нещо — поклати той глава. — Ти явно не ме слушаш добре — казах, че аз потърсих Клайв, а не обратното. Много мислих за всичко в последно време. Очевидно не е възможно нещата да продължат така...

Зоуи изтръпна. Ето, сега щеше да последва онова, от което толкова се боеше. Най-накрая Бен щеше да изплюе камъчето. Щеше да ѝ каже, че да е баща е непосилно бреме, което тя му е стоварила върху гърба, вземайки сама решението за бебето. Щеше да ѝ каже...

— Зоуи, кога най-после ще се научиш да ми вярваш? — попита той, но не с гняв, а с болка в гласа. — Можеш ли да разбереш как се чувствам, когато виждам, че ме смяташ неспособен да приема реалностите на живота, че имам нужда някой да ме закриля? Зная, че виновният съм аз, защото несъзнателно съм ти го внушавал, но цял живот е трябвало да бъда някому опора. Сигурно затова...

— Знам, Бен, и аз не искам да съм като тях! — разпалено изрече Зоуи. — Искам да сме равни във всичко. Помниш ли, като ми каза, че бебето ще провали живота на Шарън? Не исках ти да смяташ, че заради нашето бебе си провалил живота си, затова отчаяно желяех да променя нещата, но просто не успях. То беше по-силно от волята ми... Дори това да означава, че ще те загубя... — Млъкна, поклащайки ожесточено глава. — О, не, не! Разбираш ли, това не значи, че те обичам по-малко от него! Просто е различно. Кой би обичал, кой би закрилял това малко беззащитно същество, ако не аз?

— Това бебе е и мое — натърти Бен. — Макар понякога да се питам дали не предпочиташ то да е само твое? Като виждам как се опитваш да ме изолираш, ми се струва, че нямаш нужда от мен.

— О, Бен, не е така! Съжалявам, че се държах така, съжалявам, че бях толкова нечувствителна към теб! Обичам те, Бен! Обичам и малкото същество в мен! Точно затова досега съм казвала, че не искам деца. Не защото няма да ги обичам, а защото бях сигурна, че ще ги обичам много.

Бен я наблюдаваше мълчаливо. Изглеждаше уморен и остарял и въпреки това, внезапно ѝ се стори, че отпуснатите му рамене са станали по-широки, по-силни. Зоуи отвори уста. Понечи да го успокои, да му вдъхне кураж, че все някак ще се оправят, но вместо това попита колебливо:

— Сега какво ще правим, Бен?

Той ѝ се усмихна, отначало плахо, но после доволната усмивка на хлапе, което се гордееше със себе си, озари лицето му.

— Ще си намерим малък ресторант, на разумна цена. Обещавам ти да вложя цялото си умение и старание, за да го превърна твърде скоро в предпочитаното място на отбрани гастрономи. Няма да се учудя, ако някой ден се обади лично принцеса Даяна и поиска да ѝ запазим маса за обяд! О, за малко да забравя! Ще търсим ресторант, до който да има просторно жилище и непременно малка градинка. Бебета, пък и децата, имат нужда от градинки. Клайв се съгласи с мен, че предложението ми има всички предпоставки да успее и обеща да ни окаже финансова поддръжка. На връщане от Клайв се отбих в няколко агенции за недвижими имоти да видя какво имат под ръка. Знам, че не е лесно да намерим това, което търсим, но няма да се предаваме, нали?

— О, Бен, защо не си ми казал нищо досега? Сигурна съм, че не ти е хрумнало ей така, внезапно.

— Така е — съгласи се той. — Още когато ми каза за бебето, разбрах, че трябва да си намерим по-подходящ дом. Ти беше щастлива в нашия малък апартамент, но със сигурност щеше да искаш най-доброто за детето. Както и аз... Нямах да сме хора, ако не се стремяхме към това, така ли е?

Някакво безкрайно топло чувство заклокочи в гърдите на Зоуи и я заля като гигантска вълна. Радост, обич, облекчение и благодарност се смесваха в едно опияняващо усещане. Над всичко беше любовта — не само нейната любов към Бен, нито само чувството, че е обичана, а онази всепоглъщаща всесилна взаимна обич и обичта към тяхното дете.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

— Фърн, как си, скъпа?

— Добре! — отвърна бодро Фърн и се усмихна на Робърта.

Всички в града вече знаеха за предстоящия развод, навярно и за това, че Венис е бременна от Ник. Не би могло и да бъде другояче — Ник живееше съвсем открито с Венис. Съчувствието, което долови в очите на приятелката си, малко я подразни. Прииска ѝ се — за кой ли път — да се опита да убеди Робърта, че изобщо не възприема като трагедия решението на Ник да я напусне. Проблемът беше, че не се чувстваше готова да обяви на всеослушание истината за брака си с Ник. Освен това щяха ли да ѝ повярват?

Може би, ако не беше заминала при Креси, когато новината гръмна в града... Тогава обаче ѝ се стори, че това е най-разумното — отчасти, защото се опасяваше, че Ник би могъл да промени намеренията си. На връщане оттам се забави в Бристол. Трябваше да провери за курсовете, да потърси някаква квартира и работа на половин работен ден. По настояване на Креси, събра кураж и се обърна към организаторите на курсове за социални съветници. Положителният отговор от Бристол я изненада и въодушеви. Знаеше, че няма да се справи леко с високите изисквания на тези курсове, но това като че ли засилваше решимостта ѝ да успее. За първи път от много време доби увереност и беше готова да се бори, за да докаже себе си.

Нищо не я задържаше в града. Курсът, за който беше одобрена, започваше през октомври. Беше намерила и три подходящи малки апартамента, оставаше ѝ само да се спре на един от тях. Лекциите ѝ бяха вечер, понякога и през почивните дни, което ѝ даваше възможност да си потърси работа, за да се издържа.

Мисълта, че трябва да напусне града, с който беше свикнала, и сигурността на рутинното си ежедневие изобщо не я плашеше, напротив, изпълваше я с трепетна възбуда. В началото като че ли я позасегна фактът, че много от онези, които считаше, ако не приятели,

то поне добри познати, старателно започнаха да я отбягват. Разбира се, имаше изключения и Робърта беше едно от тях, но дори и тя се държеше някак по-различно. От време на време сякаш се долавяше известно колебание у нея... И това съзнателно отбягване на темата за дезертъорството на Ник...

Добре де, ако Робърта повдигнеше въпроса, какво щеше да й каже? Че дърва е решила да сложи край на злополучния си брак с Ник? А щеше ли Робърта да й повярва? Вероятно не...

— Ще присъстваш ли тази вечер на събранието в общината за Браутъновата къща? — попита я Робърта.

— Какво събрание? — Фърн се намръщи, откъсната за миг от собствените си проблеми.

— Миналата седмица писаха във вестника за него, сигурно си прочела материала — подчерта Робърта. — О, забравих, нали не беше в града... Статията беше много интересна. Подробно осветляваше какво би загубил нашият град, ако общината издаде разрешение за строителство върху терена на къщата. Да ти призная и аз за първи път разбрах, че паркът е проектиран от Гертруд Джекил. Не знаех също, че има специално дружество, което се е посветило на съхранението на работите ѝ. Аз...

— Само част от парка е проектирана от нея — прекъсна я Фърн, смутена от някаква неясна мисъл, заглождала съзнанието ѝ.

— А, така ли? Е... Друг е въпросът, Фърн. От край време ни натрапват разни планове, унищожават под носа ни историческото наследство на този град, а ние си мълчим. Докато се усетим, обикновено вече е твърде късно да се променят нещата. Понякога го правят дори тези, които сме избрали да защитават интересите ни като жители на този град... — Робърта замълча неловко. — Общинските съветници невинаги са в състояние да отделят обществената отговорност от личните си интереси. Така де, това е разбираемо, особено в тези трудни времена. Човек лесно може да се изкуши да пренебрегне моралната си отговорност пред хората, които представлява, когато насреща има един съблазнителен договор, който обещава големи печалби...

Робърта говореше бързо, сякаш се опитваше да се защити. Докато я слушаше, Фърн внезапно осъзна накъде бие.

— Имаш предвид Адам, нали? Адам и консорциума, с който той е свързан?

— Виж, трябва да признаеш, че има нещо подозрително в това. Адам със сигурност е наясно какво говорят хората, но не прави нищо, за да ги опровергае. Лично аз смятам, че този, който е написал статията във вестника, има основания. Не знам кой е, материалът беше анонимен... В края на материала се отправяше покана към всички, които искат къщата и паркът да се съхранят такива каквито са, като част от историческото наследство на града, да присъстват тази вечер на събранието. Защо не дойдеш и ти? Ти обичаш Браутъновата къща.

— Може би ще дойда — отвърна колебливо Фърн и се сбогува с Робърта. Все още не ѝ се искаше да обявява, че се готви да напусне града.

Трябваше да се отбие и до агенцията за недвижими имоти, за да се обяви, че се търси купувач за къщата.

В агенцията привърши бързо. Още на следващия ден щяха да изпратят човек да направи снимки и да измери стаите, макар че не ѝ обещаваха продажбата да стане скоро, предвид състоянието на пазара в момента.

Фърн благодари на любезния служител, сбогува се и се запъти към вратата, ала на прага застина. По отсрещния тротоар вървеше Адам. Той я забеляза, забави крачка и тръгна право към нея. Завладяна от неописуема паника, Фърн заби поглед в земята и буквално се затича по улицата в обратната посока, по-далеч от него. Чу го да я вика по име, но продължи да тича. Даваше си сметка, че минувачите се спират и я заглеждат с любопитство. Съзнаваше, че постъпва абсолютно глупаво, но всичко това бе някак смътно, изтласкано на заден план от всепоглъщащото желание да избяга, да се скрие някъде от Адам.

Висок мъж на средна възраст отстъпи крачка встрани, за да избегне сблъсъка с Фърн. Чу го да възкликва:

— Адам! Тъкмо се бях запътил към офиса ти!

Фърн се облегна разтреперана на вратата на колата си.

Нямаше смисъл повече да бяга... Сякаш едва сега започваше да проумява действията си. Знаеше какво би сторил Адам, ако бе останала да го изчака, и от това именно се боеше. Той неминуемо би

изразил вежливо своето съчувствие, както би направил с всеки друг, изпаднал в същото положение като нея. Тя трябваше да го изслуша съдържано и просто да приеме това съчувствие. А вместо това побягна като луда. Хората, станали свидетели на идиотското ѝ бягство, не може да не са се запитали за причината. Хората и Адам...

Фърн закъсня за събранието, най-вече защото се колебаеше дали изобщо да отиде. В крайна сметка я подтикна онази неясна мисъл или съмнение, което изпита, докато разговаряше с Робърта. Беше любопитна да узнае кой стои зад статията. Който и да беше той, привидно изразяваше мнението на преобладаващата част от съгражданите ѝ, че техните избраници невинаги защитават интересите им както трябва. Ловкостта, с която насаждаше съмнения, доказваше, че авторът на материала не само познава отлично тъмните страни на човешката природа, но и умееше да ги използва. Фърн се намръщи. Защо ли ѝ се струваше, че тазвечерното събрание, свикано в името на привидно благородна кауза, която и тя самата с готовност би приветствала, преследваше по-различни користни цели?

Когато Фърн пристигна, залата на кметството беше претъпкана — още едно доказателство за ловкото манипулиране на общественото мнение. Манипулиране?

След час Фърн вече знаеше със сигурност защо сутринта я заглождиха съмнения. Буквално се стъписа, като видя, че Ник се качва на трибуната, а още повече, когато чу високопарната му реч. Познаваше го толкова добре, затова бе сигурна, че тезите, които той застъпваше, са му абсолютно чужди. Някой го бе накарал да говори по този начин — да защитава благородни идеали, да чете морал... Някой, но кой?

Името на Адам, естествено, не беше споменато нито веднъж, но за никой от присъстващите не остана тайна кого Ник визираще в речта си. Мотивите му бяха ясни, най-малкото за Фърн. Ник ловко продължаваше да дърпа онези тънки струни в човешката душа като морал, честност и местен патриотизъм и очевидно откликът на аудиторията беше положителен.

Отчасти вина за този отворителен театър имаше и тя. Неволно беше разкрила пред Венис, че скици на Гертруд Джекил за парка

наистина се съхраняват в архива на госпожа Браутън, и най-вече затова, че преди време се беше усъмнила за момент в почтеността на Адам. Виждайки сега обаче Ник, който заливаше присъстващите с потоци високопарни думи от трибуната, и наблюдавайки лицата на хората около нея, тя разбра, че е грешила.

Със свито сърце Фърн се измъкна незабелязано от залата. Можеше ли да вини останалите, че се съмняваха в Адам, когато и тя самата в един момент се беше усъмнила в почтеността му?

Тази вечер Ник бе завладяващ, убедителен оратор. Даже, ако тя бе събрала кураж и вземеше думата, за да разкрие пред събралото се множество каква омраза изпитва той към доведения си брат, малцина биха ѝ повярвали.

Застанал в тъмното на няколко крачки от вратата, Адам наблюдаваше Фърн, която се измъкваше от залата. Заради срещата с Клайв, той също закъсня за събранието. Съжаляваше, че Клайв му бе попречил да поговори с Фърн. Беше шокиран, когато до ушите му достигнаха клюките за предстоящия развод на Фърн и Ник. Можеше да си представи как се чувства тя. Толкова обичаше Ник... Дали любовта ѝ продължаваше да бъде тъй всеотдайна и сега, когато я бе зарязал заради друга жена, унижавайки я пред очите на целия град? О, сигурно продължаваше да го обича. Тя си бе такава...

Дали бе чула какво си шушукаха хората — че всички усилия на Ник бракът им да потръгне се разбивали в студенината и безразличието на Фърн? „Повече я интересувало да бъде добра домакиня, отколкото съпруга... жена“, се бе изказал неодобрително за Фърн един познат на Адам.

Адам имаше всички основания да смята, че зад тези слухове стои Венис, както не се съмняваше, че тя е основният двигател на неочакваната метаморфоза на Ник в страстен защитник на културното наследство на града. Острите стрели на брат му, насочени директно към него, естествено, не му убягнаха, но това съвсем не го вълнуваше точно тази вечер. Съгражданите му бяха в правото си да свалят доверието си от него като член на градската управа, щом като преценяваха, че не защитава достатъчно добре техните интереси. Той обаче се чувстваше напълно чист пред съвестта си и нямаше да

позволи да бъде въввлечен в публична разправия, към което без съмнение се стремеше Ник. Естествено нямаше да стои със скръстени ръце, когато доведеният му брат се опитваше да опетни доброто му име, но не и сега. Сега го занимаваха други проблеми — много по-важни, лични...

Фърн изглеждаше ужасно потисната и самотна, когато преди малко напусна залата. Никой от претъпканата зала не забеляза, че си тръгва. А точно сега тя имаше най-голяма нужда от съчувствие, от приятелски протегната ръка. Фърн бе тъй крехка и ранима! Кой знае, сигурно би реагирала, уплашена, че той... Че би могъл... Отново...

Нищо, и така да е. Но той не можеше да понесе мисълта, че Фърн в момента е сама в онази къща, където всичко ѝ напомняше за измяната на мъжа, когото тя обичаше.

Адам излезе навън и потъна в мрака.

Фърн чу почукването на вратата. Отвори я и застина на прага. Адам мина покрай нея, влезе вътре, преди да е успяла дори да реагира.
— Адам...

Той или не чу нотките на отчаяние, на паника в гласа ѝ, или предпочете да ги игнорира.

— Видях те, че си тръгна от събранието. Дойдох да видя как си. Не би трябвало да си сама сега. — Говореше съвсем тихо, като оглеждаше намръщено сумрачното антре. — Разбирам как се чувстваш и колко страдаш и мисля, че не трябваше да ходиш тази вечер на събранието. Фърн, не виждаш ли, че Ник не...

Внезапно Фърн почувства, че чашата прелива. Не ѝ трябваше съчувствието, състраданието на Адам! Беше ѝ непоносимо той да си мисли като останалите в града, че съжالياва за Ник, че иска той да се върне.

— Че Ник какво? — избухна тя. — Че Ник не ме обича? Че предпочита Венис и несъмнените ѝ дарби в кревата, каквито аз очевидно не притежавам? — Очите ѝ горяха гневно. — Разбира се, че виждам всичко това, Адам! Това и още много други неща. Като например, че Ник е един празен самовлюбен мъж, който прикрива слабостта си със суетност. Че Ник никога не ме е обичал — дори когато се ожени за мен той лъжеше, че ме обича... Че Венис и Ник

съзнателно се мъчат да ме очернят... Да, да, чух вече какво се шушука из града. „Добра домакиня, но никаква я няма като жена!“ Само че това, Адам, изобщо не ме интересува. Както и самият Ник вече не ме интересува.

— Ти искаш да кажеш, че вече не го обичаш?!

Беше очевидно, че Адам не ѝ вярваше. Очевидно и унизително.

— Наистина ли мислиш, че бих могла да го обичам? Наистина ли смяташ, Адам, че съм толкова глупава, че съм изгубила напълно чувството за себеуважение? Никога не съм обичала Ник!

Внезапно изпита огромно облекчение. Най-сетне изрече тези думи, най-после се отърси от онова непоносимо бреме на отвращение и вина, че е неспособна да признае, да изрече истината. Адам бе приковал очи в нея. Очи, искрящи със странен нечовешки блясък.

— Не може да бъде...

Гласът му беше хрипкав и задъхан, пропит с гняв, а може би с възмущение... Впи пръсти в ръката ѝ с такава сила, че можеше да я нарани.

— Не може да бъде, Фърн! Не искаш да кажеш това... — повтори той с някакво особено упорство.

Фърн отказа да се подчини на това внушение. В крайна сметка какво го засягаха чувствата ѝ към Ник? Много скоро тя щеше да се махне завинаги от този град, завинаги да изчезне от живота и на двамата. Защо да продължава да се крие зад една измама, която толкова дълго бе използвала като средство за самозащита? Изправи глава и, като потърси погледа на Адам, изрече гордо и предизвикателно:

— Точно това искам да кажа! Никога не съм обичала Ник. Нито преди да се оженим, нито след това, нито сега. — Гласът ѝ постепенно изгуби предизвикателните нотки, стана сдържан. Сведе бавно очи, неспособна да гледа Адам. — Омъжих се за него, защото той го искаше. Казваше, че ме обича, че съм му нужна, и тази бе едната от причините да се опитвам да запазя нашия брак. Другата причина бе, че се чувствах длъжна да не разочаровам родителите си. Бях забравила, а може би не съм го знаела, че преди всичко съм длъжна да запазя достойнството си като човек. Предполагам, че ако го бях направила, бих спестила и на себе си, и на Ник, много горчивини и разочарования. А между другото, за твое сведение... — Фърн пое дълбоко дъх, боейки се да не загуби кураж, и рече: — Бях вече казала на Ник, че искам да се

разделим, когато той отиде при Венис. Всъщност не очаквам да ми повярваш — добави уморено тя. — Пък и защо ли? И двамата знаем прекрасно, че би предпочел да вярваш, че съм обичала Ник, нали така?

— Да, права си, бих предпочел да вярвам, че е било така...

Фърн се олюля и отстъпи крачка, търсейки опора в отворената врата на всекидневната.

— Фърн...

С яростно ожесточение Адам я сграбчи и я привлече към себе си. Тя се вцепени. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Затвори очи, за да не вижда лицето му, ала неговият мирис я обгърна — възбуждащ, мъжествен, тъй близък и познат. Боеше се да диша, защото познаваше въздействието му. Кой знае как, но успя да призове на помощ цялата си воля, стисна зъби и промълви с трескав глас:

— Остави ме, Адам!

— Не! Два пъти го правих, Фърн, но трети път няма да има!

Фърн отвори широко очи и го погледна изумена. Видя го да притиска с две ръце лицето ѝ, да се навежда. Устните му я докоснаха — леко като перце, с безмерна нежност.

Не, не... Това беше сън. Не беше възможно Адам да я притиска в обятията си, да я целува нежно, да шепне пламенно, че я обича, че винаги я е обичал, че винаги е копнял за нея...

Като в несвяст Фърн протегна ръка и го докосна. Не, топлата му кожа, пулсиращата кръв под нея, гъстата начупена коса не бяха плод на въображението ѝ. Усети тръпката, която го разтърси, когато го докосна. И тя не беше сън...

— Адам... Адам... Адам... — шептеше опиянена името му Фърн. Изстрадана молитва за любов. Той ѝ говореше нещо, казваше ѝ колко дълго е копнял за този миг, милваше с устни челото, очите, страните ѝ...

— Защо мълча, Фърн? — мълвеше Адам, докато обсипваше лицето ѝ с целувки. — Ти знаеше колко много те обичам...

— Не, не... Не знаех... — отрече тя задъхано. — Мислех си... че е от съжаление... Ник ми каза, че си споделил с него, че никога не би ме пожелал като жена.

— И ти си му повярвала?! За бога, Фърн! Не помниш ли, тогава, когато бяхме заедно...

— Смятах, че го правиш от съжаление към мен... Просто за кратко връх е взел мъжкият нагон... Че...

— А аз пък мислех, че изневярата на Ник те е подтикнала. Дори тогава ти ме накара да ти повярвам, че го обичаш.

— Не исках да се чувстваш задължен, обвързан. Боях се да не помислиш, че... — Емоциите, които разтърсваха цялото й същество, й пречеха да говори. Фърн извърна настрани глава и продължи на пресекулки: — Нали аз настоявах... Аз те принудих да...

— Фърн! Мили боже, наистина ли си го мислила?! — Искрената недоверчивост в тона му я накара да го погледне. — Фърн, аз те обичах, желях те с дива страст, исках да си моя! Разкъсвах се между вина и угризения, страст и безумна обич и още хиляди бушуващи чувства, които дори не съм в състояние да назова.

— Люби ме, Адам! — прошепна Фърн и цялата изтръпна, когато се чу да произнася тези думи.

— Не, не тук! Тук никога! Ела си у дома с мен. — Той й протегна ръка и Фърн сложи своята в силната му десница.

— Нека да се върнем към началото — промълви нежно Адам, когато двамата прекрачиха прага на неговата спалня.

— Към обичта, която трябваше да изживеем, ако Ник не бе застанал между нас. Той ми каза, че ти не ме обичаш, но че ти е неудобно да ми го кажеш сама. Каза, че си ме намирала твърде стар и скучен...

— О, Адам, винаги съм те обичала! Как само те обичах, Адам, но бях много млада и неопитна, срамувах се от себе си, от своята любов. Мислех си, че просто се държиш приятелски. Дори за миг не ми е минавало през ум...

— Шшт... — Адам докосна нежно устните й с пръст. — Сега това няма никакво значение. Всички недоразумения, лошите неща са вече минало. Забрави ги, те не съществуват. Помни единствено, че времето, прекарано с теб, беше най-скъпото в живота ми и споменът за тези часове винаги ме е възпирал, когато, обзет понякога от отчаяние, съм се изкушавал да мисля да създам семейство.

— О, Адам! — По бузите на Фърн се стичаха горещи пречистващи сълзи. Адам ги попи с устни. После я вдигна и безкрайно

предпазливо я положи на леглото, сякаш държеше в ръцете си най-безценното съкровище в света.

Двамата лежах с преплетени тела, задъхани, замаяни от безумното опиянение на изживяната споделена любов.

— Обичам те, Фърн! — прошепна Адам. Горещият му дъх опари кожата ѝ. — Искам да се оженим, веднага когато това е възможно. Искам да съм твой съпруг, приятел, любовник... Баща на твоите деца. Да изживеем заедно всичко, което сме пропуснали заради моята глупост, защото позволих на Ник...

— Остави това, то вече няма никакво значение! — прекъсна го тя, като сложи пръст на устните му. — Вината е толкова твоя, колкото и моя. Виновна съм, защото се страхувах да погледна истината в очите. Ако не беше Креси... О, Адам, още ми се струва, че сънувам!

— Това не е сън, обич моя! Най-после те намерих и никога и никому не бих позволил да ни раздели, до сетния ни дъх.

— Ник ще се опита... — Фърн потръпна при тази мисъл — но не заради себе си, боеше се за Адам. — Той те мрази, Адам, иска да те унищожи. Целият този шум около Браутъновата къща е насочен срещу теб!

— Това въобще не ме тревожи, скъпа! Предполагаемият консорциум, който уж щял да разруши къщата и да построи на нейно място огромен супермаркет, по-скоро съществува във въображението му.

— Как ми се иска някой да купи тази къща и тя пак да стане истинско семейно огнище, каквато е била преди години, когато са я построили!

— Къщата е твърде голяма за повечето съвременни семейства — рече усмихнат Адам. — Макар че... — добави той бавно, сякаш размисляше.

— Какво? — Фърн се надигна и го изгледа с любопитство.

— Току-що ми даде една чудесна идея. — Плъзна поглед по голото ѝ тяло, задържа го върху изваяните ѝ гърди, все още влажни от потта, после — върху тъмния триъгълник, приканващо изпъкващ върху гладката блестяща кожа.

— Ммм... Знаеш ли какво? Да оставим идеите за после, сега ме настройваш към нещо по-практично...

Фърн се разсмя. Чувстваше се тъй спокойна, така освободена от задръжките, сякаш бе с Адам от години и същевременно опияняващо възбудена като лудо влюбена хлапачка на първата си среща с любимия.

— Първо ми обясни за Браутъновата къща! — настоя тя. Като я обсипваше с целувки, Адам сподели хрумването си. — Искаш да кажеш, че ще убедиш градската управа да купи къщата и да я превърне в нещо като изправителен дом за малолетни престъпници? — Идеята на Адам възбуди любопитството ѝ.

— Не съвсем — отвърна той. — По-скоро си представям, че тя ще се превърне в техен дом, където ще имат времето и свободата по друг начин да погледнат на света и на възможностите, които се разкриват пред тях.

— Прекрасна идея! — възкликна въодушевено Фърн. — Но няма да ти е лесно да я осъществиш. Ник ще стори всичко възможно да те извади от градската управа...

— Градският съвет въобще не ме интересува! — натърти убедено Адам. — Всичко, което съм искал от живота, сега е в ръцете ми. Всичко, което съм искал и ще искам от живота, си ти, Фърн! Ти и твоето щастие! То е и мое!

ЕПИЛОГ

— Значи можем да смятаме въпроса с продажбата на Браутъновата къща за приключен?

— Струва ми се, да. Имаме потвърждение от службата за държавни приходи, че дължимите суми са преведени. Трябваше да измъкнем повечко от купувача, но при днешното състояние на пазара с недвижими имоти...

— Освен това остава и проблемът с разрешението на общинския съвет да се промени предназначението на имота...

— Купувачът изглежда доста сигурен, че ще го получи, но няма да се учудя, ако срещне съпротивата на гражданите. На тяхно място и аз не бих изгарял от желание да съжителствам с...

— Извинявай, че те прекъсвам Макс, Майкъл Кинг е на телефона.

— Ей сега ще се обадя. Да, мисля, че вече мога да прибера в шкафа папката за Браутъновата къща.

— Зоуи, къде е моята внучка?

Зоуи се разсмя чистосърдечно, като видя разочарованото изражение на майка си, която току-що бе влязла в малката, окъпана от слънце, уютна всекидневна.

— Бен я изведе в парка. Днес за първи път новият му главен готвач ще приготви сам ястията за обяда. Струва ми се, че и той е доволен, задето Бен не му виси на главата.

— Минах край ресторанта и видях, че е пълен.

— Наистина имаме късмет. Бен съвсем точно се насочи към тази незапълнена ниша в ресторантьорството. Част от редовните ни клиенти са бизнесмени, които намират, че нашият ресторант е едно съвсем прилично, не много скъпо място, където могат да организират деловите си обеда и вечери. Другите ни клиенти са хора от квартала и трябва, естествено, да се съобразяваме с по-ограничените им

финансови възможности в момента. Стараем се да свиваме до минимум всички разходи, но ако не беше Клайв да ни помогне, едва ли щяхме да успеем. Благодарение на него успяхме да купим тази къща и ресторанта. Чувствам се виновна, че не мога да помагам повече.

— Не си права, скъпа! Нали под твое ръководство направиха вътрешното оформление на ресторанта, пък и пое и счетоводството?

— В най-скоро време смятам да започна работа в ресторанта, макар и не на цял ден. Ще поема касата и заявките за обедите и вечерите на бизнесмените. Не искам Бен да си мисли, че заради Кати съм престанала да се интересувам от него! — възкликна уж печално Зоуи, като се хилеше дяволито. — Май сега аз би трябвало да се оплаквам, че съм минала на заден план!

— Нали те предупреждавах, че точно така ще стане! — усмихна се майка й. — Мъжете се превръщат в най-любещите всеотдайни татковци, когато им се роди дъщеричка. Никога не съм проумявала защо те обикновено твърдят, че искат син. Предполагам, че някои наистина мечтаят за синове, но няма да забравя как се радваше баща ти, когато ти се роди.

Зоуи се наведе и измъкна плюшеното зайче, което се подаваше изпод дивана.

— Я остави тези отвлечени разсъждения! Кажй сега, готова ли си за изпитите? — подхвърли закачливо Зоуи, като се изправи.

— Готова съм, разбира се. Не знам само дали баща ти няма да получи инфаркт от нерви — засмя се майка й.

— Доволна ли си, че го виждаш по-често вкъщи сега, когато е „полупензионер“?

— Започвам да свиквам. В началото не бях много сигурна, че баща ти лесно ще се примири с новото си положение — призна Хедър. — Години наред работата го поглъщаше изцяло, понякога даже ми се струваше, че съжалява, когато трябва да се откъсне от банката, за да прекара няколко часа с мен.

— Знаеш ли, татко ужасно се гордее с теб! — каза Зоуи. — Миналата седмица, когато се отби у нас, направо ни проглуши ушите — почти през цялото време не престана да се хвали каква „отличничка“ си била.

— Да, да, знам — разсмя се майка й. — Баща ти тръби наляво и надясно, че ще се пенсионира и ще ме изпрати аз да работя. Радвам се,

че си решила да продължиш да работиш, Зоуи. Едва сега започвам да разбирам колко е важно да се чувстваш независима, не толкова финансово, колкото емоционално... И въобще. Взаимното уважение скрепява едно семейство не по-малко от обичта. Първоначално татко ти се нацупи, когато му обявих решението си, но само да го видиш сега! Знаеш ли, често стоим до късно нощем и си говорим. — Двете се засмяха, а Хедър добави замислено: — Май идва време в една дългогодишна връзка, когато да разговаряш с партньора си сякаш се оказва по-възбуждащо, отколкото самият секс.

— О, нима? — ухили се нахално Зоуи. — Само не ми казвай, че когато се обадох по телефона в неделя и ви заварих още в кревата, сте чели вестници!

Хедър прие закачката ѝ със смях, изчервявайки се едва забележимо.

— А, ето го и Бен — възкликна радостно Зоуи, когато чу, че входната врата се отваря.

— Здравейте, всички! Върнахме се.

Гушнал Кати, Бен влезе в стаята. Хедър веднага скочи, прегърна внучката си и сияеща от щастие, започна да ѝ гука. Бен приближи до Зоуи, наведе се и я целуна нежно.

— Липсвах ли ти?

— Да си ми липсвал? Та ти отиде в парка само преди половин час — промърмори уж нацупено Зоуи, ала искрящите ѝ очи говореха друго. — Преди малко се обажда майка ти. Шарън е взела успешно всички изпити. Канят се да дойдат в Лондон за няколко дни, за да го отпразнуват.

— Трябваше да ги вземе, естествено! Толкова пари се потрошиха за онзи учител, който ѝ помагаше да се подготви — оплака се Бен.

Зоуи обаче знаеше колко е щастлив Бен, че Шарън полага усилия да превъзмогне онази жестока травма от загубата на детето, че интересът към живота отново се събуждаше у нея. Никой не можеше да разбере Шарън, както самата Зоуи. Погледна майка си, която си играеше с Кати. Сърцето ѝ преливаше от обич.

Кати...

Отмести поглед към Бен. Той наблюдаваше почти ревниво бабата и внучката. От пръв поглед си личеше, че му се иска отново да грабне в ръце малката си дъщеричка.

— Като си помисля само какво ще бъде, когато стане на седемнадесет години... — промърмори Зоуи с кисела усмивка.

— Избягвам да мисля за това — усмихна се Бен.

— Сигурно няма да е толкова страшно, ако трябва да се грижиш за три-четири деца — изстреля Зоуи в упор.

— Три или четири?

— Да, прав си, по-добре четири! — Зоуи се престори, че не е разбрала въпроса. — Две момиченца и две момченца. Е, би могло да са и четири дъщерички, но не мисля, че си чак такъв майстор.

— Четири... — повтори смаян Бен.

— Хм... А защо не шест? — Зоуи плъзна ръка в неговата, наклони глава, като го оглеждаше внимателно, и накрая заключи: — Да, определено смятам, че имаш данни за баща на шест деца!

— Така ли мислиш? Я, да видим тогава какво можем да направим по въпроса!

— Какво толкова си шушукат мама и татко? — попита Хедър малката си внучка.

Кати не знаеше, естествено. Чувстваше обаче колко ѝ е хубаво в този малък неин свят, обградена от хора, които я обичаха.

Дженифър Бауърс застана на трибуната и изчака аплодисментите да стихнат. Ник огледа крадешком отражението си в стъклените крила на вратата на залата. Костюмът му беше чисто нов — естествено „Армани“.

— Безупречен! Изглеждаш съвършено! — бе кимнала доволно Венис, когато продавачът я извика, за да го огледа. У Ник все повече се затвърждаваше убеждението, че нищо не можеше да стане без нейното одобрение.

Лекарите изказваха с недомлъвки известна загриженост за здравето на Венис по време на бременността ѝ, макар че в крайна сметка Ник не можа да разбере в какво се състоеше проблемът. Това обаче не ѝ пречеше да проявява най-жив интерес и да контролира отблизо всичко, което той правеше — от избора на неговите дрехи до покупката на елегантната къща в Лондон, където трябваше да се преместят, след като бъде избран в парламента.

Ник не бивало да я тревожи с нищо, никакви спорове, никакви неоправдани отсъствия, му беше обяснила тя с усмивка, която не съответстваше много на твърдия ѝ тон. Пак с усмивка Венис му извести, че Люси Ферърс, красивата брюнетка, изпратена от фирмата за връзки с обществеността, чиято всеотдайност и нескрито обожание бяха като мехлем за посмачканото му мъжко самочувствие, е уволнена.

— Питър смята, че не е много подходяща за тази работа и трябва да призная, че напълно съм съгласна с него. Отсега той поема тези функции, Ник!

Фирмата му беше продадена. Така или иначе нямало да разполага с време да се занимава с нея, заяви Венис, добавяйки с една от нейните опасни пресметливи усмивки, които той вече ненавиждаше, че фирмичката му едва ли би допринесла с нещо за реномето му като депутат.

Венис му определи щедра месечна издръжка. За щедростта ѝ не можеше да каже дума. Вбеси го обаче подигравателното пренебрежение, с което Питър Вилърс го наблюдаваше, докато обсъждаха сумата. Ник намери за уместно да отбележи по-късно пред Венис, че присъствието на Питър бе съвсем излишно, ала Венис сви рамене и отвърна безгрижно:

— Има ли значение какво си мисли той?

Утвърждаването на Ник като кандидат на партията за предстоящите частични избори се забави малко. Ник не беше сигурен, но имаше съмнения, че бавенето се дължи на Дженифър. Все пак накрая Венис постигна своето.

— Какво толкова се тревожиш за някакво си незначително забавяне? — беше казала тя, когато той ѝ се оплака. — Още по-добре. Нека първо се роди бебето...

Ник се канеше да възрази, че не тя, а той е кандидатът в изборите, кой знае защо обаче премълча.

Естествено, че не се боеше от Венис! Как можеше да се страхува от една жена? Венис беше само съпругата на депутатата Никълъс Уилрайт и нейната роля беше скромно да стои до него в обществените му изяви.

— А сега нека да посрещнем новия ни депутат Никълъс Уилрайт — каза от трибуната Дженифър Бауърс.

Последваха сдържани аплодисменти. Ник се изправи и се насочи към подиума, следван от Венис, която щедро сипеше усмивки към присъстващите.

— Ти трябваше да си на неговото място! — прошепна Дженифър на Адам, докато наблюдаваше усмихнатата двойка да приближава подиума. — Сигурна съм, че щеше да ни представляваш много по-достойно в парламента.

Адам изви глава към Дженифър. Ръката му остана върху талията на Фърн. Доста съм понаедрияла в момента, въздъхна примирено тя, като усети енергичните ритничета на едното от близначетата в корема ѝ. Когато доктор Райли ѝ съобщи, че ще има близнаци, Фърн се разсмя щастливо. Напоследък често се смееше. Животът ѝ бе изпълнен с много смях. С много смях и много любов.

— Не исках да ставам депутат — отвърна Адам на Дженифър. — Би означавало твърде много жертви. Тук имам всичко, което съм искал — добави той и погледна усмихнат Фърн.

— Да, разбирам те — кимна Дженифър.

— Вярно ли е, че Ник е спечелил с много малка преднина? — попита Фърн.

— За съжаление, така е — отвърна Дженифър с кисела гримаса. — Никога не бих рискувала да се оттегля от политиката по средата на мандата, ако това място не беше сто процента сигурно за партията. Ако някой чуеше речта на Ник при обявяването на резултата, щеше да си помисли, че е спечелил съкрушителна победа.

Малко по-късно, когато останаха сами, Фърн се взря изпитателно в Адам и попита тихо:

— Не съжаляваш ли, че не прие да се кандидатираш?

— Наистина ли смяташ за нужно да ми зададеш този въпрос? — Адам я погледна с обич и докосна нежно бузата ѝ. — Бях искрен, когато отговорих на Дженифър. Имам всичко, което съм искал, Фърн! И много повече — неща, за които дори не съм се осмелявал да мечтая. Нямам политически амбиции, затова мястото в парламента не ме интересува.

— Зная, Адам, че не искаш да извличаш дивиденди за себе си — наблегна Фърн, — но мисля, че би могъл да си полезен на другите. Ето

например проектът за Браутъновата къща...

Фърн остави изречението недовършено, като видя, че Дженифър Бауърс отново се качва на трибуната. Усети леко напрежение, защото знаеше какво е намислила бившата вече депутатка и колко важно беше то за Адам.

— Дами и господа! — започна Дженифър. — Преди да се оттегля окончателно от политическата си дейност, бих искала за последен път да ви помоля за внимание, макар че официално вече нямам право на това. Чувствам за свой дълг обаче да го направя, а не за задължение. Зная, че поводът, който ни е събрал тук, в тази зала, е да поздравим новия ни депутат. Сигурна съм обаче, че Ник не би имал нищо против да използвам този повод, за да изкажа дълбока благодарност и да поздравя друг наш съгражданин. Не се съмнявам, че всички тук присъстващи знаят прекрасно колко много Адам Уилрайт е допринесъл за благото на нашата община. Не се съмнявам също, че Адам е последният човек, който би искал благодарности или похвали за това, което прави, защото го счита за свой граждански дълг, но все пак държа да отбележа специално едно от неговите начинания. Знаете за какво говоря, естествено, става дума за проекта му за Браутъновата къща. Знаете също как бе посрещната идеята в началото. Хората се тревожеха за спокойствието на малкия ни град, в съседство, с който трябваше да бъде създаден център за професионално обучение на малолетни престъпници. Казваха си: „Човек трябва да е луд да се съгласи до портата му да се появи нещо, което спокойно може да се оприличи с разграден затвор!“. Огромната заслуга на Адам е, че съумя спокойно, ненатрапчиво да ни превъзпита, да ни покаже, че наш дълг е да помогнем на тези млади хора. Браутъновата къща трябва да се превърне в място, където те не само ще излежават присъдата си и ще придобиват професионални умения, които после ще им помогнат да си изкарват хляба, но и онези социални и емоционални качества, благодарение на които ще се интегрират пълноценно в обществото. Знам, че не всички още са напълно убедени в правотата на Адам, че има хора, които тайно се надяват с откриването на дома да се докаже, че той греши, но, слава богу, техният брой намалява с всеки изминал ден. Подозирам, че една от скритите амбиции на Адам е да превъзпита не само „блудните“ момчета, но и нашите Тома Неверници. Няма да моля Адам да произнася реч сега, но съм сигурна, че след месец, на

официалното откриване на центъра, ще има какво да ни каже. Искам само да му благодаря от името на всички, че ни отвори очите, научи ни, че най-опасен и пагубен е самият страх, стаен в душите ни, страх от потенциалната възможност на човека да върши зло.

— Адам! Адам! — започна да скандира събралото се множество.

Адам се насочи към трибуната. Усмивката, Фърн го следваше с поглед. Къде бяха сега клеветниците, които го одумваха и хулеха, онези, които мърмореха, че с недообмислените си идеи, Адам залага бомба със закъснител, която ще унищожи спокойното им мирно общество?

Един от тях беше в залата. Усмивката на Фърн изчезна, когато погледна изкривеното от злоба лице на Ник.

— Той няма право! — избухна Ник. — Няма да позволя на тази кучка Дженифър Бауърс да ми изиграе такъв номер! Аз съм член на парламента. Той е нищо... Едно нищожество... Някакъв си градски съветник... Аз ще го...

— Ти ще си стоиш на мястото! — процеди студено Венис, като го стисна здраво за ръката. — Не ставай още по-голям глупак, Ник! Знаеш колко се потрудохме с Питър за твоя имидж. Няма да допусна да го разрушиш заради капризи или идиотско избухване. Какво те интересува? Нали сам каза, че Адам е само някакъв си градски съветник? Как може един член на парламента да се сравнява с него?

— Нали твърдеше, че няма да го преизберат в градската управа? — подхвърли Ник с горчивина.

— Твърдых го, когато още мислехме, че иска да превърне терена на Браутъновата къща в супермаркет. Сега, когато се е накичил с ореола на светец и обществен благодетел, с нищо не можем да го помръднем от мястото в градската управа. И, за бога, престани да мислиш за това, Ник! Предстоят ни много по-важни дела. Като например да убедим ръководството на партията, че си достоен да изпълняваш много по-отговорна роля от обикновен член на парламента. През следващия месец с Питър ще организираме вечеря. Той познава няколко личности с тежест, ще ги убеди да приемат поканата ни. Ще измъкнем от нафталина и две титулувани особи, както и един бивш член на парламента. Старчето е пълно куку, но още

се крепи и прави добро впечатление. О, щях да забравя, другата седмица ще прескоча за два-три дни до Лондон да видя как напредват работите с новата ни къща. Не е нужно да ме придружаваш. Без друго си канен тук на вечеря, нали? Питър ще ме откара до Лондон...

Венис парира с усмивка плахия опит на Ник да протестира. Наистина нямаше от какво да е недоволна. Беше възстановила напълно фигурата си след раждането. Кожата ѝ отново беше свежа и гладка като сатен. И Питър ѝ го каза. Доволната ѝ усмивка стана по-широка. Питър беше очарователен любовник, но тази връзка не можеше да продължава още дълго. Чудесно оправдание, за да смени агенцията за връзки с обществеността. Трябваше ѝ нещо по-специално, човек с по-стабилни връзки във висшите кръгове на политиката.

Погледна с крайчето на окото Ник. Изглеждаше наежен, лицето му беше леко зачервено от раздразнение. Май довечера трябваше да го пусне в леглото. Тази сутрин не ѝ убягна как Ник оглеждаше секретарката на Питър. Венис се усмихна цинично. Колко проста работа беше да държиш изкъсо Ник! Трябваше му само малко секс. Все едно да залъжеш едно дете с бонбонче.

— Хайде да си тръгваме!

— Не можем, още никой не си е тръгнал! — възпротиви се Фърн, поглеждайки към Адам.

— Е, все някой трябва да го стори пръв. Освен това вече не издържам да те гледам, без да мога да те докосна, да ти покажа колко те обичам.

— Казваш ми го, откакто сме тук — отвърна Фърн усмихната. Беше убедена. Това беше самата истина.

— Сигурна ли си, че изглеждам добре? — Маркърс подръпна нервно вратовръзката си, макар че му се струваше много стегната.

— Изглеждаш чудесно! — увери го Елиноър.

— Сигурна ли си, че трябва да отида сам? Искам да кажа, дали не ни очаква да я посрещнем всички?

— Ванеса ще бъде очарована, ако баща ѝ я посрещне, Маркърс!

— Не знам дори дали ще я позная след месец и половина, прекаран с Джейд в Ню Йорк! — измърмори той.

— Побързай, че ще закъснееш — засмя се Елинон. Целуна го по устните и каза нежно: — Всичко ще е наред, Маркърс!

— Така приказваш, но...

— Всичко ще е наред — повтори Елинон.

— Защо не отидохме с Маркърс да посрещнем Ванеса? — попита нацупен Гавин, когато Маркърс излезе.

— Знаеш защо не отидохме! — намеси се Том, преди Елинон да е успяла да му отговори. — Това е изненада за Ванеса.

— Ама аз исках да й кажа за фонтанчето с рибките и...

— Ванеса знае за тях, глупчо! Нали ходихме до къщата преди да замине в Ню Йорк?

— Да, но не е видяла рибките!

— Нали й писа в писмото за рибките си!

— Я престанете бързо и двамата! — прекърсна твърдо спора Елинон. — След малко ще видите Ванеса. Гавин, тази вечер няма да й показваш рибките. Не забравяйте, че този дом е и на Ванеса и сигурно ще й е приятно сама да открие някои неща.

Ако преди някой месец й кажеха, че за толкова кратко време щеше да настъпи такава удивителна промяна, нямаше да повярва, си каза Елинон, докато наблюдаваше момчетата, които неохотно се заеха пак с домашните си. Интуицията й подсказа, че първата пукнатина в стената, която Ванеса бе издигнала около себе си, се появи, когато Джулия обяви, че се премества в Щатите.

Маркърс беше този, който каза на дъщеря си, че ще живее за постоянно в дома им. Маркърс посрещна първата й бурна реакция — Ванеса крещеше гневно, че милостиня не й е нужна, че няма какво да я зальгват, прекрасно знае, че никой не я иска. Пръв Маркърс опита да я убеди колко бърка. Но всърщност Том направи първия решителен пробив в стената. Със собствени спестени пари, без никой да го е карал, купи едно от онези евтини пластмасови табла за обяви и го окачи в детската стаята, която с Гавин трябваше да опразнят заради Ванеса.

— Том, пак си си забравил нещо! — подхвърли троснато Ванеса, когато влезе в стаята.

— Не, това табло е твое, да си окачваш на него снимки и разни други работи — бе обяснил търпеливо Том. — Гавин и аз си имаме табло. Имаме и друго при татко и Карън и бебето Хана ще си има свое, само че Хана не е вече бебе, защото другата седмица става на една годинка, но тържеството няма да е сега, а после, когато имаме ваканция, за да присъстваме и ние.

Обясненията приключиха с това. Ванеса ги отмина с мълчание, ала таблото остана да си виси на стената.

Ванеса обяви, че няма смисъл да сменя училище, че без друго е по-добре да остане в пансион, за да не им се пречка вкъщи. Все пак поиска за рождения си ден фотоапарат, после направи снимки на момчетата, естествено, за да изпробва качеството на фотоапарата и на филма. Снимките бяха окачени на таблото, свалени оттам, когато Ванеса замина за пансиона, за да се появят, заедно с Ванеса, по време коледната ваканция.

Не че беше лесно. Ванеса продължаваше да се държи враждебно с Елинор, но просто Елинор започна да реагира по-естествено, съзнавайки, че момичето не е заплахата за отношенията ѝ с Маркърс.

— Отнасяй се с нея, както би правила, ако е твое дете — я беше посъветвала Джейд. — Това няма да ѝ се хареса, но ще спечелиш уважението ѝ.

Джейд, разбира се, се оказа права. Онова, което може би обърна коренно нещата, бе кореспонденцията между Джейд и Ванеса. Елинор буквално беше изумена, като разбра, че Ванеса се кани да отговори на писмото, получено от Ню Йорк. Последва редовна размяна на писма, завършила с поканата на Джейд Ванеса да прекара в Ню Йорк лятната си ваканция. Маркърс се съгласи.

Малко преди Ванеса да отпътува, точно година след като помислиха за първи път да се преместят, Елинор и Маркърс най-сетне попаднаха на къщата, която търсеха. Е, не беше съвсем в спокойната провинция, освен ако Уимбълдън не минеше за провинция. Нямахше огромната градина на Браутъновата къща, нито толкова много стаи, но Елинор страшно я хареса. Изглежда Ванеса също я хареса, макар че първоначално, като я видя, сви безразлично рамене. После призна обаче, че било крайно време Том да си има своя стая, защото сигурно му е писнало да се препъва в спортните пособия на Гавин.

Елинор настоя Ванеса сама да избере мебелите за стаята си.

— Какъв е смисълът? Без друго рядко ще живея в нея... След ваканцията отново отивам в пансиона...

Бяха сами с Ванеса. Елинор пое дълбоко дъх, забрани си да се вълнува и каза с възможно най-безгрижен тон:

— Винаги би могла да смениш училището, Ванеса. Татко ти вече проучи какви възможности има в района. Намери едно чудесно училище наблизо. Знам, че тази година е решаваща за теб, предстои ти матура, но би могла да си помислиш.

— Татко иска да живея тук с него? — възкликна Ванеса със светнали очи.

— Разбира се, че иска! Ти си негова дъщеря! Честно казано, Маркърс като че ли понякога се чувства малко изолиран от мен и момчетата. — Това не беше вярно, естествено, отношенията между Маркърс и синовете й бяха прекрасни. — Предполагам, че ще е доволен да си има съюзник.

Разговорът приключи. Без коментар от страна на Ванеса. После избраха мебели за стаята й. Преди да отлети за Ню Йорк, Ванеса подхвърли между другото, че било жалко баща й да харчи толкова пари за пансион, когато можела да живее с тях.

А сега се връщаше у дома си.

Елинор погледа нервно към часовника. Всеки момент самолетът на Ванеса трябваше да кацне.

Маркърс едва не я изпусна. Ванеса се беше издължила, стройното й тяло започваше да се налива, бе променила прическата си, накратко, повече изглеждаше млада жена, отколкото дете. Тя се оглеждаше и го забеляза. За миг се поколеба, после лицето й грейна от щастие. Пак си беше едно дете... неговата дъщеря.

— Ванеса! — Маркърс се спусна към нея и я прегърна. Сърцето му преливаше от обич.

Детето му. Неговата дъщеря, плът от плътта му.

— Татенце! — възкликна тя, притискайки глава в рамото му. Стори му се, че гласът й леко потреперваше. — Каква изненада! Къде са другите?

— Чакат ни вкъщи. Искях да те посрещна сам. — Беше истина, макар че го осъзна едва когато Елинор му го подсказа.

— А аз очаквах, че Гавин ще дойде на летището с безценните си рибки.

— Значи вече си чула за тях? — засмя се Маркъс. — Знаеш ли, прическата ти много ми харесва. Отива ти.

Ванеса се изчерви от удоволствие.

— Наистина ли ти харесва? — попита сияеща. — Джейд ме накара да се подстрижа. Тя каза, че Нел сигурно ще вдига врява и че навярно би предпочела да ме вижда с две плитчици като ученичка от времето на баба й.

Ванеса го хвана под ръка и двамата започнаха да си проправят път през тълпата.

— Как е Джейд? Остава ли в Ню Йорк? — попита Маркъс, отбелязвайки наум, че за добронамерения тон, с който Ванеса говореше за Елинор, за несъзнателното „Нел“, трябваше да благодари на Джейд.

— Каза, че Сам иска да се оженият, но още не е решила. Сигурна съм обаче, че ще се омъжи за него, защото го обича — допълни мъдро Ванеса. — Как е новата къща? Привършихте ли окончателно с мебелировката? Нел занимава ли се с градината?

— С къщата всичко е наред, но мисля, че Нел е оставила копаенето в градината за теб — закачи я Маркъс. — Нел смята, че Джейд достатъчно те е глезила.

— Идат! Чух колата!

Том хукна към вратата и я отвори със замах в момента, в който колата спря на улицата. Гавин се затича след него. Като наблюдаваше как момчетата се втурнаха радостно към колата, Елинор почувства, че свитата ѝ душа мъничко се отпуска.

Девојката, която слезе от колата, не беше онова наежено подозрително момиче, което преди месец и половина замина за Ню Йорк. Ванеса я погледна колебливо, леко нащрек, но предишната враждебност беше изчезнала.

„Дръж се с нея като със своя дъщеря!“, припомни си Елинор съвета на приятелката си и усмихната забърза към колата.

— Ванеса, какво си направила с хубавата си коса! — Елинор си даде сметка, че можеше да измисли нещо по-мило за „добре дошла“, но за нейна изненада и огромно облекчение, Ванеса се разсмя и погледна затворнически Маркъс.

— Джейд позна, че няма да ти хареса! — подхвърли весело момичето.

— О, не че не ми харесва! Напротив, много ти отива! Само че изглеждаш някак... по-голяма...

— Така говори, защото е майка. Майките все така приказват. — Гавин успокояваше Ванеса. — Тя не иска да ми купи нови маратонки. Казва, че старите са още здрави! — оплака ѝ се той.

Майките все така приказват... Ванеса и Елинор се спогледаха мълчаливо.

— Стаята ти е съвсем готова — смени темата Елинор. — Стана много хубава. Беше права, че светлосиньото подхожда повече за стените. Ти успя ли...

— Искам да дойдеш с мен да видиш рибките! — заяви категорично Гавин.

— Какво? Преди да си видял подаръка си? — закачи го Ванеса.

Половин час по-късно всички се бяха събрали в малката дневна, която официално бе наречена „офис на Елинор“, но изглежда се оказа предпочитаната стая от цялото семейство, макар че Елинор изрично забрани да се поставя там телевизор.

— Това е за теб. — Ванеса подаде нерешително на Елинор плосък, красиво опакован пакет. — Джейд ми помогна да го изберем. От един магазин в Сохо... Не знам дали ще ти хареса...

Изглеждаше толкова нервна, че на Елинор ѝ се прииска да я прегърне, да ѝ каже, че каквото и да е, ще ѝ хареса, защото е от нея. Не го направи. Бавно започна да отваря пакета, макар че момчетата нетърпеливо я подканваха да побърза. Бяха получили вече своите подаръци: Гавин — бейзболно яке и шапка, Том — красив кожен албум. В последно време Том бе станал запален фотограф и очевидно не бе пропуснал в някое от писмата си да информира Ванеса за новото си хоби.

Елинор разопакова подаръка си и го погледна. Сълзи премрежиха очите ѝ.

— Дай да видя! Какво получи? — шумно подскачаше Гавин край нея.

— Харесва ли ти? Помислих си... Знаем, че си падаш по такива неща. Джейд каза, че било прекалено сантиментално. Имаше и други неща...

— Ванеса, прекрасно е! Толкова ми харесва! — възкликна искрено Елинон, оглеждайки с възхищение красивата старинна бродерия, поставена в рамка от черешово дърво. Преди много, много години нечий женски ръце бяха избродирали върху платното „Домът е там, където е твоето сърце“. — Мисля, че мястото му е над камината. Благодаря ти, Ванеса!

Не посегна да я прегърне или целуне. Чувстваше, че в момента би прозвучало като фалшива нота. Но и не се опита да скрие от момичето бликналите сълзи.

— О, момчета, забравих, нося ви и един плакат! — обяви усмихната Ванеса на доведените си братя.

Дали се беше сетила за онзи скъсан плакат, помисли си Елинон.

Десетина минути по-късно братята шумно се скараха кой да покаже на Ванеса как изглежда къщата след ремонта.

— А като си помисля само колко бързах да се прибера на спокойствие у дома! — престорено сърдито подхвърли Ванеса.

— Не мога да повярвам колко се е променила! — каза Маркъл на Елинон, когато двамата остана сами.

— Пораснала е. Вече не е малко момиченце.

— Да, вече не е малко момиченце — меланхолично повтори Маркъл.

— Но още има нужда от теб, Маркъл...

Той я притегли нежно към себе си и я целуна по върха на носа.

— Тя още има нужда от нас, Нел! Ти си моят дом, дома на Гавин и на Том, и на Ванеса... Струва ми се, че тя вече го разбира.

В стаята си на горния етаж Ванеса започна да разопакова нещата си. Най-отгоре в куфара беше плика със снимките. Извади ги внимателно, отиде при старото, надупчено от кабарчетата табло, което висеше над леглото ѝ, и се зае да ги забобжда по местата им.

Баща ѝ. Майка ѝ — гримирана и облечена за снимки. Момчетата. Група приятели от училище, няколко нови приятели от Ню Йорк. И последната снимка — измъкна я от албума на Елинон буквално преди да тръгне за летището. Закачи я внимателно в средата на таблото. На снимката Елинон стоеше полуобърната до баща ѝ и гледаше към него. В очите ѝ грееше любов.

— Кой са тези? — я бе попитал един от новите ѝ приятели в Ню Йорк.

— Баща ми и...

— Да, майка ти е много красива жена — прекъсна я момчето, хвърляйки към нея поглед, който би трябвало да мине за „убиец“. — Много си приличате.

Тогава тя не счете за нужно или важно да му обяснява, че всъщност Елинор не ѝ е майка. Задоволи се да му отправи онзи много женски, неразгадаем поглед, който почти бе усъвършенствала. Излишно бе да му показва, че е поласкана от комплиментата. Можеше да се обзаложи, че той го пуска на всяко срещнато момиче.

Трябваше да разкаже тази случка на Нел, реши Ванеса. Някой път, като останеха сами.

Ванеса измърмори нещо под нос, измъкна се от стаята си и слезе тичешком по стълбите.

— Нел, гладна съм! Има ли нещо за ядене в тази къща? — извика тя, нахълтвайки в кухнята.

Пораснала! Не чак толкова... Все още имаше време. Все още не беше късно да се опознаят, да се заобичат. Нещо повече, началото беше сложено и то по възможно най-добрия начин. Вече дяляха нещо общо — обичта към Маркъл.

Вече бяха едно семейство — в радост и в беда. Интуицията ѝ подсказваше, че бъдещето ще им носи много, много радост...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.